

Năm xưa

Contents

Năm xưa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14	58
15. Chương 15	63
16. Chương 16	68
17. Chương 17	73
18. Chương 18	78
19. Chương 19	84
20. Chương 20	89
21. Chương 21	93
22. Chương 22	98
23. Chương 23	103
24. Chương 24	108
25. Chương 25	113
26. Chương 26	119
27. Chương 27	124
28. Chương 28	129
29. Chương 29	134
30. Chương 30	140
31. Chương 31	144
32. Chương 32	150
33. Chương 33	155
34. Chương 34	159
35. Chương 35	165
36. Chương 36	171
37. Chương 38	177
38. Chương 39	182
39. Chương 40	188
40. Chương 41	195
41. Chương 42	200

42. Chương 43	205
43. Chương 44	211
44. Chương 45	216
45. Chương 46	222
46. Chương 47	227
47. Chương 48	233
48. Chương 49	238
49. Chương 50	244
50. Chương 51	249
51. Chương 52	253
52. Chương 53	260
53. Chương 54	266
54. Chương 55	270
55. Chương 56	275
56. Chương 57	280
57. Chương 58	285
58. Chương 59	291
59. Chương 60	297
60. Chương 61	304
61. Chương 62	309
62. Chương 63	314

Năm xưa

Giới thiệu

Tên gốc: Lưu Niên Tác giả: Cửu Nguyệt Quang Thể loại: hiện đại, đô thị tình duyên, ngược tâm, tình hữu độc chung, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-xua>

1. Chương 1

Mưa to, tầm tã như trút nước, cuồng loạn, phẫn nộ, bao phủ khắp cả đất trời. Xối xả đổ xuống mái hiên, vách tường, cây cổ thụ, đánh tới mọi đối tượng mà nó có thể công kích, cửa sổ nhà Kỷ Thuận Mỹ cũng không phải ngoại lệ.

Kỷ Thuận Mỹ cuộn mình trên sofa, tay nắm chặt chiếc gối đệm che trước ngực. Chớp giạt sấm gào khiến nàng sợ hãi vô cùng, nhưng trong căn phòng rộng lớn hơn ngàn thước này, nàng lại chỉ có thể dựa vào chiếc gối ôm trong tay.

Từ nhỏ nàng đã sợ giông tố, mỗi khi sấm chớp vang trời, mưa rơi tầm tã không ngớt, trong tâm hồn non nớt nhỏ bé lại sợ hãi tưởng chừng yêu quái muốn tới bắt người. Khi đó còn bé, mỗi lần như vậy mẹ nàng sẽ tới ôm chặt cô con gái yếu bé nhỏ vào lòng, dịu dàng an ủi, thẳng đến khi nàng an tâm say ngủ.

Nàng đã nghĩ, chỉ cần mẹ còn ở đây, nàng sẽ không bị yêu quái bắt đi, mẹ là một vị thần có thể ngăn cản hết mọi gió mưa, vĩnh viễn dành cho nàng một vòng tay ấm áp.

Cũng vẫn là mẹ, dùng tính mệnh mình để dạy cho nàng biết, trên đời này vốn không có gì gọi là vĩnh viễn.

Kỷ Thuận Mỹ bảy tuổi, nhìn mẹ để nhắm mắt xuôi tay, mẹ kể vào cửa, nhìn em trai em gái cùng cha khác mẹ lần lượt sinh ra, rốt cục nàng hiểu được đối mặt với đêm gió mưa mà nàng sợ hãi thế này, nàng chỉ có một việc duy nhất có thể làm, đó chính là một mình trốn đi, len lén khóc.

Thẳng đến khi hai mươi hai tuổi, nàng làm vợ người ta, được gả cho Cảnh Tiêu Niên.

Tuy không có tình yêu, nhưng cô gái hai mươi hai tuổi như hoa vẫn luôn thầm khát khao trong tương lai, hoặc là những đêm gió mưa bão tố sẽ có một bờ vai kiên cố, một lồng ngực vững chắc để nàng dựa vào, sẽ có người vuốt ve mái tóc dài của nàng, nói “Thuận Mỹ, đừng sợ.”

Nỗi khát khao kia như thể pháo hoa nổ rộ giữa bầu trời, không đợi phô diễn hết toàn bộ vẻ lộng lẫy của nó đã hoá thành tro tàn, thê lương tan biến.

Cảnh Tiêu Niên rất anh tuấn, rất cao lớn, lồng ngực rất kiên cố vững chãi, nhưng mà hắn lại không chỉ thuộc về Kỷ Thuận Mỹ. Hắn để cho rất nhiều cô gái dựa vào, ngay cả Kỷ Thuận Mỹ cũng phải xếp hàng, thậm chí còn không được xếp lên hàng đầu. Đêm của Cảnh Tiêu Niên không phải là đêm của Kỷ Thuận Mỹ. Bọn họ vĩnh viễn sống ở hai múi giờ. Lúc nàng ngủ say, hắn mới lảo đảo trở về, giữa mùi rượu nồng đậm lộ ra hương son phấn không biết tên. Khi nàng tỉnh lại, hắn đang ngủ say. Chỉ có giờ khắc này hắn mới im lặng, như một đứa trẻ biết nghe lời.

Kỷ Thuận Mỹ thường thường vào lúc sáng sớm ngẩng nhìn khuôn mặt say ngủ của Cảnh Tiêu Niên mà ngẩn người. Khuôn mặt kia nhìn đẹp mắt lắm, đôi mày kiếm thô mà rậm, cái mũi hoàn mỹ cao thẳng như đao tước, đôi môi căng tròn mềm ướt, rất xứng với gương mặt góc cạnh rõ ràng.

Kỷ Thuận Mỹ nghĩ, trách không được nhiều cô gái yêu hắn đến vậy. Lúc Kỷ Thuận Mỹ suy nghĩ vậy đã hoàn toàn quên mất người đàn ông được rất nhiều cô gái yêu này là chồng của mình. Sau khi nhớ ra, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, đáng tiếc Cảnh Tiêu Niên không thích ai được dài lâu, cô gái kia sẽ chỉ kết thúc trong đau khổ mà thôi.

Cảnh Tiêu Niên đối nữ nhân liên tiếp, năm tháng, ba tháng, thậm chí trong vòng một tuần đối một người cũng có. Cảnh Tiêu Niên có bệnh sạch sẽ, không để cho người giúp việc đụng vào đồ gì của hắn, cho nên mọi quần áo của Cảnh Tiêu Niên đều do tự tay Kỷ Thuận Mỹ xử lý. Mỗi lần trước khi giặt quần áo, Kỷ Thuận Mỹ đều không nhịn được đoán xem mùi nước hoa hôm nay có giống như loại hôm qua không?

Nàng, chẳng qua chỉ mặc quần là áo lượt lấp lánh ánh vàng, là người giúp việc của hắn. Không phải chưa từng đấu tranh. Lúc mới kết hôn, nàng cầm chiếc áo sơ mi đầy dầu son môi bật khóc trước mặt hắn. Hắn không chút che giấu, mặc cho nàng khóc thoải mái.

Không quá hai ngày sau ba nàng liền tự mình tới cửa, dạy bảo con gái: “Thuận Mỹ, gả chồng thì phải theo chồng, Tiêu Niên ở bên ngoài làm ăn buôn bán cũng không dễ, có một số việc nên mắt nhắm mắt mở thì mới có thể coi là người vợ tốt.”

Nàng nghẹn lời, nước mắt vòng quanh hốc mắt, nhưng thuỷ chung lại không rơi xuống. Thì ra là nàng tham lam rồi. Nàng quên đi cuộc hôn nhân của bọn họ từ đâu mà đến, cứ nghĩ nàng chỉ là người bình thường trong nhà, là vợ của hắn. Từ đó về sau, Kỷ Thuận Mỹ quen với sự cô đơn, bất giác hờ hững, dấu son môi trên áo sơ mi giờ chỉ còn là bụi trong mắt nàng, chỉ vò vãi cái liềm giặt sạch.

Dần dần, sớm thành thói quen, thói quen đến mức mọi thứ về hắn đều không liên quan tới mình. Trong cuộc hôn nhân giữa hai người, một mình Kỷ Thuận Mỹ trải qua cuộc sống đơn độc. Nàng cảm thấy đó không có gì không tốt cả.

Đã thật lâu rồi khi đêm đến nàng không nghĩ tới Cảnh Tiêu Niên, nhưng cố tình cơn mưa to hiem hơi bất chợt này khiến lòng nàng đau đớn, nhớ ra mình còn có một người chồng.

Đêm đã khuya lắm rồi. Mưa không có dấu hiệu ngừng lại. Cảnh Tiêu Niên không có dấu hiệu trở về. Kỷ Thuận Mỹ bất giác khổ sở, nhưng nàng cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy thì mình sẽ không chịu nổi qua đêm nay.

Đồng hồ ầm ầm rung động, như muốn đánh nát nàng trong nháy mắt. Nàng run run, bắt đầu gọi cho Cảnh Tiêu Niên. Cho dù không có vòng tay ấm áp của hắn, thì chí ít có người ở nhà cùng nàng cũng tốt. Căn phòng lớn như vậy lại không chút nhiệt độ, chỉ có nàng, tâm tình gần như băng giá, như thể đứng ở Bắc Cực mà hít thở. Nàng cần có người cứu vớt nàng trở về thế gian.

Điện thoại vang lên, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng. Tiếng tút tút nổi điện thoại đột nhiên im bật. Thế nhưng lại gọi được.

“Là, là Tiêu Niên sao?” Kỷ Thuận Mỹ thật cẩn thận hỏi.

Bên kia thực ồn ào, tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

“Tiêu Niên phải không?” Kỷ Thuận Mỹ không khỏi đề cao thanh âm.

“Ha ha ha, có cô nào tìm Tiêu Niên này!” Từ điện thoại truyền tới tiếng cười không chút kiêng nể của một nữ nhân. Thanh âm kia nói tiếp cho nàng: “Giờ Tiêu Niên không ở đây, lát nữa cô gọi lại đi.”

Cô gái kia còn chưa dứt lời, Kỷ Thuận Mỹ đã vội vàng bổ sung một câu: “Tôi là vợ của Tiêu Niên, phiền cô tìm anh ấy giúp tôi.” Đặc biệt nhấn mạnh mình là vợ của Cảnh Tiêu Niên. Vừa rồi câu “có cô nào đó” khiến Kỷ Thuận Mỹ đau đớn.

Nàng không muốn người khác coi nàng là một trong vô số nữ nhân của Cảnh Tiêu Niên. Lấy địa vị của nàng, có khả năng ngay cả nữ nhân kia đều không cần nổi.

“Ha ha ha, cô là vợ anh ấy cơ à, tôi đây cũng thế này, tôi cũng là vợ anh ấy nữa.” Cô gái đầu dây bên kia càng nói càng kỳ cục.

Nháy mắt khuôn mặt Kỷ Thuận Mỹ liền trắng bệch, vừa định đáp lễ vài câu thì điện thoại đã bị cắt đứt.

Kỷ Thuận Mỹ suy sụp ngồi trở lại sô pha. Thì ra đêm của Cảnh Tiêu Niên là thế, hoàn toàn không có quan hệ gì với nàng. Nàng cũng không hiểu được có đêm.

Tựa vào đệm, Kỷ Thuận Mỹ vô lực nằm trên sô pha. Tối nay chỉ có thể chờ đợi. Cũng may những năm gần đây điểm tốt duy nhất của Cảnh Tiêu Niên là bắt đầu từ việc không qua đêm bên ngoài, chẳng sợ rạng sáng hay tờ mờ sáng thì cũng sẽ về nhà nghỉ tạm. Chỉ mong tối nay hắn sẽ không trở về muộn quá. Giữa mơ mơ hồ hồ, Kỷ Thuận Mỹ thầm tự an ủi chính mình. Không biết ngủ khi nào, đến lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng trưng. Tiếng mưa rơi đã sớm ngừng lại. Cơn mưa đêm tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Ánh mặt trời xuyên thấu qua bức màn, những bóng mờ lay động trong căn phòng.

Kỷ Thuận Mỹ dụi mắt, tỉnh táo ba phần, nhìn kỹ, trên người mình đắp một chiếc chăn, mà Cảnh Tiêu Niên nằm ngủ say bên cạnh.

Nhớ lại đêm qua, Kỷ Thuận Mỹ hiểu được nhất định là Cảnh Tiêu Niên trở về, bế nàng từ sô pha trở vào phòng ngủ. Nghĩ vậy, lòng ít nhiều có phần không được tự nhiên.

Người đàn ông hoa tâm này rất ít khi thân thiết với nàng, hành động thân mật ngẫu nhiên như thế khiến cho nàng có chút mất tự nhiên.

Than nhẹ một hơi, Kỷ Thuận Mỹ đứng dậy chuẩn bị bữa sáng.

Nấu cháo hoa tinh tế, chiên trái trứng chín sáu phần, làm xong bữa sáng bốn kiểu màu sắc hương vị hoàn hảo. Bữa sáng của Cảnh Tiêu Niên rất đơn giản nhưng phải tinh xảo.

Cơ hồ Cảnh Tiêu Niên không ở nhà ăn cơm tối, ban ngày đi làm, đương nhiên cơm trưa giải quyết bên ngoài, cho nên bữa sáng trong ngày thật ra Kỷ Thuận Mỹ cũng dùng chút tâm tư, hướng chỉ hôm nay nàng còn có việc muốn xin hắn.

Cảnh Tiêu Niên ngủ hơi tỉnh lại, theo bản năng giang tay ôm lấy, nhưng lại không ôm được người. Cánh tay quơ vào không khí cứng đờ giữa chừng, Cảnh Tiêu Niên hoàn toàn tỉnh lại, quay đầu nhìn, Kỷ Thuận Mỹ đã không còn trên giường.

Hắn có chút ảo não, xúc động muốn gọi nàng tới, lại nghĩ tới bộ dáng mâu thuẫn ngoan ngoãn vâng lời của nàng, lòng liền lạnh xuống, cũng rút cục đè ép nỗi xúc động lại.

Rạng sáng, giã ra khỏi vòng tay nhiệt tình như lửa của Thước Ny, hắn hùng hực gấp gấp trở về. Lúc hắn đi vệ sinh trở lại, Thước Ny cười nói cho hắn có một cô gái tự xưng vợ hắn gọi đến, nói xong Thước Ny càng cười không ngừng, hỏi Cảnh Tiêu Niên, rốt cục hắn có bao nhiêu cô vợ.

Cảnh Tiêu Niên không cười, hắn biết tuy hắn có nhiều nữ nhân, nhưng người dám tự xưng vợ hắn chỉ có

một mình Kỷ Thuận Mỹ.

Cực ít khi Kỷ Thuận Mỹ quấy rầy hấn khi đêm về, nếu gọi điện thoại tới thì chắc chắn là có việc gấp. Rồi khỏi club, mạo hiểm mưa to tiến vào xe. Lúc xe khởi động, Cảnh Tiêu Niên mơ hồ nhớ ra hình như có lần Kỷ Thuận Mỹ từng nói nàng sợ đêm mưa gió. Hấn liền kìm lòng không nổi tăng tốc.

Nữ nhân mặt như trái mướp đắng kia tuy không thú vị đến mức khiến hấn khó chịu, nhưng tốt xấu gì thì cũng là vợ hấn.

Lúc vào nhà thì Kỷ Thuận Mỹ đã ôm gối ngủ trên sofa, khuôn mặt lộ vẻ bất đắc dĩ cùng bi thương. Cảnh Tiêu Niên giật mình, lần đầu tiên cảm thấy có chút tội lỗi với nữ nhân này, liền bế nàng, đưa vào giường trong phòng ngủ.

Thân thể nàng mềm mại, hai cánh tay nhảu bóng loáng như ngọc đàn trước ngực, váy ngủ lệch xuống, lộ ra nửa bộ ngực khê run.

Hương thơm trên cơ thể rất sạch sẽ, tươi mát dịu dàng, thực khác biệt với đám ong bướm bên cạnh Cảnh Tiêu Niên. Thân thể hấn một trận khô nóng, người vợ hấn kết hôn đã năm năm, thế nhưng đây lại là lần đầu tiên hấn ôm như vậy. Lần đầu tiên hấn phát hiện thế nhưng đối với hấn nàng còn có sức hấp dẫn bất thường đến thế.

Cảnh Tiêu Niên ôm Kỷ Thuận Mỹ một lát rồi mới nhẹ nhàng buông nàng xuống, để nàng tiếp tục nặng nề say ngủ. Đã thật lâu hai người chưa thân thiết, giờ nhìn bộ dáng say ngủ của nàng, hấn vẫn không đành lòng quấy rầy.

Cảnh Tiêu Niên nghĩ, ngày mai, hoặc là sáng ra tự mình tỉnh lại sớm một chút rồi tính, nghĩ vậy hấn liền ngủ. Đáng tiếc, hấn có dậy sớm tới đâu cũng không bằng Kỷ Thuận Mỹ.

Đối với việc Kỷ Thuận Mỹ dậy sớm như thế, Cảnh Tiêu Niên có chút bất mãn, nhưng bảo hấn gọi một nữ nhân tới để làm chuyện đó, hấn lại không hạ thể diện xuống được. Tuy rằng nữ nhân này là vợ hấn.

Cảnh Tiêu Niên có người ở khắp nơi, hấn là kiếp nạn của nữ nhân. Thế cho nên loại lửa giận khó tiêu này càng ngày càng thiêu đốt, không cách nào bình ổn. Ngồi trên giường đợi đã lâu, Cảnh Tiêu Niên nhận không được kêu: “Thuận Mỹ, tôi dậy rồi!”

Bữa sáng đã chuẩn bị không sai biệt lắm, một tiếng gào thét điên cuồng của Cảnh Tiêu Niên dọa Kỷ Thuận Mỹ nhảy dựng. Không biết hấn lại đứt dây thần kinh nào đây.

Kỷ Thuận Mỹ biết sáng nay nàng không thể chộc hấn, nàng có việc phải cầu xin hấn. Không còn cách nào khác, rửa hai tay, còn chưa kịp cởi tạp dề, Kỷ Thuận Mỹ theo tiếng gọi chạy về phòng ngủ. Cảnh Tiêu Niên ngồi bên giường, giống một đứa trẻ bốc đồng.

“Tiêu Niên, anh tỉnh rồi à, có muốn tắm rửa một cái trước không? Em đã chuẩn bị nước rồi.” Kỷ Thuận Mỹ thật cẩn thận hỏi chồng mình.

Cảnh Tiêu Niên ngẩng đầu nhìn Kỷ Thuận Mỹ.

Trên trán Kỷ Thuận Mỹ thấm một lớp mồ hôi mỏng, hai má ửng đỏ, càng làm nổi bật toàn bộ khuôn mặt phấn như hoa đào. Hai đôi mắt vô tội ngập nước nhìn Cảnh Tiêu Niên, mang theo chút không xác định dò hỏi, kia phân vội vã kèm chút bối rối khiến cho Cảnh Tiêu Niên đang khô nóng lúc sáng sớm không hiểu sao như tăng thêm vài phần dụ hoặc quyến rũ.

“Thuận Mỹ, tới đây.” Lời Cảnh Tiêu Niên mang theo vài phần mệnh lệnh.

Kỷ Thuận Mỹ đi qua, thuận theo ngã vào vòng tay hắn. Nhất thời hắn như con báo săn, cuồng loạn cắn xé con mồi trong lòng, hoàn toàn không chú ý tới đôi mắt đẹp của Kỷ Thuận Mỹ tuyệt vọng nhắm lại.

Kết hôn năm năm, Cảnh Tiêu Niên luôn như vậy, những lần thân thiết có thể đếm được trên đầu ngón tay, bá đạo mãnh liệt, hoàn toàn không để ý tới cảm giác của Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ sắp chịu đủ rồi, nàng thậm chí còn hoang đường nghĩ, may mắn là bên ngoài hắn còn có nữ nhân.

Lúc sắp chấm dứt, Cảnh Tiêu Niên dần khôi phục cảm xúc giữa cơn cuồng loạn, lúc này mới chú ý tới biểu tình ảm đạm kháng cự của Kỷ Thuận Mỹ.

Như bị dội một chậu nước lạnh, cảm giác khô nóng toàn thân thối lui, Cảnh Tiêu Niên trầm hưng hăng mắng một câu, qua loa chấm dứt. Nữ nhân vô vị này, sớm muộn gì cũng biến hắn thành nam nhân vô dụng.

Cảnh Tiêu Niên tắm rửa, Kỷ Thuận Mỹ tiếp tục chuẩn bị bữa sáng, hai người không nói gì với nhau nữa.

Hết chương 1

2. Chương 2

Lúc ăn cơm, Cảnh Tiêu Niên phát giác Kỷ Thuận Mỹ có chỗ không bình thường. Nàng giờ đưa lên rồi lại đặt xuống, nâng chén lên húp cháo, được một nửa lại dừng lại, ánh mắt xuất thần nhìn phía trước.

Cảnh Tiêu Niên lạnh lùng nhìn nàng hồn trôi phương nào lặp đi lặp lại hành động kia, thực sự nhin không được, “rầm” một tiếng, đập chiếc đĩa lên bàn.

Kỷ Thuận Mỹ như con thú nhỏ bị dọa kinh hãi, hoảng sợ.

“Kỷ Thuận Mỹ, bộ dáng quý quái đấy của cô có để cho ông đây ăn cơm không hả! Sáng sớm ngày ra tâm trạng tôi không vui hoàn toàn là do cô phá hoại!” Cảnh Tiêu Niên rít gào.

Kỷ Thuận Mỹ thực uỷ khuất, đây là chồng nàng, sáng sớm nàng dùng thân thể cùng hai bàn tay hầu hạ người đàn ông như thần này từ trên giường đến bàn ăn, giờ hần lại rít gào với nàng, nói nàng phá hoại tâm tình của hần.

Kỷ Thuận Mỹ thê lương cười cười tự giễu, nàng sẽ không giận, nàng cũng đã quen rồi. Huống chi, sáng nay nàng còn có việc phải xin hần, chỉ là vừa rồi vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để mở miệng, hần nổi giận ngược lại lại khiến nàng có thể thuận theo tự nhiên mở miệng nhờ.

“Tiêu Niên, đừng giận mà, em có việc muốn thương lượng với anh.” Kỷ Thuận Mỹ rụt rè sợ sệt nói.

“Có việc thì nói đi, tôi bật mồm cô chắc? Cần gì cứ phải bày ra bộ mặt thối tha ăn không ngon sống không yên với tôi như thế hả!” Cảnh Tiêu Niên tiếp tục gào.

Kỷ Thuận Mỹ không thềm nhắc lại, nàng biết Cảnh Tiêu Niên mắng một hồi sẽ tự cảm thấy vô nghĩa. Nàng cũng không cãi với hần, cãi nhau là trò chơi của hai người, một người chơi thực không có ý nghĩa, chơi nhiều cũng chán.

Ngừng một lát, Cảnh Tiêu Niên lại mở miệng nói: “Không phải có việc muốn bàn sao? Rốt cuộc cái chó mà gì, sao cô lại cam điếc rồi?” Quả nhiên, Cảnh Tiêu Niên gào thét mãi cũng thấy chán.

Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu nhìn Cảnh Tiêu Niên. Nàng không muốn cầu xin hần, nàng chưa từng cầu xin hần chuyện gì cho bản thân, huống chi Kỷ Thuận Mỹ là bà chủ gia đình, nàng cũng cần bản không có chuyện gì. Nhưng mà gia tộc nàng, ba nàng, anh trai em trai nàng, bọn họ đều có việc cần cầu xin Cảnh Tiêu Niên, điều này khiến nàng thực buồn rầu, khiến nàng phải buông bỏ tự tôn, không ngẩng nổi đầu trước mặt Cảnh Tiêu Niên.

Hôm qua người nhà gọi đến như muốn phá máy vậy, ba, anh trai, em trai thay nhau gọi đến, bảo nàng nhất định phải khiến Cảnh Tiêu Niên tới dự. Nàng hận bọn họ, họ chỉ coi nàng như một lễ vật để lấy lòng Cảnh Tiêu Niên, chưa bao giờ hỏi qua một chút đến tột cùng nàng có ổn không. Nhưng mà, biết làm sao được, bọn họ là ba mẹ cùng anh em của nàng.

“Nói đi, có phải ba cô lại muốn mua cổ phiếu mới? Công ty anh trai cô lại không quay vòng được vốn tài chính? Em trai cô lại gây tội ở ngoài cần người đến bảo lãnh ra? Nhà các người đơn giản chỉ biết làm mấy trò phá phách này, có điều cô yên tâm, nếu tôi đã cưới cô thì tuy tôi không thích cô, nhưng đối với thân thích của cô, Cảnh Tiêu Niên này sẽ không mặc kệ.” Cảnh Tiêu Niên cười lạnh nhìn Kỷ Thuận Mỹ, như

thể chỉ cần liếc một cái liền nhìn thấu nàng vậy.

Người phụ nữ này có thể ẩn nhẫn hầu hạ hắn, đơn giản là vì cái gia tộc vô dụng kia của nàng. Nàng chưa bao giờ yêu hắn, ngay cả thích còn chưa tới, đương nhiên Cảnh Tiêu Niên biết. Cho nên lúc hắn tìm “hoa” ở bên ngoài, chưa bao giờ hắn cảm thấy mình nợ nàng, tối qua là ngoại lệ.

Lòng Kỷ Thuận Mỹ tràn ngập nhục nhã, nhưng nàng vẫn phải cầu xin hắn, hết mực cầu xin hắn.

“Tiêu Niên, cuối tuần này anh có thể tới tham dự lễ đầy tháng của cháu em được không? Anh biết mà, lúc anh trai em kết hôn anh cũng không tới dự.” Nàng cẩn thận nói ra chuyện muốn nhờ, nhìn sắc mặt hắn.

“Không đi!” Cảnh Tiêu Niên từ chối.

Nước mắt Kỷ Thuận Mỹ rơi xuống. Tuy là đáp án nằm trong dự kiến nhưng hai chữ đồng ý này cũng đánh vỡ phòng tuyến tâm lý đầy khuất nhục của Kỷ Thuận Mỹ, rốt cuộc nàng nhịn không nổi nữa.

Một bữa sáng đang yên lành lại bị phá hoại hoàn toàn.

Nghĩ tới nỗi sợ hãi đêm qua, cuộc điện thoại đầy xấu hổ kia, rồi việc uỷ khuất hầu hạ sáng nay, cố ý lấy lòng hắn, Kỷ Thuận Mỹ khóc như đê vỡ, không dừng được.

Cảnh Tiêu Niên im lặng, để mặc nàng chảy nước mắt không thôi.

Bỗng dưng Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu, hai mắt dẫm lệ nhìn Cảnh Tiêu Niên: “Cảnh Tiêu Niên, vì sao lúc trước anh cưới tôi? Căn bản anh không yêu tôi, ngay cả thích cũng không hề. Anh cưới tôi là để tra tấn tôi, làm nhục tôi sao? Chẳng lẽ kiếp trước chúng ta là kẻ thù?” Kỷ Thuận Mỹ chất vấn đầy khí phách.

Cảnh Tiêu Niên ngạc nhiên. Từ trước tới nay Kỷ Thuận Mỹ chưa bao giờ nói vậy.

Cảnh Tiêu niên đứng lên, đến gần Kỷ Thuận Mỹ, mắt gần sát khuôn mặt nàng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng: “Kỷ Thuận Mỹ, trước khi cô chất vấn tôi thì cần phải làm rõ một chuyện. Năm đó là nhà họ Kỷ các người chết sống muốn gả cô cho tôi chứ không phải là tôi đem kiệu tám người khiêng đi tới cửa mời cô về.”

Kỷ Thuận Mỹ càng sắp hồng mắt: “Vậy anh có thể từ chối mà, không phải sao?”

“Từ chối?” Cảnh Tiêu Niên lạnh lùng cười: “Vì sao tôi phải từ chối? Cô trẻ trung xinh đẹp, thanh lịch cao quý, còn đọc không ít sách vở, là cô con dâu mà nhà họ Cảnh tôi thích.”

“Nhưng mà, căn bản anh không thích tôi!” Rốt cục Kỷ Thuận Mỹ nói ra câu vẫn nghẹn trong lòng năm năm trời.

Năm năm trước, nàng tỉnh tỉnh mê mê bị ba mình dẫn tới nhà họ Cảnh, cũng chưa dám nhìn rõ bộ dáng Cảnh Tiêu Niên. Chỉ một phía, cuộc hôn nhân này liền được quyết định. Nàng từng nghĩ, có lẽ Cảnh Tiêu Niên nhất kiến chung tình với nàng, dù sao gia tộc nàng từ ban đầu thịnh vượng đã bắt đầu lụn bại, cho nên nàng cũng không có vốn tư bản nào để trông cậy. Nhưng mà chẳng đến đêm tân hôn nàng mới biết được sự ảo tưởng của mình gây thơ buồn cười tới cỡ nào. Nếu hẳn nhất kiến chung tình với nàng, sao có thể ngay đêm tân hôn, phá trình nàng xong liền ngênh ngang đi, bỏ mặc nàng một mình, đau đớn cô đơn trong căn phòng trống. Hẳn là một tên khốn, ngay đêm đó nàng đã nhận ra.

Cảnh Tiêu Niên nâng cằm Kỷ Thuận Mỹ lên, ánh mắt đầy vẻ bất cần đời: “Thích? Tôi không thích cô, cô lại thích tôi chắc? Cô chẳng qua là thứ mà nhà cô dùng để đòi hỏi vô độ từ tôi mà thôi. Ba cô đầu tư thất bại liền vay tiền tôi, anh cô quay vòng vốn không xong liền tới vay tôi tiền, thậm chí em trai cô đánh nhau phải vào đồn cảnh sát cũng là tôi tới nộp phạt. Tất cả những yêu cầu đó cho tới bây giờ tôi đều chưa từng từ chối, nhưng mà, Kỷ Thuận Mỹ cô thực sự nghĩ bản thân mình đáng giá nhiều tiền vậy sao?”

Cảnh Tiêu Niên bỏ tay ra khỏi mặt Kỷ Thuận Mỹ: “Kỷ Thuận Mỹ, cô phải nhớ rõ, nhà họ Cảnh chúng tôi cần một cô con dâu để cho có thể diện. Nhà họ Kỷ cô lại cần một kẻ có tiền làm thân họ mệnh, cho nên không cần nói với tôi cái gì mà thích, giữa chúng ta chính là một cuộc giao dịch công bằng. Cảnh Tiêu Niên tôi chưa bao giờ nợ cô cái gì.” Dứt lời hắn liền quay đầu ra khỏi cửa.

Kỷ Thuận Mỹ đối mặt với một bàn cơm canh lạnh ngắt, nước mắt ngừng rơi. Nàng thừa nhận Cảnh Tiêu Niên nói đúng. Trong cuộc hôn nhân này, nàng căn bản không có quyền đòi hỏi nhiều hơn.

Cảnh Tiêu Niên ngồi vào trong xe mới buông bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng cao ngạo, hung hăng nện một quyền lên tay lái. Nàng hỏi hắn vì sao cưới nàng, hẳn thật muốn đánh nữ nhân ngu ngốc này. Có đầy rẫy những cô gái đủ điều kiện làm con dâu nhà họ Cảnh, mà năm đó khi nàng len lén nhìn trộm hắn dưới hàng mi cong, cô gái ngượng ngùng nhu nhược xinh đẹp ngày ấy lập tức đánh trúng trái tim hắn. Sau đó, sự chất phác cùng không thú vị của nàng khiến hắn phát điên, nhưng đối với lựa chọn năm đó, thực ra hắn lại chưa từng hối hận.

Nàng quật cường chịu đựng, không thêm để ý, nhìn như không thấy, ở trong mắt hắn đó lại là một sự đấu tranh trong im lặng, lạnh nhạt chối từ hắn từ ngoài ngàn dặm. Như thế càng khiến hắn phát điên. Giữa hai người, càng ngày càng xa cách nhau.

Cảnh Tiêu Niên hẳn, ở bên ngoài chinh phục vô số nữ nhân, nhưng hắn lại không có cách nào chinh phục chính vợ mình.

Hắn là kiếp nạn của nữ nhân, mà nàng, lại là kiếp nạn của hắn.

Hết chương 2

3. Chương 3

“Y Khả, tới đây, Quán Đầu đi rồi!” Lúc Giảo Nhi gọi Kiều Y Khả thì Kiều Y Khả đang đứng ngẩn người trong phòng.

Sắc trời bên ngoài u ám, những đám mây trắng dần dần nhuốm màu mực, từ nhạt chuyển thành đậm, từ ít ỏi đến dày đặc, như một bức đồ thị cảm xúc xanh đỏ lên xuống không ổn định, nháy mắt liên thay đổi tâm tư. Chân trời mây đen cuộn cuộn, chẳng chịt khắp nơi, ánh mặt trời ít ỏi còn giãy dụa le lói, giữa bức màn tối như mực còn ẩn hiện ánh vàng mỏng manh lấp lánh.

Cảnh trí kỳ diệu của thiên nhiên, nếu dụng tâm cảm nhận sẽ thấy đẹp không bút nào tả xiết.

Kiều Y Khả lẳng lặng thu hồi tầm mắt, theo tiếng Giảo Nhi rời khỏi phòng mình. Vẻ đẹp hư ảo đối với Kiều Y Khả mà nói thì rất thừa thãi, cô chỉ nghĩ đến một sự thực, chính là sắp có một trận mưa to.

Kiều Y Khả và Giảo Nhi vốn không quen nhau, nhưng tình cờ hai người lại cùng thuê trong một căn hộ hai phòng, cùng ở một gian nhà, dần dần từ bạn cùng phòng biến thành bạn tốt. Giảo Nhi nhỏ hơn Kiều Y Khả vài tuổi, làm thư ký cho một công ty lớn, cá tính hoạt bát đáng yêu, Kiều Y Khả thực sự thích nàng, coi nàng là em gái.

Kiều Y Khả vào phòng Giảo Nhi, bật cười. Trên chiếc giường lớn bày đầy loại quần áo váy đủ sắc màu.

“Y Khả, thực xin lỗi, tuy em là thư ký nhưng lại không có nhiều quần áo hàng hiệu lắm, đây đều là những thứ có thể coi như tạm được, nếu chị không chê thì cứ chọn một bộ đi.” Giảo Nhi có chút ngượng ngùng nói với Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả cười cười, vuốt vuốt tóc nàng: “Giảo Nhi, là chị nhờ em mà, không cần quá bận tâm như vậy, những bộ quần áo này đều đẹp cả, nếu em không ngại thì chị từ từ chọn lấy một bộ được không?”

Mặt Giảo Nhi liền giãn ra: “Đương nhiên được rồi! Chị cứ chọn từ từ, đừng khách khí, thích bộ nào thì cứ mượn đi.”

Kiều Y Khả gật gật đầu, bắt đầu chọn quần áo.

Quần áo không phải loại rẻ tiền, chất lượng rất tốt, kiểu dáng nói chung cũng quy củ, tuy nhiên cũng không thể nào so được với những nhãn hiệu nổi tiếng khác. Cũng may Kiều Y Khả thâm nghĩ cũng khá hợp với tình hình, cô cũng biết một bữa tiệc như vậy sẽ không ai chú ý tới quần áo của một giáo viên thể dục thẩm mỹ nho nhỏ làm gì, chỉ cần phong cách thống nhất với những người khác thì ẩn giữa đám đông cũng sẽ không thu hút sự chú ý của người khác.

Cô chỉ là phối hợp diễn một chút mà thôi, đi mua một bộ lễ phục sang quý chỉ để dành cho một bữa tiệc cũng không phải phong cách làm việc của Kiều Y Khả.

Vừa mặc thử, hai người vừa nói chuyện phiếm.

“Giảo Nhi, Quán Đầu đi rồi à?” Kiều Y Khả thuận miệng hỏi.

“Đi rồi, trước khi đi còn dặn dò em ‘Giảo Nhi, em phải cách xa quái vật Kiều Y Khả kia một chút, anh, anh sẽ sớm kiếm đủ tiền mua một căn hộ để ở!’ ” Giảo Nhi bắt trước giọng điệu hoảng loạn khẩn trương của Quán Đầu giống y như đúc.

Kiều Y Khả ngừng tay, ngẩn ra, sau đó cười: “Thật hả? Anh ta thực sự nói vậy?”

Giảo Nhi cố kiềm cũng không nhịn được bắt đầu cười, vừa cười vừa gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, Quán Đầu nhà em thực đáng thương, lúc nào nào cũng lo lắng chết được, chỉ sợ chị ăn mất em.”

Hai người cười to, đáng thương cho Quán Đầu, sao biết sẽ bị hai cô gái cười như vậy.

Quán Đầu là bạn trai của Giảo Nhi, người địa phương, ở chung với cha mẹ, cha mẹ Quán Đầu có vẻ nghiêm khắc, cho nên hắn chỉ có thể len lén tới chỗ này của Giảo Nhi ở lại một đêm, không dám bàn bạc công khai dọn ra ngoài ở chung với Giảo Nhi.

Một đêm của một ngày nào đó, lúc Quán Đầu dậy đi tiểu lại vô tình đụng phải Kiều Y Khả đi chơi về muộn ở phòng khách, đang say chuẩn choáng giữ mặt một cô gái hôn, hắn liền bị dọa đến hồn phi phách tán, nghiêng ngã lão đảo trở lại phòng, đánh thức Giảo Nhi, hỏi sao Kiều Y Khả lại như vậy. Giảo Nhi đã sớm biết Kiều Y Khả chỉ thích con gái, liền cười Quán Đầu cổ hủ, chuyện như vậy cũng ngạc nhiên được.

Giảo Nhi nói về sau quả thật Quán Đầu không hề ngạc nhiên khi Kiều Y Khả hôn cô gái khác, nhưng từ đó trở đi, hắn lại có tâm bệnh, sợ Kiều Y Khả nhớ thương Giảo Nhi của hắn, cũng bắt đầu từ đêm đó thề sống thề chết phải mau chóng mua được căn hộ mới, cưới Giảo Nhi về dấu đi cho an toàn, tự mình lại kiêm hai chức vụ mỗi lần rời khỏi Giảo Nhi đều tỏ vẻ đáng thương dặn dò một chút: “Giảo Nhi, tránh xa Kiều Y Khả một chút nha.”

Bộ dáng cổ quái buồn cười luôn khiến Giảo Nhi vừa muốn cười lại cảm động.

Sau khi cười xong, Kiều Y Khả liền nhắc một chiếc váy lễ phục màu đen lên. Kiểu dáng đơn giản, có thể bù cho sự thiếu sót của thiết kế, trên váy có phối một vài vệt sáng màu, không đến mức bắt mắt, nhưng cũng sẽ không u ám không sắc màu.

Càng tô vẽ nhiều sẽ càng gây trò cười, càng đơn giản thì ngược lại càng an toàn.

Kiều Y Khả giơ chiếc váy lên, hỏi Giảo Nhi: “Giảo Nhi, chị cảm thấy cái này là được rồi.”

Giảo Nhi cúi đầu nhìn, hỏi Kiều Y Khả: “Cái này có thể có hơi đơn giản quá không?”

Kiều Y Khả lắc đầu: “Chị cũng không phải quý phụ gì, đâu cần sang trọng rực rỡ quá đâu.” Nói xong liền thay lễ phục, thuận tay đổi mái tóc dài thành kiểu đuôi ngựa, vài lọn tóc thưa chĩa ra xuôi xuống trên cổ. Kiều Y Khả xoay người, nhìn Giáo Nhi.

Giáo Nhi thấp giọng kinh hô: “Trời ạ, Y Khả, sao chị có thể mặc đẹp như vậy.”

Có trách thì phải trách ngày thường Kiều Y Khả hay mặc kiểu trung tính như quần dài giày đế thấp, nay lại biến thân một cái thiên kiều bá mị khiến Giáo Nhi ngây người.

Kiều Y Khả là giáo viên thể dục thẩm mỹ, dáng người đương nhiên khỏi phải bàn. Vóc dáng cao gầy tinh tế, là điển hình của dạng mỹ nhân thon thả xương xương. Bộ ngực lại căng tròn mịn màng, ngạo nghễ vươn thẳng. Chiếc váy lễ phục màu đen thấp ngực càng làm nổi bật chiếc cổ thon dài, trắng hơn tuyết, lại phối với gương mặt ngũ quan lãnh diễm biểu tình thanh đậm, vẻ tao nhã tuyệt đại kia nếu muốn dấu mình giữa đám đông thực sự rất khó.

Kiều Y Khả nhìn nhìn gương, tự mình cũng thấy vừa lòng: “Được, Giáo Nhi, là cái này đi.” Nói xong liền muốn thay ra.

“Đừng thay đừng thay, để em nhìn chút nữa, đẹp quá đẹp quá đi.” Giáo Nhi đưa tay ngăn lại, vẫn không nhìn được nhìn Kiều Y Khả từ trên xuống.

Kiều Y Khả vươn tay chọc chọc trán nàng: “Chim nhỏ ngốc, cẩn thận Quán Đầu nhìn thấy bộ dáng háo sắc của em.”

Giáo Nhi thở dài: “Tỷ tỷ, chị chỉ thích con gái, thực quá lãng phí quá lãng phí quá lãng phí mà!” Lúc Giáo Nhi ngoan thực ngoan sẽ gọi Kiều Y Khả là “tỷ tỷ”.

Kiều Y Khả cười: “Vậy thế nào mới không lãng phí đây?”

“Tìm một người đàn ông vừa đẹp trai lại có tiền, có thể chăm sóc cho chị.” Giáo Nhi vẫn đang trong trạng thái mê gái.

Kiều Y Khả cũng không để ý tới nàng, thay quần áo, gấp bộ lễ phục lại gọn gàng.

Học viên của Kiều Y Khả phần lớn là những người nhà giàu cực kỳ rộng rãi nhàn rỗi không có việc gì. Con của Kỷ thái thái vài ngày nữa sẽ đầy tháng, cho nên mời những học viên khác và Kiều Y Khả tới tham dự. Kiều Y Khả cũng không thích những trường hợp sơn son thiếp vàng như thế, có thể tưởng tượng bữa tiệc đó là ngày đại tụ hội của những tiểu thư phu nhân nhà giàu. Nhưng nhân dịp đó cũng có thể giới thiệu một chút khoá học của mình, xem có thể nhận được thêm học viên nữa không, gia tăng thu nhập, cho nên cô cũng nhận lời tham dự.

Kiều Y Khả lớn lên trong cô nhi viện, từ nhỏ đã hiểu rõ trên thế giới này không có bất cứ kẻ nào mình có

thể dựa vào, làm việc gì cũng chỉ có thể tự mình cố gắng tranh thủ, không tranh dành thì không có được.

Hết chương 3

4. Chương 4

Thời tiết rất đẹp, sắc trời màu lam nhạt trong suốt, ngẫu nhiên lại có vài đám mây, vương chút sầu ý nhàn nhạt.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn ngoài cửa sổ, ngồi yên đã thật lâu, mắt thấy đã gần tới trưa, nên là lúc khởi hành rồi, mà tâm tình lại rối bời, mệt mỏi không gợi dậy nổi chút tinh thần.

Buổi sáng lúc Cảnh Tiêu Niên đi đã cứng rắn ném lại một câu: “Hôm nay mặc chiếc váy mua từ Pháp về đi” rồi nghênh ngang mà đi, bỏ lại một Kỷ Thuận Mỹ ngẩn người ngạc nhiên hồi lâu không phục hồi lại tinh thần. Suy nghĩ thật lâu, nhớ ra mấy tháng trước lúc Cảnh Tiêu Niên từ nước ngoài trở về có mang theo một bộ lễ phục, màu hồng cánh sen, lúc ấy có thử một chút, rất xứng với màu da của nàng.

Mắt chọn đồ của Cảnh Tiêu Niên luôn không tệ, khi đi công tác thỉnh thoảng cũng sẽ mua vài bộ quần áo về cho nàng. Con dâu nhà họ Cảnh luôn có rất nhiều sự kiện cần tham dự.

Về mặt vật chất Cảnh Tiêu Niên chưa bao giờ bạc đãi Kỷ Thuận Mỹ. Người đàn ông này, đối với vấn đề tiền bạc luôn hào phóng, nhưng về mặt tình yêu lại keo kiệt ích kỷ, không chịu san sẻ cho người khác nửa phần.

Nếu là bình thường thì Kỷ Thuận Mỹ sẽ ngoan ngoãn mặc chiếc váy kia vào. Hắn sẽ thích, mà hướng chỉ chiếc váy kia cũng là hàng cao cấp, nàng mặc vào nhìn cũng đẹp, vẹn cả đôi đường. Nhưng mà hôm nay trong lòng nàng luôn chất chứa một ít mâu thuẫn, nghĩ tới bộ dáng kiêu ngạo cùng giọng điệu ra lệnh trước khi đi của hắn, nghĩ tới ánh mắt âm lãnh cười nhạt nàng mấy hôm trước, Kỷ Thuận Mỹ liền có chút nản lòng thoái chí, cũng tích tụ một ít oán khí nho nhỏ, thầm nghĩ cứ chọn hơi hợt qua loa một cái váy để Cảnh Tiêu Niên cũng phải ghen một cục tức giống mình.

“Thiếu nữ nãi, thiếu gia nhà ngài gọi tới, có muốn tiếp không?” Người hầu nhỏ giọng hỏi Kỷ Thuận Mỹ. Hạ nhân của những người nhà giàu đương nhiên cũng biết nhìn ánh mắt người ta, tâm tình của chủ nhân thế nào cũng nhìn rõ mồn một.

Kỷ Thuận Mỹ phục hồi tinh thần, than nhẹ một hơi, đứng dậy tiếp điện thoại. Là cậu em trai Thuận Lễ.

“Chị cả, ba và anh đều bảo em hỏi chị, hôm nay rốt cuộc anh rể có tới không?” Thanh âm trẻ trung mà lỗ mãng của Thuận Lễ truyền ra từ điện thoại.

Oán khí của Kỷ Thuận Mỹ càng sâu. Đây là người nhà của nàng, vậy mà cũng không quan tâm hỏi một chút xem Cảnh Tiêu Niên có đối xử tốt với nàng không, cuộc sống của nàng có hạnh phúc không. Đáy lòng có oán hận, nên khi nói chuyện cũng cao giọng hơn vài phần.

“Mấy người chỉ biết quan tâm xem Cảnh Tiêu Niên có đi không, chẳng lẽ là lễ đầy tháng của anh ta chắc?” Thanh âm của Kỷ Thuận Mỹ có vài phần trách cứ.

Thuận Lễ lại bởi vì tâm tình vội vàng nên cũng không nghe ra sự khác thường trong giọng Kỷ Thuận Mỹ: “Sao lại không tính? Nói là lễ đầy tháng con của anh cả, nhưng có ai không nhìn chăm chăm xem liệu anh rể có tới không? Anh trai muốn hỏi anh rể một chút chuyện vay tiền ngân hàng, mà ba cũng hy vọng hôm nay anh rể nhất định đến.”

Kỷ Thuận Mỹ suy sụp. Cơn tức của nàng cùng lắm là bộc phát qua âm điệu tăng cao ba phần kia thôi, nếu diễn thêm nữa thì không diễn nổi, đó không phải là nhân vật mà Kỷ Thuận Mỹ quen thuộc.

Kỷ gia đại tiểu thư dịu dàng hiền lương, con dâu Cảnh gia, trong thành phố không người nào không phải giờ ngón cái tán thưởng hâm mộ, sao có thể một người mà ai gặp cũng thích như thế lại biến thành một mụ đàn bà đánh đá vừa khóc vừa mắng được.

Bại trận, Kỷ Thuận Mỹ bất đắc dĩ lắc đầu: “Thuận Lễ, ba hy vọng Tiêu Niên tới là lại để bàn cái gì?”

“Cái này hả.” Thuận Lễ cười cười: “Chị, em đang theo đuổi Trương gia tiểu thư của xí nghiệp Vĩnh Thái, hôm nay ba của Trương tiểu thư cũng tới, nên ba hy vọng anh rể có thể đến, cho chúng ta thể diện.”

Xí nghiệp Vĩnh Thái, lại là một cuộc giao dịch. Là yêu nhiều hơn, hay vẫn là lợi ích nhiều hơn, hoặc là, yêu thế nhưng lại suy đồi, không thể tách rời khỏi lợi ích.

“Thuận Lễ, em, thích Trương tiểu thư sao?” Thuận Mỹ không có tâm tình tiếp tục truy hỏi ý đồ của ba mình, đột nhiên hỏi một câu không liên quan.

Thuận Lễ sững sốt, sau đó trả lời: “Thích chứ, cô ấy khá xinh, nhà lại có thể lực.”

Hai chị em thảo luận về tình yêu trong sáng cùng trách nhiệm hôn nhân, việc này ở nhà họ Kỷ thực sự hơi quá, cho nên Thuận Mỹ cũng hợp thời dừng lại dòng suy nghĩ miên man.

“Nói với ba, chị đã báo cho Tiêu Niên rồi, nhưng anh ấy có thể tới không thì chị cũng không biết.” Thuận Mỹ thành thật trả lời.

“Ồ.” Thuận Lễ nghe vậy có phần thất vọng, trước khi cúp máy lại dặn một lần: “Chị cả, nghĩ cách gì đó để anh rể tới nhé.”

Buông điện thoại, Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy cõi lòng trống rỗng. Đi tới trước tủ, lấy một bộ lễ phục trẻ vai. Tâm tình muốn thi thoảng đấu tranh một chút trong nháy mắt liền biến mất. Chỉ là một cái váy thôi mà, cần gì phải so đo? Cho dù thực sự tức giận với một cái váy thì bị thương cũng là mình, mà người khác lại lông tóc không tổn hại gì.

Kiều Y Khả đã ra khỏi nhà từ sáng sớm. Trời trong xanh, gió nhẹ nhẹ, trong không khí có hương hoa thoang thoang, nhẹ nhàng ngửi một chút là có thể cảm nhận được hơi thở mê người kia, khiến thần thanh khí sảng. Tâm tình Kiều Y Khả không tệ lắm, mặc dù trang phục cùng đạo cụ trên người không phải những thứ cô quen dùng, cũng may không ảnh hưởng tới việc cô tự do tự tại di chuyển giữa đám đông.

Cơm trưa đã ăn ở một tiệm đồ chay, sau đó tới tiệm thủ công lấy một chiếc chân cho trẻ con, phía trên dùng tơ vàng thêu mười hai con giáp rất sống động. Đây là lễ vật tặng cho ngày đầu tháng của tiểu thiếu gia nhà họ Kỷ. Kiều Y Khả đã nghĩ qua, những thứ quá quý giá thì nàng không tặng nổi, mà đồ tiện nghi bình thường quá lại không đưa được, chỉ có dùng một chút tâm tư như vậy mới có thể khiến chủ nhân bữa tiệc vui vẻ.

Chuẩn bị sắp xếp hết thấy rồi, Kiều Y Khả liền ngồi xe bus tới bến xe gần nhà họ Kỷ, tìm một quán nước ngồi, uống nước ô mai, xem tạp chí trong tháng.

Lễ đầy tháng được tổ chức lúc bốn giờ, tiệc tối chính thức bắt đầu lúc năm giờ. Thời gian trình diện cũng cần chút kiến thức, đi quá sớm sẽ rất xấu hổ, với thân phận của Kiều Y Khả sẽ không quan trọng đến mức cần chủ nhân một mình tiếp khách, mà tới quá muộn lại sẽ thất lễ, tới trễ đương nhiên là khách quý, một cô giáo dạy thể dục thẩm mỹ nho nhỏ như cô lại làm như nhân vật áp trục nghênh ngang xuất hiện như vậy thì có chút kỳ cục, cho nên bốn giờ kém một chút là thời gian vừa thích hợp. Kiều Y Khả cũng không nghĩ vội vàng, đơn giản đi đến chỗ gần đó trước, rồi đến giờ mới đi vài bước vào.

Kiều Y Khả làm việc luôn luôn có mục tiêu có kế hoạch, rất ít khi tùy hứng làm. Từ lúc nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện, nhân tình ấm lạnh cũng nhìn rõ ràng, càng hiểu được nếu không cố gắng thì sau khi lớn lên chỉ đơn giản làm vài việc tay chân nặng nhọc, cả đời làm bạn với nghèo khó. Cho nên từ nhỏ Kiều Y Khả đã khổ luyện vũ đạo, hiện tại có thể rót cục tay làm hàm nhai, có thu nhập không tệ.

Giáo Nhi thường nói giỡn với cô, với dung mạo xinh đẹp của Kiều Y Khả, dựa vào một người đàn ông có quyền thế, áo cơm không lo, đó không phải dễ như trở bàn tay sao?

Kiều Y Khả chỉ cười mắng nàng, không giải thích. Những người không ở cô nhi viện sẽ vĩnh viễn không hiểu được. Đối với Kiều Y Khả, tiền đương nhiên quan trọng, nhưng tự do cùng tôn nghiêm lại càng cao quý hơn tiền nhiều.

Những lúc bị quả trách, nỗi bất lực nghẹn ứ trong lòng, chỉ có thể len lén khóc thầm ban đêm, nhìn bức tường trong viện, tưởng tượng ở giữa đất trời rộng lớn bên ngoài tận tình sải bước chạy. Cảm xúc ấy cả đời này Kiều Y Khả cũng sẽ không quên.

Cô yêu tiền, nhưng cô càng quý trọng tự do cùng tôn nghiêm, trên đời này cái gì cũng có thể đổi lấy tiền, chỉ có hai thứ này là không thể.

Bốn giờ lễ đầy tháng bắt đầu, năm giờ tiệc tối, Kỷ Thuận Mỹ đã sớm về nhà mẹ đẻ, nhìn xem có thể giúp gì không. Nói là nhà mẹ nhưng mẹ đã không còn nữa, mẹ kể lại luôn bày ra bộ mặt khinh thường với Kỷ Thuận Mỹ, Kỷ Thuận Mỹ nhìn mười mấy năm, thật sự cũng không nguyện ý nhìn nhiều. Chỉ là vẫn nhớ ba mình, ông ấy dù có không tốt đến đâu thì vẫn là người thân ruột thịt.

Kỷ Thuận Mỹ là con gái lớn nhất trong nhà, anh trai Kỷ Thuận Nhân là con trai trưởng, được ba nuông chiều thành quen, giờ tiếp nhận công việc làm ăn của nhà họ Kỷ cũng chỉ làm qua loa đại khái. Em trai Thuận Lễ và em gái Thuận Duyệt là do mẹ kế sinh, tiếp tục kế thừa sự giáo dục của nhà họ Kỷ. Thuận Lễ hơi giống anh cả, mọi thứ ăn chơi đều tinh thông, mà nói tương đối thì Thuận Duyệt lại không lạnh nhạt như mẹ nàng, ngược lại rất thân với Thuận Mỹ. Nhà họ Kỷ trọng nam khinh nữ, tuy Thuận Duyệt nhỏ nhất, nhưng đã bị chú ý ít nhiều. Thuận Mỹ hiểu được, vận mệnh con gái nhà họ Kỷ đều giống nhau. Từ nhỏ nàng đã biết, tương lai nàng sẽ giống như hai người cô của mình, trở thành lễ vật để gia tộc này tặng người khác. Cho nên nàng chưa bao giờ yêu ai, thậm chí đến khi lên đại học, đàn anh nàng vẫn thăm mền từ lâu thổ lộ với nàng, nàng đều nhún tâm từ chối.

Từ nhỏ Kỷ Thuận Mỹ đã là đứa con ngoan nhất nhà, nàng chưa từng có lòng phản nghịch. Kỳ thực nàng rất hiếu thuận, vẫn luôn muốn yên lặng chia sẻ mọi việc với ba mình, đáng tiếc trong mắt ba ba chỉ có con trai mà chưa từng chân chính quan tâm đến cô con gái này. Từ nhỏ Kỷ Thuận Mỹ đã miễn cưỡng, ít nói, có chút đa sầu đa cảm, thích xem tiểu thuyết ngôn tình, thích ngủ thiếp đi khi đang tưởng tượng nghĩ ngợi. Nhưng từ sau khi gả cho Cảnh Tiêu Niên, một năm như thể già đi mười năm, cả trái tim nàng như đã chết. Còn chưa tới ba mươi tuổi mà trái tim như hồ chết, không chút gợn sóng.

Việc trong nhà có thiếu người thì cũng không tới phiên cô con gái đã gả ra ngoài, con dâu nhà họ Cảnh hạ mình bận rộn đảm đương. Nói một lát với ba cũng lại là mấy chuyện làm ăn, Kỷ Thuận Mỹ không hiểu, chỉ nghe không nói, đại khái ý tứ vẫn như cũ, Kỷ gia ỷ vào việc có trụ cột, vẫn miễn cưỡng chống đỡ, nhưng anh cả Thuận Nhân thật sự không phải người giỏi làm ăn buôn bán, còn cần Cảnh Tiêu Niên đến giúp đỡ, còn cần Thuận Mỹ thường xuyên nói khéo nói tốt dùm vài câu. Nghe được đến nỗi lỗ tai muốn mọc kén.

Kết hôn năm năm, một tháng về nhà mẹ đẻ một lần, nghe thấy hầu hết chính là những lời này, ba ba nói đi nói lại không thấy phiền, mà nàng nghe đã sớm mệt mỏi. Nếu không nghe thì phải làm thế nào đây? Sau khi kết hôn Kỷ Thuận Mỹ rất ít khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, không có bạn bè, không có con cái, nàng thực cô độc, chỉ có dịp một tháng một lần về nhà mẹ đẻ thế này mới có thể có chút không khí ấm áp vui mừng. Cho dù chỉ là ảo tưởng thì Kỷ Thuận Mỹ cũng muốn tiếp tục níu kéo thứ ảo tưởng này. Con người trên đời, rút cục luôn muốn có một góc nhỏ nhỏ ấm áp thuộc về mình.

Kỷ ba nói xong những lời muốn nói, Kỷ Thuận Mỹ nghe mà có chút không yên lòng, thẳng đến khi ông gọi tên nàng: “Thuận Mỹ, Thuận Mỹ!” thì nàng mới đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng đáp lời: “Ba ba, có chuyện gì sao?”

Kỷ ba nhìn bộ dáng ôn nhu yếu đuối của con gái, thăm lắc đầu. Nếu Thuận Mỹ có thể giống cô vợ Tử Tuệ của Thuận Nhân, mạnh mẽ dũng mãnh, ở nhà một mình cang đáng một mặt, có thể trị được chồng,

khiến chồng mình nghe lời không dám cãi thì thật tốt biết bao. Nhưng mà Kỷ ba cũng biết, Cảnh Tiêu Niên không phải Kỷ Thuận Nhân, Kỷ Thuận Mỹ cũng không phải Triệu Tử Tuệ, nhà họ Kỷ muốn có được càng nhiều chỗ tốt từ nhà họ Cảnh thì chỉ có thể phụ thuộc vào tâm tình của Cảnh Tiêu Niên, Thuận Mỹ hoàn toàn không giúp được gì.

“Thuận Mỹ, ta đang hỏi con, bao giờ Tiêu Niên mới đến?” Kỷ ba nhìn Thuận Mỹ lặp lại một lần.

“À.” Thuận Mỹ có chút khó xử, không biết nên trả lời ba mình thế nào.

“Anh ấy nói chưa chắc, phải xem có thể xong việc ở công ty không đã.” Kỷ Thuận Mỹ trả lời cho có lệ, đối với người đàn ông vui buồn thất thường kia, nàng hoàn toàn không nắm chắc.

Ba Kỷ không hỏi nữa, cũng không nói thêm gì, tựa lên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Thuận Mỹ ảm đạm, nhẹ giọng nói: “Ba ba, ba nghỉ ngơi đi, một lát nữa đông người sẽ mệt lắm.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Hết chương 4

5. Chương 5

Lúc Kiều Y Khả đến nhà họ Kỷ thì đã có không ít người đến. Sân nhà họ Kỷ rộng mở, chiêu đãi một bữa tiệc mừng quy mô không được coi là lớn thì thật ra cũng đủ rồi. Trong sân bày hai chiếc bàn dài, có lẽ là để chuẩn bị để thức ăn, hai bên có bảy tám chiếc bàn tròn cho khách ngồi.

Cô con dâu nhà họ Kỷ đang ôm đứa con đầy tháng ngồi trong sân, chung quanh có không ít tiểu thư nhà khác, đang không ngớt khen ngợi đứa nhỏ đáng yêu. Kiều Y Khả tiến lại, nói những lời chúc phúc, cũng đưa quà ra. Kỷ thái thái thấy món quà được đóng gói đặc biệt, sau khi trưng cầu ý kiến của Kiều Y Khả liền mở ra trước sự chứng kiến của mọi người. Nhất thời chiếc chăn gấm thêu đủ màu sắc sỡ khiến mắt mọi người sáng ngời, đều khen ngợi món quà này thực suy nghĩ chu đáo tận tâm. Kỷ thái thái luôn coi trọng thể diện thật không ngờ một giáo viên thể dục thẩm mỹ không đáng để vào mắt lại có thể tặng một món quà như vậy, vui mừng hết sức, trong lòng cũng kính hỉ vô cùng, không ngại khích lệ Kiều Y Khả vài câu, nói không thể không chọn chương trình thể dục thẩm mỹ của cô. Một đám tiểu thư con dâu các nhà khác thấy Kiều Y Khả mỹ mạo thanh nhã, khí chất không tầm thường liền không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa, cũng đều hỏi thăm chương trình học của cô. Kiều Y Khả mỉm cười, kiên nhẫn đáp từng câu, đột nhiên trở thành nhân vật trung tâm của cái vòng người nhỏ hẹp này.

Kỷ Thuận Mỹ đi vào sân, ánh mắt tìm một vòng, không nhìn thấy Cảnh Tiêu Niên. Mắt thấy lễ đầy tháng sắp bắt đầu, xem ra Cảnh Tiêu Niên không thể tới. Trong lòng nàng có chút tức giận, Cảnh Tiêu Niên đối xử với nàng không tốt thì cũng thôi, nhưng những tình huống liên quan tới gia tộc thế này, cũng nên cho vài phần mặt mũi chứ. Hai người kết hôn với nhau, không phải là để giữ thể diện cho đối phương khi có việc sao?

Thấy một đám đông đang đứng chung một chỗ trong sân, Kỷ Thuận Mỹ liền đi qua, thấy chị dâu đang ôm cháu trai tán gẫu vui vẻ với một đám tiểu thư khác.

Đứa cháu vừa mới đầy tháng, xinh đẹp phần điều ngọc trác, Kỷ Thuận Mỹ vừa nhìn liền thích. Nàng và Cảnh Tiêu Niên đã kết hôn năm năm nhưng vẫn không có con, cũng không phải không muốn, chỉ là đứa trẻ như không có duyên phận với hai bọn họ.

“Chị dâu, để cho em ôm tiểu Ngưu Ngưu một cái đi.” Ngưu Ngưu là nhũ danh của đứa bé.

Triệu Tử Tuệ vừa thấy cô em chồng liền thuận tay đưa đứa nhỏ cho Thuận Mỹ: “Ngưu Ngưu, mau, để cô nhìn xem, Ngưu Ngưu của chúng ta có đẹp hay không?” Tâm tình Triệu Tử Tuệ hôm nay không tệ, bình thường thật ra không được coi là thân thiết với Thuận Mỹ. Cô ta có phần ghen tị vì Thuận Mỹ được gả cho một nhà tốt, lại nhìn không vừa mắt khi Thuận Mỹ được gả cho một nhà tốt mà lại không nắm được trái tim chồng mình.

“Đúng vậy, quả thực xinh đẹp!” Thuận Mỹ hôn hôn trán Ngưu Ngưu, lúc đứa bé mới sinh ra nàng từng gặp qua một lần, giờ gặp lại, nó đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt thành một đứa bé trai xinh đẹp.

“Thuận Mỹ, bao giờ em về đến?” Triệu Tử Tuệ hỏi.

“À.” Thuận Mỹ có chút phiền, vì sao ai nấy trong nhà đều phải hỏi nàng cùng một vấn đề như vậy.

“Mấy hôm trước anh ấy nói nếu rảnh sẽ tới, mà bây giờ còn chưa tới thì chắc là có việc chưa làm xong.” Thuận Mỹ chỉ đành giải thích, chung quanh có không ít người, khiến nàng càng thêm xấu hổ.

“Thế à, xem ra em về trễ bọn nhiều việc thật, tôi cũng nghe nói tới những việc bên ngoài của cậu ta, thật đúng là quá bận mà.” Triệu Tử Tuệ cười khẽ, từ ngữ có vài phần mỉa mai.

Cảnh Tiêu Niên trước khi kết hôn hay sau khi kết hôn đều nổi danh là công tử phóng đảng trong thành phố, bên cạnh hẳn thường xuyên thay đổi mấy bông hoa xinh đẹp, đó vẫn là đề tài mà mọi người bàn luận mãi không biết mệt.

Mặt Thuận Mỹ có chút hồng, mấy chuyện trăng hoa gì đó của Cảnh Tiêu Niên nàng đã sớm tu luyện đến mức không quan tâm, không nóng không vội, nhưng khi bị vạch ra rõ ràng trước mặt mọi người thì vẫn cảm thấy mất mặt, dù sao người kia cũng danh chính ngôn thuận là chồng nàng.

Không khí đột nhiên trở nên nặng nề, Thuận Mỹ chăm chú đùa giỡn với tiểu Ngưu Ngưu. Triệu Tử Tuệ có phần bất mãn, Cảnh Tiêu Niên kia có gì đặc biệt hơn người chứ, hôm lễ cưới hẳn không đến, giờ ngày đầy tháng của đứa bé hẳn cũng không đến, đây không phải rõ ràng là không thèm đặt họ vào mắt sao?

Cha mẹ Triệu Tử Tuệ xuất thân là người buôn bán nhỏ, tuy kinh doanh nhiều năm, gia cảnh tích lũy được cũng giàu có, nhưng dù sao cũng không phải thuộc loại danh môn vọng tộc, không thể nào so với một gia

tộc xí nghiệp giàu có vừa có quyền vừa có thế như nhà họ Kỷ. Năm đó Kỷ Thuận Nhân thích Triệu Tử Tuệ kiều mỹ xinh đẹp, nhưng lúc hai người thành hôn cũng phải tốn chút tâm tư. Lúc đầu Kỷ ba không đồng ý, nói nhà họ Triệu căn bản không giúp được nhà họ Kỷ chỗ nào, sau nhờ Triệu ba đưa tới đồ cưới rất khả quan mới miễn cưỡng nhận lời.

Nhưng Triệu Tử Tuệ vào Kỷ gia rồi lại hối hận. Kỷ Thuận Nhân rất tâm thương, tính tình thật ra cũng tốt, nhưng cũng quá không có cá tính, cả ngày chỉ biết vui chơi, chuyện công ty rồi tình rồi mù. Thì ra Kỷ gia chỉ là cái vỏ rỗng, của cải bây giờ so ra thực tế thậm chí còn kém nhà mẹ đẻ của cô. Cũng may còn có một cậu em rể là Cảnh Tiêu Niên, có thể thường thường giới thiệu vài mối làm ăn cho Kỷ Thuận Nhân làm, nếu không cả một đại gia đình tiêu sài phung phí như thế, thật đúng là không biết làm cách nào để duy trì. Cho nên tuy Cảnh Tiêu Niên là con rể, nhưng ở Kỷ gia thì ai nấy đều phải nhìn sắc mặt hắn, không ai dám nói không với hắn. Vì thế ở trước mặt Cảnh Tiêu Niên, Kỷ Thuận Mỹ vĩnh viễn cũng đừng mong ngẩng đầu.

“Thuận Mỹ, hôm nay váy đẹp quá nhỉ.” Mấy vị tiểu thư con dâu kia đều là người quen, đương nhiên cũng nhận ra Thuận Mỹ, vừa rồi nhất thời lúng túng tẻ nhạt, không biết ai cắt lời trước tiên.

“Thế à, cảm ơn, là do Tiêu Niên mang từ Pháp về đó.” Kỷ Thuận Mỹ thầm thở phào, vừa rồi thật sự là đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, cũng may trong lòng ôm tiểu Ngưu Ngưu, không thì nàng thật sự không biết nên làm gì nữa.

“Ồ, mang từ Pháp về cơ à, lại còn là đồ em rể mua nữa cơ đấy!” Triệu Tử Tuệ lại khẽ cười một tiếng, nụ cười kia ẩn dấu vài phần chế nhạo cùng khó tin.

Ai cũng biết cô vợ của Cảnh Tiêu Niên này mấy năm nay vẫn chỉ làm bình hoa bày trong nhà, hiển nhiên chỉ để trang trí mà thôi.

Thuận Mỹ có chút phiền muộn, chị dâu hôm nay làm sao vậy, nói gì cũng bị cô ta gây khó dễ.

Nén giận, Thuận Mỹ đáp trả Triệu Tử Tuệ một câu: “Chị dâu, nếu chị thích thì chờ em hỏi Tiêu Niên xem mua ở đâu, rồi để anh cả đi mua cho chị.”

“Ôi chà, thôi đừng, nhà chúng ta lúc này á, cũng chỉ là cái thùng cơm thôi, không mua nổi chiếc váy sa xỉ thế đâu, hơn nữa tôi và anh trai cô cũng không ân ái ái như cô và em rể được.”

Những lời chua ngoa rõ mồn một của Triệu Tử Tuệ khiến mọi người kinh ngạc, đều sững sờ tại chỗ. Không phải chỉ là Cảnh Tiêu Niên không tới sao, chị dâu cần gì phải làm em chồng khó xử như vậy, mà lại nói ai nấy đều thích Thuận Mỹ, nàng là một người sẽ luôn khiến người khác vừa ý, không bao giờ làm khó ai cả, nhưng cổ tình hôm nay lại rơi vào hoàn cảnh khó xử như vậy.

Thuận Mỹ mặt thoát hồng lại thoát trắng, nước mắt sắp ứa ra lại nén nhịn, ghen khuất nuốt vào lòng. Tất cả mọi người đều biết nàng và Cảnh Tiêu Niên chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, thì sao có thể ân ái gì? Vừa gặp mặt liền bị người nhà vạch trần cùng cười nhạo vào vết thương của mình, dù là Kỷ Thuận Mỹ hàm dưỡng tốt cũng không thể giả bộ như không có việc gì.

Chính lúc đang không biết làm sao cho phải, một cánh tay hữu lực liền vòng lấy eo Kỷ Thuận Mỹ, Kỷ Thuận Mỹ sững sốt, quay đầu lại liền nhìn thấy gương mặt Cảnh Tiêu Niên.

“Thuận Mỹ, đang nói chuyện gì với mọi người thế.” Cảnh Tiêu Niên bất động thanh sắc hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ hơi bình tĩnh trở lại, mỉm cười: “Tiêu Niên, anh đến rồi.”

Cảnh Tiêu Niên gật gật đầu với nàng, sau đó nhìn Triệu Tử Tuệ: “Tử Tuệ, hôm nay cô là một nửa nhân vật chính, sao còn để Thuận Mỹ của chúng ta ôm đứa bé giúp cô thế kia?” Cảnh Tiêu Niên cũng không gọi anh cả chị dâu, đối với người có quyền thế, đôi khi chỉ có thể khoan dung, không thể gây khó khăn.

Triệu Tử Tuệ thấy Cảnh Tiêu Niên liền có phần cao hứng, lại bởi vì không biết những lời vừa rồi có bị Cảnh Tiêu Niên nghe được không, liền không khỏi bất an, vội vàng đón lấy Ngưu Ngưu, cười nói: “Thuận Mỹ thích cháu nhỏ, cho nên vừa rồi muốn ôm, tôi làm sao dám phiền Cảnh thái thái đây.”

Nghe được những lời đùa giỡn này, mọi người đều cười hòa theo, không khí dịu đi, như thể chưa xảy ra cái gì.

Cảnh Tiêu Niên cũng cười: “Phải không, Ngưu Ngưu quả thực đáng yêu. Đúng rồi, Tử Tuệ, gần đây Tử Chiêu bận rộn gì thế?”

Triệu gia chủ có hai đứa con, một trai một gái, chị là Triệu Tử Tuệ, em trai Triệu Tử Chiêu.

“Tử Chiêu à, vẫn là một thằng nhóc, nói là theo ba tôi học làm ăn buôn bán, cũng không biết học thế nào nữa.” Triệu Tử Tuệ trả lời.

Cảnh Tiêu Niên lại cười: “Tử Tuệ, có rảnh thì cũng nên quan tâm tới em trai mình đi, Tử Chiêu học làm ăn buôn bán là chuyện tốt, nhưng đừng có học kinh doanh thì không xong, mà những thói hư thật xấu khi làm ăn buôn bán lại học thành thói quen. Mấy hôm trước một người bạn của tôi nói Tử Chiêu lấy tên tôi đi mượn người ta hai vạn, giờ vẫn chưa trả. Hai vạn đó, tôi đã trả giúp rồi. Cô nói cho Tử Chiêu biết, tiền không nhiều nên tôi cũng chẳng đòi hắn, nhưng lần sau không được để xảy ra lần nữa, nếu còn dám dùng danh tiếng của tôi đi khắp nơi lừa tiền, tôi không biết thì thôi, tôi mà biết thì sẽ báo cảnh sát đó.”

Triệu Tử Tuệ không ngờ Cảnh Tiêu Niên lại không thêm nể chút tình nghĩa nào nói vậy trước mặt mọi người, nhất thời trợn mắt cứng lưỡi, nói không ra lời. Mọi người thấy mặt mặt, ai cũng cảm như hén.

Cánh tay Cảnh Tiêu Niên dùng chút lực, ôm Kỷ Thuận Mỹ rời đi. Đi đến chỗ không người, hai người liền dừng lại, Cảnh Tiêu Niên buông Kỷ Thuận Mỹ ra, nàng liền xoay người, nhìn hắn: “Tiêu Niên, cảm ơn anh, em đã nghĩ anh sẽ không đến.”

Cảnh Tiêu Niên không nói gì, Kỷ Thuận Mỹ lại tiếp tục: “Nhưng mà, anh cần gì phải làm khó Triệu Tử Tuệ như thế, chị ta chỉ là một người phụ nữ hơi cứng đầu một chút thôi.”

Cảnh Tiêu Niên nhìn bộ dáng nhu nhược tính tình hiền lành của Kỷ Thuận Mỹ, cơn giận chợt bùng lên. Đây chẳng lẽ là cô vợ của Cảnh Tiêu Niên hử sao? Bị người ta chỉ thẳng vào mũi mắng cũng không nói gì, lại còn quay đầu tỏ vẻ thương xót người ta. Việc này người khác nhìn có lẽ là rất phong độ, nhưng ở trong mắt Cảnh Tiêu Niên thì chính là một kẻ bất lực.

“Nếu cô chỉ là Kỷ Thuận Mỹ, bị người khác bắt nạt đến cùng tôi cũng sẽ không quản, nhưng giờ cô là vợ của Cảnh Tiêu Niên này.” Cảnh Tiêu Niên lạnh lùng nói.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn hẩn, trong lòng lại nghĩ thầm, chẳng lẽ anh không biết vì sao tôi lại bị người khác chê cười chửi, còn không phải do anh vui vẻ trên hoa ghẹo nguyệt bên ngoài?

Nhưng rốt cục cũng không nói gì, hôm nay Cảnh Tiêu Niên có thể đến đã coi như cho nàng thể diện rồi, nàng còn cần đòi hỏi gì nữa đâu.

Cảnh Tiêu Niên nhìn đôi mắt xinh đẹp lại như có điều suy tư của Kỷ Thuận Mỹ, nhớ tới những lời Triệu Tử Tuệ nói, cũng thâm hiểu là mình đuối lý, sắc mặt liền hoãn xuống, kéo tay Kỷ Thuận Mỹ: “Được rồi, chúng ta tìm một chỗ ngồi đi.” Bàn tay Kỷ Thuận Mỹ mềm mại nhẵn nhụi, Cảnh Tiêu Niên có chút hoảng hốt.

Hắn trời sinh không phải dạng đàn ông có thể yên ổn, hắn thích chinh phục, thích được người ta theo đuổi, thích ánh mắt sùng bái của đám con gái nhìn hắn, thích những chú chim nhỏ nép vào người, thích ôn nhu nhu hương nồng tình mật ý, nhưng những thứ này Kỷ Thuận Mỹ cũng sẽ không cho hắn, không chỉ không cho, ngay cả vẻ bề ngoài nhu thuận, trên giường cũng ngoan ngoãn làm theo cũng đều ẩn dấu sự kiêu ngạo cùng quật cường, sự bất đắc dĩ cùng ẩn nhẫn. Cảnh Tiêu Niên không thích nữ nhân vô vị này, lại càng không thích những người phụ nữ không thể phục tùng, chỉ miễn cưỡng. Qua một thời gian dài, hắn cũng không nguyện ý đặt tâm tư trên người Kỷ Thuận Mỹ. Hắn không thể trao trái tim cho nàng, nàng cũng không muốn đi kéo lại trái tim hắn, ngày qua tháng nọ, hai trái tim liền càng ngày càng xa cách.

Hết chương 5

6. Chương 6

Hai người tìm chỗ ngồi, vừa mới ngồi xuống, Kỷ Thuận Nhân liền kích động đi ra từ bên trong, thẳng đến chỗ Cảnh Tiêu Niên. Cảnh Tiêu Niên lại nhíu mày, chợt loé rồi biến mất, rất nhanh lộ ra vẻ tươi cười, chủ động vươn tay ra: “Thuận Nhân, chúc mừng.” Ở bên ngoài Cảnh Tiêu Niên luôn khéo léo mà thông dong, tuy hẩn bá đạo nhưng cũng không thô lỗ.

Kỷ Thuận Nhân thật cao hứng, lôi kéo tay Cảnh Tiêu Niên, nói: “Tiêu Niên, đến đây sao không đi vào, ba tôi đang chờ cậu đó.” Lại quay đầu thầm trách Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ cũng thật là, sao không để Tiêu Niên vào, lại cứ thế ngồi không ngoài này.”

Thuận Mỹ đứng dậy, nhìn Kỷ Thuận Nhân: “Anh cả, lẽ đây tháng sắp bắt đầu, để lỡ giờ lành không tốt

đâu, vẫn nên tiến hành buổi lễ đi, sau đó Tiêu Niên lại tới gặp ba.”

Kỷ Thuận Nhân nhìn nhìn đồng hồ, suy nghĩ một chút nói: “Vây cũng được, Tiêu Niên, tiếp đón không chu đáo cũng đừng trách nhé, tôi đi tiếp đón khách trước, một lát nữa chúng ta lại trò chuyện.”

Cảnh Tiêu Niên gật đầu: “Thuận Nhân, cứ đi đi, tôi cũng không phải người ngoài, đừng khách khí như vậy.”

Kỷ Thuận Nhân vội xin lỗi rồi rời đi. Cảnh Tiêu Niên ngồi xuống, như không có việc gì giờ chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vừa lòng gật đầu: “Thuận Mỹ, trà hôm nay pha cũng không tệ, chất lượng cũng tốt, xem ra ba và anh trai em rất coi trọng buổi lễ đây tháng này.” Nói xong liền giờ chén lên, nhẹ nhàng uống. Thuận Mỹ đợi hần sắp uống xong một chén mới nâng bình trà lên, đúng lúc thêm trà.

Không biết thật sự bởi vì trà ngon, hay bởi Thuận Mỹ cẩn thận săn sóc, hay vẫn là do hôm nay có chuyện gì vui, dù sao Cảnh Tiêu Niên có hứng thú thưởng trà, tâm tình không tệ. Thuận Mỹ cân nhắc, cũng thử dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi cũng nâng chén trà lên chậm chậm uống, quả nhiên là thứ trà tốt lưu lại hương thơm.

Thời gian vừa tới, lễ đây tháng liền bắt đầu tiến hành, mọi cấp bậc lễ nghĩa đều thực hiện, rất chu toàn. Thuận Mỹ cố ý cẩn thận qua sát sắc mặt chị dâu, Triệu Tử Tuệ ôm đứa bé mập mạp đầy mặt vui mừng, hoàn toàn không có một chút tối tăm nào. Ngắm lại vừa rồi Cảnh Tiêu Niên không mềm không cứng khiến cô ta đâm phải đinh như thế, Thuận Mỹ lại có chút không đành lòng.

Từ lúc Kỷ Thuận Mỹ đến gần Triệu Tử Tuệ, Kiều Y Khả liền lảng lạng quan sát Kỷ Thuận Mỹ, ánh mắt vẫn chưa hề rời đi.

Lần đầu tiên thấy nàng, Kiều Y Khả liền bị vẻ tĩnh lặng xuất trần không tranh với đời của Kỷ Thuận Mỹ hấp dẫn. Vóc dáng Kỷ Thuận Mỹ nhỏ nhắn, trắng nõn uyển chuyển, dáng người mềm mại rõ ràng, không phải gầy yếu đến xơ xương như một lưu hành hiện nay, mà lại vừa vặn có da có thịt, tăng giảm một phần cũng không được. Giống như mỹ nhân trong những bức họa cổ, đường cong mềm mại mà mị hoặc, xinh đẹp mà không tầm thường, thanh lệ như đoá phù dung, giống như cảnh đẹp trên trời, khiến người ta nhìn mà thích mắt.

Kiều Y Khả nhìn có chút ngây ngốc, lòng chậm rãi có cảm giác với Kỷ Thuận Mỹ, rất muốn thân cận với nàng, chẳng sợ chỉ là một cái bắt tay, nhìn nhau cũng tốt.

Kiều Y Khả đứng sau đám người, nghe cuộc đối thoại giữa Kỷ Thuận Mỹ và Triệu Tử Tuệ, nghe những người bên ngoài thấp giọng thì thầm bàn luận. Đối với đám tiểu thư bà chủ này mà nói, Kiều Y Khả chỉ là một người ngoài, cho nên khi bọn họ bàn tán cũng không kiêng kỵ gì, Kiều Y Khả lại bằng tuyệt thông minh, chỉ qua vài lời nói liền hiểu rõ vấn đề.

Cô gái trẻ tuổi đó tên Kỷ Thuận Mỹ, là trưởng nữ, đại tiểu thư nhà họ Kỷ, là cô con dâu duy nhất của nhà họ Cảnh, vốn nàng hẳn phải được sủng ái ngàn vạn mới đúng, cho dù khiếm tốn không phô trương thì khí thế trên người cũng có thể nhất thời diễm áp quần phương có một không hai mới phải. Nhưng vị Kỷ

tiểu thư này lại cố tình không phải vậy. Nàng nói năng nhỏ nhẹ, nhu thuận khiếp ngược, nhưng sau vẻ bề ngoài yếu đuối ấy lại rõ ràng cất giấu một nỗi cô đơn một mình một cõi, như thể một hồ nước đầy tĩnh lặng từ lâu không thấy gió xuân, bộ dáng thế nhưng lại bình tĩnh không chút gợn sóng. Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ đối mặt với những lời mỉa mai chua cay của Triệu Tử Tuệ vẫn nhớ tới thân tình, đối mặt với người chồng vừa đến không phải nhảy nhót vui mừng mà là như trút được gánh nặng, đối mặt với cái nhìn chăm chú của mọi người không phải là thứ ánh mắt tự phụ mà lại cúi đầu né tránh kèm theo một tia khó xử. Kiều Y Khả thở dài trong lòng, cô gái này có bối cảnh cùng những gì trải qua trong cuộc sống hoàn toàn khác biệt với mình, thế nhưng lại còn không sống vui vẻ bằng một cô nhi như mình. Ít nhất hiện tại Kiều Y Khả cũng không cần phải nhìn sắc mặt bất kỳ kẻ nào, khi cao hứng cô có thể cười, bi thương là có thể khóc, cô thậm chí khi coi trọng người con gái xinh đẹp nào liền tận tình theo đuổi, hưởng thụ đến sung sướng. Nhưng Kỷ Thuận Mỹ này, một Kỷ Thuận Mỹ cuộc sống hơn người cơ mà không lo, lại giống như không chút vui vẻ nào.

Thoáng giây gặp gỡ năm xưa ấy, đến tột cùng là mang đến nhiều vui vẻ hơn hay đau khổ hơn, ai có thể nhìn rõ trước được?

Vừa qua lễ đầy tháng, hai anh em Thuận Nhân Thuận Lễ liền cùng nhau tới mời Cảnh Tiêu Niên qua ngồi cùng bàn với ba mình, cũng gọi Kỷ Thuận Mỹ theo, nhưng nàng lại xua tay, kiên định tỏ vẻ không đi, hai người kia cũng thôi.

Bóng người dần đi xa, Thuận Mỹ ngẩng đầu nhìn, thấy bên bàn ba mình, trừ vài cô chú quen thuộc ra còn có một cô gái trẻ tuổi, tầm hai mươi mấy gì đó, ngồi cạnh một ông lớn tuổi khuôn mặt khá giống nhau mà Kỷ Thuận Mỹ không biết. Cẩn thận nghĩ lại, Kỷ Thuận Mỹ liền hiểu ra, đó chính là cha con họ Trương của xí nghiệp Vĩnh Thái, ba nàng mời Tiêu Niên qua, ý tứ cũng rất rõ ràng.

Kỷ Thuận Mỹ bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, bản thân mệt, cũng mệt thay Cảnh Tiêu Niên. Ngẫm lại thời gian năm năm qua, chuyện của Cảnh gia, việc của Kỷ gia, có cái nào lại không phải do Cảnh Tiêu Niên giải quyết, bao gồng cả hiện tại. Ngay cả Triệu Tử Chiêu, cái kẻ được gọi là thân thích bản đại bác cũng không tới kia mượn danh nghĩa Cảnh Tiêu Niên đi ra ngoài vay tiền, thế mà cũng có thể mượn được. Lời Cảnh Tiêu Niên vẫn còn văng vẳng bên tai: “Kỷ Thuận Mỹ, cô cảm thấy bản thân mình đáng giá nhiều tiền như vậy sao?”

Thuận Mỹ cười khổ, nâng ly rượu trên tay lên uống một hơi cạn sạch, lòng thê lương: “Cảnh Tiêu Niên, tôi rốt cuộc nên cảm tạ anh hay là nên hận anh đây, hay vẫn là không cảm ơn cũng không hận, coi như một người xa lạ?”

“Rượu kia mặc dù mê người, nhưng cũng không thể uống như vậy.”

Kỷ Thuận Mỹ quay đầu, một cô gái trẻ trung xinh đẹp ngồi xuống cạnh nàng, trong tay cũng bưng một ly rượu. Mơ hồ như đã gặp qua ban nãy, nhưng lại không nhớ nổi là tiểu thư nhà ai.

“Thật xin lỗi, cô là tiểu thư nhà ai?” Kỷ Thuận Mỹ nghi hoặc hỏi.

Kiều Y Khả cười nhẹ, ánh mắt đen sâu thẳm như thể có ánh sao, vụt loé lên.

“Tôi không phải tiểu thư nhà ai cả, tôi là giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ của Kỹ thái thái, là một người bình thường tự dùng sức mình kiếm cơm ăn.”

“Ồ.” Kỹ Thuận Mỹ hơi gật đầu, tỏ vẻ xin lỗi, lòng lại nghĩ thầm, Kỹ thái thái trong miệng cô gái này chắc hẳn không phải nói tới mẹ kế, vậy thì hẳn là khách của chị dâu. Nghĩ thế liền tự mình rót rượu, nâng ly lên, nói với Kiều Y khả: “Thì ra là khách của chị dâu, thất lễ, tôi kính cô một ly.”

Kiều Y Khả cười, vươn tay ra, ly rượu hai người chạm vào nhau, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Kỹ Thuận Mỹ nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ngẩng đầu cười: “Vừa rồi có chút tâm sự, nâng ly liền cứ thế mà uống, thô lỗ với rượu ngon như vậy, cảm ơn cô đã nhắc nhở.”

Kỹ Thuận Mỹ tự nhiên hào phóng càng khiến Kiều Y Khả thêm thích, thì ra cô gái này cũng không hiền khô vô vị như vẻ bề ngoài.

Kiều Y Khả đặt ly xuống, cười nói: “Kỹ tiểu thư khách khí rồi, vừa nãy là tôi không biết tự lượng sức mình. Kỳ thật chỉ là muốn mượn cái cớ để có thể nói chuyện với Kỹ tiểu thư thôi. Nơi này tôi không có ai quen biết cả, Kỹ thái thái lại không có khả năng tiếp đón mình tôi, cho nên một mình uống rượu thật buồn quá, thực vô nghĩa.”

Kỹ Thuận Mỹ sững sốt, không ngờ Kiều Y Khả có thể nói trực tiếp vậy, nàng không có thói quen nói chuyện với người lạ, vì thế thân thiết hào phóng nói xong mấy lời kia, giờ lại có chút không thích ứng.

Kiều Y Khả lấy danh thiếp từ trong ví ra, đặt trước mặt Kỹ Thuận Mỹ: “Kỹ tiểu thư, tôi tên Kiều Y Khả, là giáo viên thẩm mỹ của một trung tâm thể hình, hoan nghênh cô nếu có rảnh thì đến thử miễn phí chương trình học của chúng tôi, cảm thụ một chút sự vui vẻ thoải mái của việc tập thể dục thẩm mỹ.”

Kỹ Thuận Mỹ tiếp nhận danh thiếp, nhìn một lát rồi cẩn thận bỏ vào ví, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Kiều Y Khả, hơi nở nụ cười, nói: “Được, tôi nhớ rồi.”

Kiều Y Khả ngây người. Nếu cô gái này có thể buông bỏ tâm sự, không có gánh nặng, thế nhưng lại có thể cười xinh đẹp như vậy, giống như ánh nắng rạng rỡ chiếu rọi sau những tháng năm mưa mãi không ngừng, làm cho người ta chợt thấy đất trời đột nhiên sáng lạng đến thế.

Hai người đang nói chuyện thì Cảnh Tiêu Niên đi tới, Kỹ ba cùng hai anh em Kỹ gia cũng đi theo sau. Đi đến trước mặt Kỹ Thuận Mỹ, Thuận Mỹ đứng lên, không biết Cảnh Tiêu Niên có ý gì.

“Thuận Mỹ, anh đi trước, còn có một bữa tiệc xã giao nữa, sẽ không ăn tối với em được, ông Vương lái xe sẽ chờ đưa em về.” Cảnh Tiêu Niên dặn dò Kỹ Thuận Mỹ xong liền quay lại nói với người gần đó: “Ba vợ, Thuận Nhân Thuận Lễ, mọi người cũng không cần tiễn nữa, tiếp đón khách quan trọng hơn.”

Thuận Mỹ nhìn Cảnh Tiêu Niên, nhẹ giọng nói “vâng”. Hắn vội vàng đi tới đi lui như thế, nàng đã quen

rồi, thì ra cũng không thể tính ở trường hợp thế này hai người ngọt ngào thân mật cùng nhau ăn một bữa tối. Đó là chuyện vợ chồng nhà người khác, không liên quan tới họ.

Cảnh Tiêu Niên vỗ vỗ vai Kỷ Thuận Mỹ, ý chào tạm biệt, sau đó liền đi ra ngoài. Kỷ ba cùng anh em Kỷ gia cố tình tiễn đến bên ngoài. Thuận Mỹ lại ngồi xuống, có chút đắm chiêu.

Kiều Y Khả rót thêm rượu cho Thuận Mỹ, thuận miệng hỏi: “Kỷ tiểu thư, sao cô không đi tiễn Cảnh tiên sinh?”

Kỷ Thuận Mỹ quay đầu nhìn Kiều Y Khả, kỳ quái hỏi: “Vì sao phải tiễn, anh ta cũng đâu cần, huống chi còn có nhiều người tiễn như vậy.”

Kiều Y Khả lắc đầu: “Kỷ tiểu thư, người khác sao có thể giống với cô được, anh ta cố ý lại đây nói lời từ biệt, vậy cô phải tự mình đi tiễn mới đúng.”

Kỷ Thuận Mỹ quay đầu, nhấp một ngụm rượu, không tiếp lời Kiều Y Khả, biểu hiện một bộ không thèm để ý với việc này. Một lát sau, nàng như đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi Kiều Y Khả: “Kiều tiểu thư, nếu cô đã biết Cảnh Tiêu Niên là chồng tôi, vậy vì sao không gọi tôi là Cảnh thái thái mà lại là Kỷ tiểu thư?”

Kiều Y Khả nâng ly lên, nhẹ nhàng làm một động tác chạm ly, sau đó uống một ngụm nhỏ rồi mới nói: “Cảnh thái thái là xưng hô mà chồng cô trao cho cô, mà đối với riêng cô mà nói, không phải chỉ là Kỷ tiểu thư sao?”

Những lời này, lúc ấy Kỷ Thuận Mỹ không hiểu được, thật lâu thật lâu về sau cũng không hiểu, thẳng đến sau nàng nàng chủ động hỏi Kiều Y Khả, Kiều Y Khả mới nói cho nàng: “Tôi thích em, vì thế mới muốn chính em, tất cả những gì về hân liên quan tới em, tôi đều không để vào mắt.”

Hết chương 6

7. Chương 7

Tiệc tối lấy hình thức tiệc đứng tiến hành, những ai quen biết tự động tụ tập lại với nhau, có người bưng đĩa đứng dưới tán cây, có người cầm ly rượu ngồi cạnh vườn hoa, nhìn qua khung cảnh thực náo nhiệt.

Vậy mà bàn của Kỷ Thuận Mỹ cùng Kiều Y Khả chỉ có hai người các nàng. Tuy rằng đây là lần đầu gặp mặt nhưng hai người trò chuyện rất hợp, vừa nói vừa uống, vui vẻ tự tại. Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy đã thật lâu thật lâu rồi mình không uống rượu vui vẻ đến vậy, chẳng cần để tâm người khác tới quấy rầy, cũng chẳng phải dùng mặt nạ để xã giao với người khác, rốt cục có thể làm chính mình một lần, nàng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Rượu uống được một nửa, Kỷ Thuận Mỹ đang lắng nghe Kiều Y Khả nói chuyện thì có người vỗ vai nàng từ sau lưng, gọi một tiếng: “Chị cả!”

Kỷ Thuận Mỹ quay lại nhìn, thì ra là cô em gái Kỷ Thuận Duyệt.

Kỷ Thuận Mỹ cười cười: “Thuận Duyệt, sao lại ra đây? Sao vừa rồi không thấy em?”

Kỷ Thuận Duyệt nhanh nhẹn mau miệng, trời sinh tính tình trái ngược với Kỷ Thuận Mỹ, nhưng đối với người chị gái cùng cha khác mẹ này không hề có chút khoảng cách nào, ở trong nhà vẫn coi Kỷ Thuận Mỹ là người thân thiết nhất của mình.

“Chị, trường em có chút việc, vừa mới làm xong thôi. Chị, chị ăn no chưa, vào phòng với em đi, em có chuyện muốn nói với chị.”

Kỷ Thuận Mỹ “uhm” một tiếng, có phần không nỡ nhìn Kiều Y Khả: “Kiều tiểu thư, thật xin lỗi, tôi phải rời đi một lúc, hôm nay gặp được cô tôi thực sự rất vui.” Nói xong liền đứng lên vươn tay về phía Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả cũng đứng lên, nắm tay Kỷ Thuận Mỹ: “Kỷ tiểu thư, tôi cũng có cảm giác như vậy, xem ra chúng ta quả thật có duyên với nhau. Nếu cô không chê, về sau hãy thường xuyên liên lạc với Y Khả, Y Khả nguyện ý tùy thời phụng bồi. Đương nhiên, cô đừng cho là tôi muốn quảng cáo chương trình học của mình. Hôm nay cô là người bạn duy nhất mà Y Khả tôi làm quen được, lần sau lại mời cô uống rượu.”

Kiều Y Khả nói chân thành tự nhiên, Kỷ Thuận Mỹ nghe mà lòng thoải mái, mỉm cười, đọc số điện thoại nhà mình cho Kiều Y Khả, sau đó cùng Kỷ Thuận Duyệt rời đi.

Kiều Y Khả trở lại chỗ ngồi, nhìn bóng dáng Kỷ Thuận Mỹ đi xa, cảm thấy buồn bã mất mát, ngơ ngẩn hồi lâu cũng không phục hồi lại tinh thần. Từ rất lâu rồi Kiều Y Khả đã sớm biết bản thân mình không thích con trai, chỉ thích con gái.

Từ nhỏ Kiều Y Khả lớn lên ở cô nhi viện, rất ít khi nhìn thấy giáo viên nam, đều là giáo viên nữ đủ màu sắc hình dạng, hoặc ôn nhu, hoặc dữ dằn, hoặc hiền lành, hoặc âm hiểm. Chỉ có đám nhóc cùng nhau lớn lên là có con trai, nhưng hễ nhìn bộ dáng lôi thôi nước mũi lòng thông của tụi nó là Kiều Y Khả cảm thấy phiền. Năm mười ba mười bốn tuổi, khi học trung học, có một bạn nam suốt ngày quẩn quýt lấy Kiều Y Khả, khóc lóc nước mắt ràn rụa năn nỉ ỉ ôi cha mẹ nhận Kiều Y Khả về nhà nuôi, lớn lên cùng hắn, sau này làm vợ hắn. Đôi vợ chồng kia rất mực cưng chiều con, những lời khẩn cầu hoang đường như vậy mà cũng đáp ứng. Lúc viện trưởng đến hỏi ý kiến Kiều Y Khả, Kiều Y Khả liều chết cũng không đồng ý, cuối cùng sự tình cũng đành thôi.

Thật ra điều kiện của gia đình kia không tệ, mà đôi vợ chồng muốn nhận nuôi cũng cam đoan với viện trưởng là tương lai có muốn lấy chồng hay không sẽ tùy ý Kiều Y Khả, sẽ không ép cô kết hôn, chỉ nhận làm con gái nuôi thôi. Nên đối với sự phản đối gay gắt của Kiều Y Khả, viện trưởng vẫn lấy làm khó hiểu, đối với người khác mà nói thì việc rời khỏi cô nhi viện là chuyện cầu còn không được.

Bí mật của Kiều Y Khả thì viện trưởng vĩnh viễn không biết được. Kiều Y Khả vừa nghĩ đến tương lai phải cùng lớn lên với một tên con trai, ăn cùng ngủ cùng dưới một mái nhà liền cảm thấy đó là một chuyện kinh khủng khiến người ta không thể nào sống nổi. Cô thà cứ ở trong cô nhi viện còn hơn. Khi đó cô thậm chí còn mếm mê cô giáo trung học của mình, chỉ vậy thôi cô đã cảm thấy cuộc sống hạnh phúc lắm rồi.

Sau khi lớn lên, Kiều Y Khả thử quen bạn trai, nhưng ngay cả việc ăn một bữa cơm với nhau đã cảm thấy miễn cưỡng, chứ đừng nói tới việc nắm tay đi dạo phố hay xem phim gì. Mỗi lần ngẫu nhiên bị con trai đụng phải cánh tay hay thân thể, Kiều Y Khả đều phải về nhà tắm rửa thật lâu, cô không thích mùi vị trên người đàn ông, có cảm giác đầy mùi mồ hôi, khiến cô khó chịu. Con gái lại khác, sạch sẽ nhẹ nhàng xinh đẹp. Kiều Y Khả dần dần tiếp xúc với con gái, nếu thích thú thì theo đuổi, hợp thì quen, không thì đường ai nấy đi. Từ khi biết mình chỉ thích nữ nhân, Kiều Y Khả trở nên có chút bất cần đời. Cô không chờ mong thứ tình cảm trái với lẽ thường như vậy sẽ thiên trường địa cửu. Nên mỗi khi ở bên một người, cô sẽ không hưng phấn đến nỗi nửa đêm bừng tỉnh, mà khi chia tay cũng chỉ cảm thấy có phần mất mát, không quá đau khổ.

Nhưng hôm nay khi cô gặp gỡ Kỷ Thuận Mỹ, một nữ nhân đặc biệt thanh tân, quá mức khác biệt so với những cô gái mà Kiều Y Khả từng thích trước kia, lần đầu tiên Kiều Y Khả có thứ khát vọng muốn cùng một người bên nhau cả đời, cùng trò chuyện uống rượu mãi như thế. Càng khát vọng càng không thể đường đột, không thể giống như đối với những cô gái ngày trước cứ thế trực tiếp biểu đạt suy nghĩ của mình, nên Kiều Y Khả càng cảm thấy buồn bã, không biết khi nào thì đến lần gặp mặt tiếp theo. Cô biết Kỷ Thuận Mỹ không được hạnh phúc, cô muốn mang mọi điều tốt đẹp đến cho Kỷ Thuận Mỹ, khiến nàng luôn vui vẻ.

Thuận Duyệt lôi kéo chị mình, xuyên qua hành lang, đi vào phòng nàng.

Kỷ Thuận Mỹ ngồi bên giường, đánh giá cô em gái đã mười tám tuổi của mình. So với chị gái, Thuận Duyệt có phần cao gầy hơn, không xinh đẹp được như Thuận Mỹ, nhưng cũng là cô gái mặt mũi thanh tú, hơn nữa tuổi xuân phơi phới, cũng có một loại hương vị xinh đẹp dã tính.

“Chị, cô gái mới vừa rồi uống rượu cùng chị là ai thế?” Thuận Duyệt hỏi.

“À, là giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ của chị dâu.” Thuận Mỹ đáp.

“Hừ, người có liên quan tới chị dâu không ai là người tốt cả, chị cách xa cô ta một chút.” Thuận Duyệt hằm hừ nói. Trong mắt Thuận Duyệt không chấp nhận được một hạt cát, quan hệ giữa nàng và Triệu Tử Tuệ luôn không được hoà hợp.

“Ồ!” Thuận Mỹ đáp lại một tiếng, lại bổ sung một câu: “Kiều tiểu thư đó không giống vậy, cô ấy tốt lắm!”

Thuận Duyệt có tâm sự nên chẳng buồn truy cứu chuyện của Kiều Y Khả. Mau chóng nhích lại gần chị gái, Thuận Duyệt muốn nói lại thôi, gọi “Chị!” “Chị!” vài tiếng, cũng không nói gì thêm.

Thuận Mỹ vén tóc ra sau tai cho nàng, nhẹ giọng an ủi: “Thuận Duyệt, có chuyện gì từ từ nói, chị chờ.”

Thuận Duyệt được cổ vũ, suy nghĩ thật lâu, cố lấy dũng khí thổ lộ: “Chị, em, em thích một người.”

Thuận Mỹ vịn lần không nghĩ tới cô em gái mới mười tám tuổi lại muốn nói chuyện tình cảm với mình, nàng kinh ngạc bật dậy, trong đầu cấp tốc điểm qua vài khả năng, lòng lại thầm nghĩ, có lẽ cô nhóc này chỉ thầm mến người ta mà thôi. Nghĩ vậy giọng điệu liền dịu xuống: “Thuận Duyệt, em là nói em thích một người?”

Thuận Duyệt gật gật đầu “dạ” một tiếng, lại kiên định bổ sung một câu: “Anh ấy cũng thích em, tụi em đã nói rõ ràng rồi, muốn ở bên nhau mãi mãi.”

Thuận Mỹ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, nàng nhìn không được ôm trán. Tình yêu, tự do yêu đương đối với con gái mà nói là chuyện mà gia đình này không cho phép.

“Thuận Duyệt, gia thế của chàng trai kia thế nào?” Thuận Mỹ hỏi.

“Chị, sao chị cũng trở nên như vậy, mở miệng ra liền hỏi gia thế người ta.” Thuận Duyệt có chút mất hứng, nhưng vẫn nói cho Thuận Mỹ: “Ba mẹ anh ấy đều là công nhân bình thường, gia thế bình thường, nhưng lại rất hạnh phúc. Anh ấy là con trai độc nhất trong nhà, không có anh chị em gì.”

Thuận Mỹ thở dài, hỏi lại Thuận Duyệt: “Vậy vì sao em lại nói cho chị biết việc này?”

“Em, em là muốn cùng chị chia sẻ niềm hạnh phúc với em.” Thuận Duyệt nghịch ngợm nháy nháy mắt.

Thuận Mỹ lắc đầu: “Thuận Duyệt, em sợ ba phản đối, phải không?”

Nụ cười trên mặt Thuận Duyệt biến mất, gật gật đầu.

Thuận Mỹ lại lắc đầu: “Thuận Duyệt, có một số việc không thể thay đổi được, ví dụ như chuyện này chẳng hạn, cho nên nhân lúc hai người còn chưa thân thiết đến mức không thể rời xa thì vẫn nên chia tay đi.”

Thuận Duyệt “vụt” một cái bật dậy: “Không! Em thích anh ấy, tương lai sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn với anh ấy. Em không muốn giống chị, gả cho một người mình không yêu, mỗi ngày đều không vui vẻ hạnh phúc gì.”

Thuận Mỹ ngẩng đầu nhìn Thuận Duyệt. Thuận Duyệt nói có gì sai sao? Một chút đều không sai, sai là nàng, là toàn bộ nhà họ Kỷ. Nhưng sai lắm rồi thì thế nào? Kỷ gia có ba có anh, trong thế giới của đàn ông này, phụ nữ chỉ có một con đường là gả cho người khác. Số mệnh các nàng là không có con đường riêng, vận mệnh của các nàng đều bị người khác nắm giữ.

Hai chị em nói với nhau thật lâu, ai cũng không thuyết phục được ai. Thuận Mỹ lo lắng Thuận Duyệt bị tổn thương, ở bên người con trai mình yêu, gia đình sẽ không buông tha, nếu tách ra, bản thân lại đau khổ, nên thức thối chốt dứt mới là hành động lý trí. Thuận Duyệt lại cảm thấy Thuận Mỹ quá yếu đuối, phải đấu tranh với số mệnh, phải vì cuộc sống của chính mình mới phải.

Thuận Mỹ hỏi Thuận Duyệt: “Thuận Duyệt, nếu em đấu tranh cho con đường này mà phải rời khỏi Kỷ gia, rời khỏi ba mẹ em, anh chị của em, em sẽ thế nào?”

Thuận Duyệt rốt cục không nói gì, đây là điều trong lòng nàng vẫn luôn rối rắm khi nghĩ đến.

Thuận Mỹ ôm chầm lấy Thuận Duyệt, vỗ vỗ lưng nàng: “Thuận Duyệt, chị biết em kể với chị là vì trong lòng em cũng sợ, em hy vọng nhận được sự cổ vũ của chị, nhưng lúc này chị thực sự không thể ủng hộ, cổ vũ em bây giờ là tương lai sẽ hại em, em hiểu không?”

Thuận Duyệt không nói lời nào, một lát sau, Thuận Mỹ cảm thấy bờ vai mình ướt ướt.

Từ trong phòng Thuận Duyệt đi ra, mọi người trong sân đã tản đi hết. Thuận Mỹ nhìn xung quanh, không nhìn thấy bóng dáng Kiều Y Khả đâu, lòng có chút thất vọng. Nàng chào tạm biệt ba cùng mẹ kế, anh trai và chị dâu, sau đó về nhà. Dọc đường đi lòng không khỏi khó chịu, nghĩ đến nước mắt của Thuận Duyệt, làm một người chị cả, nàng không đành lòng nhưng vẫn phải tàn nhẫn.

Thói quen của Thuận Mỹ chính là một khi trong lòng có tâm sự sẽ đặc biệt cảm thấy nặng nề đè nén. Đêm hôm đó lần qua lần lại ngủ không được, đột nhiên trong đầu lại xuất hiện bóng dáng của Kiều Y Khả. Hai người lúc chạng vạng uống rượu chuyện trò, rất vui vẻ nhẹ nhàng. Thuận Mỹ thực có chút hoài niệm.

Hết chương 7

Advertisements

8. Chương 8

Kiều Y Khả vẫn đợi cho đến khi mọi người đi hết cũng không thấy Kỷ Thuận Mỹ ra, mắt thấy người làm đã bắt đầu quét dọn sân, lúc này mới lưu luyến không nỡ nói tạm biệt với Kỷ thái thái rồi đứng dậy rời đi. Nếu theo tác phong làm việc bình thường của Kiều Y Khả thì khi đi dự những bữa tiệc kiểu này khoảng chừng hơn phân nửa thời gian là sẽ đứng dậy cáo từ, nhưng lần này vì Kỷ Thuận Mỹ mà cô lại phá lệ ở lại chờ, nhưng lại vẫn không đợi được.

Mang theo đôi phần phiền muộn, Kiều Y Khả về rời nhà. Đẩy cửa đi vào, Giáo Nhi đang ngồi ở phòng khách xem tivi cùng Quán Đầu, thấy Kiều Y Khả trở về Quán Đầu liền theo bản năng siết chặt cánh tay đang khoác trên vai Giáo Nhi.

Kiều Y Khả chú ý tới chi tiết nhỏ này, nếu bình thường thì cô cũng chỉ cười nhẹ, nhưng hôm nay lại cảm thấy nó như một sợi dây thừng, siết chặt lấy trái tim cô, khiến cô tự dưng có chút bực bội, thở không nổi.

Giảo Nhi đứng dậy nhìn cô: “Y Khả, chị về rồi.”

Kiều Y Khả gật gật đầu với Giảo Nhi, không nói gì liền tự vào phòng mình. Đóng cửa phòng, cố ý khoá lại, tiếng khoá cửa vang lên nói cho hai đôi trẻ bên ngoài biết cái bóng đèn vĩ đại này trong chốc lát sẽ không ra ngoài, mà thuận tiện cũng khoá lại một góc để dành cho mình.

Trước mắt chợt hiện lên khuôn mặt an tĩnh động lòng người như ánh trăng rằm của Kỷ Thuận Mỹ. Nàng là một người phụ nữ truyền thống như vậy, nếu có một ngày biết Kiều Y Khả thích con gái, hơn nữa người con gái ấy lại chính là mình thì sẽ có biểu tình thế nào đây. Sẽ coi Kiều Y Khả như quái vật, sợ tới mức né tránh phải không? Kiều Y Khả tự giễu cười cười, cũng không thay quần áo, cứ thế nằm trên giường, miên man suy nghĩ. Những năm gần đây Kiều Y Khả luôn theo chủ trương dửng dưng cảm tiền tới, đoạt lấy những thứ mình muốn, rất ít khi như hôm nay, lại dừng lại đối mặt với bản thân, suy nghĩ tâm sự, rất ít khi sẽ bận tâm tới cảm thụ của một ai đó. Có thể bận tâm, chứng tỏ là đã động tâm và động tình, thực để ý cũng không bỏ xuống được.

Kỷ Thuận Mỹ hoàn toàn khác biệt với những cô gái trước kia. Phải làm thế nào mới có thể gặp lại nàng đây? Kiều Y Khả gạt bỏ tâm sự qua một bên, vẫn tiếp tục kiên định bước đi về phía trước. Cô phải có được Kỷ Thuận Mỹ. Cô cũng không biết mình yêu thích sự dịu dàng của nàng hay nhìn trúng vẻ bề ngoài xinh đẹp, cô chỉ biết là, Kỷ Thuận Mỹ hoàn toàn không giống những cô gái cô từng quen trước kia. Chưa bao giờ cô lại khát vọng có được người con gái mình thích đến như vậy.

Bữa sáng hôm nay là cháo ngô vàng óng cùng bánh bao rau. Tối qua Cảnh Tiêu Niên nói ăn hơi nhiều đồ dầu mỡ, thế nên sáng sớm nay Kỷ Thuận Mỹ liền cố ý chuẩn bị một bữa sáng nhẹ như vậy.

Người đàn ông chẳng qua hơi lẳng nhăng, người phụ nữ thì chỉ hơi ít lời một chút, trừ hai điểm này ra, vai trò vợ chồng của hai người coi như cũng xứng. Giống như đúng lúc liền kết thành đôi sống chung, qua một thời gian thực dài cũng liền chấp nhận cứ như vậy.

“Tiêu Niên, em có chuyện muốn nói với anh.” Kỷ Thuận Mỹ thấy tâm tình Cảnh Tiêu Niên không tệ, đột nhiên nhẹn không được muốn nói chuyện với hắn. Mấy ngày qua nàng thật sự cảm thấy cực kỳ phiền muộn.

“Nói, chuyện gì.” Cảnh Tiêu Niên vừa ăn vừa đáp lại Kỷ Thuận Mỹ.

“Thuận Duyệt, con bé có bạn trai rồi.” Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng nói.

“Thuận Duyệt? Thuận Duyệt vẫn chỉ là một cô nhóc thôi mà, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám, cũng đại học năm nhất rồi, không nhỏ nữa.” Thuận Mỹ trả lời. Cảnh Tiêu Niên là người bạn rạn, không nhớ được tuổi của cô em vợ là chuyện bình thường.

“Ồ, lớn vậy rồi à, lúc chúng ta kết hôn con bé mới lớn chừng này.” Nói xong, Cảnh Tiêu Niên liền khoa tay múa chân một chút.

“Có điều, Thuận Mỹ, mười tám tuổi cũng đến tuổi kết bạn rồi, con gái già nhanh, thừa lúc còn trẻ kiếm một cậu bạn trai cũng đúng.”

Kỷ Thuận Mỹ cười nhạt với câu nói này. Một Cảnh Tiêu Niên lẳng nhăng như thế, sẽ không phải coi mọi người khắp thế giới như một cái vườn hoa đầy chữ, mười tám tuổi thì già nhanh? Thật đúng là rầm chó mà. Kỷ Thuận Mỹ nghĩ vậy nhưng cũng không dám nói ra, những lời phản nghịch của nàng cũng chỉ để nghĩ thầm mà thôi: “Nhưng mà, Tiêu Niên, gia thế của nhà trai không tốt lắm, em lo ba mình sẽ không đồng ý.” Kỷ Thuận Mỹ nói ra điều mình băn khoăn.

“Không đồng ý? Trong mắt ba em chỉ có tiền, đương nhiên sẽ không đồng ý.” Cảnh Tiêu Niên không chút khách khí chỉ trích ba vợ, tuy lời nói là sự thực nhưng Kỷ Thuận Mỹ nghe thế nào cũng thấy khó lọt tai.

“Ba em làm gì mà chỉ có tiền trong mắt chứ, ba cũng chỉ hy vọng con gái mình được gả cho nhà tốt thôi.” Kỷ Thuận Mỹ tự dối lòng phản bác, mặc dù nàng đương nhiên biết điều Cảnh Tiêu Niên nói là đúng.

“Được rồi, Thuận Mỹ, ba em có suy nghĩ gì em phải rõ hơn tôi. Mấy hôm trước ở lễ đầy tháng của cháu em, ba em kéo tôi đi gặp ông chủ Trương của xí nghiệp Vĩnh Thái, còn không phải bởi vì coi trọng con gái người ta, muốn hỏi cưới cho Thuận Lễ sao?”

“Thuận Lễ nói thẳng bé cũng thích Trương tiểu thư, không hẳn là liên hôn hai nhà.” Kỷ Thuận Mỹ trả lời.

“Thích?” Cảnh Tiêu Niên cười lạnh: “Không biết là thích người hay thích tiền nữa.”

Kỷ Thuận Mỹ cũng buông dưa, có chút tức giận, không nói lời nào.

Cảnh Tiêu Niên tiếp tục ăn cơm, nhìn nhìn sắc mặt Kỷ Thuận Mỹ, sau đó nói: “Giận? Được rồi, không nói chuyện này nữa, em nói cho tôi biết chuyện về Thuận Duyệt, có phải muốn xin tôi giúp không?”

Mặt Kỷ Thuận Mỹ đỏ lên, nàng lại bị nhìn thấu, nhưng mà loại tình cảnh phu xướng phụ tùy hài hoà này còn không phải cảnh chỉ tồn tại trong ảo tưởng của nàng sao?

“Tiêu Niên, em chỉ là nghĩ nếu có cơ hội anh khuyên ba em một chút, chuyện của Thuận Duyệt cứ để cho con bé tự mình làm chủ đi.”

Cảnh Tiêu Niên không nói gì, tiếp tục ăn xong bữa sáng, dùng khăn lau miệng, vừa đi về phía phòng quần

áo, vừa nói với Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, một ông anh rể lại đi xen vào việc yêu đương của em vợ, chuyện này em nghĩ cũng hơi quá đó. Chuyện của Thuận Duyệt phải để con bé tự mình lo, em nói với nàng đi, tự giải quyết cho tốt, học tập người khác ấy.”

Kỷ Thuận Mỹ ngồi trên ghế, ngẩn người. Nàng cũng biết cầu xin Cảnh Tiêu Niên việc này thì có phần hơi nhắm mắt thử bừa khi tuyệt vọng. Cảnh Tiêu Niên là một người đàn ông họ khác, sao có thể bắt chấp đi quản chuyện của con gái nhà họ Kỷ được. Thuận Duyệt khác với Thuận Mỹ, cá tính mạnh mẽ, hành động theo cảm tính. Thuận Mỹ vừa nghĩ đến việc vào một ngày không xa, ba mình bùng nổ cơn giận, Thuận Duyệt sẽ chết phản kháng liền cảm thấy trời đất quay cuồng, như thể sắp tận thế đến nơi vậy.

Đến tận cùng thì ba mạnh hơn hay Thuận Duyệt hơn, Thuận Mỹ đều không thể kết luận chắc chắn, nàng chỉ biết là nếu thật sự đến lúc phát sinh xung đột mãnh liệt thì gia đình ấy chắc chắn sẽ sụp đổ. Hoặc là Thuận Duyệt rời nhà, hoặc là Thuận Duyệt từ bỏ, vô luận chọn lựa thể nào thì đối với Thuận Duyệt mà nói cũng đều là kết quả không hy vọng phải nhận được. Thuận Mỹ không mong em gái mình chịu tổn thương, nhưng nghĩ tới việc thuyết phục Thuận Duyệt buông tha cho hạnh phúc của mình thì nàng lại không có lý do gì để khuyên cả. Muốn trách thì cũng chỉ trách các nàng đều sinh ra ở Kỷ gia. Từ khi sinh ra, con gái nhà họ Kỷ chỉ có thể chấp nhận số mệnh.

Ăn xong điểm tâm, dì giúp việc cũng tới, bắt đầu thu dọn bát đĩa. Kỷ Thuận Mỹ không có việc gì làm liền trở về phòng ngủ, muốn tìm một quyển sách để đọc. Tuy rằng cuộc sống bình thản không có tình yêu, cả đời này có thể cũng không tìm được cái gì gọi là tình yêu đích thực, nhưng Kỷ Thuận Mỹ vẫn rất thích xem tiểu thuyết tình yêu, thích xem nhân vật chính phân phân hợp hợp, chia ly rồi đoàn tụ, thích sau những khó khăn hiểu lầm sẽ xuất hiện hi vọng về một kết cục đại đoàn viên, thích mỗi khi khép lại quyển sách, thở dài một hơi, cảm thấy vui vẻ vì những người có tình rồi sẽ đến được với nhau. Chỉ có ở trong sách, trong câu chuyện của người khác, bị cảm động lây thì Kỷ Thuận Mỹ mới có thể không chút cố kỵ hưởng thụ hương vị tình yêu một lần.

Cầm quyển sách mới đọc được một nửa mấy ngày trước đặt trên bàn trang điểm lên, chán chường tựa lên giường, chuẩn bị đọc nốt. Vừa mở ra, một tấm danh thiếp nho nhỏ liền rơi xuống, Kỷ Thuận Mỹ nhặt lên nhìn, mặt trên viết tên một người, là “Kiều Y Khả.”

Trước mắt hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp tự tin, như thể nghe thấy chất giọng thanh thúy kia đang nói: “Rượu ngon mặc dù mê người nhưng cũng không thể uống bừa như vậy.”

Kỷ Thuận Mỹ không khỏi mỉm cười, Kiều Y Khả, nàng đương nhiên vẫn nhớ rõ, tối hôm đó các nàng uống rượu chuyện trò thực sảng khoái. Kết hôn năm năm, Kỷ Thuận Mỹ không có người bạn nào có thể kết giao, bạn học trước kia cũng rất ít khi liên lạc. Có đôi khi ngồi ngẩn người cả một ngày, đều cảm thấy khả năng ngôn ngữ cũng thoái hoá, cho nên trò chuyện tâm đầu ý hợp với Kiều Y Khả đã để lại ấn tượng rất sâu sắc với nàng.

Nhìn số điện thoại trên tấm danh thiếp, Kỷ Thuận Mỹ có loại xúc động muốn gọi cho người kia, nhưng lại nghĩ, gọi rồi sẽ nói gì đây? Nàng không quá muốn tham gia chương trình học thể dục thẩm mỹ, nhưng nếu nói chỉ muốn tìm Kiều Y Khả để trò chuyện thì các nàng chỉ là bè nước gặp nhau, có phải có vẻ quá nhiệt tình đường đột không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Kỷ Thuận Mỹ phiền muộn thu hồi danh thiếp, kiềm chế nổi xúc động vừa rồi. Có lẽ người

ta đã sớm quên mất nàng, nàng là một người không thú vị chút nào mà. Trước khi kết hôn Kỷ Thuận Mỹ đã cảm thấy mình là người ít nói hướng nội, nhưng cũng không tính là quá vô vị. Sau khi kết hôn, Cảnh Tiêu Niên nhắc đi nhắc lại chuyện đó khiến Kỷ Thuận Mỹ cực tin tưởng bản thân là một người vô vị, một người phụ nữ không khiến ai ưa thích.

Kiều Y Khả nói: “Tôi chỉ là người bình thường, dựa vào năng lực của bản thân để kiếm cơm ăn.” Còn Kỷ Thuận Mỹ thì sao, ở trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một con ký sinh trùng dựa vào Cảnh Tiêu Niên mà thôi.

Căn nhà sâu hun hút, mặc dù ánh mặt trời chỉ cách một bước chân, nhưng mà đẩy cửa ra, nhìn thế giới ngập tràn sắc màu bên ngoài, việc đó đối với bà chủ Kỷ Thuận Mỹ mà nói vẫn cảm thấy rất tự ti.

Hết chương 8

9. Chương 9

Kiều Y Khả thường thường nhìn điện thoại mà ngẩn người, rõ ràng biết Kỷ Thuận Mỹ sẽ không chủ động gọi tới nhưng cô vẫn không nhịn được chờ đợi. Cô thực nhớ nữ nhân kia, càng chờ đợi càng thêm nhớ, trong kí ức nụ cười toả nắng thỉnh thoảng hiện lên của Kỷ Thuận Mỹ thường thường nở rộ trước mắt, càng nhớ càng thêm đau đớn. Đến khi nào thì mới có thể ôm nàng vào lòng, để nàng ôn nhu thẹn thùng cười với mình đây?

Kiều Y Khả khát vọng, lại biết không thể cứ tiếp tục chờ đợi như vậy nữa.

Đơn giản ăn một chút cơm trưa, phân phó cho dì giúp việc nguyên liệu nấu bếp bữa sáng mai, Kỷ Thuận Mỹ liền đi bộ ra cửa. Bữa tối có một mình nàng nên có thể tùy tiện chút, nhưng bữa sáng của Cảnh Tiêu Niên lại cần phải tỉ mỉ, cho nên mấy người giúp việc trong nhà cũng biết nguyên liệu nấu ăn cho bữa sáng nhất định phải chuẩn bị đầy đủ tươi mới.

Thường thường cứ sau buổi trưa là Kỷ Thuận Mỹ sẽ đi ra ngoài một chút, tới tiệm cà phê quen thuộc ngồi. Nàng thích vừa uống hồng trà, vừa nhìn mọi người đi tới đi lui trên đường qua ô cửa sổ thủy tinh của tiệm. Kỳ thật nếu nhìn kỹ mọi người, đó đều là biểu tình say mê, quá chuyên chú vào cuộc sống? Hay vẫn là bị cuộc sống ma luyến đến chết lặng? Không thể hiểu rõ được.

Có đôi khi Kỷ Thuận Mỹ nghĩ đến bản thân, ở trong mắt người khác chắc cũng là một vẻ kỳ cục sao đó thôi.

Tiệm cà phê không xa, đi bộ chỉ mười phút là tới, nghe nói đến tới nơi này liền đổi thành quán bar có dàn nhạc nho nhỏ, nhưng lúc này thì đỡ, chỉ vài người ít ỏi, rất im ắng.

Theo thói quen gọi một chén hồng trà, cheesecake đơn giản. Kỷ Thuận Mỹ không thích những đồ ăn cùng hương vị quá phức tạp cầu kỳ, tựa như nàng không thích cuộc sống phức tạp vậy. Từ sau khi mẹ nàng qua đời, Kỷ Thuận Mỹ bé bỏng liền hiểu được, chỉ có những ngày yên tĩnh mới có thể khiến tâm hồn bình an.

Nàng chỉ sống trong thế giới nội tâm của riêng mình, mọi thứ bên ngoài, oanh oanh liệt liệt cũng tốt, cảnh còn người mất cũng được, cũng không phải là cuộc sống nàng muốn. Tháng ngày giống một vở kịch như vậy, Kỷ Thuận Mỹ thực cô độc, cô độc như thể chỉ sống tạm bợ trên đời, cho nên nàng không có dũng khí đi ném thử trăm bề của vở kịch nhân sinh này. Nàng một mình cô đơn, nàng cảm thấy bản thân thực bé nhỏ, cũng chỉ cần sống một cuộc sống an tĩnh qua ngày đoạn tháng.

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, hương hồng trà toả ra luôn khiến người ta thoải mái. Kỷ Thuận Mỹ nhẹ nhàng uống một ngụm, hương vị quen thuộc khiến nàng cảm thấy thân thiết.

Không đợi nhắm nháp miếng cheesecake, đột nhiên có một người ngồi xuống đối diện: “Kỷ tiểu thư, tôi có thể ngồi ở đây không?” Thanh âm thanh thúy thanh thoát vang lên.

Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp. Là Kiều Y Khả.

Kỷ Thuận Mỹ sửng sốt, từ kinh ngạc biến thành vui mừng: “Kiều tiểu thư, thực trùng hợp.”

Kiều Y Khả cũng không đáp mà hỏi lại: “Kỷ tiểu thư, có thể mời tôi uống một ly nước được không?”

Kỷ Thuận Mỹ cười gật đầu, hỏi nàng uống gì. Kiều Y Khả gọi cà phê đen.

Nàng cười rộ lên vẫn xinh đẹp như thế, nàng có biết khi thoải mái cười sẽ mê người thế nào không? Sẽ có ai đó nói cho nàng sao? Nhất định sẽ không. Bằng không thì nàng cũng sẽ không u sầu, ít cười như thế.

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ ngồi đối diện, những dòng suy nghĩ trôi nổi trong đầu chậm rãi tích tụ lại thành dự vọng muốn chiếm được. Muốn sủng ái nàng, muốn che chở nàng, muốn ngày ngày đều nhìn thấy nàng cười vui vẻ sung sướng như vậy. Nhìn thấy nỗi vui mừng trong mắt Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả hiểu được nàng không quên mình, thậm chí là có hơi quý mến, đương nhiên sự yêu quý này so với kiểu thích mà Kiều Y Khả muốn thì vẫn còn khoảng cách rất dài.

“Kiều tiểu thư, cô muốn ăn gì?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi.

“Nếu có thể, mời tôi ăn bánh su kem được không? Bánh đó của tiệm này ăn ngon lắm.”

“Thật sao? Cô cũng thường tới đây?” Kỷ Thuận Mỹ vừa gọi đồ ăn, vừa hỏi Kiều Y Khả.

“Không thường tới, chính xác mà nói thì đây là lần thứ hai.”

“Ồ.” Kỷ Thuận Mỹ có phần mù mịt.

“Lần đầu tiên đến, mỗi thứ tráng miệng đều mua mang về, ăn thử hết một lượt mới thấy bánh su kem là ngon nhất.”

Kỷ Thuận Mỹ kinh ngạc nhìn Kiều Y Khả: “Như vậy có phải quá rắc rối không, cứ chọn thứ bình thường mình thích là được rồi mà.”

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ thực sâu: “Không đâu, mỗi một loại đều thử qua mới biết được mình thích loại nào nhất, nếu vì mình chỉ thích một thứ mà bỏ qua cơ hội nếm thử những mùi vị khác thì rất đáng tiếc.”

Chưa từng có người nói như vậy với Kỷ Thuận Mỹ, nàng cảm thấy thực mới mẻ, không khỏi có chút đắm chiêu.

Kiều Y Khả cười, chờ Kỷ Thuận Mỹ tiêu hoá được những lời này kha khá rồi mới hỏi: “Kỷ tiểu thư, sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Mặt Kỷ Thuận Mỹ đỏ lên, như thể đứa trẻ mới làm sai chuyện gì, nhẹ giọng trả lời: “Tôi không muốn đăng ký học thể dục thẩm mỹ cho lắm, lại cảm thấy tìm Kiều tiểu thư để trò chuyện thì có phần đường đột, cho nên cũng không liên lạc với cô.”

Kiều Y Khả có chút ngọt ngào, thì ra Kỷ Thuận Mỹ có nghĩ tới việc liên lạc với cô, vậy là tốt rồi.

“Bình thường cô rất ít khi ra khỏi nhà, chồng cô buổi sáng tám giờ ra khỏi cổng đi làm, sau đó đi giúp việc tới. Buổi chiều hai giờ cô sẽ đi mua đồ ăn, tối năm giờ trở về. Một tuần cô sẽ ra khỏi nhà hai lần, bình thường hơi quá trưa một chút sẽ tản bộ tới tiệm cà phê này uống hồng trà ăn cheesecake, có đôi khi xem tạp chí, có đôi khi nhìn ngoài cửa sổ ngắm người, sẽ ngồi từ trưa cho đến hoàng hôn mới về nhà.” Kiều Y Khả không nhanh không chậm, từ từ nói.

Kỷ Thuận Mỹ giật mình buột miệng, trợn mắt nhìn Kiều Y Khả: “Kiều tiểu thư, chẳng lẽ, chẳng lẽ cô theo dõi tôi!”

Kiều Y Khả cũng không cười nữa, uống một ngụm cà phê, mắt nhìn thẳng Kỷ Thuận Mỹ. Lúc này ánh mắt không thể chứa quá nhiều tình cảm, nhiều quá sẽ dọa Kỷ Thuận Mỹ, mà cũng không thể không có cảm tình, không chút cảm tình thì sao có thể dẫn động Kỷ Thuận Mỹ được.

“Thuận Mỹ, kỳ thật từ sau lần gặp mặt trước tôi liền rất muốn kết bạn với cô, nhưng cô cũng biết đó, với thân phận bình thường như tôi mà muốn làm bạn với cô thì thực trèo cao quá, cho nên tôi vẫn do dự, cứ đứng mãi trước cửa nhà cô thật lâu cũng không có đủ can đảm gõ cửa đi vào.”

Nhà của Cảnh Tiêu Niên, chỉ cần nghe giọng là sẽ biết ở đâu.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả, không biết nên trả lời thế nào. Kiều Y Khả chân thành thẳng thắn khiến Kỷ Thuận Mỹ không biết phải làm sao, nàng thật không ngờ sẽ có một người vì muốn làm bạn với nàng mà phải lo lắng băn khoăn như vậy. Nàng có chút cảm động, mà dễ dàng để lộ tình cảm của mình lại không phải điểm mạnh của Kỷ Thuận Mỹ. Cúi đầu, nhấp một ngụm hồng trà, không nói lời nào.

Bánh su kem được đưa lên, quả nhiên đặc biệt, nhìn kỹ mà nói thì thực không giống bình thường, thế nhưng lại hình thành hai trái tim ngọt ngào dính cùng một chỗ.

“Thuận Mỹ, tôi lớn lên ở cô nhi viện từ nhỏ, đã hình thành tính cách độc lập thẳng thắn, cho nên sau khi do dự thật lâu, hôm nay liền quyết định tới tìm cô. Nếu cô thích làm bạn với tôi, đương nhiên tôi sẽ rất vui, nếu cô không thích, tôi sẽ không quấy rầy cô nữa. Chuyện hôm nay cũng xin cô đừng đề phòng, được không?” Kiều Y Khả đánh cược một phen. Đối với một người dịu dàng như Kỷ Thuận Mỹ, nếu hơi trực tiếp quá, hoặc một cú liên trúng, hoặc một phát liên tan. Nếu cứ dịu dàng nhẹ nhàng với nàng, vậy thật sự phải chờ tới thiên hoang địa lão mất.

Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy trà hôm nay uống đặc biệt ngon. Nàng không biết nên biểu đạt suy nghĩ của mình thế nào, nàng thậm chí cũng không dám ngẩng đầu, nhưng trong lòng đã muốn chấp nhận Kiều Y Khả. Vốn các nàng cũng rất hợp nhau, có một người bạn như thế, có lẽ nàng sẽ không cô đơn nữa.

“Thuận Mỹ, tôi so với cô thì thân phận kém hơn nhiều lắm, tôi nghĩ cô cũng không thiếu một người bạn như tôi đâu phải không?” Kiều Y Khả nói có chút nản lòng, ánh mắt lại quan sát phản ứng của Kỷ Thuận Mỹ.

Thế này Thuận Mỹ mới ngẩng đầu, cười: “Về sau tôi nên gọi cô là gì đây? Y Khả, hay tiểu Kiều?”

Kiều Y Khả sững sốt, sau đó liền nở nụ cười vui vẻ: “Cứ gọi tôi là Y Khả đi, trăm ngàn lần đừng gọi tiểu Kiều, tôi không muốn được gộp chung với mỹ nữ cổ đại nổi tiếng đâu, nàng chỉ có dung mạo, mà Kiều Y Khả tôi lại vừa có sắc đẹp vừa có trí tuệ kìa.”

Thuận Mỹ cũng cười, Kiều Y Khả liền thuận thế nắm lấy tay nàng: “Thuận Mỹ, cô thực đặc biệt, có thể quen biết cô, tôi rất vui.” Những lời này không hề có nửa phần giả dối, hoàn toàn là những lời chân thành của Kiều Y Khả.

Thuận Mỹ để mặc cho cô nắm, đáp lại: “Y Khả, trước kia tôi không có bạn bè gì, mà giờ chỉ có một người bạn tốt là cô, tôi cũng rất vui.”

Chiều hôm đó hai người trò chuyện thật lâu, tán gẫu đến vui vẻ. Kiều Y Khả cũng không phải loại nhiệt tình quá mức, đối với người không quen thân sẽ hơi lạnh lùng, nhưng đối với người cô thích thì lại hay nói, sẽ chộc cho đối phương vui. Kỷ Thuận Mỹ bình thường ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, Kiều Y Khả có thể nói quen biết nàng thực may mắn, mà nàng lại cảm thấy là chính bản thân mình may mắn mới phải. Mà ngay cả bánh su kem, Kỷ Thuận Mỹ cũng ném qua, hương vị thật sự ngon lắm, không kém gì bánh cheesecake. Thì ra ném thử thứ gì đó mới mẻ dĩ nhiên lại có hương vị tuyệt vời như vậy.

Bánh su kem hình trái tim, Kiều Y Khả. Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy buổi chiều này thực kỳ diệu.

Kiều Y Khả thích Kỷ Thuận Mỹ, Kỷ Thuận Mỹ cũng thích Kiều Y Khả, mà “thích” của hai người lại vận hành theo quỹ đạo của riêng mình, tình bạn và tình yêu, phân biệt rõ ràng sao? Hay không phân được rõ ràng? Rốt cục cũng sẽ giao hoà cùng một chỗ thôi.

Hết chương 9

10. Chương 10

Mặt trời lặn xuống phương tây, ánh chiều tà vàng kim như thể bức rèm trước màn đêm, theo ánh tịch dương từ từ khép lại.

Kỷ Thuận Mỹ gơ cổ tay nhìn đồng hồ, tỏ vẻ có lỗi nói với Kiều Y Khả: “Ngại quá, Y Khả, tôi phải về rồi.”

Vừa nghĩ đến Kiều Y Khả có lòng với nàng thế, cô ý chờ trong tiệm cà phê này, Thuận Mỹ thiện lương liền cảm thấy mở lời muốn đi trước là một việc rất ngượng ngùng.

“Uh, để tôi tiễn cô.” Kiều Y Khả cười cười.

“Không cần đâu, hình như chúng ta không tiện đường.” Kiều Y Khả cương chiều thuận theo khiến Kỷ Thuận Mỹ có phần được yêu mà sợ.

“Nghĩ tiện đường thì sẽ tiện thôi, dù sao cũng không cách nhà cô bao xa.” Kiều Y Khả nói rồi đứng dậy, đi tới cửa chờ Thuận Mỹ.

Tựa hồ như không còn cách nào từ chối cả, Thuận Mỹ đứng dậy, để tiền lên bàn, rồi bỏ thêm vài đồng tiền bo.

Kiều Y Khả thẳng thắn không câu nệ khiến Kỷ Thuận Mỹ kinh ngạc, cô nói muốn Thuận Mỹ mời mình ăn gì đó thì sẽ không sĩ diện tranh với Thuận Mỹ để trả mấy chục đồng tiền nước làm gì. Rõ ràng thẳng thắn như vậy ngược lại khiến người ta thích, hoàn toàn sẽ không khiến người khác cảm thấy chi li tính toán.

Ấn tượng của Kỷ Thuận Mỹ với Kiều Y Khả lại tăng thêm vài phần. Kiều Y Khả thoải mái rộng rãi, tự nhiên hào phóng, tất cả đều là những ưu điểm Kỷ Thuận Mỹ khát vọng có mà không được.

Chậm chậm đi về phía nhà Kỷ Thuận Mỹ.

Kiều Y Khả thân hình cao gầy tinh tế, Kỷ Thuận Mỹ lại nhỏ nhắn đầy đặn, hai người sóng vai bên nhau mặc dù không khoa trương như Hoàn phi Yến sấu [1], nhưng một động một tĩnh, mỗi người một vẻ đẹp vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt của người qua đường.

Kiều Y Khả thầm đánh giá Kỷ Thuận Mỹ, tưởng tượng nếu lúc này vươn cánh tay ra là có thể vừa lúc ôm lấy bả vai của nàng, rồi Kỷ Thuận Mỹ cũng ôm eo mình. Chiều cao của hai người phối hợp là vừa đẹp. Kiều Y Khả tin tưởng, một ngày nào đó cô sẽ khiến Kỷ Thuận Mỹ hiểu được rằng hai người các nàng chính là một nửa hoàn mỹ của nhau.

Ánh mắt của Kiều Y Khả luôn rất cao, những cô gái mà cô từng thích đều là những người nổi bật. Kỳ thật Kỷ Thuận Mỹ cũng không sáng chói như thế, cá tính cũng không mạnh mẽ, vốn không phải hình mẫu mà Kiều Y Khả thích, nhưng lại khiến Kiều Y Khả động tâm, chẳng những động lòng mà lại còn nguyện chờ đợi, nguyện ý vì Kỷ Thuận Mỹ mà suy nghĩ cẩn thận kỹ lưỡng. Kỷ Thuận Mỹ không tranh với đời, như thể một tờ giấy trắng, khiến cho tất cả mọi người liên quan đều trở nên mờ nhạt. Kiều Y Khả mong muốn có thể dùng sự nhiệt tình của mình mang một thế giới rực rỡ đầy sắc màu trao cho Kỷ Thuận Mỹ.

Đến cửa nhà, Kỷ Thuận Mỹ áy náy nói: “Y Khả, thật có lỗi, không thể mời cô vào ngồi chơi, tiên sinh nhà tôi, anh ấy là một người...”

“Ồn mà, tôi hiểu. Thuận Mỹ, đừng như vậy, giữa chúng ta không cần khách sáo khó xử như thế.” Kiều Y Khả ngắt lời Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ cảm kích cười cười với Kiều Y Khả.

“Vậy, tôi đi đây.” Kiều Y Khả nói, khoát tay với Kỷ Thuận Mỹ. Trước cửa nhà Kỷ Thuận Mỹ, bỏ lại một bóng hình cho nàng, so với dùng ánh mắt quyến luyến dõi theo đối phương vào cửa thì cũng có lực sát thương tương đương. Kiều Y Khả biết rõ điểm này cho nên sải bước rời đi, đi được xa hơn một chút lại quay người, vẫy tay với Kỷ Thuận Mỹ. Vừa quay lại, Kiều Y Khả liền mỉm cười. Quả nhiên Kỷ Thuận Mỹ vẫn đứng đó, vẫn nhìn cô đi xa.

“Thuận Mỹ, đứng ngây ra đó làm gì thế?” Kỷ Thuận Mỹ giật mình, ngoái lại nhìn, thì ra là Cảnh Tiêu Niên.

“Sao chưa gì anh đã trở lại?” Kỷ Thuận Mỹ kinh ngạc. Trời vẫn còn sáng, thế mà lại có thể thấy bóng dáng Cảnh Tiêu Niên trước cửa nhà, thật đáng ngạc nhiên. Nửa đêm nửa hôm đập ánh trăng mà về, đó mới là sinh hoạt bình thường của Cảnh Tiêu Niên.

“Nói gì thế, đây là nhà tôi, tôi không thể về chắc?” Cảnh Tiêu Niên hằm hừ quảng cho Kỷ Thuận Mỹ một câu. Vợ người ta nhìn thấy chồng mình về không biết sẽ vui vẻ bao nhiêu, mà Kỷ Thuận Mỹ vừa thấy hấn lại như thể giữa ban ngày ban mặt gặp quỷ vậy.

Cảnh Tiêu Niên không biết có phải kiếp trước mình nợ Kỷ Thuận Mỹ không, vì lý do gì hai người vĩnh viễn không cùng nhịp với nhau như thế, mỗi khi hấn có chút hứng trí, muốn để nàng trở thành vợ mình thực sự chứ không phải Kỷ gia đại tiểu thư thì Kỷ Thuận Mỹ lại vĩnh viễn phối hợp đội cho hấn một chậu nước lạnh.

“À, không phải, chỉ là, chỉ là rất ít khi anh về sớm.” Kỷ Thuận Mỹ nhỏ giọng giải thích, nói cũng là sự thật.

Cảnh Tiêu Niên nghĩ lại, liền không so đo với Kỷ Thuận Mỹ nữa, xoay người một trước một sau vào nhà.

“Tiêu Niên, bữa tối em luôn luôn ăn đơn giản, dì cũng chỉ chuẩn bị đồ chay, anh chờ một chút rồi em sẽ nấu hai món hợp khẩu vị của anh.” Kỷ Thuận Mỹ vừa vào phòng ngủ thay quần áo vừa nói.

“Không cần đâu, Thuận Mỹ, thay đồ đi, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn.” Cảnh Tiêu Niên nói.

Kỷ Thuận Mỹ có chút kinh ngạc, không phải hai người chưa từng ra ngoài ăn, nhưng ra ngoài chỉ để đi ăn thì số lần cũng không vượt quá năm. Nàng cũng không hỏi gì, thay một chiếc váy, chải lại mái tóc rồi đi ra, cùng Cảnh Tiêu Niên ra khỏi nhà.

Ngồi vào xe, Cảnh Tiêu Niên đột nhiên hỏi Kỷ Thuận Mỹ: “Cô gái vừa rồi lúc đi còn vẫy tay với em là ai thế?”

Kỷ Thuận Mỹ ngần ra, trả lời: “Là Kiều tiểu thư, là giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ của chị dâu em.”

“Sao, em muốn học thể dục thẩm mỹ à?” Cảnh Tiêu Niên hỏi.

“Không phải, chỉ là tình cờ gặp gỡ hôm lễ đầy tháng của cháu em, trò chuyện khá hợp cho nên mới hẹn gặp nói chuyện phiếm một chút.” Kỷ Thuận Mỹ giải thích đơn giản, nói quá phức tạp thì chắc Cảnh Tiêu Niên cũng không có hứng nghe.

“Thuận Mỹ, ban ngày lúc anh không có nhà, em đều ra ngoài chuyện trò cùng bạn bè thế à?” Cảnh Tiêu Niên hỏi. Thực ra giọng điệu không phải lo lắng, cũng không nghi ngờ gì, chỉ là Cảnh Tiêu Niên đột nhiên phát hiện, thì ra Kỷ Thuận Mỹ cũng không chỉ là một bà chủ gia đình chỉ biết quần quăn xó bếp.

“À, đâu có, hôm nay là lần đầu.” Thuận Mỹ thành thật trả lời.

“Nếu có bạn bè thì đi ra ngoài chơi cũng tốt, không cần cứ ở nhà mãi vậy.” Cảnh Tiêu Niên nói.

Kỷ Thuận Mỹ trợn mắt nhìn Cảnh Tiêu Niên, đây là người chồng đã cùng nàng chung sống năm năm trời sao? Thế nào mà hôm nay từ việc làm cho đến lời nói đều lạ lẫm thế?

Im lặng thật lâu, Kỷ Thuận Mỹ mới chậm rãi trả lời một tiếng “Vâng”.

Cảnh Tiêu Niên không thèm nhắc lại, yên lặng lái xe.

Câu nói khiêu khích của Triệu Tử Tuệ với Kỷ Thuận Mỹ ngày đó “Tôi với anh trai cô cũng không ân ái như cô và em rể đâu”, trùng hợp để Cảnh Tiêu Niên nghe được, hơn nữa suốt mấy ngày nay vẫn cứ không ngừng vang vọng trong đầu hắn. Vừa nghĩ đến khuôn mặt lúc trắng lúc hồng bắt đắc dĩ lại đầy khuất nhục

của Kỷ Thuận Mỹ lúc ấy, Cảnh Tiêu Niên vẫn có chút không đành lòng. Thật ra, Kỷ Thuận Mỹ đâu làm gì sai, nàng có vô vị tẻ nhạt thế nào thì cũng là người vợ mà Cảnh Tiêu Niên tự mình chọn. Bất Cảnh Tiêu Niên dừng lại bước chân hướng thụ thể giới hoa cỏ phần hồng giai nhân, hấn làm không được, việc duy nhất hấn có thể làm là thỉnh thoảng bỏ ra một chút thời gian dành cho Kỷ Thuận Mỹ, đối xử với nàng tốt một chút.

Cái gì gọi là tốt? Cảnh Tiêu Niên hoàn toàn tự chủ trương, tự cho là đúng, nhưng hấn không bao giờ nghĩ tới việc thứ hấn đã cho, thứ hấn đang cho, tuy đều tốt cả, nhưng có phải thực sự là thứ “tốt” mà Kỷ Thuận Mỹ muốn không. Hấn nghĩ hấn đã cho nàng những gì hấn có thể, nàng lại không muốn cũng chẳng hề nghĩ tới việc muốn những thứ đó. Tuy bọn họ cùng ở dưới một mái nhà, cùng ngủ trên một chiếc giường, nhưng vẫn luôn hiểu lầm rồi bỏ lỡ lẫn nhau.

Đêm hôm đó, hiếm khi Cảnh Tiêu Niên thực dịu dàng.

Sau khi thân mật, Cảnh Tiêu Niên liền nặng nề ngủ, Kỷ Thuận Mỹ nhìn vầng trăng cong cong ngoài cửa sổ, lại chậm chạp không thể đi vào giấc ngủ. Không phải không cảm giác được sự thay đổi của Cảnh Tiêu Niên, chẳng sợ chỉ là một chút thôi. Ngay cả hôn, giữa sự bá đạo cũng đều bỏ thêm chút triền miên cẩn thận rụt rè nho nhỏ. Nhưng mà, thế thì sao? Chẳng lẽ chỉ một nụ hôn sẽ hoà tan trái tim giá lạnh suốt năm năm trời của Kỷ Thuận Mỹ? Lúc rời khỏi chiếc giường trong căn nhà này, còn không phải vẫn gieo tình khắp nơi như cũ sao? Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy, có đôi khi so với bà chủ gia đình ngốc nghếch như nàng thì Cảnh Tiêu Niên còn ấu trĩ ngây thơ hơn nhiều.

Đêm hôm đó, ở một chỗ khác dưới ánh trăng sáng, còn có một người khác mất ngủ. Kiều Y Khả tưởng tượng tới nụ cười ngọt ngào ngưỡng ngưỡng của Kỷ Thuận Mỹ, lòng liền cảm thấy thực ấm áp.

Bất buộc mình nhắm mắt lại, ép mình ngủ. Chỉ có ngày mai mau mau tới mới lại có thể nhìn thấy chủ nhân của nụ cười đó. Bởi vì Kỷ Thuận Mỹ, ngày mai, ngày kia, ngày sau đó nữa, đều sẽ rất vui vẻ.

Ngày thứ hai, Kỷ Thuận Mỹ dậy trễ. Bữa sáng liền đơn giản hơn rất nhiều, sữa cùng bánh mì và thịt hun khói, hâm nóng một chút là được.

Cảnh Tiêu Niên có phần không vui, đã quen với thức ăn nhẹ kiểu Trung mọi ngày, đồ ăn nhanh đông lạnh kiểu Tây thế này khiến Cảnh Tiêu Niên nhai trong miệng như thể nhai sáp. Hấn không khỏi cầu nài: “Thuận Mỹ, lần sau dậy sớm chút, đừng quên cô có một người chồng cần ngày ngày ra khỏi nhà kiếm tiền.”

Thuận Mỹ nghe xong liền cảm thấy chói tai, nàng đã từng lười khi nào đâu, chỉ thi thoảng hơi muộn một chút mà Cảnh Tiêu Niên cũng không chịu bỏ qua. Thật đúng là được hầu hạ thành quen mà, hơi chút không hài lòng cũng không được.

“Tiêu Niên, anh kiếm tiền vất vả, em làm việc nhà cũng vất vả không kém.” Kỷ Thuận Mỹ không mềm không cứng đáp lại một câu.

Cảnh Tiêu Niên sững sốt, thật đúng là không thể đối tốt với phụ nữ mà, vừa dịu dàng với nàng một chút, nàng sẽ ngồi lên đầu người.

“Thuận Mỹ, tôi chỉ nhắc nhở cô một chút thôi, như vậy cũng không được sao?” Cảnh Tiêu Niên tức nghẹn, giọng điệu lại nhấn mạnh thêm vài phần.

Thuận Mỹ không nói lời nào, sắc mặt lại thủy chung không đẹp dễ gì.

Cảnh Tiêu Niên nhin không được, ném đôi dưa: “Ngựa mất nhất là cái bộ mặt chịu uỷ khuất vạn năm như quả mướp đắng đó của cô!”

Ném lại một câu, Cảnh Tiêu Niên vung tay áo ra cửa. Còn lại một mình Thuận Mỹ, lẳng lặng ăn xong bữa sáng. Nghĩ đến Cảnh Tiêu Niên nàng liền cảm thấy buồn cười. Diễn viên quá kém mà, chỉ đóng kịch được một buổi tối liền không giả vờ được nữa.

Ngày mai nàng hẳn nên khuyên nhủ Cảnh Tiêu Niên, cứ như trước kia là được rồi, bất ngờ thay đổi thất thường vậy, nàng tiêu thụ không nổi.

Cảnh Tiêu Niên lái xe, tới một tiệm cháo, bổ sung bữa sáng của mình, lại oán hận nhớ tới Kỷ Thuận Mỹ. Chỉ một câu nói mà thôi, nàng không nên bắt bẻ hắn như thế, lại tỏ thái độ với hắn. Nữ nhân không biết tốt xấu, hắn đối tốt với nàng nàng đều không nhìn thấy, cứ coi hắn như không khí vậy.

Kiều Y Khả ngủ một giấc thật sâu. Tỉnh lại rồi chuyện thứ nhất muốn làm là đi gặp Kỷ Thuận Mỹ. Con xúc động qua đi lại cảm thấy không ổn. Quá mức thân cận thường xuyên nhất định sẽ doạ nàng. Đối xử với Kỷ Thuận Mỹ phải dùng chút tâm tư, để nàng chủ động tiếp nhận mình mới được.

Trưa đến, Kỷ Thuận Mỹ đang đọc sách. Đọc một lát, ngẩng người một chốc, trong sách rớt cuộc viết về cái gì, kỳ thật cũng không rõ.

Nhớ tới chồng mình, Kỷ Thuận Mỹ liền cảm thấy bất đắc dĩ. Làm sao lại không muốn như một cặp vợ chồng bình thường, cùng nắm tay nhau đến già. Nhưng mà nếu cái giá đắt phải trả để cùng nắm tay người đến già là phải nhìn chính chồng mình cùng nắm tay rất nhiều người, còn mặt mang nụ cười làm bộ như không biết, Kỷ Thuận Mỹ làm không được. Đối với những việc bên ngoài kia, điều Kỷ Thuận Mỹ có thể làm được là chẳng quan tâm, nhưng làm không được là lừa dối bản thân, coi những việc đó như không có.

Nàng đột nhiên nghĩ tới Kiều Y Khả, nếu vợ của Cảnh Tiều Niên lúc này là Kiều Y Khả thì cô ấy sẽ làm thế nào nhỉ? Nhất định sẽ làm loạn một hồi, yêu ghét rõ ràng, hoặc ly dị, hoặc khiến Cảnh Tiều Niên cải tà quy chính.

Kỷ Thuận Mỹ phiền muộn suy nghĩ, mà đáng tiếc nàng lại vĩnh viễn không phải Kiều Y Khả. Kiều Y Khả sống vì bản thân, mà Kỷ Thuận Mỹ lại không biết mình sống vì ai.

Hết chương 10

[1] Hoàn phi Yến sáu: tục ngữ dân gian Trung Quốc, nói về sự đối nghịch về hình thể giữa mỹ nhân đời nhà Hán và mỹ nhân đời nhà Đường: Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế nhỏ nhắn còn Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông lại đầy đặn.

11. Chương 11

Đang cầm sách, Kỷ Thuận Mỹ lại ngẩn người, đang suy nghĩ thì đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt.

Ban ngày có rất ít người gọi tới, trừ khi có chuyện gì, mấy ngày nay Kỷ Thuận Mỹ vẫn luôn canh cánh chuyện của Thuận Duyệt, cho nên theo phản xạ có điều kiện không khỏi bắt đầu thấy khẩn trương. Nghe máy, “a lô” một tiếng liền nghe thấy đối phương nói.

“Thuận Mỹ, là tôi.” Giọng Kiều Y Khả trải qua quá trình lược bớt tiếng của điện thoại, ít đi vài phần thanh thúy, lại thêm vài phần mỏng manh mềm nhẹ, hết sức dễ nghe.

“Y Khả, là cô à!” Nghe ra là Kiều Y Khả, Kỷ Thuận Mỹ cũng liền thả lỏng, đồng thời cảm thấy có một chút kinh hỉ dâng lên trong lòng. Không ngờ lại là Kiều Y Khả, người bạn này thật lúc nào cũng nghĩ tới nàng.

“Thuận Mỹ, giờ đi ra ngoài, mở cổng nhà, có thứ này tôi muốn đưa cho cô.” Kiều Y Khả nói.

Kỷ Thuận Mỹ nghi hoặc buông điện thoại, ra khỏi phòng, đi vào sân. Mở cửa ra, không thấy người đâu, chỉ thấy có một bó hoa nhỏ đặt trước cửa. Loài hoa đại không biết tên, một bó nhỏ xinh vàng rực rỡ, tuy không quá đẹp đẽ, nhưng cầm trong tay cũng có cảm giác ấm áp.

Ở giữa những cánh hoa có đặt một mảnh giấy nho nhỏ gấp lại. Thuận Mỹ thật cẩn thận mở ra, trên đó có mấy hàng chữ, như rồng bay phượng múa viết:

“Hoa là sáng sớm đi lên núi hái về, lúc hái nó nghĩ đến việc sẽ tặng cô liền cảm thấy vui vẻ. Cảm ơn cô hôm qua đã mời tôi uống nước, ăn bánh kem, thứ sáu này mời đến nhà tôi ăn một bữa cơm rau dưa.

Tái bút: Xin đừng hiểu lầm rằng tôi làm vậy là vì muốn trả lại nhân tình cho cô, là bởi vì thích cô, cho nên muốn ở bên cô.”

Phía dưới là một hàng chữ nhỏ, viết địa chỉ của Kiều Y Khả.

Kỷ Thuận Mỹ khép mảnh giấy lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh, trái phải không thấy bóng ai cả, liền xoay người vào nhà. Trái tim lại không ngừng đập vội, vì một câu: “Bởi vì thích cô, cho nên muốn ở bên cô.” Không biết vì lý do gì, những lời này khiến nàng có chút vui mừng khác thường. Mỗi một lần có thể tình cờ gặp gỡ Kiều Y Khả đều khiến nàng thực vui vẻ. Cảm giác chưa từng trải qua ấy như thể được người khác nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương.

Vì nàng, Kiều Y Khả đứng ở ngoài cửa bồi hồi.

Vì nàng, Kiều Y Khả đi tới tiệm cà phê chờ đợi.

Vì nàng, Kiều Y Khả sáng sớm đi lên núi, ngắt từng bông từng bông, đem một khóm hoa dại góp lại thành tâm ý yêu thích dành cho nàng.

Một đường trở về phòng ngủ, điện thoại lại đúng lúc vang lên. Vẫn là Kiều Y Khả.

“Thuận Mỹ, có thích hoa đó không? Tuy không đẹp lắm, nhưng thực sự đặc biệt, là độc nhất vô nhị.” Thanh âm Kiều Y Khả không thể hiện cảm xúc quá rõ, thường thường mang theo sự bình tĩnh thản nhiên, nhưng nghe vào tai Kỷ Thuận Mỹ lại cảm thấy thực hay.

“Y Khả, không biết nên nói gì cho phải nữa.”

“Vậy không cần nói.”

“Y Khả, vì sao lại đối xử với tôi tốt vậy?”

“Đã nói rồi mà, vì tôi thích cô.”

“Nhưng mà tôi chỉ là một bà nội trợ cái gì cũng không biết, cô thường đi làm bên ngoài như vậy, nhất định có rất nhiều bạn bè, tôi, tôi bình thường quá, chẳng có gì đặc biệt cả.”

“Thuận Mỹ, sao cô biết mình không đặc biệt?”

“Tôi...”

“Thuận Mỹ, cảm ơn cô, có thể trở thành bạn tôi, tôi rất vui, nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì cô.” Nói xong, điện thoại liền cúp.

Kỷ Thuận Mỹ nắm chặt điện thoại, chậm chạp không buông. Hai nàng đều không nhắc nhở thứ sáu hẹn gặp nhau, nhưng Kiều Y Khả cũng biết nhất định Kỷ Thuận Mỹ sẽ đi, mà Kỷ Thuận Mỹ lại không tìm ra lý do gì để từ chối, bởi vì nàng đã bắt đầu chờ mong thứ sáu tới. Nếu trong cuộc sống của Thuận Mỹ có được nhiều yêu thương, nàng sẽ nhận ra cách Kiều Y Khả đối xử với nàng đã vượt qua giới hạn bạn bè bình thường. Nhưng mà, Thuận Mỹ thật sự thiếu thốn tình cảm, cho nên lúc được yêu, nàng chỉ lo cảm thụ chút niềm vui muộn màng nảy mầm trong lòng, không có tâm tư suy xét nhiều. Thích cũng có rất nhiều loại, mà tình yêu này, thật ra là thứ tình yêu nàng không nghĩ tới.

Buông điện thoại, Kiều Y Khả tìm lòng chẳng dặng mỉm cười. Tưởng tượng ra khuôn mặt ở đầu bên kia điện thoại, bộ dáng Kỷ Thuận Mỹ xinh đẹp, có chút ngĩ ngại lại ngượng ngùng nhưng rõ ràng rất thích thú, Kiều Y Khả liền cảm thấy thực vui vẻ, cũng thực hạnh phúc. Sáng sớm lúc đi hái hoa dại không tên kia, tâm tình cô vẫn rất tốt, thực hạnh phúc. Khi đó cô chỉ nghĩ, Kỷ Thuận Mỹ nhất định sẽ thích, rất vui vẻ. Cô thực sự thích Thuận Mỹ, nguyện ý ngắm nhìn dáng vẻ tươi cười của nàng. Có những người lúc phải trả giá, sẽ phách lối tỏ vẻ, nói là chỉ cần trả giá, khiến đối phương vui vẻ thì bản thân cũng không cần nhận được kết quả gì. Kiều Y Khả cảm thấy ngĩ vậy thực vớ vẩn, những người nói chẳng cần nhận được kết quả gì không phải không khát vọng nhận được kết quả, chỉ là với kết quả có khả năng sẽ không nhận được thì tỏ vẻ ăn nhẩn không nói mà thôi. Kiều Y Khả không giống vậy, mọi thứ cô đã trả giá, là vì muốn đạt được thứ mình muốn. Nói về Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả nói nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì nàng, đó hoàn toàn thật lòng, cô không hề lừa Kỷ Thuận Mỹ. Nhưng tất cả những việc đó đều là vì muốn có được Kỷ Thuận Mỹ, đây cũng là sự thực, Kiều Y Khả cũng không thể lừa mình. Thích một người có gì sai đâu. Cho dù con gái thích con gái cũng không hề sai. Kiều Y Khả sớm muộn gì cũng sẽ khiến Kỷ Thuận Mỹ tự mình biết, nàng cũng thích Kiều Y Khả. Không phải “thích” như kiểu bạn bè.

Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lắm, bởi vì có thứ để chờ mong. Còn hai ngày mới tới thứ sáu, nàng thế nhưng có chút chờ không nổi. Tâm huyết dâng trào lên đi lục tung tủ quần áo, tìm tới tìm lui, hoặc quá cầu kỳ, hoặc quá nghiêm túc, hoặc quá người lớn, hoặc rất quyến rũ. Kỷ Thuận Mỹ không khỏi nhớ tới dáng vẻ sạch sẽ gọn gàng của Kiều Y Khả mỗi lần gặp. Kiểu dáng quần áo của Kiều Y Khả luôn rất đơn giản, mặc trên người cô lại bằng cách nào đó trông rất đẹp. So với Kiều Y Khả, Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy một tủ đầy ắp váy ren thêu hoa này cái nào cũng thô tục, liền không khỏi nổi lên hứng thú muốn đi dạo phố mua quần áo. Nhìn thời gian, cũng sắp đến giữa trưa, Thuận Duyệt chắc cũng tan học rồi. Đi dạo phố, Thuận Mỹ chỉ có thể tìm Thuận Duyệt, nàng không không bạn bè nào khác. Nàng rất muốn đi dạo phố cùng Kiều Y Khả, nhưng lại muốn giấu đồng đồ thô tục này đi, không muốn để Kiều Y Khả nhìn thấy. Nghĩ thế, Kỷ Thuận Mỹ liền gọi cho Thuận Duyệt.

Thuận Duyệt rất nhanh nghe máy: “Chị, tìm em có chuyện gì vậy?”

“Thuận Duyệt, chiều em có lớp không? Chị muốn đi mua mấy bộ quần áo.” Thuận Mỹ nói.

“Được, chiều em lớp của một ông giáo sư, nhưng có thể trốn được. Chị, chúng ta hẹn gặp ở đâu?” Dù sao

cũng là một cô bé trẻ tuổi, vừa nghe thấy đi shopping liền hưng phấn.

“Như vậy sao được, Thuận Duyệt, học hành quan trọng hơn, đừng để chậm trễ việc học.” Thuận Mỹ lớn hơn Thuận Duyệt chín tuổi, tuy nàng chưa đến ba mươi, nhưng ở trước mặt Thuận Duyệt liền bắt giắc bày ra bộ dáng như bà cụ non.

“Được rồi, chị, cái gì mà việc học quan trọng hơn chứ, lớp của ông giáo sư đó á, em nghe một phút liền ngủ một phút, còn không bằng đi dạo phố, kiếm được lợi ích thực tế tự do thoải mái hơn. Có điều, chị, cái giá để trả cho em trốn học hơi bị cao đấy nhé.”

Thuận Mỹ cười: “Chị mời em ăn trưa được không?”

“Không cần, trưa em ăn qua loa ở canteen trường là được rồi.”

Thuận Mỹ lại cười: “Quý sứ, không phải lại muốn mua quần áo mới sao, khỏi cần em nói, chị đâu để em đi với chị không công.”

Thấy Thuận Mỹ trúng chiêu, Thuận Duyệt liền vui vẻ cười: “Em biết chị tốt bụng hiểu lòng người nhất mà. Được rồi, tầm một giờ chúng ta gặp nhau trước cửa chính của trung tâm thương mại nhé.”

Nhà họ Kỷ lúc này tuy kinh tế đình trệ, nhưng chỉ là về phương diện muốn duy trì cuộc sống xa xỉ thì hơi có phần lấy trứng chọi đá thôi chứ so với gia đình bình thường thì đương nhiên vẫn giàu có hơn nhiều. Nhưng có điều gia phong của Kỷ gia lại trọng nam khinh nữ, hơn nữa nay Kỷ Thuận Nhân kết hôn, Triệu Tử Tuệ lại không tốt, cho nên tuy nhà vẫn do Kỷ ba và mẹ kế làm chủ, nhưng ít nhiều vẫn cổ kị sắc mặt Triệu Tử Tuệ. Thuận Duyệt liền không thoải mái phóng túng được như trước kia. Nếu mua quần áo nhiều quá, sắc mặt chị dâu sẽ rất khó coi, bóng gió nói mấy lời như kinh tế không tốt kiếm tiền cũng không dễ linh tinh gì đó. Kỷ ba là đàn ông, lười tính toán mấy chuyện lông gà vớ tỏi này, mẹ kế là mẹ ruột của Thuận Lễ Thuận Duyệt, cũng là mẹ kế của Thuận Nhân, thế nào cũng không bằng mẹ ruột, cho nên lại cũng không nguyện ý tranh cãi nói ra nói vào, hơn nữa Thuận Lễ không hiểu chuyện, học hành làng nhàng, chơi bời vung tay mua toàn đồ mới, cực kỳ hoang phí. Cho nên mẹ kế chỉ có thể ủy khuất Thuận Duyệt, khuyên Thuận Duyệt mua ít quần áo đi, đừng chọc chị dâu mất hứng.

Thuận Duyệt giận lắm, nhưng lại không làm gì được, ai bảo tự mình không kiếm ra tiền, nhưng cũng may Thuận Mỹ thường xuyên trợ cấp nàng, quần áo giày dép không hề bạc đãi, cho nên nàng thường thường mặc quần áo mới đi giày mới mà Thuận Mỹ mua cho lượn qua lượn lại trong tầm mắt Triệu Tử Tuệ, chọc cho Triệu Tử Tuệ giận đến biến sắc. Mỗi lần như thế, Thuận Duyệt vui vẻ không biết bao nhiêu, hôm sau liền nhin không được kể sinh động như thật cho Thuận Mỹ nghe.

Thuận Mỹ thường khuyên Thuận Duyệt đừng chấp nhặt với Triệu Tử Tuệ làm gì, dù sao cô ta cũng là chị dâu, nhà yên ổn thì mọi thứ đều tốt đẹp. Thuận Duyệt cũng không chịu phục, trướng mắt bộ dáng so đo tính toán của Triệu Tử Tuệ.

Ăn cơm trưa xong, Kỷ Thuận Mỹ liền ra khỏi nhà, đi thẳng đến khu thương mại. Đến cửa rồi lại không thấy bóng dáng Thuận Duyệt đâu. Đợi một lát mới thấy Thuận Duyệt từ xa xa đi về phía nàng. Không

phải một người, mà là hai người, có một chàng trai đi theo bên cạnh. Không cần phải nói thì đây chính là bạn trai của Thuận Duyệt ở trường, chỉ có điều Kỷ Thuận Mỹ không ngờ, Thuận Duyệt nhanh như vậy đã dẫn tới cho nàng gặp, nàng lại càng không muốn làm quen với cậu sinh viên này.

Nàng vốn muốn chia rẽ duyên ương. Gặp mặt thân quen ba phần, sẽ có nhân tình, nàng sợ mình đến lúc đó sẽ không nhẫn tâm được. Lúc này mà nàng không nhẫn tâm quyết định, tương lai Thuận Duyệt sẽ chịu thiệt, sẽ đau lòng, hoặc rời bỏ người mình yêu, hoặc rời bỏ người thân của mình. Thuận Mỹ không muốn nhìn thấy một kết quả như vậy. Vì em gái, nàng nguyện ý làm một Bạch Vô Thường.

Thuận Mỹ không phải không biết tình yêu rất đẹp, nhưng một tình yêu chỉ có thể đi vào ngõ cụt, chỉ có thể dẫn đến tổn thương thì còn có thể xem là tốt đẹp sao? Nếu không đẹp, như vậy buông tha mới là chính xác.

Nguyệt vọng tốt đẹp nhất của Thuận Mỹ là tương lai Kỷ gia sẽ để cho Thuận Duyệt tự chọn lựa vị hôn phu của mình, cũng hoàn toàn là người Thuận Duyệt thích. Nhưng vừa nghĩ tới Cảnh Tiêu Niên và bản thân, nàng lại hoàn toàn nản lòng. Suốt nhiều ngày qua Thuận Mỹ vẫn không ngừng mâu thuẫn, không biết nên giúp em gái thế nào. Dù sao Thuận Duyệt còn trẻ, tuy biết làm như vậy gia đình sẽ không tha thứ, nhưng vẫn làm theo ý mình, đắm chìm trong tình yêu của nàng, nhưng lại không nhìn thấy được sóng gió đằng sau thứ tình yêu ấy. Hoặc là, đối với người trẻ tuổi như Thuận Duyệt mà nói thì không có điểm nào cần sợ hãi.

Thuận Mỹ chưa từng yêu, nàng chưa từng cho phép bản thân yêu ai, cho nên, nàng không hiểu được tâm tình của Thuận Duyệt.

Kỷ Thuận Mỹ lo lắng nhìn đôi tình nhân trẻ tuổi đi về phía nàng.

Hết chương 11

12. Chương 12

Đến lúc Thuận Duyệt tới gần, ánh mắt Kỷ Thuận Mỹ nhìn bọn họ tràn đầy phức tạp cùng nhuốm chút sầu lo. Điều chỉnh tâm tư một chút, ít nhất hiện tại cần phải giữ thể diện cho Thuận Duyệt.

“Chị, chị tới sớm vậy.” Thuận Duyệt nhìn Thuận Mỹ nói.

“Cũng mới tới thôi.” Thuận Mỹ đáp, lại nhìn chàng trai bên cạnh Thuận Duyệt.

Chàng trai kia dáng cao gầy, đứng bên cạnh Thuận Duyệt cũng không có vẻ mạnh mẽ là bao. Khuôn mặt thanh tú, cử chỉ hào phóng, khe khẽ nở nụ cười. Nhưng Thuận Duyệt thật ra lại có chút thẹn thùng, nương theo ánh mắt Kỷ Thuận Mỹ mà giới thiệu: “Chị, đây là Lâm Vĩnh Giang, bạn học của em.”

“Chào chị.” Lâm Vĩnh Giang rất lễ phép, gật đầu chào Kỷ Thuận Mỹ.

“Chào em.” Thuận Mỹ cười cười, thái độ không quá thân thiết, nhưng cũng không lạnh nhạt.

“Vĩnh Giang, anh về trước đi, em muốn đi dạo phố với chị.” Thuận Duyệt quay đầu nói với Lâm Vĩnh Giang.

“Vậy bữa tối có cần chờ em không?”

“Đến lúc đó sẽ gọi điện sau.”

Nói xong Lâm Vĩnh Giang liền chào tạm biệt, xoay người rời đi.

Kỷ Thuận Duyệt vẫn nhìn bóng dáng Lâm Vĩnh Giang đi xa rồi mới quay lại ngưỡng chừng nói với Thuận Mỹ: “Chị, anh ấy chính là người em đã kể với chị, bạn trai của em.”

“Chị biết.” Kỷ Thuận Mỹ cười cười, nhưng nụ cười thực miễn cưỡng.

Chàng trai bé nhỏ giống một nhánh cây như vậy, tương lai sẽ chăm sóc cho Thuận Duyệt cả đời sao?

“Chị, chị cảm thấy anh ấy thế nào?” Thuận Duyệt thử hỏi Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ thở dài: “Thuận Duyệt, hôm nay tâm tình chị rất tốt, muốn vui vẻ đi dạo phố, hôm khác mình lại trò chuyện về việc của em và Lâm Vĩnh Giang, được không?”

Thuận Duyệt thực sự thất vọng, sắc mặt đột nhiên trở nên ảm đạm, bất quá nàng thực ngoan ngoãn, tuy bình thường hay làm nũng với Thuận Mỹ, nhưng trong lòng thì vẫn rất tôn trọng người chị lớn cùng cha khác mẹ này.

Thuận Duyệt không nói gì nữa, kéo cánh tay Kỷ Thuận Mỹ, đi vào trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại này là khu mua sắm nổi tiếng nhất địa phương, mọi thứ hàng hoá cùng trang phục sa hoa đắt tiền hợp mốt, cần cái gì cũng đều có. Hơn nữa cũng bởi giá cả đắt đỏ, cho nên cũng không giống những khu thương mại khác kín người hết chỗ, ồn ào ầm ỹ.

Kỷ Thuận Mỹ thích sự yên ả bình lặng ở nơi này.

Hôm nay không phải cuối tuần, lại càng ít người tới, lúc đi đến tầng ba, Thuận Duyệt mắt sắc, thấy được người quen.

Không phải ai khác, mà chính là Cảnh Tiêu Niên. Có một cô gái trẻ tuổi đi bên cạnh, vô cùng thân thiết

dựa vào Cảnh Tiêu Niên.

Theo ánh mắt kinh ngạc của Thuận Duyệt nhìn qua, Kỷ Thuận Mỹ liếc một cái, đập vào mắt là cảnh tượng đẹp đẽ đó, khiến nàng một trận buồn nôn. Dù có nghe nhiều đến đâu cũng không mãnh liệt bằng mắt thấy. Phản ứng đầu tiên là chạy vội qua một bên, không ai nhìn thấy thì tốt hơn.

Thuận Duyệt không phải trẻ con, hành vi trắng hoa của anh rể mọi ngày nàng cũng được nghe ít nhiều. Thấy chị gái kéo nàng đi về phía khác, máu nóng liền cuộn cuộn dâng lên trong lòng Thuận Duyệt. Sao có thể người phải chạy trốn như kẻ trộm lại ngược lại là chị gái mình được?

“Chị, chị quá nhu nhược.” Thuận Duyệt gạt tay Thuận Mỹ ra, bước vội về phía Cảnh Tiêu Niên.

Kỷ Thuận Mỹ bàn tay trống trơn, kinh ngạc sững sờ tại chỗ, vạn lần không ngờ Thuận Duyệt sẽ làm vậy. Nàng không muốn gặp Cảnh Tiêu Niên. Hôn nhân giữa nàng và Cảnh Tiêu Niên có sự ăn ý về các khoản điều kiện, Thuận Duyệt còn trẻ như vậy, sao có thể hiểu được.

Kỷ Thuận Mỹ vội vàng hô: “Thuận Duyệt, đừng đi.” Nhưng cũng đã vô ích.

Ba bước hai bước, Kỷ Thuận Duyệt liền vọt tới trước mặt Cảnh Tiêu Niên.

Hoàn toàn trái ngược với Kỷ Thuận Mỹ, tâm tình của Cảnh Tiêu Niên hôm nay không tốt cho lắm. Không thể nói rõ bực bội vì cái gì, bắt đầu từ bữa sáng hẳn liền không hài lòng với mọi chuyện.

Đầu tiên là buổi họp lúc sáng, nhân viên vô dụng khiến hắn giận dữ, ngay giữa văn phòng vắng âm ỹ một đám ngu ngốc phải tiêu tốn nhiều tiền lương để trả cho.

Sau đó giữa trưa lại bị cho leo cây. Vốn đã sớm hẹn ăn cơm với một vị quan lớn, nhưng tên quan lớn khôn kiếp đó dĩ nhiên lại dẫn đo không thèm để hắn vào mắt, đến giờ lại nhẩn là có việc không tới được. Không phải là muốn tự mình đi chơi bởi thêm nhiều chút ở nơi này sao? Cảnh Tiêu Niên tức giận nghĩ. Nhưng lại không có cách nào, tên quan lớn đó có chức vị quan trọng, một kẻ có thể khiến Cảnh Tiêu Niên phải nhìn sắc mặt thì nhất định hắn có tầm quan trọng đặc thù.

Vì thế qua bữa sáng rồi, ngay cả tâm tình ăn cơm trưa của Cảnh Tiêu Niên cũng bị phá hỏng.

Buổi chiều Minnie gọi điện hỏi tối Cảnh Tiêu Niên có muốn đi chơi không, nàng sẽ chọn địa điểm.

Minnie là người phụ nữ ở bên Cảnh Tiêu Niên gần đây nhất. Cô vốn là một phóng viên, từng có cơ hội phỏng vấn với Cảnh Tiêu Niên một lần, sau đó liền hoàn toàn bị hắn chinh phục, là người tình tế dục dăng biết sẵn sốc, rốt cục cũng nhào được vào vòng tay của Cảnh Tiêu Niên. Đương nhiên, Minnie rất xinh đẹp, đáng người bốc lửa, phong tình quyến rũ. Mà quan trọng nhất là, cô là một người tình ý, hầu hạ Cảnh Tiêu Niên rất tỉ mỉ.

Lúc nghe điện thoại cảm thấy được tâm tình Cảnh Tiêu Niên không tốt, Minnie liền làm nũng, muốn Cảnh Tiêu Niên cùng ra ngoài dạo phố với mình, nói là có một tiệm cà phê khá ngon. Cảnh Tiêu Niên biết Minnie là muốn để hắn đi ra ngoài giải sầu, cho nên hắn cũng đồng tình, cùng Minnie đi đến trung tâm thương mại. Nhưng không ngờ sẽ đụng phải Kỷ Thuận Mỹ.

Lúc Thuận Duyệt xuất hiện trước mặt Cảnh Tiêu Niên, Cảnh Tiêu Niên hơi giật mình, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Hắn là Cảnh Tiêu Niên. Hắn đưa nữ nhân ra ngoài cũng không cần lo ngại tránh né gì cả.

“Em vợ, thực trùng hợp, em cũng đi dạo phố à, sao thế, chiều không cần đi học?” Cảnh Tiêu Niên cười hỏi Thuận Duyệt.

“Chiều nay anh rảnh cũng không cần đi làm sao?” Thuận Duyệt miệng lưỡi sắc sảo trả lời một cách mỉa mai. Cảnh Tiêu Niên sững sốt, nhưng nghĩ Thuận Duyệt là trẻ con nên cũng không so đo gì với nàng.

“Tôi đi làm hơi mệt nên ra ngoài đi dạo.” Cảnh Tiêu Niên thản nhiên trả lời.

“Em cũng đi dạo với chị em, chị ấy ngày ngày ngồi buồn ở nhà, thực đáng thương.” Khẩu khí Thuận Duyệt không thân thiện lắm, nói xong liền quay đầu nhìn sang Kỷ Thuận Mỹ đứng ở xa.

Lúc này Cảnh Tiêu Niên mới phát hiện ra Thuận Mỹ đứng phía sau.

Trong lòng hắn có chút chần chừ, không biết nên chào hỏi Thuận Mỹ thế nào. Đương nhiên không phải hắn sợ Thuận Mỹ, nhưng tình cảnh như thế này cũng thật sự là việc hắn không ngờ tới. Ít nhiều cũng có chút nóng ruột.

Kỷ Thuận Mỹ thấy ba người đều nhìn mình, rốt cuộc tránh không được, đành nhấc chân đi về phía Cảnh Tiêu Niên.

Muốn tránh tránh không được, muốn né né không xong.

Đứng trước mặt Cảnh Tiêu Niên, Kỷ Thuận Mỹ không nói gì.

Nhất thời bốn người đều không mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Cảnh Tiêu Niên phá vỡ cục diện bế tắc: “Thuận Mỹ, đưa Thuận Duyệt đi dạo phố vui vẻ nhé, Thuận Duyệt thích gì thì cứ mua cho.”

“Dạ.” Thuận Mỹ nhẹ giọng đáp ứng.

Từ đầu đến cuối, Thuận Mỹ không thèm liếc nhìn Minnie đứng bên cạnh Cảnh Tiêu Niên. Từ đầu đến

cuối, Minnie cũng không có tách rời Cảnh Tiêu Niên nửa phần.

“Vậy anh đi trước.” Cảnh Tiêu Niên nói xong liền dẫn theo Minnie rời đi.

May mà hắn cũng không nói “chúng tôi”, nếu không thì càng khó cho Kỷ Thuận Mỹ. Tuy nàng không yêu Cảnh Tiêu Niên, nhưng dù thế nào thì đó cũng là chồng nàng.

Kỷ Thuận Mỹ bi ai nghĩ, mình chắc hẳn là cô vợ uất ức vô dụng nhất trên thế giới này.

Chờ Cảnh Tiêu Niên đi xa, Thuận Duyệt mới dậm chân: “Chị, chị làm sao vậy! Cứ như thế để bọn họ đi?”

“Nếu không thì làm thế nào?” Thuận Mỹ mỗi một hỏi em gái.

Thuận Duyệt không nói gì, một lát sau liền tức giận nói: “Cho nên, chị, chị vĩnh viễn không cần khuyên em rời bỏ Lâm Vĩnh Giang. Người đàn ông của em, em muốn tự mình chọn!” Nói xong liền xoay người chạy đi, cũng không thèm quan tâm Kỷ Thuận Mỹ còn muốn đi dạo phố, muốn mua này nọ không.

Tâm tình vốn có phần tốt đẹp của Kỷ Thuận Mỹ cũng không còn nữa, cũng chẳng còn hứng thú đi dạo phố, liền xoay người về nhà. Không cần phải nói, tối nay Cảnh Tiêu Niên sẽ không về sớm quá. Mấy lời bàn tán đủ kiểu về chuyện trăng hoa của Cảnh Tiêu Niên thông qua vô số người nói đến tam sao thất bản, Kỷ Thuận Mỹ cũng đã nghe vô số lần. Nhưng đây là lần đầu tiên lại đối mặt hắn và tình nhân ở khoảng cách gần đến vậy. Hắn lại cứ như thế rời đi, coi nàng như vô hình.

Cảnh Tiêu Niên, là thứ gì có thể khiến anh đắc ý kiêu ngạo đến vậy? Là vì anh giúp nhà họ Kỷ chúng tôi sao? Là vì anh nuôi tôi? Chẳng lẽ tôi là nô lệ anh dùng tiền mua về?

Về đến nhà, Kỷ Thuận Mỹ vẫn nhịn không được khóc một hồi. Nàng không đau khổ vì tình cảm của chồng mình, thứ tình cảm kia chưa từng thuộc về nàng, cho nên cũng không có chuyện bị người khác đoạt mất. Nàng chính là không chịu nổi sự nhục nhã này. Chẳng thà Cảnh Tiêu Niên buông tay cô gái kia ra, sau đó cùng Kỷ Thuận Mỹ rời đi, cũng coi như là một hồi vợ chồng, giữ lại cho Kỷ Thuận Mỹ một chút tôn nghiêm. Nhưng mà, lúc Kỷ Thuận Mỹ thấy họ ngهنh ngang mà đi, rõ ràng thể hiện sự cười nhạo cùng châm chọc nàng. Nàng chính là nữ nhân vô dụng như vậy, xứng đáng chịu vô tận tổn thương.

Đang khóc, Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên ra một quyết định quan trọng. Nàng sẽ ủng hộ Thuận Duyệt, giúp em gái giữ lấy hạnh phúc. Nàng không muốn thấy vài năm sau Kỷ Thuận Duyệt sẽ trở thành một Kỷ Thuận Mỹ nữa. Trên đời này có một Kỷ Thuận Mỹ phải rơi nước mắt là đủ rồi.

Cảnh Tiêu Niên dẫn Minnie đi xa rồi, đột nhiên hất tay cô ta ra.

“Cô có thể tự mình đi đường hoàng được không, cứ quần lấy tôi con mẹ nó cô có mệt không?!”

Minnie đang mỉm cười đắc ý sau khi chiến thắng Kỷ Thuận Mỹ, nụ cười này lại bởi vì Cảnh Tiêu Niên nổi giận mà biến thành cứng ngắt.

Cô còn chưa kịp nói gì, Cảnh Tiêu Niên liền sải bước, cũng không quay đầu bỏ lại cô, đi về phía bãi đỗ xe.

Minnie biết lúc này tốt nhất mình nên tự động biến mất, nếu không thì đời này cô đừng nghĩ đến chuyện gặp lại Cảnh Tiêu Niên.

Cảnh Tiêu Niên cảm thấy ngày không vui vẻ cực kỳ, cả thế giới đều không theo ý hắn.

Sự lạnh lùng lúc vừa rồi khi Thuận Mỹ làm như không thấy Minnie khiến Cảnh Tiêu Niên nổi điên. Đây là biểu hiện của một người vợ bình thường sao? Những cô tự nhận mình thực nữ, có ai khi nhìn thấy tình nhân của chồng mình lại không gây lộn, phát điên lên? Nhưng cố tình hắn lại gặp phải kiểu vợ quái thai như Kỷ Thuận Mỹ. Hắn chỉ có thể làm bộ bình tĩnh dẫn theo Minnie nhanh nhanh rời đi, nếu đợi thêm một chút đồng hồ nữa, hắn không đảm bảo mình sẽ không nổi điên đương trường.

Hắn không sợ Kỷ Thuận Mỹ gây sự, hắn thậm chí có chút hứng thú chờ đợi ngày này. Nhưng mà hắn chỉ sợ kiểu lạnh lùng miệt thị đó của Kỷ Thuận Mỹ, như thể Cảnh Tiêu Niên hắn là một người xa lạ hoàn toàn không chút quan hệ gì với nàng.

Bình thường tính tình hắn hơi nóng nảy, nhưng hắn đối xử với nàng không tốt sao? Hắn đi công tác chưa bao giờ mua cho nữ nhân khác quần áo, chỉ mua cho nàng. Hắn đưa cho nàng từng xấp từng xấp tiền, để nàng có một cuộc sống cảm y ngọc thực, nhưng nàng lại chưa bao giờ hỏi hắn, những đồng tiền này của hắn kiếm được bên ngoài vất vả biết bao nhiêu. Hắn như thế, nàng còn muốn ở hắn cái gì đây? Muốn tình yêu của hắn sao? Nàng còn cần tình cảm của hắn? Cho tới giờ nàng cũng chưa bao giờ lấy lòng hắn, ngay cả lúc hắn nổi điên, nàng cũng không nguyện ý nhiều lời một câu.

Đây con mẹ nó là cái ngày gì chứ? Cảnh Tiêu Niên thật muốn tìm một người đánh toi bởi một trận, xả cục tức trong lòng.

Hết chương 12

13. Chương 13

Thút thút khóc, liền ngủ thiếp đi.

Lúc Kỷ Thuận Mỹ tỉnh lại thì sắc trời đã tối.

Trong căn phòng trống rỗng, không một hơi ấm. Thấy trên người hơi lạnh, nàng liền đứng dậy bật đèn lên, đi vào phòng khách.

Dì giúp việc đã đi, bữa tối để trên bàn, dùng lồng bàn đẩy lên.

Không có chút khẩu vị nào, Thuận Mỹ ngay cả nhìn cũng không nhìn. Nàng ngồi trên sofa trong phòng khách, mở ti vi lên.

Mặc dù tiếng TV vang vọng, đầu óc nàng lại trống trơn, trên TV nói gì, nàng cũng hoảng hốt không nghe thấy.

Điện thoại đột nhiên reo, nàng nhắc máy, là Thuận Duyệt.

“Chị, em xin lỗi, lúc chiều em không thèm quan tâm tới chị mà đã chạy đi rồi.” Thuận Duyệt thật cẩn thận giải thích.

“Không sao.” Thuận Mỹ hơi uể oải nói, nàng quả thật cũng không để bụng, huống chi nàng biết em gái vốn bất bình thay cho mình.

“Lâm Vĩnh Giang vừa rồi phê bình em, nói em nhất định phải xin lỗi chị.” Thuận Duyệt như vô tình nói.

Thuận Mỹ sửng sốt: “Thuận Duyệt, chuyện nhà riêng tư như thế, sao em lại đi nói cho người ngoài?”

“Chị, anh ấy không phải người ngoài, đó là người chồng tương lai em nhất định phải gả cho.” Thuận Duyệt không chịu nhận mình sai.

Thuận Mỹ cười khổ: “Thuận Duyệt, Lâm Vĩnh Giang hẳn là chê cười người chị gái vô dụng này của em phải không?”

“Không có mà.” Thuận Duyệt vội vàng giải thích: “Anh ấy nói cuộc sống của chị vốn rất vất vả, bảo em nên ở bên chị nhiều hơn một chút, còn có, anh ấy nói...”

Nói đến đây, Thuận Duyệt ngừng lại một chút, không nói tiếp nữa.

“Nói gì?” Thuận Duyệt truy hỏi.

“Nói, nói anh ấy vĩnh viễn sẽ không đối xử với em như anh rể đối xử với chị.” Thuận Duyệt thẹn thùng thấp giọng trả lời.

Thuận Mỹ cười cười, tình yêu của mấy đứa con nít, bắt quá vẫn là một tình yêu trong cổ tích mà thôi. Vĩnh viễn, ai biết vĩnh viễn rốt cuộc bao xa.

Có điều, Lâm Vĩnh Giang qua lời Thuận Duyệt nói khiến Thuận Mỹ có ít nhiều hảo cảm. Chàng trai này nhìn qua thực kiên định, không phải những lời ngon tiếng ngọt nịnh người, có thể nói ra những lời như vậy, nhất định là thật lòng với Thuận Duyệt.

Huống hồ, còn rất tinh tế, biết người chị gái này phải trải qua những ngày khó khăn.

“Được rồi, Thuận Duyệt, chị không sao, cúp máy đi.” Thuận Mỹ không có tâm tình trò chuyện nhiều với Thuận Duyệt.

“Aish, chị, không phải chị muốn mua quần áo mới sao? Ngày mai có cần đi nữa không?” Trước khi cúp máy, Thuận Duyệt vội vàng hỏi một câu.

Lúc này Thuận Mỹ mới nhớ tới chuyện muốn mua quần áo, mới nhớ ra tối thứ sáu tuần sau có hẹn với Kiều Y Khả.

“Chuyện quần áo để nói sau, cũng không vội.” Thuận Mỹ nói xong với Thuận Duyệt liền cúp điện thoại.

Kiều Y Khả, nếu cô biết hôm nay tôi mất mặt như vậy, chắc hẳn nhất định sẽ không muốn làm bạn với loại người cam chịu như tôi đâu nhỉ?

Kỷ Thuận Mỹ khổ sở nghĩ.

Buổi chiều vừa ngủ một giấc dài, Thuận Mỹ cũng không muốn ngủ nữa, cứ thế rúc ở sofa xem TV.

Vừa qua tám giờ, Cảnh Tiêu Niên đã trở lại. Kỷ Thuận Mỹ không ngờ hắn sẽ trở về sớm như vậy, cứ nghĩ thế nào cũng phải tới khuya.

Có phần xấu hổ, chỉ có hai người hai mặt đối diện, cũng chẳng cần diễn trò cho người ngoài xem. Ngược lại cũng không biết nên nói gì về phút thoáng gặp gỡ lúc chiều. Cũng may rất nhanh Kỷ Thuận Mỹ liền phát hiện bản thân không cần nói gì, Cảnh Tiêu Niên đã say không rõ phương hướng, ngã trái ngã phải đi vào phòng ngủ, đầu vừa rơi xuống giường, liền mê man bất tỉnh.

Kỷ Thuận Mỹ đi chân trần đứng trên sàn nhà lạnh lẽo, lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Người đàn ông này ăn chơi rượu chè ở bên ngoài đủ rồi, quay trở về lại leo lên giường nàng, muốn nàng cởi áo tháo thắt lưng hầu hạ toàn bộ. Nàng mang danh người vợ, phải đi thu dọn tàn cục mà kẻ khác vui chơi xong bỏ lại.

Ngừng một lát, Thuận Mỹ cẩn thận cởi áo sơ mi cho Cảnh Tiêu Niên, dùng nước ấm vò khăn mặt, lau mặt lau người cho Cảnh Tiêu Niên.

Thu dọn xong xuôi, đắp chăn cho hắn rồi, vừa muốn xoay người rời đi, Cảnh Tiêu Niên liền giữ chặt tay nàng, miệng thăm thì “Đừng đi”.

Thuận Mỹ cười lạnh, không biết Cảnh Tiêu Niên lại nghĩ tới cô gái nào bên ngoài. Nàng liền gạt tay hắn ra đi vào toilet. Nhưng nàng không kịp nghe thấy tiếng nỉ non tiếp theo đó của hắn: “Thuận Mỹ, đừng đi.”

Kỷ Thuận Mỹ vẫn đi nấu canh giải rượu cho Cảnh Tiêu Niên. Nàng không phải người nhẩn tâm, mà nàng cũng không hận người đàn ông này. Hắn cũng không phản bội nàng, bởi hắn chưa từng yêu nàng. Nàng chỉ hận vận mệnh vì không thể trao cho nàng một tình yêu riêng biệt, một tình yêu chỉ thuộc về nàng.

Nàng Cảnh Tiêu Niên dậy, dứt cho hắn từng muỗng canh giải rượu.

Bình thường Cảnh Tiêu Niên không say rượu, nhưng khi say, nếu tỉnh trễ thì sẽ đau đầu rất nhiều ngày. Dù sao cũng là vợ chồng, Kỷ Thuận Mỹ hiểu tật xấu này của hắn.

Cảnh Tiêu Niên lúc mơ mơ màng màng thực ngoan, giống một đứa trẻ biết nghe lời, rất phối hợp uống hết bát canh.

Kỷ Thuận Mỹ bưng bát không, dừng lại bên cạnh hắn.

Hắn đẹp trai sáng sủa, vẫn là một người đàn ông rất ưa nhìn.

Nhớ tới lúc hắn nắm tay mình, từng bước một tiêu sái tiến vào lễ đường, đi qua thảm đỏ, đến trước mặt người chủ hôn. Khi đó, hắn nói với mọi người: “Cảnh Tiêu Niên tôi sẽ đối xử tốt với Kỷ Thuận Mỹ trọn đời trọn kiếp.”

Lúc ấy nàng không lén nhìn hắn nữa, mà quay đầu nhìn chăm chú, mới phát hiện hắn là một người đàn ông thực ưa nhìn. Khi đó, nàng hạ quyết tâm, tuy theo lệnh ba mình mà gả cho hắn, nhưng nàng sẽ nhất định toàn tâm toàn ý ở bên hắn, trọn đời trọn kiếp.

Từ khoảnh khắc quen biết Cảnh Tiêu Niên lúc đó tới giờ, chỉ có một cái chớp mắt năm năm trước ấy Kỷ Thuận Mỹ mới thực sự hạnh phúc. Niềm hạnh phúc này thực quá ngắn ngủi.

Xuân tiêu một khắc, người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời Kỷ Thuận Mỹ, người đàn ông duy nhất. Nàng chịu đựng đau đớn nghênh đón hắn, trong cơn đau chờ đợi một cái ôm ấm áp của hắn, một tiếng thì thầm dịu dàng. Nàng tưởng tượng, có lẽ hắn sẽ nói: “Thuận Mỹ, em thật đẹp.” Hoặc là nói: “Thuận Mỹ, vất vả cho em rồi, ngủ đi.”

Nàng cảm thấy những gì mình tưởng tượng thật nghèo nàn, nhất định những lời yêu thương hẳn nói ra sẽ còn tốt đẹp hơn mấy vạn lần những điều trong tưởng tượng của nàng. Vừa rồi hẳn nhiệt liệt với nàng như vậy, thực giống như muốn ăn luôn nàng. Đàn ông đối xử với phụ nữ như vậy, chắc hẳn là có thích một chút nhỉ?

Nàng liền đợi, đợi chờ sự che chở sau cơn mưa bão của Cảnh Tiêu Niên.

Căn bản không có lời tình tứ nào cả.

Lúc điện thoại vang lên, nàng mơ hồ nghe thấy, là giọng của phụ nữ.

Cảnh Tiêu Niên đứng dậy mặc quần áo, nghênh ngang mà đi. Trước khi đi, hẳn ý vị thâm trường nhìn vết hồng trên ga giường dưới thân nàng, chỉ nói một câu “Cứ ngủ đi.”

Đó là đêm tân hôn của Kỷ Thuận Mỹ.

Đó là khoảnh khắc Kỷ Thuận Mỹ vẫn đợi chờ.

Nàng co mình trên giường, hai tay ôm trước ngực, hai chân cũng co lại.

Nén lại nén lại, nén thành một giọt nước mắt nhỏ bé nhất trên vũ trụ này. Nàng cảm thấy rất lạnh, thân thể lạnh, mà trái tim cũng lạnh. Cái gọi là trọn đời trọn kiếp, thì ra chỉ là lời kịch. Thực hận Cảnh Tiêu Niên hẳn, có thể nói ra lưu loát như vậy. Đáng thương cho Kỷ Thuận Mỹ nàng, lại cứ thế coi lời kịch là thật.

Đến nay nhớ tới đêm đó, Kỷ Thuận Mỹ vẫn có cảm giác lạnh đến thấu xương.

Sau này tuy rằng Cảnh Tiêu Niên lạnh nhạt, nhưng cũng không gây khó xử cho nàng quá. Nàng nghĩ, đây đều là công lao do vết hồng nhạt như đoá hoa mai trên ga giường ngày đó, chứng minh tấm thân nàng vẫn còn là xử nữ. Nếu không, Cảnh Tiêu Niên sẽ nghĩ nhà họ Kỷ lừa hắn, dùng thứ mặt hàng kém cỏi đi lừa lấy cái giá tốt nhất. Nếu như thế thì sao có thể tỏ vẻ hoà nhã với nàng được.

Chuyện cũ như mây khói, cõi lòng Kỷ Thuận Mỹ đầy hoang vắng.

Nghe nói thế giới này rất tươi đẹp, nhưng đâu mới là góc nhỏ của Kỷ Thuận Mỹ nàng.

Nàng vĩnh viễn chỉ có một mình, một người cô độc đứng bên lề góc nhỏ không người nhìn đến.

Một nơi hoang vu nhất trên cõi đời này.

Cảnh Tiêu Niên lúc ngủ say, vẻ mặt thực an tĩnh, không hề có tính xâm lược. Nhưng sau khi hấn tỉnh lại lại như thể hai người.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn ánh mắt hấn, lộ vẻ bất đắc dĩ cùng thất vọng. Hấn như thể một đứa trẻ bốc đồng, hơn phân nửa thời gian sẽ ở bên ngoài chơi đến vui vẻ. Ngẫu nhiên cao hứng sẽ nhớ ra còn có một người vợ tên Kỷ Thuận Mỹ. Vì thế hấn liền ném cho Thuận Mỹ một khối đường, sau đó đợi Thuận Mỹ nhảy nhót hoan hô: “Đường này ngọt quá!”

Nếu ăn xong đường, Thuận Mỹ không có phản ứng, hấn sẽ tức giận, mất hứng, rồi sẽ vì một khối đường mà tổn thương.

Không phải Thuận Mỹ không biết mùi vị của đường, trong năm năm qua, nàng cũng mò ra được một chút tính tình của Cảnh Tiêu Niên.

Nhưng mà thời gian năm năm, cái lạnh của Kỷ Thuận Mỹ, cứ từng giọt từng giọt, dần dần ngưng kết thành băng cứng rắn.

Cảnh Tiêu Niên dùng một khối đường nho nhỏ liền muốn hoà tan nàng, thật sự là chuyện buồn cười.

Hấn tổn thương, bất quá là thất vọng rồi sau đó tức giận. Mà vết thương của Thuận Mỹ, lại là vết thương thực sự chảy ra máu huyết. Áo ạt chảy, máu chảy xuôi, vết thương biến thành sẹo.

Trái tim vĩnh viễn có một vết sẹo.

Sáng Cảnh Tiêu Niên tỉnh lại, một lúc lâu sau mới nhận ra mình đang thoải mái an ổn nằm trong nhà. Tối hôm qua trở về thế nào hấn đã quên mất. Chỉ nhớ rõ lúc ra khỏi club, say không lái xe được liền điện thoại gọi tài xế qua. Tối hôm qua một mình hấn uống rất nhiều rượu, càng uống càng con mẹ nó buồn, càng buồn càng muốn uống. Cũng may một ngày không vui vẻ này đã trôi qua.

Đứng dậy rửa mặt, ngủ được mùi đồ ăn.

Hôm nay Thuận Mỹ dậy rất sớm.

Cơn tức giận trôi qua, tỉnh táo lại, Cảnh Tiêu Niên cẩn thận suy nghĩ, chuyện hôm qua chính bản thân hấn cũng sai. Đều là do Mễ Ny, không nên đòi đạo phở cái chó má gì!

Tuy Kỷ Thuận Mỹ không thích hấn, nhưng cũng muốn có chút mặt mũi. Hấn lại cứ như vậy ôm Mễ Ny đi, ngay trước mặt vợ mình, vẫn là quá phận. Ở sau lưng muốn sao cũng được, nhưng chạm mặt cần giữ cho nhau chút thể diện, là điểm mấu chốt của bọn họ. Ở trước mặt mọi người, Kỷ Thuận Mỹ chưa bao giờ làm

hắn mất mặt. Nàng quật cường lặng im phản kháng đều là khi hai người ở cùng một chỗ. Huống chi hôm qua còn có em gái nàng Thuận Duyệt ở đó. Nói đến vậy, chính mình quả thật sai rồi.

Theo bản năng, Cảnh Tiêu Niên hô một tiếng: “Thuận Mỹ.”

Trong chốc lát, Thuận Mỹ đi vào, hỏi: “Tiêu Niên, chuyện gì vậy?”

Cảnh Tiêu Niên nhất thời nghẹn lời. Vừa rồi chỉ là gọi theo bản năng, hắn cũng không biết bản thân muốn nói gì. Có lẽ hắn có thể nói: “Thuận Mỹ, hôm qua anh hơi quá phận.” Nhưng nhìn ánh mắt Thuận Mỹ, nghẹn nửa ngày, cuối cùng hắn chỉ nói một câu: “Hôm nay anh muốn đi sớm, chuẩn bị bữa sáng nhanh lên.”

Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng vâng lời liền rời đi.

Cảnh Tiêu Niên có chút ảo não, lời này không phải điều hắn muốn nói. Phút bất tri bất giác, hắn vẫn là vị chủ nhân thích ra lệnh, vênh mặt hất hàm sai khiến kia.

Năm năm trước, Cảnh Tiêu Niên bất quá mới hai mươi bảy, đúng là độ tuổi thích mạo hiểm ham chơi, lại là con nhà giàu, bên người thường thường tiền hô hậu ủng một đám hồ bằng cầu hữu, còn có không ít hồng nhan tuyệt sắc theo đuổi. Năm năm sau, hắn đã là người lãnh đạo xí nghiệp Cảnh thị, oai phong một cõi trên thương trường khiến tính tình hắn trở nên trầm ổn, tuy rằng vẫn như trước được vô số cô gái như sao vây quanh mặt trăng, nhưng đối với gia đình, hình như có chút không muốn xa rời. Thậm chí, đối với một Thuận Mỹ nhu thuận, cũng có chút không nở rời xa. Chỉ là chính hắn không biết mà thôi. Hoặc cho dù hắn mơ hồ biết, cũng sẽ không bởi vậy mà cúi người, cho Thuận Mỹ một nụ cười phát ra từ đáy lòng.

Nếu không thể trao đi, thì chỉ có thể mất đi.

Yêu, không phải đều là vô duyên vô cớ.

Hết chương 13

Bách Linh: Nếu ko phải có mác “BHTT” thì mình đã nghĩ diễn biến tiếp theo là trải qua muôn vàn hiểu lầm gian nan trắc trở, lãnh khốc soái ca nam chính và nhu nhược nữ chính sẽ hp bên nhau trọn đời :SS

14. Chương 14

Bữa sáng hôm nay rất phong phú.

Cảnh Tiêu Niên không hiểu sao có phần vui vẻ. Kỷ Thuận Mỹ có lạnh nhạt với hắn đến mấy cũng chưa từng chậm trễ bữa sáng của hắn. Dù hôm qua nàng đã mặt đối mặt với hắn và tình nhân.

Ăn cháo được một nửa, Cảnh Tiêu Niên đột nhiên nói: “Thuận Mỹ, anh, anh thường làm việc bận rộn. Hôm qua gặp việc ngoài ý muốn nên anh không thoải mái, vì vậy chiều mới ra ngoài đi dạo.”

Cảnh Tiêu Niên không hiểu vì sao, những lời này không hề soạn trước trong đầu, cứ vậy tự động tuôn ra.

Thuận Mỹ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, xem như đáp lời.

Cảnh Tiêu Niên có chút ảo não, chẳng lẽ cô không thể quan tâm hỏi han, vì sao công việc không thuận lợi sao?

“Cô ấy, cô Minnie ấy là anh quen biết khi đi công tác. Cô ấy là một phóng viên.” Cảnh Tiêu Niên tiếp tục nói, len lén quan sát phản ứng của Kỷ Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ đơn giản buông đũa xuống, nhìn thẳng Cảnh Tiêu Niên: “Tiêu Niên, em có thể tự hiểu, không cần anh nhắc nhở. Em biết anh đi làm vất vả, anh nuôi em em cũng biết. Về phần Minnie hay Mickey gì đó, cô ta là ai cũng chẳng có quan hệ với em. Cảnh Tiêu Niên anh có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, mọi người trong thành phố đều biết cả. Chẳng lẽ việc này anh còn từng để ý kiêng dè sao? Còn cần phải dè chừng em sao? Anh không đưa mấy cô đó về, còn để em ở trong ngôi nhà này, xài tiền của anh, là nữ chủ nhân của cái nhà này, thế cũng khiến em đủ thoải mái rồi. Em biết, anh đã đối xử rất tốt với nhà họ Kỷ, nên em chưa bao giờ hy vọng xa vời anh có thể khiến em thất vọng hay không.”

Cảnh Tiêu Niên trợn mắt há hốc mồm, chán nản gắp đũa.

Nếu là bình thường, đôi đũa đã sớm bị ném thẳng lên bàn, mà hắn cũng nổi giận ra khỏi nhà. Nhưng hôm nay, đôi đũa vòng vo qua lại trong tay vài lần, hắn nhịn xuống.

“Thuận Mỹ, em, em đang giận à?” Cảnh Tiêu Niên nhìn Kỷ Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ thực bình tĩnh nhìn lại Cảnh Tiêu Niên: “Em sẽ không nổi giận, em chỉ thấy thực mất mặt.”

Cơn giận của Cảnh Tiêu Niên xui xuống, hắn không nói gì húp hết chỗ cháo còn lại.

Cảnh Tiêu Niên ăn sáng xong lập tức rời nhà, Kỷ Thuận Mỹ lại quay về giường đọc sách, nàng thật sự không có gì cần làm.

Nhớ đến dáng vẻ vênh váo tự đắc của Minnie ngày hôm qua, nhớ đến khi Cảnh Tiêu Niên hỏi nàng “Em đang giận à?”, Thuận Mỹ cảm thấy ức chế mà không chỗ xả. Nàng là người vợ chính thức, lại phải xem sắc mặt tình nhân của chồng, xem sắc mặt rồi, chồng nàng còn có thể kỳ quái hỏi nàng: “Em giận à?”

Chuyện hoang đường trên đời này, đều để nàng gặp phải. Chẳng lẽ nàng không phải người sao? Nàng cũng có thất tình lục dục, nổi giận, đương nhiên nàng cũng sẽ. Thế nhưng chồng nàng lại cũng không biết rằng vợ mình còn có loại chức năng “nổi giận” này, thật đúng là buồn cười.

Cảnh Tiêu Niên nực cười, Kỷ Thuận Mỹ đáng thương, tính ra, bọn họ thì ra thật đúng là một đôi vợ chồng tuyệt phối. Kỷ Thuận Mỹ tự giễu nghĩ.

Kiều Y Khả cố ý dời buổi học ngày thứ sáu qua thứ năm, dù sao đám cô lớn bà chủ rộng rãi đều nhàn rỗi, thi thoảng điều chỉnh thời gian một chút cũng không sao cả.

Ngày mai, ngày mai cô phải nghênh đón Thuận Mỹ của mình thật tốt. Cuối cùng Thuận Mỹ có thể là của cô hay không, ngày mai rất quan trọng.

Thuận Mỹ giống như một đoá hoa bằng lụa xinh đẹp, tuy rất đẹp mắt, nhưng chẳng hề có chút sinh khí. Lễ đầy tháng ngày đó, từng hành động cử chỉ giữa Cảnh Tiêu Niên và Kỷ Thuận Mỹ đều đã bị Kiều Y Khả thu hết vào mắt. Cô kết luận rằng Kỷ Thuận Mỹ không hạnh phúc.

Cô muốn để Thuận Mỹ sống lại như được vun tưới đầy đủ. Cô muốn Thuận Mỹ biết, chỉ có Kiều Y Khả mới có thể khiến cho Kỷ Thuận Mỹ vui vẻ.

Vẫn nhớ rõ ngày mai có hẹn với Kiều Y Khả nhưng Thuận Mỹ lại do dự, không vui sướng chờ mong như ngày hôm qua. Cũng giống như việc nàng không có bộ quần áo nào thích hợp để đi tới cuộc hẹn, mà nàng, Kỷ Thuận Mỹ, rốt cuộc có phải người thích hợp để đi tới cuộc hẹn hay không? Nếu để Kiều Y Khả tự tin độc lập biết được nàng sống khuất nhục bất đắc dĩ, không có tự tôn như vậy, Kiều Y Khả có thể cười nhạo nàng hay không, có thể từ nay về sau khinh thường nàng không?

Nàng thật sự thích Kiều Y Khả.

Về ngoài của Kiều Y Khả xinh đẹp cao quý, như một vị tiểu thư khuê các được nuôi dạy khéo léo trong các nhà giàu có vậy, nhưng cô lại có thể thần nhiên nói cho người khác biết xuất thân bình thường của mình. Không có chút nào hèn mọn, khí độ thoải mái sáng lạn ấy, sự kiêu ngạo tự tin siêu thoát, tất cả khiến Kỷ Thuận Mỹ bị thuyết phục thật sâu. Huống chi, chỉ mới gặp mà cô đã rất dụng tâm, khiến Kỷ Thuận Mỹ cảm động nhiều lắm, có cảm giác ấm áp hiếm hoi từ lâu nhẹ nhàng len vào lòng.

Đối với ấm áp, nàng là người tha thiết mong mỏi nhất trên đời này.

Kiều Y Khả nói quen với Kỷ Thuận Mỹ là trào cao, đó chẳng qua là nói về thân phận địa vị thế tục mà thôi. Trong lòng Kỷ Thuận Mỹ, một cô gái có thể làm người ta ngưỡng mộ như Kiều Y Khả mới chân

chính là trào cao về mặt tâm hồn.

Nàng thậm chí còn có suy nghĩ, Kỷ Thuận Mỹ kiếp sau cũng muốn sống giống Kiều Y Khả kiếp này.

Thuận Mỹ hy vọng cỡ nào mình có một người bạn có thể lắng lắng nghe tâm sự trong lòng nàng. Nàng hy vọng cỡ nào Kiều Y Khả có thể là một người bạn như vậy. Nhưng Kỷ Thuận Mỹ lại sợ hãi, trong lòng nàng cứ thấp thỏm không yên, không yên vì nhà mẹ đẻ thối nát, cuộc hôn nhân đổ vỡ, một cuộc đời bất lực. Giống như một bí mật nhỏ được chôn giấu, rất sợ bị bóc trần trước mặt người khác, trước mặt Kiều Y Khả. Cho nên, dù rất khát vọng, nàng lại chỉ có thể buông tha, nàng không chịu nổi thất bại. Vì một phần trăm khả năng thất bại, nàng từ bỏ 99% cơ hội thành công.

Cứ do dự, liên tục chậm rãi nghĩ lý do từ chối cuộc hẹn ngày mai. Lúc suy nghĩ, lòng Kỷ Thuận Mỹ đầy khổ sở.

Kiều Y Khả vội vàng dạy xong khoá buổi chiều, cả người mệt mỏi như muốn tan ra.

Có rất ít khoá học sắp xếp tầm trưa, bởi vì sẽ rất mệt. Thể dục thẩm mỹ là hoạt động cần thể lực, Kiều Y Khả dạy học cũng không nhàn hạ. Đám tiểu thư bà chủ này cứ lú lo cũng khiến cô chán ghét. Kiều Y Khả đối xử với người ngoài vẫn duy trì đúng mực, giữ khoảng cách vừa đúng. Đối với mấy người phụ nữ nhà giàu này, cô không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không thanh cao xa cách, bình thường sẽ có nói có cười, nhưng luôn có điểm dừng. Qua một thời gian, ngược lại còn khiến nhóm tiểu thư bà chủ có tiền này yêu thích, thường xuyên có người muốn giới thiệu Kiều Y Khả cho anh họ em họ hay cháu họ của mình. Kiều Y Khả trên mặt tươi cười, nhưng trong lòng cảm thấy phiền hà vô cùng. Thậm chí có lần, một bà cô trung niên xinh đẹp xông vào phòng thay đồ của Kiều Y Khả, mị nhãn như tơ nhìn cô, nói: “Da thịt mịn màng thế này, tôi thích. Theo tôi đi, không cần vất vả vậy nữa.”

Lần đó Kiều Y Khả thật sự nhịn không nổi nữa, lao ra cửa ới.

Đây là trò chơi của đám tiểu bạch kiểm, thích tìm cảm giác mới mẻ. Kiều Y Khả hận nhất việc người khác coi mình là món đồ chơi. Về sau cô nghĩ đủ mọi biện pháp để không phải dạy vị người đẹp hết thời kia nữa.

Kiều Y Khả chỉ theo đuổi người con gái mình thích, sự theo đuổi của cô cũng rất trực tiếp, hợp thì đến với nhau, không hợp thì chia tay. Chỉ có đối với Kỷ Thuận Mỹ thì Kiều Y Khả lại vận dụng rất nhiều tâm tư. Đối với cô mà nói, Kỷ Thuận Mỹ đặc biệt. Càng đặc biệt, càng muốn có được.

Buổi chiều, Kỷ Thuận Mỹ còn đang rối rắm giữa không biết nên từ chối Kiều Y Khả thế nào. Chuông cửa đột nhiên vang lên, một lát sau, dì giúp việc tiến vào nói có người tìm nàng.

Kỷ Thuận Mỹ liền đi ra cửa. Ở ngoài cửa có một chàng trai mặc đồng phục, nhìn quần áo có chút quen

mắt. Cẩn thận ngẫm nghĩ, đúng là người phục vụ ở tiệm cà phê mà nàng thường đến.

Kỷ Thuận Mỹ không khỏi kinh ngạc.

“Xin hỏi, là Kỷ tiểu thư phải không?” Chàng trai đứng ngoài cửa hỏi.

“Phải.” Kỷ Thuận Mỹ đáp.

Chàng trai đưa qua một cái gói to: “Kỷ tiểu thư, đây là bạn cô đưa cho cô. Xin kí nhận.”

Thuận Mỹ nghi hoặc đón lấy gói quà, hỏi: “Là vị nào tặng vậy?”

“Kiều Y Khả tiểu thư.”

Chàng trai rời đi, Thuận Mỹ mang theo cái gói vào nhà. Lấy ra, là hồng trà cùng cheesecake, đều ấm áp thơm tho. Có một chiếc thiệp rơi ra. Nhặt lên nhìn, mặt trên là chữ của Kiều Y Khả. Trước đó Kỷ Thuận Mỹ đã từng xem qua tấm thiệp của Kiều Y Khả lúc cô đến tặng hoa, nên nhận ra chữ cô.

Hồng trà phối với cheesecake, là hương vị của quá khứ, là cô của quá khứ, chỉ tới hôm nay thôi. Ngày mai đến nhà tôi, tôi sẽ khiến cô yêu thích một hương vị hoàn toàn mới, và một cô hoàn toàn mới.

Thuận Mỹ, nếu quá khứ thực vui vẻ, tôi nguyện ý để cô ở lại.

Nếu quá khứ không vui vẻ gì, cho tôi một cơ hội để nắm tay cô, đi tìm niềm vui hạnh phúc.

Ký tên là “Kiều Y Khả”.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn từng chữ từng chữ, nhìn hết lần này đến lần khác, mãi đến khi nước mắt từng giọt rơi xuống, một chút do dự giây giũa lúc trưa mới hoàn toàn sụp đổ. Nàng như thể nhìn thấy Kiều Y Khả mỉm cười vươn tay về phía mình, nói: “Thuận Mỹ, đến đây.”

Cõi lòng tràn ngập nỗi vui mừng cảm động khác thường. Nàng không thể từ chối.

Hết chương 14

15. Chương 15

Lúc Giảo Nhi tan tằm trở về, cô bất ngờ phát hiện trong nhà rực rỡ hẳn lên. Tuy bình thường căn hộ của hai cô gái khá sáng sủa sạch sẽ, nhưng chỉ giới hạn trong sạch sẽ bình thường thôi, mà hôm nay khác biệt rất lớn. Tấm rèm trong phòng khách được đổi thành màu xanh nhạt có điểm xuyết những bông cúc màu vàng, khiến không gian không lớn lắm chợt dạt dào hơi thở mùa xuân. Trên bàn bày một bó hoa hồng nở rộ, tăng thêm vài phần lãng mạn, mà bắt mắt nhất phải kể đến tấm khăn trải bàn mới trên bàn ăn, những bông hoa tím đậm giao hoà cùng hồng nhạt như thể bức tranh mùa xuân phủ xuống trái tim.

Kiều Y Khả mặc một bộ đồ ở nhà, tay trái cầm khăn lau, tay phải chống eo, trên trán lấm tấm mồ hôi, khoé môi thấp thoáng ý cười nhìn Giảo Nhi đang há hốc miệng.

Thật lâu sau, Giảo Nhi mới giật mình hô: “Y Khả, chị chuẩn bị lập gia đình à? Sao trang trí nhà đẹp để trang trọng quá vậy?”

Y Khả trừng mắt lườm Giảo Nhi một cái. Với chỉ số thông minh của cô gái nhỏ Giảo Nhi này, cũng chỉ có lập gia đình mới là chuyện đại sự lớn nhất.

“Gả cái đầu em ý hả? Ngày mai chị định mời khách đến nhà ăn cơm thôi, phải rồi, em đừng đi quá muộn, mà cũng đừng về quá sớm nhé!” Kiều Y Khả lại cười.

“Ồ ~!” Giảo Nhi một bộ như giật mình hiểu ra: “Nhất định là một cô gái! Y Khả, là con gái phải không?”

Kiều Y Khả không nói gì, huýt một tiếng sáo, tiếp tục vùi đầu chăm chỉ làm.

Giảo Nhi không chịu buông tha mà tiếp tục quẩn lầy: “Y Khả Y Khả, Y Khả tốt bụng, nói cho em biết đi, có phải là một cô gái không? Là người thế nào vậy? Hai người quen biết tới mức nào rồi? Chị thích người ta lắm không? Nhất định chị rất thích rất thích cô ấy, vậy cô ấy thích chị nhiều đến đâu? Hai người bắt đầu thế nào vậy?...”

“Aish!” Kiều Y Khả chịu không nổi tính tò mò của Giảo Nhi, vươn vai, bắt mồm hô một tiếng: “Giảo Nhi, em mà còn tò mò như vậy nữa thì chị sẽ không thèm để ý đến em đâu, không thấy chị đang vội sao, hôm nay mệt chết được, dạy học cả một ngày rồi. Mau, thay quần áo đến giúp chị đi.”

Giảo Nhi không thèm nghe cô uy hiếp, kéo eo Kiều Y Khả: “Không được không được! Hôm nay nhất định chị phải nói rõ ràng cho em. Em tò mò lắm. Là cô gái như thế nào mới có thể khiến cho Kiều đại tiểu thư vốn trước giờ mắt cao hơn đỉnh lại cam tâm tình nguyện rào trước đón sau như vậy!”

Kiều Y Khả không thể động đây được, đành bất đắc dĩ nở nụ cười: “Được rồi được rồi, bà tám, chị đầu hàng. Lại đây, ngồi xuống chị kể cho em một chút, nhưng mà em phải giúp chị dọn dẹp mới được.”

“Ừ được được! Tuyệt đối không thành vấn đề! Chỉ cần lòng hiếu kỳ của bỗn tiểu thư được thoả mãn, vậy sức lực đương nhiên sẽ có.” Giảo Nhi kéo Kiều Y Khả ra sofa ngồi.

Vì thế Kiều Y Khả đơn giản kể lại tất cả mọi việc xảy ra trước sau từ lúc gặp Kỷ Thuận Mỹ cho Giảo Nhi nghe.

Cuối cùng, cô trầm tư nói với Giảo Nhi: “Giảo Nhi, không biết vì sao, nàng càng cười trước mặt chị, chị càng thấy rõ nỗi buồn ẩn sâu trong nàng, lại càng muốn khiến nàng vui vẻ hơn, càng khát vọng làm điều gì đó cho nàng.

Giảo Nhi nhìn Kiều Y Khả chăm chú: “Xong rồi! Xong rồi! Y Khả chị xong rồi! Chị nói chị chỉ vui đùa với chuyện tình cảm thôi, hợp thì đến, không hợp thì chia tay, nhưng chị đối với cái cô Kỷ Thuận Mỹ này giống như kim lòng không đặt mà dán thân vào vậy đó, chị thật sự yêu cô ấy rồi!”

Kiều Y Khả nhún nhún vai: “Yêu? Yêu là? Chị từng nghĩ qua, có lẽ là do chị chưa có được nàng, mà nàng là một cô gái truyền thống, rất khó theo đuổi nàng ấy, càng khó khăn mới càng thấy hứng thú.”

Giảo Nhi bỗng dưng kéo tay Kiều Y Khả, có chút lo lắng nói: “Y Khả, sao em thấy vị Kỷ tiểu thư này có thân phận bối cảnh phức tạp như vậy, chị trêu vào người ta có khi phải ném mùi đau khổ đấy. Huống hồ như chị đã nói, nàng là người truyền thống, chị nghĩ nàng sẽ chấp nhận chị sao? Y Khả, em thực không hy vọng chị bị tổn thương vì một cô gái nào.”

Kiều Y Khả cười: “Được rồi, bà tám à! Đừng lo lắng quá. Cô vợ nhỏ này, càng ngày càng thích lải nhải mà! Em đã gặp Thuận Mỹ bao giờ đâu. Nàng là cô gái yếu đuối như vậy, sao có thể khiến chị bị thương tổn được? Về phần sau này nàng chấp nhận chị hay không. Chị tin rằng nhất định nàng sẽ, không phải chị đang cố gắng sao?”

“Y Khả, nàng, thật sự đáng giá để chị làm vậy sao?” Giảo Nhi nhìn Kiều Y Khả.

“Đương nhiên.” Kiều Y Khả trả lời thực rõ ràng.

Hai người thu dọn đến khi trời tối, rút cục cũng thoả mãn vừa lòng. Kiều Y Khả tắm rửa xong, kéo Giảo Nhi ra ngoài lê la các quán xá ăn vặt mà các nàng thích nhất.

Lúc ăn, Kiều Y Khả vô tình hỏi Giảo Nhi: “Giảo Nhi, Quán Đầu vẫn đi làm bên ngoài à?”

“Đúng vậy, anh ấy muốn tiết kiệm tiền mua nhà.” Giảo Nhi nói với Kiều Y Khả.

“Cha mẹ cậu ta không giúp hai người một chút sao?”

“Thật ra nếu muốn giúp thì có giúp, nhưng tụi em lại không muốn vậy. Anh ấy muốn dựa vào chính bản thân chúng em, như vậy tương lai sẽ không khiến cha mẹ vất vả.”

“Thật không ngờ cậu ta khí khái đến vậy.” Kiều Y Khả cười.

“Đúng thế, em cũng không ngờ. Cứ tưởng trừ việc thích quần quýt em ra thì anh ấy chẳng có ưu điểm gì.”
Giảo Nhi cũng cười.

“Giảo Nhi, chị có ít tiền, có giữ cũng chẳng làm gì. Nếu hai người cần dùng thì cứ cầm lấy trước đi, đừng ép bản thân mệt chết.” Kiều Y Khả nói.

Giảo Nhi buông đồ ăn xuống, nhìn Kiều Y Khả: “Y Khả, không ngờ chị suy nghĩ chu đáo đến vậy. Cảm ơn chị.”

“Khách sáo làm gì. Em yên tâm, dù dùng tiền của chị thì chị cũng không bắt em lấy thân báo đáp đâu.”
Kiều Y Khả cười cười nháy nháy mắt với Giảo Nhi.

Kiều Y Khả vừa cười vừa giỡn, vậy mà không chọc được Giảo Nhi cười, ngược lại, mắt Giảo Nhi đỏ lên, như thể sắp khóc đến nơi.

Giảo Nhi biết Kiều Y Khả kiếm tiền không dễ, đó đều là do từng giọt từng giọt mồ hôi tích lũy thành. Hai người chỉ là bạn cùng phòng bình thủy tương phùng. Cô lại tin tưởng mình, giúp đỡ mình như vậy. Giảo Nhi cảm động vô cùng.

“Y Khả, chị thật đúng là chị em tốt của em.” Giảo Nhi nâng ly, khẽ chạm với Kiều Y Khả.

“Chị em tốt thì đừng nói mấy lời khách sáo. Nhớ kỹ, em còn có người chị này.” Kiều Y Khả nâng ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Y Khả, chị cứ đối xử với em tốt như vậy, ngay cả em cũng phải thích chị đó!” Giảo Nhi uống xong một ly, bắt đầu hứng lên nói giỡn.

“Đừng đừng, nếu em dám thích chị, Quán Đầu nhà em dám chém chị bay đầu luôn ý chứ.” Kiều Y Khả bật cười xua tay.

Giảo Nhi cũng cười theo. Hai người vừa uống rượu vừa cười nói, rất vui vẻ.

Hôm nay Kỷ Thuận Mỹ tỉnh dậy rất sớm.

Bình minh vừa lên, sắc trời vừa có ánh sáng, Kỷ Thuận Mỹ lập tức mở to hai mắt nằm trên giường, rốt cuộc ngủ không được. Vì có tâm sự nên ngủ không sâu, một đêm mơ mộng lung tung. Mơ thấy Cảnh Tiêu Niên, mơ thấy Minnie, mơ thấy Thuận Duyệt, một đám nhân vật hoá trang lên sân khấu, cho đến lúc mơ tới Kiều Y Khả nàng mới đột nhiên tỉnh lại.

Nhớ tới lời Kiều Y Khả nói: “Tôi sẽ khiến cô yêu thích một hương vị hoàn toàn mới lạ, và một cô hoàn toàn mới”, Kỷ Thuận Mỹ hít sâu một hơi, hôm nay, một ngày hoàn toàn mới, nàng muốn vực dậy tinh thần, vượt qua êm đẹp.

Tiến Cảnh Tiêu Niên đi làm rồi, Thuận Mỹ liền trốn trong phòng, chọn lựa quần áo cho buổi hẹn. Quần áo của Thuận Mỹ không ít, mấy cửa hàng thời trang định kỳ sẽ mời nàng đến thử trang phục mới, mà khi nàng đi dạo phố cũng sẽ mua vài món mình thích, khi Cảnh Tiêu Niên thỉnh thoảng đi công tác cũng mang về vài món, cứ tích lũy dần, trở thành một tủ quần áo thực lớn. Nhưng chọn tới chọn lui, Kỷ Thuận Mỹ thử đến mướt mồ hôi cũng không tìm được một bộ thích hợp. Hoặc là quần áo tuy thích hợp nhưng lòng nàng lại gấp gáp nóng nảy quá.

Cuối cùng miễn cưỡng chọn ra được một chiếc áo khoác màu bạc, phối với áo ngắn thấp ngực màu trắng bên trong, nhìn qua sáng sủa sạch sẽ, vừa không quá tùy tiện, cũng không quá khô khan.

Hẹn lúc giữa trưa, Kỷ Thuận Mỹ nhìn đồng hồ, vẫn quyết định đi sớm một chút, thứ nhất là không quen địa chỉ, thứ hai cũng cần chọn quà để mang đi.

Đi tới cửa, Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên xoay người, hỏi dì giúp việc đang thu dọn: “Quần áo hôm nay của tôi nhìn thế nào vậy?”

Dì kia nói: “Thái thái, đẹp lắm, cô mặc gì nhìn cũng đẹp!”

Kỷ Thuận Mỹ cười cười, hiểu ra là do mình quá mức hồi hộp, hỏi thừa rồi.

Mua một hộp chocolate tươi, Thuận Mỹ chọn tay cầm hình hoa, đại biểu cho tình bạn.

Kêu tắc xi, nói địa chỉ Kiều Y Khả cho bác tài. Xe đi một đoạn đường, quẹo trái quẹo phải, vào một ngõ nhỏ thì bác tài bảo đến nơi.

Thuận Mỹ xuống xe, nhìn quanh bốn phía, đều là những căn nhà lầu kiểu hơi cũ. Dựa vào biển nhà, đi vào một khu, căn chung cư bốn phía giống nhau như đúc, tổng cộng có năm tầng.

Thuận Mỹ đứng trong sân, vừa nhìn số nhà trong tay, vừa nhìn bốn phía xung quanh, nàng có chút mơ hồ, không biết rốt cuộc Kiều Y Khả ở đâu.

Tìm mãi cũng không được, đang muốn hỏi thăm một chút, hoặc là trực tiếp gọi điện cho Kiều Y Khả thì nàng lại nghe thấy có người vui mừng gọi nàng: “Thuận Mỹ!”

Nàng ngẩng đầu, theo tiếng gọi nhìn xung quanh, nhìn đến lan can tầng ba liền thấy có người vẫy tay với nàng, mái tóc dài theo gió nhảy múa nhìn thực thích mắt.

Đúng là Kiều Y Khả.

Khoảnh khắc nhìn thấy Kiều Y Khả, Kỷ Thuận Mỹ đầy vui mừng, như thể mọi nỗi mơ hồ đều trở nên rõ ràng. Một ngày của nàng không còn u ám nữa, mà tràn ngập hy vọng như ánh mặt trời rực rỡ lúc này.

Thuận Mỹ đi đến tầng ba, Kiều Y Khả đang đứng trước cầu thang đợi nàng. Nhìn thấy Thuận Mỹ đến, cô liền vội vàng tiến lại giữ chặt tay Thuận Mỹ, hô một tiếng: “Thuận Mỹ!”

Thuận Mỹ không hiểu sao hơi đỏ mặt, cười cười đáp lại: “Y Khả, không phải tôi tới sớm quá đó chứ?”

“Đâu có, mau vào ngồi đi.” Kiều Y Khả nắm tay Kỷ Thuận Mỹ, dẫn nàng vào nhà mình.

Thuận Mỹ ngồi trong phòng khách, đánh giá căn phòng nho nhỏ này, tuy chỉ hai phòng ngủ một phòng khách, mà diện tích phòng ngủ và phòng khách cũng không lớn, nhưng căn nhà được bày biện rất tinh tế, nơi nơi biểu lộ ra tâm ý của chủ nhân. Thuận Mỹ cảm thấy thực thoải mái.

“Y Khả, cô ở một mình à?” Kỳ thật Kỷ Thuận Mỹ là muốn biết có phải Kiều Y Khả sống cùng bạn trai không. Thời đại này, ở chung cũng không phải chuyện mới mẻ gì, huống hồ Kiều Y Khả xinh đẹp như vậy.”

“Không, tôi có một cô bạn ở chung phòng. Chúng tôi cùng thuê, mỗi người một phòng ngủ, phòng khách dùng chung.” Kiều Y Khả đơn giản giải thích tình trạng.

“Ồ!” Thuận Mỹ lên tiếng, thầm thở phào, không biết vì sao nàng không hy vọng nghe được Kiều Y Khả ở chung với bạn trai.

Kiều Y Khả rửa sạch trái cây tươi, dùng khăn sạch lau khô nước ở trên rồi đưa cho Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, hôm nay mời cô tới, nơi này của tôi chỉ là tẻ xá, cơm cà rau muốn, hy vọng cô không để ý tới sự lỗ mãng của tôi.”

“Nói gì vậy, Y Khả, nhà cô rất tốt mà, tôi thích lắm.” Kỷ Thuận Mỹ vội vàng giải thích, muốn xoá tan nỗi băn khoăn của Kiều Y Khả. Căn hộ quả thật hơi nhỏ. Thuận Mỹ chưa bao giờ ở một nơi nhỏ như vậy, nhưng có lẽ vì nhỏ, lại khiến người ta cảm giác ấm cúng, không như căn phòng lớn, trống rỗng, lạnh như băng, có người ở mà cũng không giống nhà.

Thuận Mỹ vừa ăn trái cây vừa nhìn Kiều Y Khả. Kiều Y Khả mặc một chiếc áo phong màu xám, dài ôm qua hông, đôi chân thon dài thẳng tắp, không chút kiêng dè lộ ra bên ngoài, khiến người khác nhìn mãi không thôi.

Đôi chân thật sự rất đẹp, ngay cả Thuận Mỹ không nhìn được phải nhìn mấy lần. Có thể mặc một chiếc áo phong rất bình thường mà toát lên vẻ yếu điệu quyến rũ như thế, trừ Kiều Y Khả ra, Kỷ Thuận Mỹ chưa từng thấy người thứ hai. Mà nàng trái lại, bộ đồ phối đen trắng, ngồi trong gian phòng này, ít nhiều có phần không hợp mắt. Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy chật vật co quắp, nếu sớm biết áo phong dài có thể mặc

quyển rũ như thế thì cho dù mặc một cái quần bò đến cũng phù hợp cỡ nào chứ, nhưng cố tình mình lại đi chọn một bộ âu phục màu đen như nhân viên ngân hàng vậy, thật sự rất không hợp với cuộc hẹn hôm nay.

“Thuận Mỹ, đừng khách sáo, ăn trái cây trước đi. Kia là phòng ngủ của tôi, nếu mệt thì cứ vào nghỉ ngơi. Tôi đi nấu cơm, nguyên liệu đều đã chuẩn bị đầy đủ, rất nhanh sẽ có thôi.” Kiều Y Khả nói, xong rồi đi vào bếp.

Kỷ Thuận Mỹ ăn trái cây xong liền vào bếp nhìn xem có giúp được một tay không, rồi hỏi Kiều Y Khả: “Tôi đi xem phòng ngủ của cô được chứ?”

Kiều Y Khả cười: “Đương nhiên là được.”

Hết chương 15

16. Chương 16

Cửa phòng ngủ khép hờ, Kỷ Thuận Mỹ nhẹ nhàng đẩy ra, đi vào căn phòng nhỏ của Kiều Y Khả.

Phòng không lớn lắm, đồ đạc khá đơn giản, một tủ quần áo, một bàn học, một ghế dựa, thêm vài cái đệm, ngoài ra không còn gì hết. Tuy nhiên cả căn phòng nhìn rất khang trang rực rỡ, khác xa một trời một vực với phong cách đơn giản ở phòng khách, tựa như trong căn nhà gỗ nhỏ ở ngoại ô lại có một căn phòng công chúa trát vàng nạm ngọc lộng lẫy vậy.

Trên tường phòng ngủ là giấy dán tường in hoa văn chìm, sàn nhà trải thảm phong cách Bắc Âu đơn giản bằng thủ công, lấy màu trắng làm chủ, cùng với những sọc màu tím ngọc khiến căn phòng nổi bật vẻ thanh lịch sáng ngời. Đặc biệt nhất là có nửa mặt tường được khảm một mặt gương cao bằng thân người, Kỷ Thuận Mỹ tới trước gương, nhìn hình ảnh phản chiếu, thấy mình đứng trong phòng Kiều Y Khả, đứng trên tấm thảm thủ công cực kỳ xinh đẹp này.

Nhìn nhìn, Kỷ Thuận Mỹ chợt phát hiện ra Kỷ Thuận Mỹ ở trong gương có phần không giống Kỷ Thuận Mỹ trước kia. Lúc ở nhà, Kỷ Thuận Mỹ không thích soi gương cho lắm. Không phải nàng sợ thời gian trôi đi trên mặt nhiều thêm mấy nếp nhăn, mà là sợ hãi bản thân nhìn thấy nổi cô đơn đau đớn trong đáy mắt khoé mày. Nhưng cố tình hôm nay, nàng ngẩng nhìn mãi lại chỉ thấy đôi mắt sáng ngời như mặt trời, không có nửa phần âm u.

Nhìn không được nhắm mắt lại, Kỷ Thuận Mỹ nhón mũi chân, nhẹ nhàng xoay tròn một vòng.

Gió lướt qua vành tai, cảm giác hơi choáng váng, mũi chân xoay một vòng, chưa kịp trở về lại chỗ cũ, Kỷ Thuận Mỹ không cẩn thận chao đảo, thân mình nghiêng đi, rơi vào vòng tay một người. Cuống quýt mở to mắt, nàng nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh như sao, nhìn nàng không chớp mắt.

Kỷ Thuận Mỹ sững người trong vòng tay Kiều Y Khả. Từ trong mắt đối phương nhìn thấy ảnh phản chiếu của nhau. Nhìn chăm chú thật lâu, thật sâu. Trong nháy mắt, Kỷ Thuận Mỹ nhận ra tình cảnh của mình, vội vàng đứng thẳng, xấu hổ cười cười với Kiều Y Khả: “Y Khả, khiến cô chê cười rồi, tôi lại không nghiêm túc như vậy.”

Kiều Y Khả không đồng tình với lời Kỷ Thuận Mỹ nói. Lúc cô tiến vào định bảo Kỷ Thuận Mỹ ra ngoài ăn cơm, không ngờ lại thấy Kỷ Thuận Mỹ nổi hứng lên, xoay một vòng xinh đẹp. Mắt thấy Kỷ Thuận Mỹ lảo đảo sắp ngã, cô theo bản năng lập tức vươn tay ra. Nhuyễn ngọc ôn nhu ôm vào ngực, lúc ấy Kiều Y Khả mới biết Kỷ Thuận Mỹ có sức hấp dẫn mãnh liệt với mình bao nhiêu.

Nét bối rối e lệ trong ánh mắt ấy đáng yêu đến nhường nào, đôi môi phấn hồng mềm mại căng tròn kiều diễm biết bao. Kiều Y Khả cảm thấy tim mình đập tăng tốc đến mức bản thân không kìm chế được. Thật muốn cứ như vậy hôn xuống một cái thật sâu.

Thật may cuối cùng lý trí đã chiếm thế thượng phong, Kiều Y Khả thuận thế buông lỏng tay ra, không cứng rắn ôm Kỷ Thuận Mỹ. Cô rất muốn, nhưng giờ không phải lúc. Ngày tốt cảnh đẹp nhưng chưa tới giờ lành, giai nhân trong lòng cũng không phải người dễ đến gần, Kiều Y Khả chợt thấy trống trải trong lòng, buồn bã đứng sang một bên.

Kỷ Thuận Mỹ kéo kéo góc áo Kiều Y Khả: “Y Khả, cô có nghe tôi nói không?”

Kiều Y Khả phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng cười: “Có, sao lại không nghiêm túc trang trọng chứ, nói quá lời rồi. Cô làm vậy giống như trở về một Kỷ tiểu thư tinh nghịch, đáng yêu hơn Cảnh thái thái lúc nào cũng nghiêm túc nhiều, có hương vị nữ nhân.”

“Thật sao?” Kỷ Thuận Mỹ hơi đỏ mặt. Nhớ lại một màn vừa rồi, Kỷ Thuận Mỹ vẫn cảm thấy tim mình đập bình bịch.

Không biết sao lại ngã vào vòng tay Kiều Y Khả, mà đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm như nước hồ kia như mang theo ma lực hút hồn, Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy nếu chăm chú nhìn lâu thì nhất định mình sẽ rơi vào đó, không thể tự kìm chế được.

Dấu điểm cười cười, Kỷ Thuận Mỹ không muốn để Kiều Y Khả nhận ra sự luống cuống của mình, thuận miệng hỏi: “Y Khả, cơm xong rồi sao?”

“Đã xong, đang muốn đón cô ra ngoài ăn đây.” Kiều Y Khả khôi phục lại thái độ bình thường, thu hồi vẻ thất hồn lạc phách vừa rồi lại.

“Ừ, vất vả cho cô rồi.” Kỷ Thuận Mỹ cười cười với Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả thâm diện cuồng hô trong lòng, trời ơi, cô gái này thật sự đúng là không cười thì thôi, cười một cái liền khuynh thành.

Thật ra không phải Kỷ Thuận Mỹ quá xinh đẹp, mà do nàng luôn hơi nhúu mày, rất ít khi thoải mái cười như vậy, nên lúc tươi cười, đầy vườn xuân sắc đánh úp lại, khiến Kiều Y Khả khó lòng chống đỡ nổi.

Xoay người, Kỷ Thuận Mỹ muốn ra khỏi phòng, Kiều Y Khả lại giữ chặt nàng lại: “Thuận Mỹ, chờ đã, tôi thay bộ quần áo khác, mặt thể này cùng ăn cơm với cô rất bất lịch sự, sợ cô bị chọc giận chạy mất.”

“Sẽ không đâu.” Kỷ Thuận Mỹ dừng lại, chờ Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả có sự tự tin nhanh nhẹn của người đi làm, mà Kỷ Thuận Mỹ có sự dịu dàng thướt tha của một bà nội trợ gia đình, hai người một động một tĩnh, quả nhiên hoàn mỹ.

Kiều Y Khả trở lại, lấy trong tủ quần áo ra một chiếc quần dài màu đen có dây đeo, một cái áo len dài tay màu ghi xám, cầm quần áo ướm thử trước gương một chút, hỏi Kỷ Thuận Mỹ: “Được không?”

Kỷ Thuận Mỹ gật đầu, thiết tình ca ngợi: “Đẹp lắm.”

Kiều Y Khả giống như đứa trẻ cười thoả mãn, đặt quần áo lên ghế rồi sau đó vươn tay cởi bỏ áo phong, thuần bị thay đồ.

Kỷ Thuận Mỹ không ngờ bên dưới chiếc áo phong rộng của Kiều Y Khả lại hoàn toàn trống trơn. Vì thế, một thân thể nữ nhân hoàn mỹ đến rung động lòng người bỗng dưng hiện ra trước mắt Kỷ Thuận Mỹ. Kỷ Thuận Mỹ chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Làn da màu lúa mạch sáng bóng mê người, khiến người ta nhìn không được muốn nếm thử xem có phải giống mật ngọt không. Đường cong cần cổ thon dài duyên dáng, rồi đến bộ ngực căng đầy, sau đó đến vùng bụng bằng phẳng săn chắc, tiếp đó là vùng cây cối thần bí đen nhánh, cặp chân nhỏ nhắn thon dài thẳng tắp. Kỷ Thuận Mỹ đều nhìn thấy toàn bộ, mà hiếm có nhất là, thân thể thon gầy xinh đẹp như vậy, lại có bộ ngực mướt mà cao thẳng, căng tròn dục hoặc nhẹ nhàng rung động, khiến người ta tràn ngập dục vọng muốn nắm chặt trong tay.

Kỷ Thuận Mỹ mặt đỏ tai hồng, ánh mắt né tránh mà không có chỗ trốn, tim đập nhanh đến mức có thể nghe thấy tiếng “thình thịch” rõ ràng. Tuy rằng đều là phụ nữ, nhưng thân thể hoàn mỹ như thế vẫn khiến người ta nhìn không được muốn ngưng thở. Đây vẫn là lần đầu tiên Kỷ Thuận Mỹ nhìn thấy, hơn nữa rung động thật sâu.

Kiều Y Khả theo khoé mắt quan sát phản ứng trợn to mắt ngây ngốc nhìn của Kỷ Thuận Mỹ, đáy lòng không khỏi len lén vui sướng. Show thoát y lần này là do cô cố ý.

Kiều Y Khả vẫn luôn tự tin với thân thể của mình. Những người bạn gái cô từng quen trước kia, ai cũng yêu say đắm thân thể này. Cô không nghĩ đến việc dùng sắc đẹp dụ dỗ Kỷ Thuận Mỹ, nhưng ít ra cũng nên khiến Kỷ Thuận Mỹ nhớ kỹ mình, nhớ kỹ tất cả mọi thứ của cô. Đối với phản ứng của Kỷ Thuận Mỹ, hiệu quả lập tức của đòn này khiến Kiều Y Khả rất vừa lòng.

Thay quần áo xong, chỉnh lại mái tóc dài, Kiều Y Khả lại xoay người đối mặt với Kỷ Thuận Mỹ, lúc này cô đã trở thành một người khác. Quần dài màu đen cao đến thắt lưng, hai sợi dây tinh tế đeo trên vai, phối với áo len dài tay màu ghi xám, nhìn rất thoải mái, rất hợp với bộ trang phục màu đen trắng của Kỷ Thuận Mỹ.

Nắm tay Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả vui vẻ nói: “Xong rồi, Thuận Mỹ, chúng ta đi ăn đi.”

Thuận Mỹ khẽ ừ một tiếng, còn chưa thoát khỏi sự rung động vừa rồi.

Đến lúc ngồi vào bàn cơm, chiếc khăn trải bàn mà Kiều Y Khả chăm chút chọn lựa vẫn khiến Kỷ Thuận Mỹ giật mình ngạc nhiên nho nhỏ.

“Y Khả, khăn trải bàn này đẹp quá, mua ở đâu vậy?”

“Không phải mua, mà là cướp được.” Kiều Y Khả ra vẻ thần bí cười cười.

Kỷ Thuận Mỹ trợn mắt nhìn cô, không nói lời nào.

Kiều Y Khả đầu hàng: “Được rồi, nói cho cô biết, tôi thấy ở chỗ ông chủ tôi nên lấy về, nghe nói là người bạn ở nước ngoài tặng cho ông ta. Thật không chịu nổi ánh mắt vô tội đó của cô, khiến người ta muốn lừa dối cũng không nhẫn tâm.”

“Vậy, cô vĩnh viễn sẽ không lừa gạt tôi phải không?” Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên hỏi.

“Thuận Mỹ, tôi vĩnh viễn sẽ không lừa cô.” Kiều Y Khả nghiêm túc trả lời.

Mở lồng bàn giữ nhiệt ra, chỉ ba món ăn một món canh đơn giản, măng xào, cá hấp, ốc luộc, canh củ sen.

Khiến người ta ngoài ý muốn là chén bát thực đặc biệt, dĩ nhiên lại là chén bát có mô phỏng hình cung nữ thời xưa, hình cung nữ kia tuy chỉ là mô phỏng, nhưng mặt mày sinh động nhẵn nhụi, lại không hề thô ráp. Bởi vì những hình cung nữ sinh động này, đồ ăn có đơn giản đến đâu cũng đều trở nên khác biệt.

Kiều Y Khả rót cho Kỷ Thuận Mỹ một ly rượu vang, cũng rót cho mình một chút, sau đó nâng ly: “Thuận Mỹ, hoan nghênh cô tới nhà tôi làm khách.”

Thuận Mỹ đáp lễ chạm ly, hai người cùng uống.

Kỷ Thuận Mỹ đoan trang ngồi, nói với Kiều Y Khả: “Y Khả, tôi thực tò mò, đây là lần đầu tiên hai chúng ta cùng ăn cơm, thế nhưng cô làm đều lại là những món tôi thích.”

Kiều Y Khả cười cười: “Đâu có gì kỳ quái đâu, tuyệt đối không.”

Thuận Mỹ khó hiểu, nhìn Y Khả.

Thế này Kiều Y Khả mới giải thích: “Bởi vì đây là lần thứ hai chúng ta cùng nhau dùng cơm mà. Lần đầu tiên là ở lễ đầy tháng của Kỷ thái thái, tuy là tự mình gấp đồ ăn, nhưng những thứ cô chọn tôi đều cẩn thận nhìn qua, nên cũng đại khái hiểu được một hai khẩu vị của cô. Tôi nghĩ, những đồ ăn đơn giản nhẹ nhàng thanh đạm một chút nhất định cô sẽ thích.”

Thuận Mỹ không khỏi kinh ngạc, Kiều Y Khả có thể quan sát tỉ mỉ ngay từ những việc nhỏ nhất không đáng kể như thế, lại dùng từ những việc nhỏ nhất ấy để phán đoán tâm tư một người, không ngờ chuẩn xác như vậy.

Kỷ Thuận Mỹ giờ đưa lên: “Vậy tôi nhất định phải nếm thử mới được.”

Kiều Y Khả gật đầu: “Thức ăn đơn giản nhưng hương vị cũng không giống. Cô cứ nếm thử xem, sau đó cho tôi ý kiến.”

Kỷ Thuận Mỹ trước tiên gấp một miếng măng cho vào miệng, cẩn thận nhai.

“Măng vị thanh thủy, ngon miệng, hương vị nhìn như không khác măng xào bình thường cho lắm, nhưng tinh tế nhấm nuốt lại thấy giữa đầu lưỡi đôi môi như vương vấn một thứ hương vị béo ngậy ngậy ngậy quần quýt không xua tan được. Nói là ngậy, cũng không phải vị béo của thịt, mà vẫn cứ thế ngưng đọng mãi trong miệng thật lâu không tan. Y Khả, mau nói cho tôi biết, rốt cuộc cô sử dụng bí quyết gì mà lại có thể khiến món măng xào bình thường trở thành mỹ vị như thế?”

Nhìn bộ dáng nhấm nháp say mê của Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả bật cười: “Thuận Mỹ, cô cũng có nghiên cứu về thực vật nhỉ, thế nhưng có thể cảm nhận được hương vị béo ngậy ngậy đó. Nói thật cho cô biết, lúc tôi xào măng tôi không cho thêm nước súp gà bình thường mà là dùng canh gà rừng trên núi sâu đụn trong sáu giờ đồng hồ để chế biến, tuy chỉ bỏ thêm một muỗng nhỏ canh nhưng hương vị lại khác biệt hoàn toàn.”

Thuận Mỹ tán thưởng: “Chỉ vì một muỗng canh nhỏ như vậy lại mất nhiều công sức như thế. Y Khả, cô thật có lòng.”

“Tiếp tục nếm thử món khác đi.” Kiều Y Khả chờ mong nhìn Kỷ Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ lại lấy một miếng cá, thơm ngon trơn mềm, ướp rất vừa miệng, quả nhiên là món cá hấp thượng đẳng.

“Cái này cũng ngon lắm! Y Khả, hôm nay rốt cuộc cô tốn bao nhiêu công sức thế?”

Kiều Y Khả cười: “Cô thích ăn là được rồi, không mất công lắm đâu. Món cá này ấy à, không tốn thời gian như món măng, chỉ cần đi mua cá sống, đem về nuôi, đợi đến trước khi hấp thì mới giết thịt, rửa sạch sẽ, lúc ấy mới được.” Vừa nói cô vừa khêu một con ốc sên, đưa đến bên miệng Kỷ Thuận Mỹ: “Nào, há miệng ra, nếm thử món ốc này đi, cũng không phải ốc luộc bình thường đâu.”

Kỷ Thuận Mỹ hơi đỏ mặt, nhưng vẫn ngoan ngoãn mở miệng ra, để Kiều Y Khả đưa đến miệng.

Hết chương 16

17. Chương 17

Thịt ốc rất trơn mềm, ăn vào miệng không hề có mùi bùn đất, nhẹ nhàng nhắm nuốt, hương rượu thoang thoảng hoà quyện trong từng thớ thịt, quần quýt toả ra từng trận từng trận men say, đọng lại tràn ngập nơi đầu lưỡi rồi lan toả vào cổ họng. Một miếng thịt ốc nho nhỏ, thể nhưng lại nhắm nháp ra được cảnh tuyệt mỹ như say rượu như say tình.

Thuận Mỹ ăn ngon miệng, ngẩng đầu lên cười: “Cái này tôi biết, bên trong nhất định có bỏ thêm rượu, phải không?”

Y Khả cười: “Hoàn toàn chính xác, không biết là do tôi quá ngốc hay vì cô quá thông minh đây.”

Thuận Mỹ mỉm cười: “Vẫn là tôi ngốc, cái này vốn đơn giản nhất mà, nơi chúng ta sống vốn đều dùng rượu để nấu ốc đó thôi. Có điều, cách nấu của cô vẫn có chút đặc biệt, hương vị của loại rượu cô dùng hình như đậm hơn nhiều so với người khác nấu, lại không phải đậm đến nỗi át mất vị ngon của thịt ốc, mà thơm nồng vừa vặn thể hiện rõ thêm vị thịt ốc.”

Y Khả bật cười: “Thuận Mỹ, sao cô ngốc được chứ! Có thể nghĩ cẩn thận như vậy, rất thông minh!”

“Vậy, rốt cục thì nấu bằng cách nào?” Thuận Mỹ hiếu kỳ hỏi.

Món ốc là món ăn vặt bình thường nhất, đến mùa ốc sinh sản, trên bàn cơm mọi nhà đều sẽ có một bát ốc nấu rượu. Người đàn ông sẽ ngồi nhắm rượu, là thức ăn cơm của đám trẻ nhỏ, là món nhai vui miệng nhất của bà chủ gia đình sau một ngày mệt nhọc.

“Cái này thật ra rất đơn giản, chỉ là thời gian đổ rượu vào khác biệt mà thôi. Bình thường chúng ta ướp thịt ốc với xì dầu, sau đó mới cho thêm rượu vào để nấu, mà tôi lại ngược lại, dùng rượu ướp thịt ốc, sau đó mới thêm một chút nước cùng gia vị vào để nấu. Cách nấu trước sẽ khiến vị thịt ốc quá nặng, tuy ăn ngon nhưng lại làm mất đi mùi thơm vốn có của thịt ốc, mà phương pháp của tôi, dùng rượu để bớt đi mùi vị bùn đất, lại bớt đi chút gia vị, như thế nấu thịt ốc sẽ càng ngon hơn.” Kiều Y Khả từ từ, chậm rãi nói, Kỷ Thuận Mỹ nghe đến ngây người.

Chẳng qua là phương pháp phá vỡ truyền thống lại có thể thay đổi hương vị của ốc, quả thật rất đơn giản mà lại cực kỳ tinh xảo.

“Y Khả, làm sao cô lại biết được nhiều vậy?” Thuận Mỹ hỏi.

Y Khả cười cười: “Không phải biết nhiều, mà là luôn suy nghĩ ném thử phương pháp mới, muốn cùng một loại nguyên liệu mà có thể làm ra được một món ăn có hương vị ngon nhất.”

“Y Khả, với chuyện gì cô cũng đều hết lòng chú ý suy nghĩ vậy sao?” Thuận Mỹ hỏi lại.

“Hiện tại sẽ là như vậy, mà phần hết lòng này, đại khái vẫn bắt đầu từ thức ăn. Trước kia lúc ở cô nhi viện, thức ăn thiếu thốn lắm, hiếm hoi mới được ăn mặn, hàng năm đều ăn rau xanh củ cải. Chúng tôi cũng biết các mẹ nuôi chúng tôi rất vất vả, chỉ trông chờ vào số tiền trợ cấp ít ỏi của chính phủ và thỉnh thoảng tiền từ thiện của những người có tiền, nên cũng chưa từng bao giờ yêu cầu được ăn ngon hơn. Mà tôi thì thường vào bếp giúp đỡ, như vậy các mẹ sẽ thích tôi, đôi khi cũng được đối xử đặc biệt. Lúc ở trong bếp, tôi từ từ suy nghĩ, xem làm thế nào mới có thể biến những thứ rau củ ấy dễ ăn hơn. Ví dụ như, thi thoảng có một miếng thịt, chỉ một miếng nhỏ, tôi liền đề nghị các mẹ đừng dùng để xào rau, như vậy mỗi người chỉ được chia một ít vụn thịt, mà thay vào đó có thể nấu một nồi canh thịt, sau đó mỗi lần xào rau thì bỏ một chút canh, sẽ rất thơm. Sau đó, tôi trở thành đầu bếp nổi danh ở cô nhi viện ấy, mẹ viện trưởng cũng thường thường hỏi: ‘Y Khả, hôm nay chúng ta có một con gà, con nghĩ xem làm cách nào có thể ăn lâu một chút.’”

Kể xong, Y Khả có phần đắc ý chớp chớp mắt với Thuận Mỹ. Thuận Mỹ lại cười không nổi, lòng nàng xót xa.

Cuộc sống nghèo khó thời niên thiếu, tuy rằng cho tới giờ Kiều Y Khả nói nó rất tốt, không hề kể khổ, nhưng Thuận Mỹ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, một Y Khả nhỏ gầy, vì có thể ăn nhiều thêm một miếng thịt đã phải làm thêm bao nhiêu việc, phải bày ra bao nhiêu khuôn mặt tươi cười cho các mẹ. Trái tim nhỏ ấy, đã phải chịu đựng biết bao sự nóng lạnh cùng tang thương của cõi đời. Mà bản thân mình, rõ ràng ăn ngon mặc đẹp, vậy mà lại cố tình không có việc gì tỏ ra buồn bã, cả ngày hoang vắng cô đơn.

“Được rồi, không nói chuyện nữa, mau ném thử canh đi. Canh nguội sẽ không ngon nữa.” Kiều Y Khả phát hiện ra vẻ trầm tư khác thường trong mắt Kỷ Thuận Mỹ, biết mình động phải tâm sự của Thuận Mỹ, lập tức chuyển chủ đề, vươn tay múc cho Thuận Mỹ một chén canh.

Canh ngó sen nấu sườn, nước canh thực trong, không hề thấy chút xương vụn hay mỡ nổi, thịt chín nhừ, ngón sen mềm dẻo, mà khó nhất là canh, màu hồng đậm hơi tím, đó là màu trước khi được uống vào miệng, dụ dỗ người ta. Đến khi thực sự tiến vào miệng thì thuần vị thơm ngọt, thơm mà không ngấy, hương vị lan tràn khắp nơi, thật lâu không tan, chẳng khác nào ấp ôm tình yêu trong lòng.

Thuận Mỹ húp một ngụm canh, lập tức trừng lớn mắt nhìn Y Khả: “Đều nói thứ cuối cùng là tuyệt vời nhất, quả có điểm đúng. Ba món trước dù có ngon tới đâu cũng không thể so sánh với món canh này!”

Y Khả vỗ tay cười: “Thuận Mỹ, cô thực sự là tri âm của tôi! Tôi hồi hộp nhất là món canh này đấy. Nếu hôm nay cô có chút ý kiến gì về món canh này, hoặc dùng ngôn ngữ bình thường để ca ngợi nó thì nhất

định tôi sẽ rất thất vọng, may mắn canh của tôi không khiến cô thất vọng, mà cô cũng không để tôi thất vọng.”

Y Khả nói xong, thấy Thuận Mỹ không nói gì, vẫn nhìn cô, liền nói tiếp: “Cô nhất định muốn hỏi cách làm món này phải không? Cô cứ đoán trước đi, không đoán được tôi sẽ càng vui.” Nói xong liền tinh nghịch nhìn phản ứng của Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ cũng nổi lên hứng thú, lắc đầu suy nghĩ một phen, hỏi: “Món canh này bỏ thêm gia vị gì đặc biệt phải không?”

Y Khả lắc đầu: “Chỉ gia vị bình thường thôi, không có gì đặc biệt cả.”

“Vậy, là do xương sườn và ngón sen đều được xử lý đặc biệt?”

Y Khả lại lắc đầu: “Vẫn nước vậy vị như thế, chỉ là nước luộc sơ bình thường, thật sự không hề xử lý đặc biệt.”

“Vậy là, sườn này không phải sườn lợn bình thường?”

Y Khả vẫn lắc đầu: “Thuận Mỹ, tôi có thể bắt được gà rừng, nhưng lợn rừng thì thật sự bắt không nổi đâu.”

Thuận Mỹ trực tiếp đầu hàng: “Được rồi được rồi, tôi đoán không ra, cô mau nói cho tôi biết đi, không thì tôi sốt ruột đến ăn canh không nổi mất.”

Y Khả hăng cổ giọng, nói: “Hè năm ngoái tôi lên mấy ngôi chùa trên núi ăn chay vài bữa, mỗi ngày chỉ một chén cơm rau, vậy mà ăn thế nào cũng vẫn thấy thèm. Tôi liền tò mò, chỉ là hành lá tương muối bình thường, thậm chí ngay cả một chút dầu cải cũng không có, sao có thể ăn ngon đến vậy. Thế nên tôi liền đi tới phòng bếp nơi có vị tiểu sư phụ nấu cơm, để hỏi xem rốt cuộc có bí quyết gì. Tiểu sư phụ nói không hề có, tôi không tin, cẩn thận nhìn quá trình người ta nấu nướng, quả thật không có gì đặc biệt. Tôi về nhà, dựa theo phương pháp tiểu sư phụ đó nấu theo, hương vị lại khác một trời một vực. Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, lại lên núi ở hai ngày, rốt cục cũng khiến tôi phát hiện ra bí mật.” Nói đến đây, Y Khả cố ý dừng lại, cười cười nhìn xem phản ứng của Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ vội vàng kéo tay cô: “Nói mau, bí mật gì.”

Y Khả đứng dậy, ghé sát lại khuôn mặt Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, dáng vẻ tò mò gấp gáp này của cô đáng yêu biết bao.”

Thuận Mỹ bỗng dưng đỏ mặt. Y Khả cũng không trêu chọc nàng nữa, ngồi trở lại vị trí cũ, kể tiếp: “Bí mật này thực ra rất đơn giản, chính là do nước! Trên chùa nấu cơm toàn dùng nước giếng sâu mà thôi. Tôi đoán phía dưới giếng có thông với suối ngầm, nên hương vị của nước mới có thể đặc biệt ngọt như vậy.

Nước ngọt, canh cũng ngon, nấu lên đương nhiên ăn cũng tuyệt rồi.

“Nhưng mà,” Thuận Mỹ khó hiểu hỏi: “Nước giếng trên chùa thì có quan hệ gì với món canh này?”

Y Khả cười: “Đương nhiên là có quan hệ rồi, bởi vì nước dùng để nấu canh chính là nước giếng trên chùa mà.”

Thuận Mỹ kinh ngạc: “Không thể, ngôi chùa ở cách nơi này rất xa, thế nào cũng phải mất hai giờ đi xe. Chẳng lẽ bình thường cô có dự trữ nước giếng à?”

Y Khả lắc đầu: “Nước để lâu uống đâu ngon, chỉ có nước chảy ngay ngày hôm nay mới ngọt lành trong trẻo.”

“Ngày hôm nay?” Thuận Mỹ hoàn toàn mơ hồ.

“Ngày hôm nay.” Kiều Y Khả khẳng định: “Sáng sớm năm giờ tôi đã dậy rồi, lên chùa lấy nước giếng, chín giờ trở về. Khi đó canh gà đã ninh xong, ốc cũng ngâm rượu rồi, cá còn sống, vừa lúc bắt đầu chuẩn bị bữa ăn ngon. Tiếp đó, cô đến, sau đó, đồ ăn xong xuôi, chỉ đơn giản như vậy thôi.” Kiều Y Khả cười cười nhìn Kỷ Thuận Mỹ.

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt Kỷ Thuận Mỹ dần biến mất, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hạ đầu xuống, Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả.

Từ từ, Kiều Y Khả thu lại nụ cười, có chút khẩn trương hỏi: “Thuận Mỹ, có chuyện gì à? Cô sao vậy?”

“Nếu tôi không đến, vậy cô phải làm sao đây?”

“Sẽ không, nhất định cô sẽ đến.”

“Sao cô biết nhất định tôi sẽ đến?”

“Bởi vì cô không nói với tôi là cô sẽ không đến.”

“Tôi cũng chẳng nói với cô rằng tôi nhất định sẽ đến.”

“Thuận Mỹ, với tính cách của cô, nếu cô không đến thì nhất định sẽ nói trước cho tôi biết, nếu cô đã không nói không đến thì nhất định sẽ đến.”

Ngừng một lát, Thuận Mỹ hỏi: “Y Khả, chúng ta thật sự chỉ mới gặp nhau ba lần sao?”

“Bằng không chẳng lẽ cô nghĩ tôi và cô đã từng gặp rồi? Chẳng lẽ chúng ta đã gặp nhau từ kiếp trước?” Y Khả đáp.

Thuận Mỹ lắc lắc đầu: “Vì cái gì, vì cái gì người nhà ở cùng tôi hai mươi năm, và cả người chồng cùng chung sống năm năm trời cũng không hiểu rõ tôi như người chỉ mới gặp tôi có ba lần như cô?”

“Thuận Mỹ, hiểu rõ một người thì thời gian không phải là chuyện quan trọng nhất, mà quan trọng là phải dùng trái tim.”

“”Vậy vì sao bọn họ lại không thể làm thế với tôi?”

“Vì bọn họ không nhận ra điểm tốt của cô.”

“Cô, vì sao cô lại dụng tâm như vậy với tôi?”

“Tôi chỉ muốn nói với cô, thích món ăn đơn giản, khẩu vị đơn giản, điều này không sai, nhưng đơn giản không có nghĩa là cho có lệ. Dù xào thức ăn hay nấu canh, nếu cô chỉ đem nguyên liệu cắt lung tung rồi ném vào nồi thì hương vị làm ra nhất định sẽ không khiến người ta thích. Chỉ có dụng tâm thì dù đơn giản cũng trở nên đáng yêu, tuy rằng thái độ chúng ta đối với cuộc sống có thể đơn giản, nhưng cuộc sống đơn giản của chúng ta lại phải dụng tâm để biến nó thành tinh xảo, có như vậy mới có thể hạnh phúc.

“Sao lại nói với tôi những điều đó?”

“Vì cô không hạnh phúc, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô đã biết rõ.”

“Hạnh phúc của tôi có liên quan tới cô sao?”

“Hạnh phúc của cô có thể không liên quan tới tôi, nhưng nếu cô không hạnh phúc, tôi sẽ đau lòng.”

Thuận Mỹ cúi đầu, không nhìn Kiều Y Khả. Từng giọt nước mắt, từ chậm dần nhanh rớt xuống mặt bàn. Bờ vai run rẩy, Kỷ Thuận Mỹ từ nước nở biến thành oà khóc.

Kiều Y Khả không nói gì, đi qua ôm Kỷ Thuận Mỹ vào lòng.

Hết chương 17

18. Chương 18

Một lúc lâu sau, tiếng khóc của Kỷ Thuận Mỹ dần nhỏ lại. Nàng nức nở ngẩng đầu, ngượng ngùng nhìn chiếc áo Kiều Y Khả đã bị mình vò đến nhăn nhúm.

Kiều Y Khả cúi người, lấy một tờ giấy ăn trên bàn, cẩn thận lau nước mắt trên mặt Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ xấu hổ, giơ tay lên muốn ngăn cản Kiều Y Khả, nhưng lại bị Kiều Y Khả dùng tay kia bắt được bàn tay đang giơ lên giữa chừng của nàng.

Từng chút từng chút một, rút cuộc lau sạch nước mắt, sau đó đứng thẳng dậy, nâng mặt Kỷ Thuận Mỹ lên: “Thuận Mỹ, lúc cô cười mới xinh nhất, cho nên lúc này khóc rồi thì về sau chỉ có thể cười, không được khóc, được không?” Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả.

Chứng kiến Kiều Y Khả chăm chú nhìn mình, ánh mắt trong suốt kiên định, Kỷ Thuận Mỹ kim lòng không được gật gật đầu. Trên thực tế, nàng cũng không biết vì lý do gì mình phải gật đầu nhận lời, nhận một lời hứa rất khó thực hiện này. Nếu trước kia, Kỷ Thuận Mỹ vẫn cảm thấy nước mắt cách mình rất gần, mà nụ cười lại cách rất xa, nhưng hiện tại, lại có Kiều Y Khả. Ánh mắt chăm chú của Kiều Y Khả nhìn vào mắt nàng khiến nàng có cảm giác choáng váng như bị thôi miên. Có lẽ thật sự có thể thử một lần. Thử một lần từ nay về sau chỉ có thể cười, không được khóc.

“Được rồi, cười cũng đã cười, khóc cũng đã khóc, giờ có thể thực sự ăn cơm được chưa? Bằng không sẽ tiếc lắm, tôi bỏ nhiều công sức ra làm như vậy mà.” Kiều Y Khả cố dùng bộ dáng bất đắc dĩ uất khuất nói.

Kỷ Thuận Mỹ ngượng ngùng nhoẻn miệng cười, chẳng biết bị làm sao vậy, chạy đến nhà người ta làm khách mà lại vừa khóc vừa cười. Nàng đứng lên, nhìn Kiều Y Khả, nhẹ nhàng nói: “Y Khả, tôi đi rửa mặt đã, một lát nữa sẽ trở lại, cô không được ăn vụng đó, tất cả đều là những món tôi thích ăn.” Nói xong liền xoay người đi vào toilet.

Kiều Y Khả thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười thoải mái. Trong lòng rối bời ngàn vạn tư vị mà không nói rõ được. Mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của cô. Kỷ Thuận Mỹ đã rung động trước thân thể cô, cũng đã cảm động vì cái gọi là “bữa cơm rau dưa” này.

Cô muốn chính là như vậy. Kỷ Thuận Mỹ càng tin tưởng cô, thì sẽ càng ỷ lại, không rời xa cô. Nhưng mà rõ ràng cũng lại có rất nhiều thứ ngoài ý muốn, không nằm trong kịch bản của cô. Lúc Kỷ Thuận Mỹ khóc, cô cảm thấy cả lục phủ ngũ tạng của mình đều đau đớn theo. Cô gái này chẳng những ảnh hưởng đến tình cảm và dục vọng của cô, mà còn ảnh hưởng đến nỗi nhớ nhung cùng thương tiếc trong lòng.

Ban đầu, cô cứ nghĩ mình chỉ cần chiếm được thân thể nàng là đủ rồi. Mà giờ, cô phát hiện thì ra mình muốn có được kỷ thật càng nhiều hơn thế. Có được thân thể thế nhưng chỉ là một bộ phận nho nhỏ mà thôi. Cô lại nhớ tới lời Giáo Nhi trêu ghẹo: “Xong rồi xong rồi, chị thật sự yêu nàng rồi!”

Thật sự là yêu sao? Kiều Y Khả mơ hồ không rõ. Không phải vì ham muốn dục vọng, là hoàn toàn hoàn toàn là tình yêu sao? Chính bản thân Kiều Y Khả cũng không rõ nữa.

Đang miên man suy nghĩ, Kỷ Thuận Mỹ đã trở lại.

Chỉnh trang lại quần áo một lần nữa, lại khôi phục vẻ tiểu thư khuê các đi nhẹ nói khẽ cười duyên.

Kiều Y Khả biết, một màn nước mắt như mưa vừa rồi kia đã qua rồi, nếu còn tiếp tục dây dưa thế nữa, nhất định sẽ khiến đối phương thấy phản cảm. Lúc này giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, không nhắc tới nữa thì ngược lại sẽ khắc sâu sự rung động này trong trái tim Kỷ Thuận Mỹ.

“Thuận Mỹ, mau tới ăn cơm đi, nhưng hơi lạnh rồi, có muốn hâm nóng một chút không?” Kiều Y Khả quan tâm hỏi.

“Không cần đâu, còn ấm mà, như vậy là được.” Kỷ Thuận Mỹ nói xong liền nâng chén lên, bắt đầu dùng cơm.

Hai người cũng uống một chút rượu vang, cảm giác nhẹ nhẹ men say chậm rãi tràn ngập căn phòng, lâng lâng, ngà ngà say.

Ăn được một nửa, Y Khả như có chút say, cô đột nhiên đứng lên, lôi kéo Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, tôi múa cho cô xem được không? Tôi múa cũng được lắm.”

Dứt lời, cô liền uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, không nói thêm gì nữa kéo Kỷ Thuận Mỹ vào phòng ngủ. Thật ra Kỷ Thuận Mỹ không say, nhưng chất cồn tốt ở chỗ khiến người ta muốn thoả sức vui vẻ như chốn thần tiên, muốn ngừng mà không được.

Tuỳ ý để Kiều Y Khả kéo mình vào phòng, Kỷ Thuận Mỹ cười: “Y Khả, nào có ai như vậy chứ, mời người ta tới ăn cơm, khách còn chưa ăn no mà chủ nhà đã say rượu nổi hứng lên.”

Y Khả xoay người, lập tức ôm lấy Kỷ Thuận Mỹ, tựa đầu lên vai Kỷ Thuận Mỹ, nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng: “Chủ nhà vui vẻ thì tốt mà, phá lệ mời khách thêm một món nữa. Thuận Mỹ, món thêm này có thể tuyệt vời sánh bằng bữa chính đó.”

Vòng tay siết thật chặt, hai người đột nhiên quá mức thân mật, mỗi một tác da thịt trên thân thể Kỷ Thuận Mỹ đều nằm sâu trong lòng Kiều Y Khả. Giọng nói thủ thỉ bên tai kia, hơi thở ấm áp, thân thể dán sát chặt chẽ, tất cả khiến cơ thể Kỷ Thuận Mỹ nhất thời nóng lên, tim đập gia tốc, mà bàn tay lại khấn trương đến đỏ mông hơi lạnh.

Dù rất khẩn trương, nàng lại kinh ngạc phát hiện bản thân cũng không thấy phiền khi Kiều Y Khả làm vậy, mà ngược lại, cái ôm thật chặt này khiến nàng bỗng dưng thấy mỗi một, muốn cứ nằm trong vòng tay đó thêm một lát nữa. Chỉ một lát thôi, thật không muốn rời đi.

“Thuận Mỹ, tôi...” Kiều Y Khả gần như thốt lên rằng “Tôi thích em”, nhưng nói được một nửa lại kiềm chế dừng lại, bỏ lại một âm cuối thật dài. Thanh âm xưa nay vẫn luôn thanh thúy ngọt ngào, qua sự mài dũa

của chất còn lại trở nên khàn khàn trầm thấp, từng tiếng từng tiếng như gãi lên trái tim Kỷ Thuận Mỹ.

Thân thể Kỷ Thuận Mỹ càng ngày càng nóng, hai tay kìm không được vòng lên bên eo Kiều Y Khả: “Y Khả, cô say rồi.” Kỷ Thuận Mỹ như nói với Kiều Y Khả, cũng như đang nói với chính mình. Các nàng như thế này chính bởi vì Kiều Y Khả uống quá nhiều thôi.

Thế nhưng Kiều Y Khả lại đẩy nàng ra, cười: “Thuận Mỹ, đừng coi thường tử lượng của tôi, trước kia tôi đã từng làm nghề pha chế rượu, đã ném qua vô số rượu, nếu dễ dàng say vậy thì đã sớm say chết vài lần.”

Nói xong cô liền buông vòng tay đang ôm Kỷ Thuận Mỹ ra, nâng lên một cánh tay, xoay một vòng trước gương, miệng nói những lời vô nghĩa: “Tôi chỉ là quá vui, thật sự rất vui, rất vui cô biết không? Thuận Mỹ, ở bên cô, tôi thực sự rất vui.”

Dáng vẻ uyển chuyển thướt tha, Thuận Mỹ nhìn xem đến ngây người.

Quay lại chỗ cũ, Kiều Y Khả đứng thẳng, cười: “Thuận Mỹ, yên tâm đi, tôi sẽ không say rượu rồi nổi cơn điên đùa giỡn bắt nạt cô đâu, tôi múa cho cô xem nhé? Đã lâu rồi không có ai xem tôi múa.”

Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả cười, gật gật đầu.

Kiều Y Khả mở nhạc, bật một bản nhạc xưa.

Kỷ Thuận Mỹ chỉ cảm thấy quen thuộc, lại nhất thời không nhớ nổi là bài gì.

Kiều Y Khả trở lại trước gương, bày ra một tư thế, sau lại ngừng lại, tắt nhạc đi.

Kỷ Thuận Mỹ khó hiểu nhìn Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả lại thay quần áo, cởi áo dài quần dài ra, lại đổi lại áo phông dài lúc sáng, sau đó mới giải thích với Kỷ Thuận Mỹ: “Lúc múa không thể mặc quần áo quá rườm rà.”

Động tác cô thay quần áo rất liền mạch lưu loát, không chút ngại ngùng. Kỷ Thuận Mỹ đứng cạnh lại ỷ vào cảm giác say, tinh tế đánh giá thân thể cô. Không chỗ nào không đẹp. Thay bộ đồ khác, Kiều Y Khả cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Lại mở nhạc lên, lúc này đây, nhấc tay liền liền nhảy múa.

Thân thể mềm mại kia, khi thì uyển chuyển như thể múa lượn bay lên trời, khi thì nhẹ nhàng thanh nhã như tiên tử bước nở hoa sen. Theo điệu múa, Kiều Y Khả cũng ngâm theo: “Hồng ngẫu hương tàn ngọc điệp thu, khinh giải la thường, độc thượng Lan Châu.

Vân Trung thủy kí cầm thư lai, nhận tự quy thì, nguyệt mãn tây lâu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu, nhất chủng tương tư, lưỡng xử nhàn sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu.” (1)

Tiếng nhạc xưa du dương, điệu múa diễm lệ, nhẹ nhàng khiến người ta phải kinh ngạc mà cảm thán, lời thơ lại rung động đến tâm can như vậy, một điệu múa kết thúc, người múa như hồn bay nơi nào, mà người xem cũng ngẩn ngơ như nằm mộng.

Cuối cùng vẫn là Kiều Y Khả bình tĩnh trước, cười kéo Kỷ Thuận Mỹ ngồi lên tấm thảm trên mặt đất: “Sao vậy, Thuận Mỹ, không phải điệu múa của tôi giống đầu trâu mặt ngựa giường nanh múa vuốt, dọa cô sợ đấy chứ?”

Kỷ Thuận Mỹ lắc đầu, thật lâu sau, mới như vừa tự nói lại giống như hỏi Kiều Y Khả: “Cô là người con gái thế nào vậy? Vì cái gì mọi thứ đều tinh thông, giống như một kho báu luôn khiến người ta kinh ngạc vui mừng? Trên người cô còn có bao điều bí mật sẽ khiến tôi kinh ngạc đây?”

Kiều Y Khả cười, kéo tay Kỷ Thuận Mỹ: “Chỉ có như thế thôi, thêm những ưu điểm khác nữa cũng không có. Nấu cơm và nhảy múa, tôi chỉ biết hai việc này.”

“Y Khả, nếu cô khiêu vũ tốt như vậy, vì sao còn muốn đi làm giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ, đáng tiếc lắm.” Thể dục thẩm mỹ và khiêu vũ, chung quy việc trước đó hơi thô tục so với cái sau, không có cảm giác thẩm mỹ cho lắm.

Kiều Y Khả cười: “Làm giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ kiếm được nhiều tiền hơn một chút, cũng không quá mệt như nhảy múa.”

Kiều Y Khả nói rất trực tiếp, nhưng Kỷ Thuận Mỹ vẫn cảm thấy không đành lòng: “Y Khả, như vậy rất đáng tiếc, rõ ràng cô múa rất đẹp.”

“Có gì mà đáng tiếc chứ, sống được mới là chuyện quan trọng nhất, không có cơm ăn thì sao có sức múa. Dạy người ta thể dục thẩm mỹ, có được miếng cơm, lại có sức múa cho mình xem, người mình thích xem, không phải tốt hơn sao.” Ngỡ khí Kiều Y Khả nhẹ nhàng kiên định, không chút miễn cưỡng.

Kỷ Thuận Mỹ vẫn có chút buồn bã.

Kỷ Thuận Mỹ ngồi, Kiều Y Khả đứng dậy, pha một ấm trà để giải trừ mệt mỏi. Hai người uống trà rồi, Kiều Y Khả hỏi: “Thuận Mỹ, ngày ngày cô ở nhà đợi, cũng không có việc gì làm, vì sao không tới câu lạc bộ tham gia tập thể dục thẩm mỹ, vừa có ích cho thân thể, cũng giữ được dáng người.”

Kỷ Thuận Mỹ có chút khó xử nhìn Kiều Y Khả: “Thực ra tôi cũng muốn học, nhưng, tôi...” Chưa nói xong liền ngừng lại.

Kiều Y Khả nhìn cô, nói tiếp: “Có phải cô không thích đi cùng chị dâu và mấy người tiểu thư bà lớn lắm chuyện kia không?”

Kỷ Thuận Mỹ gật gật đầu: “Y Khả, cô thực hiểu tôi, có điều cũng không phải người ta lắm chuyện, mà chỉ là tôi không thích có nhiều người thôi.”

“Thuận Mỹ, nếu cô thật muốn học, cứ đến câu lạc bộ đi, tôi chỉ dạy mình cô, được không?” Kiều Y Khả hỏi Kỷ Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ sửng sốt: “Việc này được sao?”

Kiều Y Khả cười: “Sao lại không, chúng ta cứ hẹn thời gian đi, lúc không có ai tôi sẽ dạy mình cô.”

“Quản lí chỗ cô sẽ đồng ý chứ?”

“Tôi sẽ nói với người ta, cô là người tôi mời đến để dạy cho. Ông ta cũng không quan tâm đâu.”

“Vậy thì tốt quá!” Kỷ Thuận Mỹ có chút hưng phấn bật dậy. “Nhưng học phí tính thế nào?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả cười: “Mời tôi uống cà phê ăn bánh là được.”

Kỷ Thuận Mỹ khó xử: “Điều này sao được.” Mặc dù không quan tâm đến thể sự, nhưng nàng đương nhiên cũng biết học phí chương trình thể dục thẩm mỹ cũng không rẻ. Huống hồ Kiều Y Khả chỉ sống nhờ vào món tiền này.

Kiều Y Khả nghiêm mặt nói: “Thuận Mỹ, tôi thích dạy thì không trả tiền tôi cũng nguyện ý dạy, mà tôi không thích dạy thì có trả tiền tôi cũng cố ép mình dạy. Dạy người khác, tôi không có cách nào khác, chủ yếu là vì cuộc sống. Dạy cho cô, nếu cô nể tình tôi thì đừng nhắc tới chuyện tiền nong.”

Kỷ Thuận Mỹ không nói gì nữa, mà lòng lại như được gió tháng năm thổi qua, như gợn sóng nhẹ nhàng ầm ập.

Hết chương 18

1. Trích trong bài [Nhất tiễn mai], Lý Thanh Chiếu.

Nhất tiễn mai

Hồng ngâu hương tàn ngọc điệm thu,

Khinh giải la thường,

Độc thương lan chu.

Vân trung thủy ký cầm thư lai?

Nhạn tự hồi thì,

Nguyệt mãn tây lâu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu,

Nhất chủng tương tư,

Lưỡng xứ nhàn sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ,

Tài há my đầu,

Khước thương tâm đầu.

Dịch nghĩa

Hương tàn như ngọc lạt màu thu, ngó sen hồng nhạt

Khẽ vén áo the

Lên thuyền sóng một mình bờ cát

Thư cầm trong mây ai gửi về

Nhận đến cùng gió mát

Trăng tràn đầy lâu tê

Hoa tàn phiêu dạt nước trôi đi

Hai bờ buồn lặng

Một tình si

Thoắt đã tận đáy lòng

Một chút vừa thoáng mi

Vẫn còn lại trong tâm

(thivien.net)

19. Chương 19

Nước trà ôn nhuận như ngọc, như thừa thiếu thời từng mừng tượng một chàng thiếu niên tuần tú, một thân quần dài áo dài, đạp trên lá rơi mùa xuân, mỉm cười mà tới.

Kỷ Thuận Mỹ chậm rãi uống trà, Kiều Y Khả không nói gì nhiều. Khoảnh khắc ẩn tình tim đập thành thịch, cùng điệu múa điên cuồng như say mê kia, tất cả đều đã qua. Giờ chỉ còn lại hai người im lặng, cùng quãng thời gian lưu luyến thật sâu sau bữa trưa, trong những trang giấy hồi ức nhuộm ánh nắng vàng, trở thành một kỷ niệm xa xưa.

Không biết là nhớ thương ai, hoặc là chỉ cần mấy giây mấy phút như thế trải qua mấy kiếp luân hồi kia liền đã trọn vẹn đủ thương cảm.

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ nhấp xong một chén trà, liền đứng lên, vươn tay qua: “Thuận Mỹ, đi thôi, để tôi tiễn cô.”

Kỷ Thuận Mỹ như còn chưa tỉnh lại từ việc đắm chìm trong sắc trà ấm áp, chỉ nhìn Kiều Y Khả, cũng không nói gì. Đây thật sự là cuộc hẹn kỳ lạ, khách còn chưa nói phải đi mà chủ nhà đã đòi tiền đối phương trước.

Ngày hôm nay thật sự rất hoàn mỹ, từ đồ ăn đến điệu múa, còn cái ôm nửa thật nửa giả kia, những lời thổ lộ đầy thâm ý, lại tới ánh mắt mê ly như say của Kỷ Thuận Mỹ, rồi những giọt nước mắt khóc oà, lại dần dần nảy sinh cảm giác không muốn xa rời. Tất cả những việc này còn hoàn mỹ hơn những điều Kiều Y Khả có thể tưởng tượng ra.

Thấy tốt hãy nhận, cứ lặng im mà dùng, lưu lại một tiếng thở dài thoả mãn lúc này thì tốt hơn đến lúc cuối một mỗi, trà hết người lạnh, không còn gì để tâm sự.

Kiều Y Khả muốn giữ lại một tiếng dư âm cảm thán đầy thoả mãn, tiếng cảm thán cùng dư âm ấy sẽ xây dựng nên tương lai của các nàng. Bởi vì hiểu được điều này cho nên phải biết dừng lại. Kiều Y Khả thực muốn nắm tay Kỷ Thuận Mỹ, mãi cho đến khi mặt trời lặn, hoàng hôn xuống, trăng lên cao. Nhưng Kiều Y Khả cũng biết không thể có lòng tham, giờ còn chưa phải lúc tham lam.

“Thuận Mỹ, cô nên trở về nhà thôi, tiên sinh nhà cô sắp trở lại dùng cơm tối phải không?” Kiều Y Khả kéo Kỷ Thuận Mỹ dậy.

Lúc này Kỷ Thuận Mỹ mới phục hồi lại tinh thần, thuận theo đứng lên. Quả nhiên chẳng hề để ý tới thời gian. Kỷ Thuận Mỹ thở dài một tiếng. Ngày hôm nay trôi qua thật nhanh.

Cầm túi xách của mình lên, Kỷ Thuận Mỹ đi theo Kiều Y Khả ra đến ngoài cửa liền dừng lại: “Y Khả, cô không cần tiễn tôi đâu, hôm nay cô đã rất vất vả rồi, vừa nấu nướng lại nhảy múa, cảm ơn cô.”

Kiều Y Khả vẫn không buông tay Kỷ Thuận Mỹ ra: “Thuận Mỹ, đừng nói những lời khách sáo như vậy, khách vừa lòng là niềm hạnh phúc lớn nhất của chủ nhà mà. Nếu cô không chê thì thường xuyên tới nhà tôi chơi được không?”

Kỷ Thuận Mỹ gật gù đầu, vẻ mặt bình tĩnh hơi pha chút quyến luyến không nỡ.

“Để tôi tiễn cô.” Kiều Y Khả nói rồi muốn đi tiếp.

“Dừng tiễn.” Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng nói, nhưng thái độ thực kiên quyết.

Kiều Y Khả cũng không kiên trì nữa, buông tay Kỷ Thuận Mỹ ra: “Được rồi, vậy tôi không tiễn cô, cô gọi tắc xi về đi.”

Kỷ Thuận Mỹ gật đầu “ừ” rồi xoay người đi. Đi được vài bước lại quay đầu, nhìn Kiều Y Khả nói: “Tiên sinh nhà tôi rất ít khi trở về ăn cơm tối.” Sau đó không nói gì nữa, cũng không quay đầu lại rời đi.

Kiều Y Khả ngóng theo bóng dáng Kỷ Thuận Mỹ. Bóng dáng ấy hoàn toàn khác biệt vẻ đoan trang nhã nhặn lúc chiều, mà trở nên tịch mịch cô đơn.

Thật ra Kiều Y Khả rất muốn tiễn nàng, nổi lạnh leo cô đơn sau bữa tiệc tàn vốn là chuyện tra tấn người ta nhất. Nhưng Kiều Y Khả vẫn nhịn xuống. Cô rất rõ ràng, quãng đường về nhà này đối với Kỷ Thuận Mỹ mà nói thì lặng im đi một mình sẽ càng khắc cốt ghi tâm hơn khi đi hai người. Khắc cốt ghi tâm về ngày hôm nay, về Kiều Y Khả.

Kỷ Thuận Mỹ đi rất nhanh, càng lúc càng nhanh, gần như thở hổn hển chạy đến đầu con hẻm mới dừng bước chân. Nàng không biết vì sao mình lại khổ sở như vậy. Như thể nếu quay người lại thì một ngày hoàn mỹ này liền lập tức trở thành hồi ức vĩnh viễn không thể tái hiện. Là do bản thân quá mức lưu luyến ngày hôm nay sao? Hay là do lưu luyến sự tỉ mỉ chu đáo tận tình kia của cô? Hoặc là, lưu luyến người hết lòng vì nàng, tặng cho nàng một ngày hoàn mỹ này?

Kỷ Thuận Mỹ không nghĩ được rõ ràng, cũng không nguyện ý suy nghĩ. Nàng chỉ biết, khoảnh khắc lúc xoay người rời đi, nàng muốn khóc.

Kiều Y Khả vẫn nhìn bóng dáng Kỷ Thuận Mỹ đi xa rồi mới vào nhà. Nghĩ tới lời Kỷ Thuận Mỹ trước khi đi: “Tiên sinh nhà tôi rất ít khi trở về nhà ăn cơm tối.”, Kiều Y Khả lại đau lòng cho Kỷ Thuận Mỹ. Kỷ Thuận Mỹ thực cô độc.

Kỷ Thuận Mỹ ngồi trên taxi, nhớ tới câu mình nói với Kiều Y Khả trước lúc đi, trong lòng có chút hối hận. Tại sao lại nói cho cô biết Cảnh Tiêu Niên rất ít khi trở về nhà ăn cơm chứ? Chẳng lẽ mình là một oán phụ sao? Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy thực mất mặt.

Đêm đó, Kỷ Thuận Mỹ sớm đi nằm, nhưng vẫn không ngủ được.

Nửa đêm Cảnh Tiêu Niên về. Nàng không gây ra tiếng động, nghe hần rục rịch thay quần áo, tắm rửa xong xuôi rồi nằm xuống cạnh nàng. Thẳng đến khi tiếng ngáy khê vang, Cảnh Tiêu Niên nặng nề thiếp đi, Kỷ Thuận Mỹ mới nhẹ nhàng xoay người, tiếp tục chìm trong thế giới của mình. Nhắm mắt lại, nhìn thấy là Kiều Y Khả.

Thân thể hoàn mỹ như điêu khắc của Kiều Y Khả, còn có giọng nói trong trẻo như tiếng chim hoàng oanh. Nụ cười của Kiều Y Khả, điệu múa của cô, ánh mắt của cô. Vòng tay êm ái khi chuánh choáng men say, hơi thở ấm áp bên tai, tiếng nỉ non thì thầm. Trong thế giới của Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên bị nhét thêm vào một Kiều Y Khả. Nếu là người khác sẽ rất khó khăn để chấp nhận, nhưng nàng là Kỷ Thuận Mỹ, thế giới của nàng không quá hai mươi năm. Là ông trời ban cho nàng một Kiều Y Khả. Nàng không tìm được niềm hạnh phúc trong lòng. Về phần là họa hay là phúc thì ai sẽ biết trước được đây? Nếu là phúc, cứ thản nhiên đón nhận. Nếu đó là họa, thì cũng là do số mệnh định sẵn.

Bữa sáng là quãng thời gian ở chung duy nhất trong ngày không thay đổi của Cảnh Tiêu Niên và Kỷ Thuận Mỹ. Lần này Kỷ Thuận Mỹ không còn do dự nữa, nói trước: “Tiêu Niên, em sẽ tham gia một khoá học thể dục thẩm mỹ, dù sao ở nhà cũng nhàn rồi, hơn nữa gần đây em cảm thấy mình hơi mập lên, vừa hay cũng đi rèn luyện thân thể một chút, anh sẽ không phản đối chứ?”

Kỷ Thuận Mỹ lưu loát nói xong một mạch, chờ phản ứng của Cảnh Tiêu Niên.

Cảnh Tiêu Niên hơi ngẩn ra, suy nghĩ một lúc, nói: “Đương nhiên không phản đối, lần trước anh đã nói mà, em đi ra ngoài chơi cũng tốt, cứ ở nhà mãi sẽ buồn chán lắm.”

Kỷ Thuận Mỹ nở nụ cười, nhìn Cảnh Tiêu Niên: “Vậy được, em sẽ không chậm trễ việc nhà đâu.” Nói xong liền bắt đầu ăn cơm, nhìn qua có vẻ ăn ngon miệng lắm.

Cảnh Tiêu Niên nghi hoặc ăn cơm, xong xuôi nghi hoặc mặc quần áo chuẩn bị ra khỏi nhà. Hắn cứ cảm thấy sáng nay Kỷ Thuận Mỹ có điểm gì đó không giống mọi ngày, nhưng ở điểm nào thì hắn chưa rõ.

Kỷ Thuận Mỹ tiễn hắn ra cửa, đưa cặp táp cho hắn, hơi nở nụ cười: “Tiêu Niên, lái xe chậm một chút.”

Cảnh Tiêu Niên ngồi vào xe, ngẩn ra vài giây. Trong đầu hắn chợt loé linh quang, đúng rồi! Chính là nụ cười đó! Kỷ Thuận Mỹ chưa từng thật lòng cười với hắn, những nụ cười trước kia cũng đều là do gượng gượng nặn ra, thực khó coi. Nhưng hôm nay nụ cười của nàng lại như đoá hoa hồng mới nở, rực rỡ sáng lạn. Còn có thái độ nói chuyện, lưu loát tự tin, không khúm núm khiến người ta ghét như trước kia. Cảnh Tiêu Niên nghĩ tới nghĩ lui, chính bản thân hắn lại cũng cười. Trước kia Thuận Mỹ cứ ở nhà mãi, có lẽ ngay cả cười cũng sẽ không. Phụ nữ quả thật nên đi ra ngoài nhiều một chút, phơi nắng nhiều hơn, hít thở không khí trong lành, như vậy mới có thể tươi tắn.

Thì ra chương trình thể dục thẩm mỹ lại thần kỳ với phụ nữ như thế. Cảnh Tiêu Niên cảm thấy phụ nữ thật đúng là con nít mà, càng nghĩ càng muốn cười.

Hắn khởi động xe, đi làm. Mặc kệ thế nào thì nụ cười của Kỷ Thuận Mỹ cũng khiến tâm tình hắn thực vui vẻ. Nhưng hắn đâu biết nguyên nhân tạo nên sự vui vẻ trong lòng Kỷ Thuận Mỹ là gì. Mà thật ra, ngay chính bản thân Kỷ Thuận Mỹ cũng không biết.

Buổi sáng là thời gian Kỷ Thuận Mỹ đọc sách, nhưng lần này làm cách nào nàng xem cũng không vô.

Nếu đi học thể dục thẩm mỹ, có phải nên chuẩn bị một bộ đồ thể dục và giày không? Kỷ Thuận Mỹ nghĩ. Mà nên chuẩn bị quần áo và giày thể nào đây? Kỷ Thuận Mỹ nghĩ mãi không ra. Nếu đã nghĩ không ra, không phải nên gọi cho cô giáo của mình sao?

Kỷ Thuận Mỹ ngẫm nghĩ, liền cầm điện thoại lên. Nàng muốn gọi cho Kiều Y Khả. Điện thoại vang lên

vài tiếng, nhưng không có ai nghe, Kỷ Thuận Mỹ thất vọng ngồi lại trên giường. Nhìn vài trang sách, lại thấy phiền. Đơn giản đi dạo trong vườn, tĩa hoa cỏ. Thẳng đến khi có người giúp việc gọi nàng: “Thái thái, hình như di động của cô đang reo.”

Lúc này nàng mới bỏ kéo xuống, chạy vào nhà. Quả nhiên là Kiều Y Khả.

“Thuận Mỹ, cô gọi cho tôi phải không? Có chuyện gì thế?”

Nghe được thanh âm của Kiều Y Khả, Kỷ Thuận Mỹ lại không biết mình nên nói gì.

“Tôi, chỉ là vừa rồi tôi đột nhiên nghĩ, không biết đi học thể dục thẩm mỹ thì nên mặc quần áo với đi giày dép gì thôi.” Kỷ Thuận Mỹ nhỏ giọng trả lời, như thể đứa con nít bốc đồng tùy hứng bị tóm được.

Kiều Y Khả cười: “Vừa rồi tôi đang dạy nên không nghe máy được. Quần áo và giày của cô tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, đến lúc đó chỉ cần cô tới học thôi.”

Kỷ Thuận Mỹ ngạc nhiên: “Cô chuẩn bị cách nào vậy? Cô đâu có biết số đo của tôi đâu?”

Kiều Y Khả cười: “Thuận Mỹ, hôm qua tôi từng ôm cô mà, đã ôm rồi thì sẽ biết.”

Mặt Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên nóng lên, nói không ra lời.

Đợi vài giây, Kiều Y Khả lại cười: “Được rồi, không đùa với cô nữa, tôi có một học sinh có dáng người không khác cô lắm, ban nãy tôi có hỏi qua số đo của nàng, sau đó lấy cho cô một bộ tương tự, nhất định sẽ vừa.”

“Ồ, ra là vậy, cảm ơn cô, tôi sẽ gửi cô tiền sau.” Kỷ Thuận Mỹ nói.

Kiều Y Khả ngừng vài giây, không nói gì, một lát sau mới hỏi: “Thuận Mỹ, chiều nay có thời gian không? Nếu có thì chúng ta bắt đầu học từ chiều nay nhé?”

Kỷ Thuận Mỹ ngẫm nghĩ, nói: “Ừ, buổi chiều tôi cũng rảnh.”

Kiều Y Khả liền nói địa chỉ câu lạc bộ cho Kỷ Thuận Mỹ, hai người hẹn chiều gặp lại.

Đặt điện thoại xuống, trái tim Kỷ Thuận Mỹ nhảy lên thành thịch. Nàng không dự đoán được sẽ đi học nhanh như vậy, tâm tình thực phức tạp. Có chờ mong, hưng phấn, khẩn trương, còn kèm theo một chút khát vọng không thể nói rõ thành lời. Vừa khát vọng, lại có phần sợ hãi.

Hết chương 19

20. Chương 20

Bởi vì chiều còn phải đi học, cho nên trưa Thuận Mỹ không dám ăn nhiều lắm, chỉ ăn một chén mì chả cá chay viên, lại nằm nghỉ một lát, để tránh Kiều Y Khả cười thể lực của mình. Chuẩn bị sẵn sàng xong hết liền xuất phát đi tới câu lạc bộ.

Đây là câu lạc bộ thẩm mỹ rất lớn, cơ sở vật chất đầy đủ. Kỷ Thuận Mỹ nhìn thấy có mấy người đang chạy trên máy chạy, mồ hôi đổ như mưa, liền nhin không được bị cuốn hút, rất muốn mau chóng hưởng thụ cảm giác thoải mái khi đổ mồ hôi này.

Kiều Y Khả đi ra ngoài đón Kỷ Thuận Mỹ, nhìn thấy Kỷ Thuận Mỹ liền rất vui vẻ, kéo tay nàng, vừa đi vừa trò chuyện: “Thuận Mỹ, dạy một mình cô còn vui hơn dạy cả trăm người. Sáng nay cũng thật hết cách, có nhiều lớp phải dạy như thế thật khiến tôi mất hết kiên nhẫn.”

Kỷ Thuận Mỹ bị cô kéo đi thẳng một đường tới phòng dạy nhảy.

Lớp học rất rộng, bốn phía đều là gương. Cảm giác một mình độc chiếm, xung quanh không một bóng người khiến Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy thực quá tuyệt. Đương nhiên không còn nỗi lo lắng bất an lúc trước.

Kiều Y Khả chờ nàng nhìn đủ, trước đưa nàng vào phòng thay quần áo, lấy một bộ đồ thể dục và giày mới ra cho nàng.

“Thuận Mỹ, thay bộ này đi, xem có hợp không.”

Thuận Mỹ mở ra xem, là một chiếc áo ngực thể thao màu đen, lực đàn hồi rất tốt, một chiếc quần thể dục bó màu xanh đậm. Thuận Mỹ nhìn nhìn xung quanh, Kiều Y Khả lại nhìn nàng: “Thuận Mỹ, chờ gì thế, còn không mau thay đồ đi?”

Thuận Mỹ liền đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Không có phòng riêng để thay đồ à?”

Kiều Y Khả cười: “Không có, chỗ này vốn là vậy mà, bình thường mọi cô gái đều thay đồ chung một chỗ. Nếu cô không quen thì tôi quay ra chỗ khác là được rồi.”

Nói xong cũng không xoay đi, chờ Kỷ Thuận Mỹ đáp.

Thuận Mỹ có ngượng ngùng đến đâu cũng không tiện chủ động kêu Kiều Y Khả xoay người sang chỗ khác. Dù sao cũng chẳng phải thiếu nữ mười sáu tuổi nữa, lại cũng đã sớm kết hôn gả làm vợ người khác rồi, thế

nên ngại ngần vậy có vẻ quá mức làm cao.

Kiều Y Khả vốn luôn khéo léo hiểu ý người khác lần này lại giống như hoàn toàn không biết sự lúng túng ngại ngần của Thuận Mỹ, khoanh tay đứng một bên, cười như không cười nhìn Thuận Mỹ. Thuận Mỹ chỉ đành chậm rãi cởi quần áo, chỉ để lại áo lót và quần lót, rồi vội vàng mặc đồ thể dục vào.

Kiều Y Khả rót cục nhoén miệng cười: “Thuận Mỹ, lúc cô đi học đại học chưa bao giờ từng đi nhà tắm công cộng à?”

“Có đi, nhưng đều chọn thời gian ít người đi, cho nên vẫn không quen.” Thuận Mỹ ngượng ngùng giải thích. Thực ra nàng nói không đúng sự thực. Kỷ gia tiểu thư được nuôi dưỡng nơi khuê phòng, ngay cả phòng tắm cũng đều một mình một người.

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ. Thân hình trắng nõn như ngọc kia, tuy chỉ vội loé lên trước mắt trong thoáng giây, nhưng vẫn khiến Kiều Y Khả không thể trực tiếp nhìn thẳng. Kiều Y Khả cũng không biết hôm qua khi Kỷ Thuận Mỹ nhìn thân thể mình có cảm giác gì, nhưng với cô, khi nhìn thân thể như châu tròn ngọc sáng của Kỷ Thuận Mỹ, cô chỉ thầm nghĩ muốn ôm vào lòng, tận tình chạm vào, vuốt ve.

Lúc mới gặp Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả liền có cảm giác với nàng. Cho đến hiện tại, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt, mãnh liệt đến mức muốn bùng nổ. Cô muốn Kỷ Thuận Mỹ, cho dù không phải lúc này thì cũng là tương lai không xa lắm. Mặc kệ là yêu hay là dục vọng, Kiều Y Khả muốn nàng.

Áo ngực gợi cảm theo kiểu dáng kinh điển, đơn giản mà ôm sát, bao bọc lấy thân thể trưởng thành của Kỷ Thuận Mỹ, lại không che lấp được vẻ phong tình toát ra từ cơ thể ấy, quần tập có chiều dài hơn đầu gối một chút. Kiều Y Khả vốn đã nghĩ chu đáo đến việc Kỷ Thuận Mỹ thẹn thùng cho nên không chuẩn bị quần ngắn nóng bỏng cho nàng, nhưng Kỷ Thuận Mỹ vẫn cảm thấy không được tự nhiên, kéo kéo áo ngực, chỉnh sửa quần, kéo đông kéo tây cũng không che được cảnh xuân lộ ra ngoài.

Kiều Y Khả nhìn bộ dáng quần bách của Kỷ Thuận Mỹ, cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười. Cô kéo Kỷ Thuận Mỹ đi tới trước gương: “Được rồi, đại tiểu thư của tôi, cô tự nhìn xem mình đẹp đến đâu, đáng người hấp dẫn đến mức nào đi, che che dấu dấu như nữ tu sĩ vậy làm gì. Mà lại nói, giờ chỉ có hai chúng ta, cô có thể thả lỏng một chút mà, không cần khẩn trương thế.”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn mình và Kiều Y Khả trong gương. Áo ngực của hai người cùng một kiểu, chẳng qua một cái màu đen còn một cái màu xám, nhưng quần lại khác, mình dài hơn một chút, còn Kiều Y Khả lại là quần sooc ngắn tiêu chuẩn, cũng màu xám giống áo ngực.

Thân hình Kiều Y Khả mảnh mai thon dài, mà bản thân mình cũng khá, không tệ như trong tưởng tượng, bộ đồ tối màu càng làm nổi bật da thịt trắng như tuyết, thật giống một thiếu nữ như hoa đào mùa xuân.

Kỷ Thuận Mỹ bật cười thành tiếng, hỏi Kiều Y Khả: “Có phải tôi là người kém cỏi nhất trong số những cô gái cô đã gặp không?”

Kiều Y Khả lắc đầu: “Không phải, không phải kém nhất, mà còn là người then thừng nhất, cũng là người đẹp nhất.” Nói xong liền quay sang nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, cô thật đẹp, lúc nào cũng đẹp.”

Kỷ Thuận Mỹ hơi cúi đầu, sắc đỏ trên gò má càng đậm.

Bắt đầu chuẩn bị tập. Kiều Y Khả thực sự dạy rất tỷ mỉ, cho dù chỉ có một học sinh thì cô cũng dạy rất nghiêm túc, không hề lười biếng. Trước tiên hướng dẫn Kỷ Thuận Mỹ thực hiện một số động tác giãn gân giãn cốt chuẩn bị, thân thể nóng lên rồi mới bắt đầu chính thức bắt đầu tập. Bắt đầu từ những động tác nhập môn. Động tác xoay người cơ bản bắt đầu từ cổ cho tới phía dưới, Kỷ Thuận Mỹ cũng đã thở không ra hơi, thân thể nhũn như bún, rốt cuộc làm ra động tác không chính xác lắm.

Kiều Y Khả cười đến không thẳng người được: “Thuận Mỹ, cô ít tập thể dục quá, thường ngày không vận động gì sao?”

Kỷ Thuận Mỹ xấu hổ đến mức hận không thể chui xuống cái hố nào đó. Sợ cái gì đến cũng sẽ đến, vẫn bị cười. Bình thường chỉ quanh quẩn trong phòng, nàng vận động nhiều nhất cũng bất quá chỉ là thi thoảng đi dạo phố mà thôi.

Sau khi cười xong, Kiều Y Khả nói: “Thuận Mỹ, hôm nay trước tiên chúng ta cứ tập thể thôi, tập hơn nữa thân thể cô sẽ không chịu nổi đâu, nhưng cô như vậy thực không ổn, thân thể thể này muốn là gì cũng không được. Sau này cô cứ đi theo tôi, rèn luyện cho tốt vào.”

Kỷ Thuận Mỹ hỏi Kiều Y Khả: “Tôi thật sự kém vậy à?”

Kiều Y Khả kéo Kỷ Thuận Mỹ ngồi lên sàn: “Thuận Mỹ, nói cho tôi nghe xem, bình thường cô hay làm gì?”

Kỷ Thuận Mỹ vừa nghĩ vừa nói: “Sáng tôi làm bữa sáng, cùng ăn cơm với tiên sinh nhà tôi, đến trưa thì đọc sách, hoặc giặt quần áo cho chồng, sau đó chiều đôi khi đi dạo, hoặc khi thì đi tản bộ tới quán cà phê, tối xem ti vi, việc nhà và đồ ăn tối đều là do dì giúp việc làm.”

Kiều Y Khả lắc đầu: “Thuận Mỹ, cuộc sống này của cô quả thực rất vô nghĩa.”

Kỷ Thuận Mỹ cúi đầu: “Nếu không làm gì được.”

Kiều Y Khả hỏi lại: “Làm gì? Có thể không như vậy mà. Cô tìm việc mà mình thích làm, hoặc là đi ra ngoài nhiều hơn, chơi bóng, tập thể dục, xem phim, kết giao với nhiều bạn bè hơn nữa. Còn có, Thuận Mỹ, nếu việc nhà đều có người làm, vậy vì sao cô không đi tìm việc?”

“Tìm việc?” Kỷ Thuận Mỹ khó hiểu ngẩng đầu nhìn Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả sao có thể biết được những cô con gái nhà họ Kỷ được sinh ra không phải để đi làm việc bên ngoài mà là để lập gia đình. Ngay cả chương trình học đại học của Kỷ Thuận Mỹ đều thuộc kiểu thư ký, cần bản năng cũng không có sở trường gì.

“Đúng thế, tìm việc để làm. Cô ra ngoài đi làm, tìm một việc mình thích mà làm, có thể kiếm được rất nhiều tiền, cũng có thể không kiếm được gì, nhưng cô sẽ có việc để làm, có thể nói giỡn cùng đồng nghiệp, có thể ngày ngày bận rộn vì công việc, như vậy không phải tốt lắm sao? Cần gì hàng ngày cứ phải lánh mặt ở nhà thế.”

“Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện đi làm.” Kỷ Thuận Mỹ lắc đầu: “Tôi chẳng biết làm gì cả, tôi nghĩ cả đời này mình cũng sẽ không đi làm đâu.”

“Không biết thì học. Cô thích làm công nhân viên chức thì phải tới công ty để phỏng vấn, nếu thích đọc sách thì có thể mở một thư viện, thích uống trà có thể mở một quán trà. Tóm lại, cô thích gì thì làm cái đó, còn hơn là cả ngày buồn bã ngồi mãi ở nhà.”

Thuận Mỹ lại lắc đầu: “Y Khả, cô không biết đâu, trừ việc nhà ra thì tôi không biết gì cả, cái gì cũng làm không tốt.”

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, lúc này cô có phần mâu thuẫn bài xích với việc đi làm, tôi cũng không khuyên cô nữa, nhưng tôi hy vọng cô nhớ kỹ, không ai là trời sinh ra cái gì cũng biết, cũng không có người nào vĩnh viễn không biết làm gì.”

Kỷ Thuận Mỹ cái hiểu cái không gật đầu: “Ừ, tôi sẽ ghi nhớ.”

“Thuận Mỹ, rất nhiều người cho rằng tôi không có người đàn ông nào để dựa vào cho nên mới cố gắng kiếm tiền, nhưng thật ra cho dù có người đàn ông có tiền nào đó có thể cho tôi một cuộc sống không cần lo lắng gì thì tôi cũng vẫn đi làm kiếm tiền. Phụ nữ chúng ta không nhất định phải dựa vào đàn ông, dựa vào bản thân mình mới không bị đàn ông coi thường, mới có thể sống theo ý mình.”

Kỷ Thuận Mỹ đáy lòng khẽ run, ngẩng đầu nhìn Kiều Y Khả: “Y Khả, tôi vẫn muốn hỏi cô một chuyện, nhưng lại vẫn không dám hỏi.”

“Cái gì?” Kiều Y Khả hỏi.

“Cô, có phải cô coi thường loại ký sinh trùng như tôi nhất không?” Kỷ Thuận Mỹ cắn răng một cái, nói ra những lời vốn nghẹn trong lòng từ lâu.

Kiều Y Khả nhìn thẳng vào Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, tôi chưa bao giờ coi thường cô. Cô không giống tôi, hoàn cảnh của cô hoàn toàn khác tôi. Tôi cũng hiểu được nỗi khổ của cô. Tôi chỉ hy vọng cô hạnh phúc hơn mà thôi. Cho dù không đi làm cũng được, dù có làm việc nhà thì cũng là một bà chủ nhà vui vẻ.”

Kỷ Thuận Mỹ than nhẹ: “Nhà, không phải là nơi khiến tôi vui vẻ.”

“Vậy không cần nhà, đi ra thế giới bên ngoài đi.” Kiều Y Khả nói như chém đinh chặt sắt.

Sắc mặt Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên tái nhợt: “Sao có thể. Y Khả, cô không hiểu đâu.”

Kiều Y Khả thở dài: “Thuận Mỹ, thật ra là chính bản thân cô không rõ mới phải.”

Buổi học kết thúc, tắm rửa qua, thay quần áo rồi, Kiều Y Khả cười hỏi Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, hôm nay cô mời tôi uống cà phê ăn chút điểm tâm nhé.”

Thuận Mỹ cười: “Tuân lệnh, cô giáo.”

Tiệm cà phê ở cách đó không xa, chỉ phải qua mấy trạm xe. Kiều Y Khả nắm tay Kỷ Thuận Mỹ, đi tới bến xe chờ xe bus. Kỷ Thuận Mỹ cũng rất ít khi đi xe bus, nhưng nàng lại cảm thấy thực hưởng thụ tâm tình chờ đợi nhân nhả như lúc này.

Buổi chiều có rất ít người trên xe, xe đến rồi, hai người tìm một chỗ ghế đôi gần bên cửa sổ. Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ hắt lên người, không khí theo chiếc xe chạy vội mà chuyển thành những làn gió tinh nghịch. Dưới ánh nắng và gió mát, Kiều Y Khả khẽ hát, Kỷ Thuận Mỹ lắng nghe, là bản nhạc cổ điển đệm cho buổi học hôm nay.

Giai điệu quen thuộc, nhưng nghĩ mãi không ra tên gì, Kỷ Thuận Mỹ cũng không hỏi, lẳng lặng lắng nghe tiếng ca uyển chuyển của Kiều Y Khả. Lẳng lặng nhìn quãng thời gian buổi chiều lướt qua như bay dưới từng vòng lẩn của bánh xe.

Hết chương 20

Bách Linh: Bạn nào có phần mềm làm ebook dạng pdf ko cho mình xin với, cái của mình hỏng r, tính làm ebook mấy bộ mà ko đc:SS

21. Chương 21

Quán cà phê quen thuộc, từng giọt nắng chiều hắt lên những hàng ghế hiu hắt vắng bóng người ngồi.

Hai người không hẹn mà cùng đi tới vị trí lúc trước gặp gỡ, ngồi xuống, nhìn nhau cười.

“Y Khả, cô muốn uống gì?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi.

“Có người mời khách, khách theo ý chủ nhân mà, vậy phiền người mời khách làm chủ đi.” Kiều Y Khả làm một bộ như bà chủ, có người hầu hạ có người tính tiền dùm cho.

Kỷ Thuận Mỹ cười, cũng không từ chối, gọi mấy ly nước trái cây cùng vài món điểm tâm mới.

Tiramisu thơm nồng đậm đà, bánh quy trà xanh mát lạnh, bánh caramel trơn mềm, Kỷ Thuận Mỹ đều gọi ra, toàn là những món trước kia chưa từng thử.

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ, nhìn Kỷ Thuận Mỹ từng chút một trút bỏ lớp áo khoác suy sụp tiêu điều bên ngoài, dần dần toả ánh sáng rực rỡ động lòng người như mặt trời mới mọc.

Nước hoa quả và món tráng miệng được mang lên. Kiều Y Khả nhìn phần bánh Tiramisu, hỏi: “Thuận Mỹ, cô cũng thích Tiramisu à?”

“Có thể thường xuyên thấy món này ở một số bữa cơm Tây, nhưng cảm thấy hương vị có phần hơi phức tạp.” Kỷ Thuận Mỹ thành thật trả lời.

Kiều Y Khả dùng dĩa xắn một miếng, đưa đến trước mặt Kỷ Thuận Mỹ: “Nào, ném thử xem, có phải có vị khác không?”

Hành động không thềm để ý ai cả của Kiều Y Khả khiến Kỷ Thuận Mỹ có chút bất an, nhìn quanh bốn phía, tin tưởng không ai chú ý tới các nàng rồi mới vội vàng hé miệng ăn.

Kiều Y Khả cười: “Thuận Mỹ, từ từ thôi. Ăn xong rồi nói cho tôi biết hương vị thế nào.”

Kỷ Thuận Mỹ nhắm nháp một lúc, đặt đầu: “Hương vị không quá nồng, ăn ngon lắm.”

Kiều Y Khả vẫn nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, Tiramisu có một câu chuyện xưa, cô có biết không? Thời chiến loạn ở châu Âu, có một người lính Italia phớt rời xa người vợ mà anh ta yêu để ra chiến trường. Vợ của anh ta rất đau khổ nhưng lại không có cách nào để biểu đạt tâm tình của mình, vì thế mọi đồ ăn trong nhà, từ bánh mì, bánh quy, mỡ, bơ đều đánh nát trộn chung với nhau, làm thành một món điểm tâm đặc biệt, để chồng mình mang theo đi trên đường ăn. Cho nên, ẩn ý của món Tiramisu này chính là ‘Dẫn em theo cùng’.”

Nói xong, cô liền nắm tay Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, em muốn tôi dẫn em đi đâu?”

Kỷ Thuận Mỹ như thể bị điện giật, giãy dụa né khỏi bàn tay Kiều Y Khả.

Bàn tay chạy trốn được xuống dưới bàn rồi, cảm xúc trong lòng ổn định lại mới cảm giác động tác vừa rồi có thể sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Kiều Y Khả. Làm tổn thương cô cũng không phải điều Kỷ Thuận Mỹ muốn. Kỷ Thuận Mỹ vội vàng ngăn đầu, nhìn phản ứng của Kiều Y Khả, hoảng loạn nói: “Y Khả, tôi...”

Kiều Y Khả chỉ cười cười như không có việc gì, rút lại bàn tay vươn tới trước mặt Kỷ Thuận Mỹ.

“Tiramisu, trời sinh còn có hương vị thần bí, như một truyền thuyết vĩnh hằng về tình yêu. Vì thế tôi cần phải ăn nhiều một chút mới được.” Nói xong liền bắt đầu ăn, không để ý tới phản ứng của Kỷ Thuận Mỹ nữa.

Kỷ Thuận Mỹ uống một ngụm nước trái cây, cảm giác trong lòng còn phức tạp hơn Tiramisu.

Cũng không phải Kiều Y Khả chưa từng nắm tay nàng, thậm chí, ngay cả ôm thân mật cũng có. Lúc lòng vâng dạ phong khinh, những cử chỉ thân mật giữa con gái thế này Kỷ Thuận Mỹ vốn không ngại. Ngược lại, lúc cảm giác như gió nổi mây phun, mỗi lần va chạm như có như không ấy, Kỷ Thuận Mỹ lại miễn cưỡng đến từng lỗ tóc. Càng tham lam luyến tiếc khoảnh khắc lãng mạn ấm áp nho nhỏ này, lại càng có phần không dám. Không biết có nên hay không, cũng không biết là đối phương cố ý hay vô tình. Vừa rồi thoáng chốc lơ đãng nắm tay ấy, hơi ấm trong lòng bàn tay, những lời dịu dàng triền miên, ánh mắt thâm tình chăm chú, tất cả đã phá hủy hoàn toàn lý trí của Kỷ Thuận Mỹ. Nàng thích vẫn được nắm như vậy, suốt đời không rời. Mà phản ứng bản năng của việc thích này đó là trước tiên né tránh. Trái tim và lý trí lần đầu tiên đối lập tuyệt vọng như vậy, như hổ rình mồi, không cái nào nhường cái nào.

[Y Khả, tôi không thể để cô đưa đi, nhưng mà tôi thật lòng hy vọng, thật sự hy vọng vẫn cứ đi bên cạnh cô như vậy.] Kỷ Thuận Mỹ thầm nói trong lòng với Kiều Y Khả.

Không khí có phần xấu hổ, Kiều Y Khả cũng không nói gì, Kỷ Thuận Mỹ cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Kiều Y Khả biết Kỷ Thuận Mỹ có cảm giác với mình, bằng không cũng sẽ không vội vàng muốn chạy trốn như thế, sợ để lộ ra bí mật trong đáy lòng, một bí mật mà ngay cả Kỷ Thuận Mỹ cũng ngây thơ không muốn tin. Cho nên cô không nói gì, cô để cho Kỷ Thuận Mỹ có thời gian để tiêu hoá bí mật này. Có đôi khi yên lặng đúng lúc là sự giúp đỡ tốt nhất. Theo đuổi quá chặt thì đối phương cũng sẽ mệt. Cô phải để nàng nghỉ ngơi một chút, nàng mới có thể lập tức hoài niệm cảm giác được theo đuổi, được che chở kia.

Quả nhiên Kỷ Thuận Mỹ có chút ngồi không yên, nàng vẫn không nhịn được hỏi: “Y Khả, cô, cô giận à?”

“Không.” Kiều Y Khả trả lời rất nhanh, nhưng giọng nói lại hơi gượng gạo. Kỷ Thuận Mỹ lập tức cảm giác được biến hoá rất nhỏ này, lại càng thêm bất an.

“Y Khả, vừa rồi tôi không cố ý đâu.” Kỷ Thuận Mỹ giải thích.

“Thật sự không sao mà, Thuận Mỹ, kỳ thật tôi thô lỗ quen rồi, không nghĩ cô không giống tôi, nói đến thì vẫn là tôi suy nghĩ không chu toàn.” Kiều Y Khả nói năng lịch sự có phần xa cách.

Kỷ Thuận Mỹ vội vàng đến mức đôi mắt dần đóng đầy nước: “Y Khả, đừng nói vậy mà, tôi không hề nghĩ thế.”

Đợi đến khi nước mắt Kỷ Thuận Mỹ ngày càng nhiều, từ từ lăn dài trên đôi gò má, Kiều Y Khả mới như thể nhìn thấy, kêu lên: “Thuận Mỹ, sao vậy! Tôi đã nói không sao mà, nhìn cô này, sao lại khóc thế.” Nói xong liền vội vàng cầm giấy ăn, vươn tay ra định lau nước mắt cho Kỷ Thuận Mỹ. Bàn tay lại trong phút chốc dừng cách khuôn mặt Kỷ Thuận Mỹ trong gang tấc. Giống như đang do dự xem có phải mình lại lỡ mãng hay không. Hình ảnh chợt dừng lại trong một cái chớp mắt, Kỷ Thuận Mỹ giơ tay mình lên, nắm lấy tay Kiều Y Khả, sau đó áp mặt mình vào tay Kiều Y Khả. Lau nước mắt rồi, vẫn còn vệt nước mắt. Tiểu thư nhà giàu có lại ngây thơ như Kỷ Thuận Mỹ sao có thể là đối thủ của một Kiều Y Khả lăn lộn mãi trong cô nhi viện được, cứ như vậy bị bắt giữ.

Kiều Y Khả cũng không thừa thắng xông lên, vẫn tỏ vẻ như không có việc gì buông tay ra, cười nói: “Thế này mới ngoan, để ai nhìn thấy lại tưởng tôi lấy trộm tiền của cô.”

Kỷ Thuận Mỹ nước mắt trên mặt chưa khô lại đã nở nụ cười: “Nào có ăn trộm xinh đẹp như vậy chứ.”

Kiều Y Khả cũng không nói hòa theo lời khen của Kỷ Thuận Mỹ, nhân lúc Kỷ Thuận Mỹ đang tình cảm rối bời, người theo người đuổi chấm dứt cho xong. Nếu là đàn ông, có thể lập tức quỳ xuống thổ lộ, đương nhiên mười phần ổn. Nhưng cố tình cô là nữ, mà đối phương cũng là nữ, cho nên cô phải ngăn chặt cảm xúc của Kỷ Thuận Mỹ tràn ra, chờ dòng suối nhỏ này đầy tràn thành dòng sông biển lớn, cuộn cuộn nước. Cô phải đợi Kỷ Thuận Mỹ tự mình bùng nổ. Tính cách của Kỷ Thuận Mỹ chính là như vậy, cô càng ép, nàng sẽ càng trốn, chạy đi thật xa không quay đầu trở lại. Chỉ có thể cho nàng thời gian, để nàng quyến luyến đến mất đi sức lực cùng dũng khí chạy trốn. Khi đó, Kỷ Thuận Mỹ mới có thể thuộc về Kiều Y Khả.

“Nói đến tiền, Thuận Mỹ, về sau nhắc tới chuyện gì cô cũng đừng cứ nói trả tiền cho tôi được không?” Kiều Y Khả bỗng nhiên nghiêm túc đứng lên.

Kỷ Thuận Mỹ sững sốt: “Khi nào cơ?”

“Chỉ là một bộ đồng phục thôi mà, lại không đáng bao nhiêu tiền, cần gì cứ phải vội vội vàng vàng hết lần này tới lần khác nói sẽ trả lại tiền cho tôi.” Kiều Y Khả không vui nói.

“Chỉ là không muốn làm phiền cô thôi.” Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng nói.

“Cho dù cô trả tôi thì cũng đã làm phiền rồi đó thôi, không phải sao?” Kiều Y Khả nói.

“Thuận Mỹ, tôi thích cô, cho nên làm điều gì cho cô tôi cũng nguyện ý, xin cô đừng vạch ra rõ ràng với tôi như vậy.” Kiều Y Khả nói rất thẳng thắn, từng chữ rõ ràng.

Kỷ Thuận Mỹ ngược lại như thể làm sai, nói không ra lời.

“Thuận Mỹ, tuy tôi chỉ là một cô gái không có bối cảnh gì, chưa từng có ý nghĩa trèo cao tới người có tiền với cô, ở bên cô chỉ là bởi cô là Kỷ Thuận Mỹ chứ không phải cô tiểu thư nhà họ Kỷ, không phải là con dâu nhà họ Cảnh. Cô yên tâm, tôi sẽ không nhờ cô làm gì cả.” Kiều Y Khả tựa hồ càng nói càng tức giận.

Kỷ Thuận Mỹ đau lòng. Kiều Y Khả kiêu ngạo như vậy, nếu bị người khác hiểu lầm như thế thì cô còn khó chịu hơn đánh cô.

“Y Khả, cô sao vậy, tôi đã bao giờ nghĩ thế đâu. Nếu tôi nghĩ thế thì căn bản tôi cũng sẽ không ở cùng một chỗ với cô.” Kỷ Thuận Mỹ run run giải thích.

Ngừng một hồi lâu, Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Thực xin lỗi, Thuận Mỹ, tôi biết cô sẽ không nghĩ như vậy, chỉ là, chỉ là tôi rất để ý tới cô, người khác nghĩ thế nào cũng không quan hệ với tôi, nhưng nếu cô hiểu lầm tôi thì tôi sẽ khổ sở chết mất.”

Kỷ Thuận Mỹ cũng nhìn Kiều Y Khả, không nói gì. Dần dần sắc mặt hai người giãn ra, ngượng ngùng cười nhìn nhau. Như mấy đứa con nít trong nhà, chơi mãi chơi mãi rồi thuận tiện chọc ghẹo nhau.

“Được rồi, ăn cái gì đi, nhiều đồ ngon như vậy mà.” Kiều Y Khả nói trước.

Kỷ Thuận Mỹ cũng cúi đầu.

Hương vị của Tiramisu, đúng là có hơi phức tạp, nhưng lại đọng lại dư vị rất lâu. Hương thơm lưu luyến trong lòng, thật lâu không tan.

Ăn đến lúc chén đĩa sạch trơn, di động của Kỷ Thuận Mỹ liền vang lên. Nghe máy, là thanh âm của Thuận Duyệt, kèm theo tiếng nức nở vội vàng: “Chị, chị mau tới cứu chúng em, Lâm Vĩnh Giang sắp chết rồi!”

Trái tim Kỷ Thuận Mỹ như muốn ngừng đập. Hồi vị trí của Thuận Duyệt, Thuận Mỹ liền đứng dậy: “Y Khả, tôi phải đi rồi, chỗ em gái tôi xảy ra chuyện.” Nói xong liền đặt tiền lên bàn, sau đó chạy ra ngoài.

Kiều Y Khả đuổi theo, giữ chặt Kỷ Thuận Mỹ: “Đừng vội, tôi đi cùng cô.”

Kỷ Thuận Mỹ hoang mang lo sợ, theo Kiều Y Khả lên taxi.

Trên xe, Kiều Y Khả hỏi việc gì xảy ra, Kỷ Thuận Mỹ nói: “Tôi cũng không biết, trong điện thoại Thuận Duyệt chỉ khóc nói với tôi là giờ con bé đang ở bệnh viện, bạn trai con bé là Lâm Vĩnh Giang sắp chết.”

Kiều Y Khả cũng không nói gì, nhẹ nhàng nắm tay Kỷ Thuận Mỹ. Lúc này Kỷ Thuận Mỹ cũng không giãy tay ra, mà ngược lại dịch sát, tựa vào Kiều Y Khả: “Y Khả, tôi hơi sợ, em gái tôi nói nếu Lâm Vĩnh Giang chết thì con bé cũng không sống nữa.”

“Trẻ con nhất thời xúc động thôi, đừng lo.” Kiều Y Khả an ủi Kỷ Thuận Mỹ.”

“Không phải, cô không biết đâu, Thuận Duyệt không giống tôi, con bé vốn bất chấp không quan tâm tới cái gì.” Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng nói.

Kiều Y Khả siết vai nàng, cánh tay dần thêm sức, không nói thêm gì nữa.

Xe lăn bánh về phía bệnh viện.

Hết chương 21

22. Chương 22

Đến bệnh viện, Kỷ Thuận Mỹ xuống xe, vội vàng trả tiền rồi chạy vào bệnh viện. Kiều Y Khả ở sau, cũng chạy vào theo. Chạy tới tầng ba, tầng có phòng cấp cứu ngoại khoa mới nghe thấy tiếng khóc của Kỷ Thuận Duyệt.

Kỷ Thuận Mỹ lần theo tiếng khóc của Kỷ Thuận Duyệt tìm tới, nhìn thấy Thuận Duyệt ngồi trên ghế bên ngoài phòng, hai mắt sưng đỏ như hạch đào, đã sớm khóc nức nở.

Lòng Thuận Mỹ đau nhói, cúi xuống, nhìn Thuận Duyệt: “Thuận Duyệt, chị đến rồi này, rốt cuộc sao thế, Lâm Vĩnh Giang đâu?”

Thuận Duyệt hai mắt nhắm lệ nhìn Kỷ Thuận Mỹ, đầu rúc vào lòng nàng, oà khóc.

Thuận Mỹ hoảng sợ, đỡ Thuận Duyệt ngồi xuống, vội vàng hỏi: “Em cô nhóc này, trước hết đừng khóc nữa, rốt cuộc Lâm Vĩnh Giang thế nào rồi?”

“Chị...” Kỷ Thuận Duyệt chỉ lo khóc thảm thiết, không nói nên lời một câu.

Kỷ Thuận Mỹ cuống đến mức như lửa cháy đến nơi, lại bó tay không có cách nào.

Kiều Y Khả thấy hai chị em nhà này bối rối hoang mang lo sợ, liền nhìn quanh bốn phía, muốn tìm một bác sĩ để hỏi một chút nhưng cũng không thấy, vì thế liền nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đi vào.

Bên trong chỉ có một bác sĩ nam đang xem bệnh cho bệnh nhân, mà bệnh nhân kia nhìn không giống Lâm Vĩnh Giang trong lời Thuận Duyệt kể.

Bác sĩ thấy có người không hỏi đã tiến vào, liền có chút bất mãn: “Vị bệnh nhân này, mời đi đăng ký ngày hẹn khám bệnh.”

Kiều Y Khả vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi bác sĩ, cô bé ngồi bên ngoài là em gái tôi, con bé nói bạn trai nó bị thương rất nặng, chúng tôi hỏi mà nó cứ khóc mãi, cho nên mới bắt đắc dĩ vào hỏi bác sĩ, chàng trai tên Lâm Vĩnh Giang ra sao rồi ạ?”

Bác sĩ thấy đáng vẻ Kiều Y Khả lịch sự, lại nho nhã lễ độ, thái độ liền dịu xuống: “Cô chắc hẳn nói về anh chàng bị thương mới được đưa đến đây, lúc mới đưa tới trông dọa người lắm, máu me đầy người, nhưng chúng tôi đã kiểm tra rồi, hầu hết đều là bị thương ngoài da, không bị thương gân cốt. Cậu ta đang ở trong phòng điều trị bằng bó, sau đó về nhà nghỉ ngơi chăm sóc mấy ngày sẽ không sao nữa.”

Lúc này Kiều Y Khả mới chú ý tới có một căn phòng ở phía trong, phía trên có đề tấm biển “Phòng điều trị”.

Nghे xong lời bác sĩ nói, Kiều Y Khả liền yên tâm. Kỷ Thuận Duyệt còn trẻ, nhất định là vì nhìn thấy máu nên bị dọa, thế cho nên mới nói Lâm Vĩnh Giang sắp chết. Người không sao là tốt rồi, đúng thật sợ bóng sợ gió một phen. Kiều Y Khả an tâm hơn nhiều, đẩy cửa ra, nhìn hai chị em ôm đầu khóc rống mà vừa tức giận vừa buồn cười. Chưa làm rõ tình hình đã rồi cả lên, mấy cô gái nhà họ Kỷ này thật hồ đồ đến đáng yêu.

Kiều Y Khả đi đến trước mặt hai người, lớn tiếng hô: “Thuận Mỹ, Thuận Duyệt!”

Hai người giật mình, thế này mới tách ra, nhìn Kiều Y Khả.

“Chị, cô ấy là ai?” Kỷ Thuận Duyệt vừa nức nở vừa hỏi Kỷ Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ không trả lời, lại hỏi Kiều Y Khả: “Y Khả, sao vậy?”

Kiều Y Khả nói: “Hai người đó, đừng khóc nữa, tôi đã hỏi bác sĩ rồi, ông ấy nói Lâm Vĩnh Giang không bị thương nặng lắm, hầu hết là vết thương ngoài da mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao.”

Kỷ Thuận Duyệt không tin, trợn mắt nhìn Kiều Y Khả: “Nói dối! Vĩnh Giang dính đầy máu trên người, chắc chắn không sống nổi bao lâu nữa, nhất định là do bác sĩ sợ chúng ta quá đau lòng nên mới nói dối...” Nói xong lại không kìm nổi òa khóc.

Kỷ Thuận Mỹ cũng không biết lúc này nên tin Kiều Y Khả hay nên an ủi Thuận Duyệt, hoặc tin lời Thuận Duyệt nói, cùng khóc với nhau, đành cũng mở to mắt nhìn Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả bị hai chị em tra tấn, bực mình, lại xoay người đi vào phòng.

Bác sĩ đang sắp nổi giận, vừa thấy là cô liền hỏi: “Lại có chuyện gì?”

Kiều Y Khả ngại ngừng cười cười: “Bác sĩ, làm phiền ông lặp lại những lời vừa rồi nói với tôi để nói với hai cô gái bên ngoài kia một lần được chứ? Nếu không thì Lâm Vĩnh Giang lành lặn không sao cả mà hai người kia đã ở ngoài khóc đến đời mạng người rồi.” Sau đó, liền hơi gật đầu với bệnh nhân đang được khám bệnh: “Thật sự xin lỗi, cho tôi mượn bác sĩ một phút thôi, là cứu hai mạng người đó, cảm ơn.”

Nói xong liền kéo bác sĩ ra ngoài.

Vị bác sĩ kia không thể từ chối cô gái xinh đẹp lại cố chấp này, đi theo ra ngoài.

Bác sĩ đi đến trước mặt Thuận Mỹ và Thuận Duyệt, nhìn Kiều Y Khả, Kiều Y Khả nháy nháy mắt, làm vẻ mặt nhăn nhó.

Bác sĩ hiểu ý, lập tức nói với hai chị em: “Hai người các cô làm gì thế hả, không biết trong bệnh viện không được làm ồn à? Đừng có khóc chết đi sống lại thế, ảnh hưởng tới bác sĩ khám bệnh, cũng ảnh hưởng tới bệnh nhân, sao lại không hiểu điều đó hả! Hơn nữa chàng trai Lâm Vĩnh Giang kia đó, lớn đầu như vậy rồi, chỉ bị mấy vết thương ngoài da mà thôi, nghỉ ngơi vài bữa sẽ lại khoẻ như voi, hai người cần gì phải khóc thế này? Cậu ta vừa nãy đau vậy mà cũng không hé răng một lần, vậy mà hai người các cô, thật đúng là khiến anh ta mất mặt.”

Thuận Mỹ và Thuận Duyệt ngẩn ra, tiếng khóc dần dần nhỏ lại.

Kỷ Thuận Duyệt vẫn lo lắng, lắp bắp hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, không phải ngài sợ chúng tôi đau lòng quá nên nói dối đấy chứ?”

Bác sĩ hừ lạnh một tiếng: “Mấy người đau lòng hai không thì có liên quan gì tới tôi? Tôi cần phải mệt đầu lừa hai người sao?” Nói xong liền xoay người phát tay áo bỏ đi. Trước khi vào phòng còn lên liếc Kiều Y Khả, Kiều Y Khả, giờ giờ ngón cái với hắn, hai người hiểu ý cười.

Thuận Duyệt cũng không khóc nữa, một lát sau liền hậm hực làu bàu: “Bác sĩ ở chỗ này thật đúng là máu lạnh mà, không quan tâm đến cảm giác của người khác chút nào.”

Kiều Y Khả liền nói đỡ: “Cũng không phải vậy, bác sĩ nói cũng có lý mà, dù sao thực sự Lâm Vĩnh Giang không sao cả, đang ở trong phòng điều trị băng bó, một lát nữa sẽ ra.”

Kỷ Thuận Duyệt nhìn Kiều Y Khả, lại hỏi Kỷ Thuận Mỹ lần nữa: “Chị, cô ấy là ai vậy?”

Kỷ Thuận Mỹ trả lời một câu đơn giản: “Là bạn chị.”

Kiều Y Khả chủ động vươn tay ra: “Thuận Duyệt, xin chào, tôi tên Kiều Y Khả, em có thể gọi tôi là chị Y

Khả hoặc chị Kiều, hoặc cứ trực tiếp gọi tên Kiều Y Khả cũng được.”

Kỷ Thuận Duyệt bắt tay Kiều Y Khả, nói: “Em sẽ gọi là chị Y Khả. Chị Y Khả, cảm ơn chị đã tới giúp đỡ.”

Kiều Y Khả cười cười, trong lòng lại thầm nghĩ, cô bé Kỷ Thuận Duyệt này tuy có phần tùy hứng, nhưng vẫn chu toàn mọi cấp bậc lễ nghi.

Lại đợi một lát nữa, đúng lúc càng ngày càng nóng lòng, Lâm Vĩnh Giang liền được đẩy ra.

Lâm Vĩnh Giang ngồi trên xe lăn, bị băng bó rất nhiều chỗ. Kỷ Thuận Duyệt vừa thấy bộ dáng đó của Lâm Vĩnh Giang thì lại nhịn không được bật khóc. Lâm Vĩnh Giang suy yếu kéo tay nàng, tỏ vẻ an ủi. Y Tá nói tuy Lâm Vĩnh Giang không có vết thương nặng, nhưng hơi nhiều chỗ bị thương, thể lực không đủ, cho nên trước mắt không tiện hoạt động, giờ cần được đưa đến phòng truyền dịch để truyền thuốc.

Đến phòng truyền dịch, mọi thứ đều được thu xếp xong xuôi, thuốc cũng được treo lên để truyền, Kỷ Thuận Mỹ liền bắt đầu hỏi Thuận Duyệt: “Thuận Duyệt, em nói cho chị biết, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Kỷ Thuận Duyệt nói: “Em cũng không biết rốt cục xảy ra chuyện gì. Buổi chiều em đang ở phòng tự học ôn tập thì có bạn học tới tìm em, nói Lâm Vĩnh Giang xảy ra chuyện. Em đi theo bạn ra khu vườn hoa nhỏ trong vườn thì tìm được Vĩnh Giang, lúc ấy anh ấy nằm trên mặt đất, cả người đầy máu, chỉ ôm ngực kêu đau. Em sợ quá nên chạy vội đưa anh ấy vào viện, sau đó gọi cho chị.”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Lâm Vĩnh Giang, hỏi hẩn: “Vĩnh Giang, giờ em có sức nói chuyện không? Có thể cho chúng tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Lâm Vĩnh Giang gật gật đầu, nói: “Chị, thật ra em cũng mơ hồ không rõ. Lúc chiều có người bạn học đến tìm em, nói có một người đồng hương tới thăm em, đang đợi ở vườn hoa trong trường. Em không nghĩ nhiều liền đi ra, trước khi đi vẫn còn suy đoán không biết là ai. Kết quả vừa đến khu vườn liền có ba người kéo em tới một chỗ vắng người rồi bắt đầu đánh em, lúc đánh em vẫn không chịu khuất phục, liều mạng đánh trả, thế là có một người rút dao ra, để hai người kia giữ em, cứa một dao lên người em. Vết dao cũng không sâu lắm, nhưng rất đau, còn chảy nhiều máu, dần dần đầu óc trở nên mơ hồ, sau đó thì Thuận Duyệt tới.”

Kỷ Thuận Mỹ cùng Kiều Y Khả liếc nhìn nhau. Kiều Y Khả hỏi: “Gần đây em có đắc tội với ai không?”

Lâm Vĩnh Giang lắc đầu, Kỷ Thuận Duyệt dành nói trước: “Vĩnh Giang ở trường được nhiều người quý lắm, giáo sư lẫn bạn học đều thích, sao có chuyện đắc tội với ai được.”

“Chẳng lẽ là đánh sai người?” Kiều Y Khả nói.

“Cũng có thể, quả thực em không đắc tội với ai cả.” Lâm Vĩnh Giang nói xong, dường như có chút mệt mỏi,

nói với Kỷ Thuận Duyệt: “Thuận Duyệt, em chưa ăn tối phải không? Anh hơi mệt, em đi mua chút gì để ăn được chứ?”

Kỷ Thuận Duyệt đau lòng nhìn Lâm Vĩnh Giang: “Vĩnh Giang, để em đi, anh muốn ăn gì?”

“Em thích ăn gì thì cứ mua, anh cũng không kén chọn.” Lâm Vĩnh Giang nói.

Kỷ Thuận Duyệt đi xuống dưới lầu mua đồ ăn. Chờ Thuận Duyệt đi xa, Kiều Y Khả hỏi: “Lâm Vĩnh Giang, em còn chưa nói hết phải không?”

Lâm Vĩnh Giang nhìn Kiều Y Khả, hỏi Kỷ Thuận Mỹ: “Chị, cô ấy là ai?”

Kỷ Thuận Mỹ giải thích: “Cô ấy là bạn tốt nhất của chị, có thể tin tưởng được.”

Lâm Vĩnh Giang gật gật đầu với Kiều Y Khả, ra ý chào. Sau đó liền nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Chị, quả thực em chưa nói hết, nhưng lại không thể để Thuận Duyệt biết được. Ba người kia nhất định không phải nhận lầm người, bởi vì họ biết tên của em, trước khi đi họ còn nói ‘Tiểu tử họ Lâm này đúng là cóc đòi ăn thịt thiên nga, dám chú ý Kỷ tiểu thư, lần này phải để cho hán nếm thử thịt thiên nga một phen.’”

Lòng Kỷ Thuận Mỹ khe thất, thế nhưng lại có liên quan tới Thuận Duyệt.

Lâm Vĩnh Giang nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Chị, trăm ngàn lần chị đừng nói cho Thuận Duyệt biết, em không muốn để cô ấy có gánh nặng về tâm lý gì. Em kể cho chị, cũng không phải sợ những người này lại tới tìm em, mà em chỉ lo cho Thuận Duyệt, sợ cô ấy sẽ bị người khác hãm hại mà không biết gì.”

Kỷ Thuận Mỹ gật gật đầu: “Được, chị sẽ nghĩ biện pháp để điều tra rõ chuyện này. Vĩnh Giang, cảm ơn em đã suy nghĩ thay Thuận Duyệt như vậy.”

Mặt Lâm Vĩnh Giang liền đỏ lên: “Chị, Thuận Duyệt là người mà em yêu nhất, sao em có thể không suy nghĩ cho cô ấy được.”

Đang nói thì Kỷ Thuận Duyệt mua đồ ăn trở về, vẻ mặt vẫn bình thường như lúc mới đi, đút cho Lâm Vĩnh Giang ăn.

Kiều Y Khả và Kỷ Thuận Mỹ nhìn thấy, hình như đôi vợ chồng son ngọt ngào thân mật kia có rất nhiều lời muốn nói, liền thức thời đứng lên, hỏi thăm Lâm Vĩnh Giang một lát rồi cũng không thể không đứng dậy nói xuống lầu bắt tắc xi về, Lâm Vĩnh Giang liền gật đầu nói không thành bất đề. Kỷ Thuận Mỹ thấy cũng không giúp được gì nữa, liền lấy một ít tiền đưa Thuận Duyệt, để nàng mua thuốc. Lâm Vĩnh Giang sĩ diện, nói sao cũng không chịu, thẳng đến khi Thuận Mỹ sắp không vui đến nơi mới đồng ý.

Thuận Duyệt đưa Thuận Mỹ và Kiều Y Khả xuống lầu. Lúc đi tới cửa, Kỷ Thuận Mỹ nói với Thuận Duyệt:

“Thuận Duyệt, Vĩnh Giang là chàng trai tốt, em phải giữ chặt lấy cậu ta, đừng cứ tùy hứng mãi.”

Thuận Duyệt vui mừng: “Chị, chị không phản đối tui em nữa?”

Kỷ Thuận Mỹ thở dài: “Không phản đối, chàng trai này cũng rất thật lòng với em. Chỉ là, Thuận Duyệt, chị không phải đối cũng không có ích gì, cái em cần vượt qua chính là người nhà mình cơ.”

Kỷ Thuận Duyệt gật đầu: “Chị, em hiểu, em không sợ.”

Kiều Y Khả gọi tắc xi, đưa Kỷ Thuận Mỹ về nhà trước.

Trên xe, Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả nói: “Y Khả, may mà có cô tới, nếu không tôi thật sự hoang mang sợ hãi không biết làm gì.”

Kiều Y Khả cũng không đáp những lời này của Kỷ Thuận Mỹ, lại nói: “Thuận Mỹ, Thuận Duyệt đừng cảm ơn cô.”

Kỷ Thuận Mỹ quay sang, thở dài: “Đừng cảm thì nhất định sẽ hạnh phúc sao?”

“Đừng cảm có lẽ không nhất định sẽ hạnh phúc, nhưng không đừng cảm thì nhất định sẽ không hạnh phúc.”

Kỷ Thuận Mỹ không nói lời nào, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng biết Kiều Y Khả không nói Thuận Duyệt mà là nói nàng, Kỷ Thuận Mỹ.

Hết chương 22

23. Chương 23

Xe chạy thẳng một đường, rất nhanh tới cửa nhà Thuận Mỹ. Kiều Y Khả xuống xe, tiễn Thuận Mỹ đến cửa: “Thuận Mỹ, hôm nay cô mệt lắm rồi, mau vào nghỉ ngơi đi.” Nụ cười nhẹ nhàng như ánh trăng trong trẻo giữa màn đêm, như vầng sáng nhu hoà động lòng người.

Kỷ Thuận Mỹ gật gật đầu, xoay người đi vào. Ngày hôm nay thực sự mệt không chịu nổi.

Đi xuyên qua sân, tiến vào phòng trong, bất ngờ ngoài ý muốn là Cảnh Tiêu Niên không ngờ đã sớm trở về. Thuận Mỹ kinh ngạc: “Tiêu Niên, sao anh về sớm vậy?”

Cảnh Tiêu Niên nhìn Kỷ Thuận Mỹ, bất mãn hừ lạnh một tiếng.

“Tiêu Niên, anh ăn chưa?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi.

Cảnh Tiêu Niên không nói lời nào, ánh mắt thẳng tắp nhìn chương trình trên TV.

Kỷ Thuận Mỹ khẽ thở dài, vị đại lão gia nhà mình này, cứ ba ngày năm bữa lại nổi lên tính bướng bỉnh, cứ như người đa nhân cách vậy. Nhưng hôm nay Thuận Mỹ thực sự cảm thấy mệt mỏi, cũng không có tâm tình ngẫm nghĩ đến tâm tư của đại lão gia, thấy Cảnh Tiêu Niên không nói gì thì cũng trầm mặc đi về phòng ngủ, chuẩn bị thay đồ.

Cảnh Tiêu Niên ngồi đó, thấy Kỷ Thuận Mỹ đi vào phòng ngủ thật lâu cũng không đi ra, nổi bất mãn tăng vọt lên thành cơn tức giận.

Hắn nhin không được lao vào phòng trong: “Này, Kỷ Thuận Mỹ, cả ngày hôm nay cô chẳng có việc gì quan trọng cần làm cả, thế mà còn đi chơi đâu đó? Trời tối rồi còn không về, không biết ở nhà có chồng cô chờ ăn cơm sao?”

Kỷ Thuận Mỹ thay đồ xong xuôi, kỳ quái dị thường nhìn Cảnh Tiêu Niên: “Cảnh Tiêu Niên, thứ nhất, em không phải thiếu nữ vị thành niên, phải về nhà trước khi trời tối. Thứ hai, anh không phải người chồng 9 – 5*, cứ hết giờ làm liền vội vàng về. Anh nói anh ở nhà chờ ăn cơm tối, thử hỏi xem, năm năm kết hôn đều giống nhau, nhưng anh lại cố tình chọn đúng ngày em không ở nhà mà về nhà đúng giờ, em còn có cách gì?”

(*9-5: giờ làm việc căn bản của đại đa số người)

Dứt lời, cũng không để ý tới phản ứng của Cảnh Tiêu Niên, đứng dậy nằm lên giường.

Cảnh Tiêu Niên liền giận sôi lên. Rõ ràng sáng trước khi đi làm, Kỷ Thuận Mỹ cười như hoa nở với hắn, hại cả một ngày trời Cảnh Tiêu Niên mất hồn mất vía. Nhưng cố tình khi hắn vội vàng gấp gấp trở về, lại đụng ngay phải vườn không nhà trống. Chờ mãi nóng ruột không thôi còn không tính, đã thế còn bị Kỷ Thuận Mỹ trách móc một phen.

Cảnh Tiêu Niên tức đến ngứa răng, từ khi nào thì Kỷ Thuận Mỹ này chẳng những biết cười xinh đẹp, mà mồm miệng cũng sắc sảo, cay nghiệt hẳn lên như thế!

Cảnh Tiêu Niên thở phì phì trở lại phòng khách, nếu là bình thường thì hắn đã sớm nổi giận, rồi càn tuôn ra hàng tràng lời nói khó nghe. Nhưng tối nay, hắn cứ tự biên tự diễn trong lòng mấy lần, dần dần lửa giận cũng tắt, cảm thấy bùng nổ một phen cũng vô nghĩa.

Tiếp tục xem TV. Thật ra cũng xem lung tung, cứ tâm tư của hắn vốn không đặt ở chương trình đang chiếu.

Được một lát thì Kỷ Thuận Mỹ đi ra: “Anh ăn gì?”

“Nấu mì đi.” Cảnh Tiêu Niên đáp.

Một hồi một trả lời, coi như một trận giao phong đã qua.

Vừa rồi lúc Kỷ Thuận Mỹ nằm trên giường, chỉ một lát liền cảm thấy không được tự nhiên. Không được tự nhiên ở chỗ nào, nàng cũng không nói rõ được. Cẩn thận suy nghĩ liền thấy kỳ quái, thế nhưng hôm nay Cảnh Tiêu Niên lại không nổi trận lôi đình. Bình thường trước kia ít nhất hần hẩn sẽ dùng lời nói để phản kích Kỷ Thuận Mỹ, gạt bỏ hoàn toàn tự tôn của Kỷ Thuận Mỹ, sau đó quăng đồ đồ đạc rồi nghênh ngang đi. Nhưng hôm nay hần im ắng lặng lẽ không một tiếng động khiến Kỷ Thuận Mỹ hơi sợ, thế này rất bất bình thường.

Cảnh Tiêu Niên thoả hiệp bằng sự im lặng, Kỷ Thuận Mỹ liền cũng không nhẫn tâm. Cho dù là người qua đường Giáp hay người qua đường Ất thì đã ngày ngày cùng nằm trên một cái giường thì cũng không thể để mặc hần đối, huống chi hần vẫn là chồng của nàng. Quên đi, so đo nữa thì cũng đâu thể tính toán quá làm gì.

Kỷ Thuận Mỹ liền rời giường, nấu đồ ăn cho Cảnh Tiêu Niên. Mỳ nấu xong, Kỷ Thuận Mỹ cũng chưa ăn gì cho nên hai người ngồi xuống cùng ăn.

Kỷ Thuận Mỹ vừa ăn vừa giải thích: “Tiêu Niên, Thuận Duyệt xảy ra chuyện, em phải tới bệnh viện cho nên mới về trễ.”

Cảnh Tiêu Niên “Ồ” một tiếng, hỏi: “Thuận Duyệt làm sao vậy?”

Cảnh Tiêu Niên biết Lâm Vĩnh Giang tồn tại, cho nên Kỷ Thuận Mỹ cũng không kiêng dè hần, kể lại mọi việc xảy ra, bao gồm cả phần mà Lâm Vĩnh Giang không nói cho Thuận Duyệt biết kia.

Nói xong, Kỷ Thuận Mỹ liền hỏi Cảnh Tiêu Niên: “Anh có thể điều tra giúp em xem rốt cuộc là ai làm được không?”

“Việc này không khó.” Cảnh Tiêu Niên chỉ nói ngắn gọn một câu, Kỷ Thuận Mỹ liền an tâm.

Tuy rằng trong sinh hoạt cá nhân của mình thì Cảnh Tiêu Niên không quy củ cho lắm, nhưng khi làm việc gì đó thì năng lực của hần lại là số một số hai. Hần đã nói không khó thì chắc chắn sẽ không khó, rất nhanh là có thể biết được chân tướng sự tình.

Một lát sau, Cảnh Tiêu Niên ăn xong bát mì rồi đột nhiên hỏi: “Thuận Mỹ, không phải vì em có chuyện muốn nhờ anh cho nên mới bằng lòng nấu mì cho anh ăn đấy chứ?”

“Không phải.” Thuận Mỹ trả lời ngắn gọn.

Cảnh Tiêu Niên chờ câu tiếp theo, chờ Kỷ Thuận Mỹ nói: “Em sợ anh dối bụng”, hoặc là “Anh bị dối em không ngủ được”, hay có thể “Anh chờ em về cũng không dễ dàng gì.”

Mọi nữ nhân của hắn đều đã nói như vậy, đương nhiên còn ngọt ngào hơn những lời này nhiều. Ít nhất thì Kỷ Thuận Mỹ cũng nên nói mấy câu cải lương đơn giản chứ nhỉ?

Cảnh Tiêu Niên chờ, chờ tới chờ lui mà Kỷ Thuận Mỹ chẳng nói câu gì. Cảnh Tiêu Niên có chút thất vọng, nữ nhân không thú vị này, có thay đổi thế nào thì cũng vẫn vô vị như thế. Nhưng lúc thất vọng thì đồng thời nhớ lại câu “không phải” vừa rồi của Kỷ Thuận Mỹ, hắn lại thấy hơi hơi vui. Nàng đã nói không phải thì nhất định không phải. Khả năng lớn nhất của Kỷ Thuận Mỹ chính là mỗi ngày đều nói thật, thật đến chọc tức Cảnh Tiêu Niên. Chắc chắn nàng sẽ không vì muốn Cảnh Tiêu Niên vui mà nói dối. Điểm ấy Cảnh Tiêu Niên cực kỳ hiểu rõ, cũng rất tin tưởng.

Ăn xong, thu dọn rồi, Kỷ Thuận Mỹ nói nàng mệt mỏi, muốn ngủ sớm, nói xong liền rửa mặt nằm xuống. Cảnh Tiêu Niên cũng vội vàng nói hắn cũng mệt, muốn ngủ sớm, thế nhưng vẫn chậm một bước. Lúc hắn nằm xuống, quay về phía Kỷ Thuận Mỹ thì phát hiện nàng đã ngủ. Cảnh Tiêu Niên buồn bực nằm thật lâu mới nặng nề ngủ.

Kỷ Thuận Mỹ quả thật mệt mỏi không ít. Sáng hôm sau rời giường, xương sống chỗ lưng đau, toàn thân không chỗ nào không đau. Ngay cả lúc đi đường hai chân cũng nặng như đeo ngàn cân, đáng vẻ quái dị khôi hài.

Cảnh Tiêu Niên thấy thế, thô lỗ nói không cần Kỷ Thuận Mỹ chuẩn bị bữa sáng, hắn đi ra ngoài ăn, lại ồn ào gọi điện thoại, mua bữa sáng về cho Kỷ Thuận Mỹ. Trước khi đi còn ngang ngược nói: “Ồ yên nhà đợi chứ đừng đi đâu, vừa ra khỏi cửa liền mệt thành thế này, làm cái gì cũng không được.”

Cảnh Tiêu Niên đi rồi, Kỷ Thuận Mỹ nghĩ tới đáng vẻ của hắn, đột nhiên nở nụ cười.

Là bọn họ đều già đi sao? Cảnh Tiêu Niên tuổi trẻ khí thịnh bá đạo mãnh liệt như thế, từ khi nào bắt đầu cũng học được cách quan tâm phụ nữ vậy. Hoặc là do hắn hiểu lầm đó tình cờ gặp hắn và Minnie, hắn đã quá đáng tới mức nào? Lại hoặc là, một đêm hắn mơ ngủ tỉnh dậy, nhận ra bắt đầu từ đêm tân hôn, năm năm qua hắn đối xử với Kỷ Thuận Mỹ rất quá đáng?

Kỷ Thuận Mỹ lắc đầu. Cảnh Tiêu Niên hỉ nộ vô thường, không phải nàng chưa từng trải nghiệm qua. Từ rất lâu rất lâu về trước, ngay từ năm năm trước, nàng đã nói với bản thân rằng vĩnh viễn lòng đừng tồn tại chút ảo tưởng nào với người đàn ông này. Hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn. Trông mong hắn là tự ép buộc mình. Biện pháp duy nhất khiến bản thân không bị tổn thương, chính là đối với hắn tâm tính như nước.

Ăn sáng xong, Kỷ Thuận Mỹ trở lại giường nằm, thế nào cũng không muốn đi. Thân thể đau nhức đi thường, từ khuỷu tay đến eo đều cử động khó khăn.

Kỷ Thuận Mỹ cười khỏ, không ngờ cơ thể mình lại yếu tới mức này.

Đang nằm, chuông cửa liền vang lên.

Kỷ Thuận Mỹ nghe thấy tiếng dì giúp việc mở cửa, qua một lát, dì liền tiến vào hỏi: “Thái thái, có một vị Kiều tiểu thư tới thăm ngài, có thể để cô ấy vào không?”

Là Kiều Y Khả!

Kỷ Thuận Mỹ vội vàng ngồi dậy: “Mau, mời cô ấy vào.” Nói xong liền chuẩn bị thay quần áo. Trong lòng gấp gáp, đi đứng cũng không nghe sai khiến, chờ nàng tìm được quần áo thì Kiều Y Khả đã vào tới nơi.

“Thuận Mỹ.” Kiều Y Khả gọi Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ gơ bộ đồ chuẩn bị thay, bất đắc dĩ đứng trước giường: “Y Khả, để cô cười rồi, nhìn thấy bộ dáng tôi đầu bù tóc rối tiêu tụy thế này.”

Kiều Y Khả cười: “Thuận Mỹ, bây giờ cô nhìn khá lắm mà, so với vẻ đoan trang thường ngày thì có thêm vài phần xinh đẹp biếng nhác.”

Kỷ Thuận Mỹ bỏ bộ đồ đang định thay xuống, ngồi trở lại trên giường: “Y Khả, sao cô lại tới đây? Mau ngồi đi.” Nói xong liền dịch qua một bên, để Kiều Y Khả ngồi xuống cạnh mình.

“Thuận Mỹ, hôm nay cảm giác thế nào?” Kiều Y Khả hỏi.

“Không tốt lắm, cả người đau nhức vô lực, toàn thân không chỗ nào không đau.” Kỷ Thuận Mỹ trả lời.

Kiều Y Khả cười, không nói gì.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn ánh mắt giả hoạt của Kiều Y Khả, bỗng nhiên hiểu ra: “Giỏi lắm, Y Khả, nhất định là cô cố tình đến nhìn tôi để cười đúng không? Nhìn xem vị thiếu nữ nãi nãi bình thường không chịu rèn luyện giờ thành cái dạng gì.” Nói xong liền làm bộ như tức giận, không nói nữa, lại len lén liếc Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả vội vàng giải thích: “Thuận Mỹ, không phải thế đâu, tôi biết hôm nay chắc chắn thân thể cô sẽ không thoải mái, cho nên mới mang thuốc đến để mát xa cho cô.”

“Hả?” Kỷ Thuận Mỹ nghe vậy liền không giả vờ được nữa: “Thuốc gì cơ?”

Kiều Y Khả liền lấy một bình rượu thuốc trong túi ra: “Đây, chính là thứ này. Nhưng đây không phải mẩu

chốt, mà quan trọng là món Kiều thị mất xa tổ truyền của nhà họ Kiều chúng tôi, cái này quả thực thần y diệu thủ, sẽ lập tức khiến cô thoải mái.”

Kỷ Thuận Mỹ cười: “Y Khả, cô lại trêu tôi rồi, cô lớn lên ở cô nhi viện từ nhỏ, sao có thể có phương thuốc tổ truyền được.”

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ, không hề cười, nói: “Thuận Mỹ, đây là sự thật. Lúc tôi vừa tròn tám tuổi, cha mẹ ngoài ý muốn mất đi, bọn họ đều là con độc nhất, cha mẹ già hai bên đều không còn, lại không có thân thích gì, cho nên tôi mới bị đưa vào cô nhi viện. Nhà của tôi đã bán đi, viện trưởng cho tôi chỗ ở, sau đó tôi đi học múa, đều dùng hết tiền rồi. Trừ cái đó ra, trong nhà có truyền xuống dưới một quyển sách mất xa, là ba của tôi tự mình tổng kết tâm huyết của ông, trước kia ông là thợ mất xa có tiếng.”

Kỷ Thuận Mỹ chỉ nghĩ câu chuyện vừa rồi Kiều Y Khả kể là vui miệng nói để dỗ nàng vui thôi, không ngờ lại thực sự có việc này, lập tức cảm thấy mình lỡ lời.

Kiều Y Khả hơn Kỷ Thuận Mỹ một tuổi. Năm ấy cô tám tuổi, nàng bảy tuổi, hai cô bé chưa hề quen biết nhau, vậy mà cùng một năm đều mất đi người thân nhất.

Vận mệnh xoay vần, khiến cho hai mươi năm sau, các nàng gặp nhau ở hiện tại. Vốn cứ nghĩ vận mệnh của hai người không có điểm gì tương tự, nhưng thì ra hai mươi năm trước họ đã trải qua những thứ giống nhau.

Lòng Kỷ Thuận Mỹ đầy khổ sở: “Y Khả, xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn nói vậy.”

“Không sao cả.” Kiều Y Khả cười: “Thuận Mỹ, tôi không có tay nghề như ba mình, nhưng nhìn quả bầu cũng vẽ ra chiếc gáo, cũng học xong một ít, chúng ta trước cứ thử xem đi, được không?”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả, gật gật đầu: “Y Khả, tôi tin cô.”

Hết chương 23

24. Chương 24

Kiều Y Khả đứng dậy, đóng cửa lại, sau đó kéo bức màn phòng ngủ. Căn phòng nhất thời trở nên tối tăm, bức màn màu hồng nhạt biến hoá nhanh chóng, thành một phù thuỷ lành nghề bao phủ cả căn phòng trong sắc vàng ấm áp mỏng lung như mộng ảo. Nhất thời, những đốm sáng dây dưa quẩn quýt, di động không ngừng, khiến căn phòng nguyên bản bình đạm tao nhã được điểm xuyết thêm mấy phần quyến rũ, vài phần ái muội.

Tim Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên giật thót, cảm giác khẩn trương hưng phấn, chờ mong kèm sợ hãi thường xuất hiện mấy ngày vừa qua lại quen thuộc trào dâng trong lòng.

Nàng vẫn ngồi không nhúc nhích, nhìn Kiều Y Khả thuần thực làm xong mọi việc, như không có việc gì trở lại bên nàng, đột nhiên kinh ngạc nói: “Ồ, Thuận Mỹ, sao cô chưa cởi đồ ra?”

Kỷ Thuận Mỹ ngẩn ra không hiểu: “Sao phải cởi đồ chứ?”

Kiều Y Khả ngây người: “Mát xa mà, không phải mới nói sao?”

Kỷ Thuận Mỹ “ah” một tiếng, chậm chạp không chịu nhúc nhích.

Kiều Y Khả áp hai lòng bàn tay với nhau, đang dùng lực xoa xoa hai tay. Thấy Kỷ Thuận Mỹ vẫn không nhúc nhích liền dừng lại, hỏi: “Làm sao vậy, Thuận Mỹ?”

Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu, nhìn Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả cũng nhìn nàng.

Một người có chút dăm chiêu không biết suy nghĩ gì. Một người tràn ngập thắc mắc không biết đối phương nghĩ gì.

Thẳng đến khi Kỷ Thuận Mỹ đứng lên, chủ động trao cho Kiều Y Khả một nụ cười mỉm: “Được rồi, giờ bắt đầu đi.” Nói xong liền cởi đồ.

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ trút bỏ từng món đồ, lộ ra thân thể bóng loáng xinh đẹp, trong lòng không phải không khấn trương. Vừa rồi lúc Kỷ Thuận Mỹ nhìn chăm chú, cô suýt nữa để lộ sự sợ hãi.

Ánh mắt chăm chú của Kỷ Thuận Mỹ tràn đầy tin tưởng cùng quyến luyến. Sự tin tưởng cùng quyến luyến này khiến Kỷ Thuận Mỹ cuối cùng hạ quyết tâm, đem mình giao cho Kiều Y Khả. Mà Kiều Y Khả biết, ánh mắt mình lúc ấy phải trong suốt mà ôn hoà. Lúc này nếu có chút dục vọng nào trong ánh mắt đều sẽ doạ Kỷ Thuận Mỹ chạy mất.

Đôi mắt thản nhiên trong sáng, mà cõi lòng lại mênh mông kích tình. Kiều Y Khả che dấu dục vọng thực vất vả. Cũng may mà nhìn chung Kỷ Thuận Mỹ cũng khá thích Kiều Y Khả. Đã thích thì không thể kháng cự.

Lúc này Kỷ Thuận Mỹ đã cởi áo ngực, chỉ còn lại quần lót trên người.

Kỷ Thuận Mỹ cúi người nằm xuống, một đường cong uốn lượn quyến rũ linh lung hoàn mỹ hiện ra trước mặt Kiều Y Khả.

Đây là thứ mà Kiều Y Khả mong nhớ ngày đêm muốn có được. Giờ phút này, khoảng cách để có thể chạm

tới chỉ một bước chân. Kiều Y Khả lại vẫn nhìn xuống. Một bước này nếu không kìm nổi thì mọi toan tính trước đó đều uổng phí.

[Thuận Mỹ, có một ngày tôi muốn em chủ động xoay người, lao vào vòng tay tôi, ôm tôi thật chặt.] Kiều Y Khả thầm quyết định trong lòng.

Hít sâu một hơi, thu hồi tâm tư mạnh động nảy mầm, Kiều Y Khả bắt đầu mát xa cho Kỷ Thuận Mỹ.

Kiều Y Khả chà xát hai bàn tay cho nóng, sau đó lòng bàn tay trái phải cùng nhau đặt lên thân thể Kỷ Thuận Mỹ, bắt đầu mát xa từng bước.

“Thuận Mỹ, trước tôi chà xát thân thể cô cho nóng lên, sau đó lại dùng rượu thuốc, như vậy hiệu quả cũng nhiều hơn, cô khôi phục cũng nhanh.” Kiều Y Khả giải thích.

Kỷ Thuận Mỹ chôn mặt vào gối, nhẹ nhàng “uhm” một tiếng.

Một tiếng “uhm”, âm sắc triền miên nỉ non, không mượt mà thanh nhã như mọi ngày. Kiều Y Khả cũng biết, không chỉ một mình cô đang phải chịu dày vò.

Da thịt Kỷ Thuận Mỹ mềm mại trơn nhẵn mà co dãn. Lòng bàn tay Kiều Y Khả di chuyển khắp nơi, xoa nắn thật sâu, sau đó nhấc lòng bàn tay lên, đổi thành đầu ngón tay rơi xuống da thịt. Nói là rơi, nhưng lại khác với khi dùng lòng bàn tay đè ép. Giống ở chỗ đều nhẹ nhàng rơi xuống, vuốt ve như có như không mang theo nỗi thương tiếc cùng đau lòng. Sau đó, đầu ngón tay nhẹ tựa sương khói trượt đến một chỗ khác, lòng bàn tay lại rơi xuống, một lần nữa mát xa.

Một nặng lại một nhẹ, lúc đau nhói lúc tê rần, lúc cứng lúc mềm, mê ly giao hoà, như muốn nói lại thôi, tựa một lời tỏ tình trong im lặng, như ẩn ẩn khiêu khích, khiến người ta trong đau đớn mà gân cốt mềm nhũn, khát vọng âu yếm, trong âu yếm lại muốn bộc phát, chờ mong đau đớn. Trong nhất thời như một đốm lửa chậm rãi lan, như những lưỡi dao lướt qua, xoa nắn trái tim Kỷ Thuận Mỹ phập phồng, ngón ngang trăm mối cảm xúc.

Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy thân thể dần nóng lên, cũng không biết là hơi ấm nơi lòng bàn tay Kiều Y Khả hoà tan năng, hay lòng nàng hoà tan chính mình. Thẳng đến một lúc sau, hơi nóng dần di chuyển tới tứ chi bách hải, khô nóng khó nhịn, trái tim Kỷ Thuận Mỹ khê rung, nhịn không được khê rên.

“Thuận Mỹ, có phải đau quá không?” Kiều Y Khả nghe thấy tiếng rên của Kỷ Thuận Mỹ, liền quan tâm hỏi.

Mặt Thuận Mỹ đỏ lên, may mắn vẫn đang vùi đầu vào gối. Nàng có ngứa thớ đến đâu thì cũng là người phụ nữ đã kết hôn năm năm, đương nhiên nhận ra thanh âm nào là đau đớn, còn cái nào là dục vọng. Lập lời “ừ” một tiếng, xem như trả lời.

Kiều Y Khả lại không để ý, tiếp tục nói: “Giờ hơi đau một chút, ráng chịu nhé, chút nữa đổ rượu thuốc lên cô sẽ thấy nhẹ nhàng hơn.”

Sau khi toàn bộ lưng cùng tay chân được mát xa một lần, Kiều Y Khả đổ bình rượu thuốc ra, lại bắt đầu mát xa lần thứ hai.

Lần này Kỷ Thuận Mỹ không phát ra thanh âm gì nữa, rất im lặng, như thoả mái ngủ say.

Kiều Y Khả không nói gì nữa, chuyên tâm làm chuyện của mình.

Kỷ Thuận Mỹ không dám nói lời nào. Nàng vui mặt mình thật sâu vào gối. Nàng kinh ngạc phát hiện, không ngờ thân thể mình sẽ có dự vọng.

Năm năm chung sống với Cảnh Tiêu Niên, mỗi lần thân thiết nàng đều chịu đựng chờ chấm dứt. Nàng cứ nghĩ có thể mình mắc bệnh, hoặc là việc giữa nam nữ vốn như vậy, còn những thứ gọi là vui sướng tươi đẹp thì đều do những người kể chuyện điểm tô cho đẹp mà thôi.

Mãi cho đến hôm nay.

Những ngón tay dịu dàng nhất thế gian đánh thức thân thể nàng.

Thì ra dự vọng vẫn ngủ say, nó chỉ đang chờ đợi, đợi chờ một đôi tay như vậy.

Kiều Y Khả không đoán ra được trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng Kỷ Thuận Mỹ, lại đoán được dự vọng của thân thể nàng. Kiều Y Khả không chỉ là nữ nhân, còn yêu nữ nhân. Cho nên, không ai hiểu về thân thể nữ nhân hơn nàng.

Hô hấp hơi tán loạn không đều, thân thể kia dưới những ngón tay mình không tìm nổi dự vọng mà hòa theo, cả nỗi cô đơn trong nháy mắt khi mất đi an ủi ấy, Kiều Y Khả đều nhìn rõ. Bởi vì biết rõ nên mới đau lòng. Kiều Y Khả muốn Kỷ Thuận Mỹ, dự vọng muốn yêu thương nàng, bảo vệ nàng càng thêm mãnh liệt. Nữ nhân cao quý như lan, thanh nhã như cúc này hẳn nên được tận tâm che chở yêu thương, nhưng chẳng những tâm hồn nàng cô đơn, mà ngay cả thân thể cũng cô đơn.

Tựa một bản nhạc violon triền miên, màn mát xa khiến người ta rung động đến tận tâm can này rốt cục cũng chấm dứt.

Kiều Y Khả đỡ Kỷ Thuận Mỹ ngồi dậy, giúp nàng mặc quần áo, sau đó nói: “Thuận Mỹ, cô cử động một chút xem có phải tốt hơn nhiều rồi không.”

Thuận Mỹ làm theo lời, đi xuống đất, cử động vài cái rồi vui mừng nói: “Đúng thật là tốt hơn nhiều, không còn đau nhức như trước nữa. Y Khả, cô giỏi thật.”

Kiều Y Khả cười: “Hôm qua là lần đầu tiên cô học thể dục thẩm mỹ nên mới khó chịu như thế, sau này cứ từ từ rèn luyện với tôi, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Kỷ Thuận Mỹ cười: “Được, cô giáo Kiêu, tôi nhất định sẽ là một học viên chăm chỉ.”

Hai người nhàn nhã ngồi trò chuyện trong chốc lát, mồ hôi trên người Kỷ Thuận Mỹ dần bốc hơi.

Kiều Y Khả trở về phòng khách ngồi, Kỷ Thuận Mỹ đi tắm rửa một cái trước đã.

Kỷ Thuận Mỹ vận nước hơi nóng một chút, nước ấm như dòng thác trút xuống thân thể. Sau một phen tẩy rửa, nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, mà trong lòng lại dâng lên nỗi cô đơn vô hạn. Trên thân thể còn lưu lại hơi ấm nơi đầu ngón tay cô. Còn chưa lạnh đến hoàn toàn biến mất mà đã bắt đầu hoài niệm.

Giữa trưa, Kỷ Thuận Mỹ giữ Kiêu Y Khả lại ăn cơm. Kiêu Y Khả nói có hẹn với cô bạn Giáo Nhi cùng phòng, không thể ở lại ăn trưa với Kỷ Thuận Mỹ. Kỷ Thuận Mỹ có chút thất vọng, nhìn Kiêu Y Khả rời đi.

Không dây dưa lằng nhằng là phong cách nhất quán của Kiêu Y Khả. Kỷ Thuận Mỹ càng chờ, khoảng cách với Kiêu Y Khả lại càng ngắn lại. Kiêu Y Khả chờ mong ngày mà hai nàng không còn khoảng cách.

Ban đêm, lúc Cảnh Tiêu Niên ôm Kỷ Thuận Mỹ, lần đầu tiên nàng đẩy tay hắn ra.

Cảnh Tiêu Niên ngạc nhiên. Kỷ Thuận Mỹ chưa từng bao giờ từ chối hắn lúc ở trên giường.

“Tiêu Niên, anh cũng biết mà, thân thể em hôm nay không khỏe.” Kỷ Thuận Mỹ giải thích.

Có ý cầu xin, nhưng không thừa đường thương lượng. Mấy ngày qua Cảnh Tiêu Niên cố nhẫn nhịn, đến lúc này rốt cục biến mất hầu như không còn. Nữ nhân không biết tốt xấu này, chẳng lẽ còn vì Minnie mà không chịu nhìn mặt hắn sao? Thậm chí dám lấy chuyện trên giường để uy hiếp hắn.

Sau lần đó, Cảnh tiêu Niên không gặp Minnie nữa, cũng không hề chạm vào cô gái nào khác.

Cảnh Tiêu Niên đứng dậy, mặc quần áo bỏ đi, không nói một câu. Kỷ Thuận Mỹ chỉ yên lặng quay lưng lại với hắn, cũng không giữ hắn lại.

Cảnh Tiêu Niên lái xe thẳng đến chỗ Minnie.

“Kỷ Thuận Mỹ, ông đây muốn để cô biết, trên thế giới này thứ Cảnh Tiêu Niên tôi không thiếu nhất chính là đàn bà.” Cảnh Tiêu Niên oán hận nghĩ.

Kỷ Thuận Mỹ nằm trên giường, nghe tiếng Cảnh Tiêu Niên đóng cửa cái rầm bỏ đi. Không hề hối hận, không một chút ý nghĩ muốn giữ hắn lại trong đầu. Khi hắn dùng sức kéo cơ thể nàng lại gần, nàng đột nhiên nhớ tới đôi tay kia. Cực kỳ sắc sảo, cực kỳ dịu dàng. Chưa từng thô bạo như vậy bao giờ. Thân thể theo bản năng cự tuyệt, liền thuận miệng nói ra lý do như vậy.

Kỷ Thuận Mỹ vốn vẫn luôn nghĩ, làm một bữa sáng phong phú và nghe lời trên giường là bổn phận của người vợ là nàng. Cho nên hai việc này nàng cũng chưa từng để Cảnh Tiêu Niên chờ. Hắn muốn, nàng liền trao. Cố nén nổi khuất nhục và chán ghét trong đáy lòng, nhìn khuôn mặt dữ tợn thoả mãn của hắn. Nhưng mà hôm nay nàng lại luyến tiếc. Luyến tiếc khối thân thể còn vương hơi ấm nơi đầu ngón tay cô bị Cảnh Tiêu Niên đoạt mất. Luyến tiếc kỷ niệm tươi đẹp cả một ngày trời, ngay cả một đêm cũng không vượt qua mà đã bị phá nát thành mảnh nhỏ. Cứ để nàng tùy hứng một lần đi, cho tới giờ nàng cũng chưa từng làm việc gì vì bản thân cả.

Đêm nay, Kỷ Thuận Mỹ ngủ rất ngon. Giấc mơ đọng đầy tiếng nỉ non dịu dàng.

Hết chương 24

25. Chương 25

Suốt một đêm Cảnh Tiêu Niên không về.

Sáng Kỷ Thuận Mỹ tỉnh dậy, nhìn bên cạnh trống rỗng, ngẫm nghĩ, vẫn rời giường chuẩn bị bữa sáng như thường. Bản thân nàng cũng phải ăn cơm mà. Bữa sáng rất phong phú ngon lành. Ai nói chuẩn bị chu đáo cho bữa sáng là vì người chồng không thêm về kia?

Cảnh Tiêu Niên, từ hôm nay trở đi tôi sẽ không đội anh lên đầu nữa.

Anh cũng không cần đề cao bản thân mình.

Mà bên này, sau khi trải qua một đêm điên cuồng, Cảnh Tiêu Niên đúng giờ tỉnh dậy. Tuy rằng rất mệt mỏi, nhưng thói quen năm năm như một rất khó thay đổi. Luôn ước chừng lúc này tỉnh dậy là ngửi được mùi hương từ phòng bếp, rửa mặt rồi sau đó ăn cơm.

Quãng thời gian bữa sáng cũng là lúc duy nhất mà Cảnh Tiêu Niên trò chuyện cùng Kỷ Thuận Mỹ. Hầu như lúc nào hai người cũng trầm mặc. Cho dù im lặng thì bữa sáng của hai người cũng đã thành thói quen của Cảnh Tiêu Niên.

Sờ sờ bên cạnh, Minnie đã rời giường. Cảnh Tiêu Niên giật mình. Hiếm hoi nữ nhân này mới có lòng như thế, sau một đêm mệt nhọc mà sáng sớm vẫn có sức vậy. Cảnh Tiêu Niên ngẫm nghĩ, cũng rời giường.

“Tiêu Niên, anh dậy rồi.” Minnie ngọt ngào cười như mật.

Không hiểu sao Cảnh Tiêu Niên nhớ tới nụ cười của Kỷ Thuận Mỹ mấy ngày trước. Như hương hoa quế tháng tám, nhẹ nhàng dễ chịu, khiến người ta nhớ thương.

“Tối đây, mau rửa mặt rồi sau đó chúng ta cùng ăn điểm tâm. Bữa sáng này là do em tỉ mỉ làm đó, bình thường em đều gọi đồ ăn ở ngoài thôi.” Minnie ân cần như cô vợ nhỏ mới vào cửa, khiến Cảnh Tiêu Niên có phần không thích ứng.

Căn phòng này, mùi hương này, cách bài trí, nữ nhân ngọt ngào đến ngấy này, Cảnh Tiêu Niên đều không quen.

Cùng một vở kịch, thay đổi hiện trường và đạo cụ, dù có nhập vào vai diễn thì cũng không dễ dàng vậy.

Nhớ tới sự quyến rũ chiều chuộng tối hôm qua và sự chăm chỉ không ngại nhọc nhằn sáng nay của Minnie, Cảnh Tiêu Niên cũng không nói gì, yên lặng rửa mặt đánh răng. Ở trong nhà người khác, trong thoáng chốc khách mời lại trở thành chủ nhà.

Bữa sáng rất phong phú, cháo thịt băm trứng muối, sủi cảo thịt heo, còn có rau trộn.

Minnie vẽ mặt thẹn thùng nhìn Cảnh Tiêu Niên: “Tiêu Niên, mau nếm thử xem, người ta vừa nghĩ đến việc làm cho anh ăn, không biết trong lòng hạnh phúc đến nhường nào đâu.”

Cảnh Tiêu Niên cầm đũa, miễn cưỡng ăn cháo.

Nói là cháo lại không đủ nhừ, màu sắc không sáng, thịt băm ninh chưa kỹ, trứng muối nêm không đúng lúc. Cả tô cháo vừa nhìn đã thấy không phải màu sắc rõ ràng tươi sáng khiến người ta thèm ăn, mà màu bần bần giống màu súp thừa. Thứ gọi là sủi cảo, lại không có lớp cháy vàng phía dưới, do không đủ dầu mà lửa lại quá lớn, nên có màu xám tro như đất nồi. Lại nhìn mấy món khác, khoai tây thái sợi độ dày không đều, ngay cả món rau cần đơn giản nhất cũng không biết chọn cây non, nhìn qua sợi vừa thô vừa già.

Chưa nói đến hương vị, chỉ mới từ màu sắc mà Cảnh Tiêu Niên đã không muốn ăn. Có thể ăn mấy miếng đã là nể mặt lắm rồi.

Minnie không ngu ngốc, bằng không thì đã không thể ở bên Cảnh Tiêu Niên lâu như vậy. Thấy sắc mặt Cảnh Tiêu Niên khác thường, cũng không hỏi nhiều liền vội vàng nói: “Tiêu Niên, tiệm trà Hong Kong bên toà nhà đối diện có điểm tâm sáng không tệ đâu, sao em quên mất nhỉ, đã sớm muốn đưa anh tới đó nếm thử rồi.”

“Tôi no rồi.” Cảnh Tiêu Niên không nói nhiều, đứng dậy.

Minnie ngoan ngoãn lấy áo khoác, giúp Cảnh Tiêu Niên mặc. Sau đó đưa cặp tài liệu, tiễn Cảnh Tiêu Niên đến cửa, cuối cùng còn nói: “Tiêu Niên, tối qua em hạnh phúc lắm.”

Cảnh Tiêu Niên nhìn nhìn nàng, không nói gì, xoay người đi. Hắn nhin không được thăm đoán không biết giờ này Kỷ Thuận Mỹ đang làm gì. Nghĩ nghĩ, dạ dày liền cảm thấy khó chịu.

“Mình trở về nhìn xem nữ nhân vô vị này rốt cuộc có khẩu vị để nuốt trôi bữa sáng hôm nay không.” Cảnh Tiêu Niên tự tìm cho mình một lý do, lái xe về nhà.

Vào cửa, hắn thấy Kỷ Thuận Mỹ ngồi trước bàn, từ tốn ăn sáng.

Đối với việc Cảnh Tiêu Niên trở về, không thể không nói là ngoài ý muốn.

“Anh về rồi à.” Kỷ Thuận Mỹ chào một tiếng.

Thực bình tĩnh, không giống như làm bộ. Cảnh Tiêu Niên không chịu nổi nhất chính là lực sát thương biến vật hữu hình thành vật vô hình này của Kỷ Thuận Mỹ. Muốn so chiêu thì dù sao cũng cần đối thủ, bằng không cách sơn đả ngư, cuối cùng lại trở thành một trò cười.

Cảnh Tiêu Niên cởi áo khoác, rửa tay, ngồi vào trước bàn. Ngồi xuống bàn rồi mới phát hiện không có bữa sáng của hắn.

Kỷ Thuận Mỹ ăn ngon lành mấy món điểm tâm trước mặt.

Cảnh Tiêu Niên xấu hổ ngồi đó, một lúc lâu nhin không được hỏi: “Anh ăn gì đây?”

Kỷ Thuận Mỹ nghiêng đầu nhìn hắn, ngạc nhiên hỏi lại: “Anh chưa ăn sáng?”

Cảnh Tiêu Niên hoàn toàn nổi giận, lắc đầu.

Kỷ Thuận Mỹ tiếc nuối nhìn chén đĩa trước mặt: “Ngại quá, em ăn hết rồi, nếu không thì để em nấu cho anh bát mì nhé.”

Cảnh Tiêu Niên gật đầu, coi như đồng ý.

Sáng sớm, Cảnh Tiêu Niên từ chỗ một nữ nhân chạy về bên cạnh một nữ nhân khác. Từ một bộ chén đĩa này lao tới một bộ chén đĩa khác. Cùng là bữa sáng, dù chỉ một bát mì đơn giản thì Cảnh Tiêu Niên ăn cũng thoải mái hơn lúc này rất nhiều. Ăn xong liền cảm thấy mỹ mãn rời nhà đi làm. Kỷ Thuận Mỹ tiễn hắn tới cửa.

Cảnh Tiêu Niên chuẩn bị đi, Kỷ Thuận Mỹ lại đột nhiên gọi hắn: “Tiêu Niên.”

Cảnh Tiêu Niên quay đầu.

“Nhớ lần sau tìm một tình nhân biết nấu ăn nhé, đỡ phải vác bụng đói về nhà nhìn mặt cô vợ vô vị này.”
Dứt lời liền đóng cửa lại, vào nhà.

Cảnh Tiêu Niên đứng trước xe, giận sôi. Mới sáng sớm ra, hai bữa sáng đều bị ghen hòng.

Kỷ Thuận Mỹ vừa đi vào, vừa nhin không được muốn cười, nhớ tới sắc mặt giận đến biến thành màu gan heo của Cảnh Tiêu Niên.

Loại đàn ông sau một đêm vui vẻ thoả sức, từ giường người phụ nữ khác về lại còn muốn Kỷ Thuận Mỹ nằng làm bữa sáng để hắn ăn no, thực không khỏi quá không đặt bà vợ này vào mắt mà.

Đi tới cửa, Kỷ Thuận Mỹ dừng lại, nghĩ tới một việc, một việc cũng không quan trọng nhưng lại nhin không được cứ nghĩ đến. Người phụ nữ kia, nàng ta có lên đỉnh không nhỉ?

Nhớ lại lúc gặp ở trung tâm thương mại, Minnie thân thiết dán sát người Cảnh Tiêu Niên.

“Có lẽ là có.” Nghĩ tới nghĩ lui, Kỷ Thuận Mỹ đưa ra kết luận.

Chỗ đau nhức trên thân thể đã tốt hơn nhiều, Kỷ Thuận Mỹ hoạt động gân cốt, lại có chút phiền muộn.

Hôm nay xem ra không được gặp Kiều Y Khả. Bắt đầu từ khi nào thì trong cuộc sống của nàng, khắp nơi đều là Kiều Y Khả nhỉ?

Kỷ thuận Mỹ rất muốn đem chuyện lúc sáng kể cho Kiều Y Khả nghe, giống như trước kia nàng rất muốn đem mọi nỗi buồn khổ trong lòng tâm sự với Kiều Y Khả.

Cô vợ vốn ngoan ngoãn phục tùng thì thoảng cũng chinh được ông chồng vô lý.

Kỷ Thuận Mỹ có chút đắc ý nho nhỏ. Dù sao nàng thật sự không giống trước kia.

Kiều Y Khả có lớp học lúc sáng, nhưng trong lòng vẫn một mực nhớ tới Kỷ Thuận Mỹ.

Buổi mát xa ngày hôm qua, cô thật sự bỏ nhiều tâm huyết. Từng chút từng chút, say mê khao khát, xoa bóp đúng mực. Mà cô, cũng rất vất vả, hao phí nhiều tâm tư sức lực. Cũng may hiệu quả rất tốt.

Nổi lưu luyến trong ánh mắt Thuận Mỹ, đương nhiên Kiều Y Khả không hề coi thường. Cô đã nghĩ kỹ rồi, chiều đi tìm Thuận Mỹ, sau đó ra ngoài đi dạo. Quán cà phê cũng được, mà công viên cũng vậy, cô chỉ muốn ở bên Kỷ Thuận Mỹ.

Cô muốn để Kỷ Thuận Mỹ hiểu rằng, chỉ có Kiều Y Khả mới có thể xoa tan được nỗi cô đơn của nàng. Cho nên lúc chiều khi Kiều Y Khả xuất hiện trước mặt Kỷ Thuận Mỹ, thấy Kỷ Thuận Mỹ vui vẻ như thế cô cũng không kinh ngạc. Cô thích nhìn vẻ mặt ngượng ngùng đáng yêu như thiếu nữ của Kỷ Thuận Mỹ. Vẻ đẹp qua từng khoảnh khắc của Kỷ Thuận Mỹ được cô gom góp lại. Lưu giữ cho đến một ngày nào đó, ôm Kỷ Thuận Mỹ vào lòng, cùng nhau tính nợ cũ. Tính xem những ngày đã qua, Kỷ Thuận Mỹ đã khiến Kiều Y Khả trào dâng tình triền thê nào nhưng lại chỉ có thể kiềm chế.

“Y Khả, sao cô lại tới đây?” Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả mỉm cười đứng trước cửa nhà mình, hiếm hoi ngạc nhiên vui mừng.

“Hết giờ học tôi liền tới đây, lo cho cô đó, thân thể khá hơn chưa?” Kiều Y Khả hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ kéo Kiều Y Khả vào nhà: “Tôi đã đỡ nhiều rồi, ít nhiều là nhờ công cô mát xa, mau vào ngồi đi.”

Kiều Y Khả ngăn Kỷ Thuận Mỹ lại: “Thuận Mỹ, thời tiết đẹp thế này, chúng ta ra ngoài đi dạo một lúc đi.”

“Cũng được.” Kỷ Thuận Mỹ gật đầu đồng ý, về phòng thay đồ.

Rất nhanh, Kỷ Thuận Mỹ đã thay quần áo xong xuôi đi ra, hai người liền chuẩn bị ra ngoài.

Mới tới cổng, Kỷ Thuận Mỹ đã bị giật mình.

Một cô gái đang đứng trước mặt nàng, vênh váo tự đắc nhìn nàng.

“Cô là ai? Sao đứng trước cửa nhà tôi?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi.

Cô gái kia không kiêng nể gì nhìn Kỷ Thuận Mỹ đánh giá. Một hồi lâu sau, cô ta mới càn rỡ khinh miệt cười: “Thiếu nãi nãi nhà họ Cảnh, vợ của Cảnh tiên sinh cũng chỉ như thế mà thôi.”

Kỷ Thuận Mỹ nổi giận, quả nhiên có liên quan tới Cảnh Tiêu Niên. Vì cái gì những thứ có liên quan tới Cảnh Tiêu Niên đều là phụ nữ vậy!

Kiều Y Khả đi theo ra ngoài, đứng bên cạnh Kỷ Thuận Mỹ, còn chưa rõ xảy ra chuyện gì.

“Kỷ tiểu thư, tôi là Minnie, chúng ta đã từng gặp nhau.” Minnie đơn giản nói.

Kỷ Thuận Mỹ nhớ ra, không trách được nhìn thấy quen mặt, cô gái này chính là Minnie mà lần trước tình cờ chạm mặt.

“Cô tìm tôi có việc gì?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi.

“Thật ra cũng không có gì, tôi chỉ cố ý đến nói cho cô biết, tối qua Cảnh tiên sinh tới nhà tôi, suốt một đêm chúng tôi...” Nói đến chỗ mờ ám liền cố ý hạ thấp giọng, sau đó cười cười đầy ẩn ý.

Sắc mặt Kỷ Thuận Mỹ có phần không nhịn được, khuôn mặt vốn luôn bình tĩnh giờ hiện lên vài tia giận dữ.

Kiều Y Khả thấy vậy, liền nhìn Minnie: “Cô, là gái bán hoa?”

Thình lình bị người ta hỏi một câu như vậy, Minnie sửng sốt. Nhìn Kiều Y Khả, Minnie phục hồi tinh thần, tức giận mắng: “Cô thôi lảm, tôi là phóng viên!”

Kiều Y Khả đảo tròn con ngươi nhìn Minnie, bước chân cũng không dừng lại, đi quanh cô ả vài vòng: “Phóng viên? Phóng viên thời nay đều có bộ dáng lẳng lơ như cô hả?”

Minnie trợn mắt lườm Kiều Y Khả: “Cô tin hay không thì tùy.”

Kiều Y Khả dừng bước, lại hỏi: “Tôi nói này, phóng viên, cô đã ngủ với Cảnh Tiêu Niên rồi nhỉ?”

Minnie vênh váo nhìn Kiều Y Khả, không chút xấu hổ trả lời: “Cảnh tiên sinh yêu tôi.”

Trái tim Kỷ Thuận Mỹ khê nhói.

Kiều Y Khả vẫn treo nụ cười gian xảo giống sói: “Cô hẳn đã ngủ cùng Cảnh Tiêu Niên rất nhiều lần nhỉ?”

Minnie cười duyên: “Đương nhiên, chúng tôi ở trên giường vẫn rất ăn ý.”

Kiều Y Khả cười lớn: “Ăn ý ăn ý, quả thực ăn ý. Có điều, tôi nói này cô phóng viên, nói tới nói lui, còn không phải cô chính là một gái bán hoa sao?”

Mẽ Ny rốt cục nhận ra cái bẫy Kiều Y Khả giăng ra cho mình, khuôn mặt bắt gặp biến sắc.

Hết chương 25

26. Chương 26

Cô ả không thềm để ý tới Kiều Y Khả, trực tiếp đi đến trước mặt Kỷ Thuận Mỹ.

“Kỷ Thuận Mỹ, tôi nói cho cô biết, đừng có quần lấy Tiêu Niên nữa. Trong nhà có một bà cô mặt mốc như cô đã khiến anh ấy đủ phiền rồi. Đêm qua anh ấy chạy tới chỗ tôi, rúc vào lòng tôi như một đứa trẻ bị tổn thương vậy. Kỷ Thuận Mỹ, cô biết điều một chút, sớm rời khỏi nhà họ Cảnh đi, tôi sẽ không để Tiêu Niên bạc đãi cô đâu.”

Từ sau việc ở trung tâm thương mại lần trước, Cảnh Tiêu Niên không đi tìm Minnie nữa. cô ả này chẳng những lẳng lơ quyến rũ, hơn nữa lại rất thông minh, cũng hiểu được đôi chút tính tình Cảnh Tiêu Niên. Cô ta biết, nếu sau lúc đó mà mình chủ động tìm tới cửa, sống chết quần quýt lấy Cảnh Tiêu Niên thì hẳn sẽ lập tức phũ tay, hoàn toàn chấm dứt với mình.

Cho nên cô ả chờ, chờ Cảnh Tiêu Niên lại nhớ tới mình. Đêm qua, rốt cục cũng đợi được.

Cảnh Tiêu Niên hùng hổ đập cửa nhà cô, vừa vào liền không nói không rằng, đề cô lên giường. Cô ả liền cho rằng hẳn quá nhớ mình nên mới điên cuồng như vậy. Hơn nữa, đặc biệt là sau khi thân thiết, Cảnh Tiêu Niên không đi. Trước kia cho dù Minnie dùng chiêu trò gì, Cảnh Tiêu Niên cũng sẽ không qua đêm ở đó. Nhà, là nơi mà Cảnh Tiêu Niên vẫn sẽ quay về. Mà đêm đó, Cảnh Tiêu Niên lại không rời đi. Minnie mừng như điên. Cô ta nghĩ xa nhau một thời gian ngắn ngủi khiến Cảnh Tiêu Niên thêm mê đắm mình, không muốn xa rời dù một phút. Trở thành con dâu nhà họ Cảnh vẫn là giấc mơ của Minnie.

Thực ra không phải Minnie tham tiền, nói chính xác thì cô ta thực sự yêu Cảnh Tiêu Niên. Yêu người đàn ông này, yêu đến sau đêm hắn ở lại liền vội vàng đến tìm Kỷ Thuận Mỹ. Cô ả cảm thấy Cảnh Tiêu Niên ngủ lại là tín hiệu rõ ràng nhất với mình. Cảnh Tiêu Niên đã coi mình trở thành người phụ nữ có tư cách trở thành Cảnh thái thái.

Minnie cảm thấy mình thực thông minh. Nhưng lần này lại quả thật bị sự thông minh làm cho nhầm lẫn.

Kỷ Thuận Mỹ giận quá hoá cười, ngẩng đầu nhìn Minnie: “Sau này cô không cần đến tìm tôi nữa. Dù có chuyện gì thì tôi hy vọng là do tiên sinh nhà tôi nói cho tôi biết.” Nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lễ Minnie.

Minnie không ngờ Kỷ Thuận Mỹ ngoài mềm trong cứng, có chút trở tay không kịp.

Kiều Y Khả đi tới chắn trước mặt Kỷ Thuận Mỹ, nhìn Minnie từ trên xuống dưới: “Cô tên Minnie? Ừm, tên hay lắm, nghe là đã thấy giống đồ chơi rồi. Khả năng trên giường của cô chắc không tệ nhỉ? Đây người son phấn thô tục, bề ngoài cũng không ra vào đâu, chỉ có thể dựa vào kĩ xảo trên giường để giữ Cảnh tiên

sinh của cô đúng không?”

Nói về vẻ ngoài, so với một Kỹ Thuận Mỹ xuất trần, Kiều Y Khả thoát tục, thì Minnie quả thật có phần thô tục.

Kiều Y Khả lại chèn ép một lần nữa, khiến cho Minnie không nhận được: “Cô là cái quái gì, rảnh rồi đi quản chuyện người khác thế!” Minnie mắng.

“Tôi?” Kiều Y Khả chỉ vào mũi mình, nở nụ cười, sau khi cười xong, đột nhiên nghiêm túc nói: “Tôi giống cô, đều là người ngoài.” Nói xong liền đi tới trước mặt Minnie: “Này cô em, nghe chị đây nói một câu, tính tình cô như vậy thì cùng lắm cũng chỉ là loại kéo màn xuống không nhìn rõ người, ngủ cùng Cảnh Tiêu Niên mấy lần mà thôi, biết đủ đi! Muốn làm con dâu nhà họ Cảnh, Cảnh thái thái? Sao cô không tự soi gương đi, cô không chê bản thân xấu xí khó coi thì Cảnh Tiêu Niên cũng chẳng để cô vào nhà đâu!”

“Cô!” Minnie ghen hống nhìn trân trối, tức mà nói không nên lời.

“Tôi? Tôi làm sao?” Kiều Y Khả cười như không cười nhìn Minnie. Ánh mắt cô bắn ra tia lạnh lùng sắc bén, thẳng vào mắt đối phương.

Minnie không chống đỡ nổi ánh mắt này, đầu mắt một phen liền bại trận.

“Được, được lắm, Kỹ Thuận Mỹ, hôm nay tôi không lý luận với cô nữa, cô cứ chờ đi!” Minnie oán hận xoay người muốn đi.

“Cô đã từng gặp cô ra rồi?” Kiều Y khả tới trước mặt Kỹ Thuận Mỹ, thấp giọng hỏi.

“Ừ, ở trung tâm thương mại đã gặp cô ta cùng Cảnh Tiêu Niên, bọn họ đi với nhau.” Giọng Kỹ Thuận Mỹ đầy lạc lõng, Kiều Y Khả nghe mà đau nhói lòng.

Cô xoay phắt người về phía Minnie gọi: “Cô kia, cô đứng lại đó cho tôi.”

Minnie ngạc nhiên, đứng tại chỗ, theo tiếng gọi nhìn về phía Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả sải bước tiến lại, hung hăng tát Minnie một cái.

Tiếng vang thanh thúy, đánh cho cô ả lão đảo.

“Tôi nói cho cô biết, về sau chỉ cần nơi nào có Cảnh thái thái thì cô đều phải đi đường vòng, nếu không, nàng gặp cô một lần, tôi đánh cô một lần.” Ánh mắt Kiều Y Khả trong trẻo nhưng lạnh lùng, gần từng tiếng qua kẻ răng nghiêng chặt.

Minnie sợ tới mức không dám nói gì, khóc bỏ chạy.

Kiều Y Khả trở lại, đi đến trước mặt Kỷ Thuận Mỹ.

Những giọt nước mắt ẩn nhẫn của Kỷ Thuận Mỹ rốt cục rơi xuống. Nàng nhẹ nhàng dựa vào vòng tay của Kiều Y Khả. Kiều Y Khả dịu dàng ôm Kỷ Thuận Mỹ.

“Y Khả, có phải tôi rất vô dụng không, bị tình nhân của chồng tìm đến tận cửa như thế?” Ngắc đầu, Kỷ Thuận Mỹ rưng rưng lệ hỏi Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả lấy ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Kỷ Thuận Mỹ.

“Sẽ không, Thuận Mỹ, vừa rồi biểu hiện của cô tốt lắm, rất bình tĩnh, khéo léo, thông dong, ngay cả tôi cũng không ngờ.”

“Thật không?” Kỷ Thuận Mỹ bất giác có chút vui vẻ: “Nhưng trong lòng tôi rất khó chịu, tôi cảm thấy thực mất mặt.”

“Là vì cô yêu Cảnh Tiêu Niên sao?” Kiều Y Khả cẩn thận hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ lập tức kiên quyết lắc đầu: “Không, không phải, tôi không thích anh ta. Anh ta muốn có bao nhiêu tình nhân cũng được, tôi mặc kệ. Nhưng mà...” Nàng lại ngẩng lên, khổ sở nhìn Kiều Y Khả: “Nhưng mà vì sao cô ta lại muốn xuất hiện trước mặt tôi, tôi chỉ muốn nhắm mắt làm ngơ cũng không được sao? Ngay cả nguyện vọng nho nhỏ này cũng không thể thực hiện? Y Khả, Cảnh Tiêu Niên và đám tình nhân của hắn, tại sao họ lại muốn làm nhục tôi như thế!”

Kiều Y Khả đau lòng ôm chặt Kỷ Thuận Mỹ, nhẹ nhàng thủ thủ bên tai nàng: “Thuận Mỹ, hãy nghe tôi nói, trên đời này, nhục nhã không phải thứ người khác muốn gây cho cô là được, cô không làm sai gì, tại sao lại thấy nhục? Bọn họ chẳng qua đều là một đám xấu xa nhảy nhót mà thôi, không cần để ý. Cô, cứ sống tốt cuộc đời của mình thì vốn không ai có thể làm nhục cô cả, biết không?”

Kỷ Thuận Mỹ nghe, khẽ thút thít trong vòng tay Kiều Y Khả.

Cả công viên lẫn quán cà phê đều không đi được, Kiều Y Khả dìu Kỷ Thuận Mỹ trở về phòng, ở lại với Thuận Mỹ từ xế trưa tới tận hoàng hôn mới đi.

Khi Kiều Y Khả ra đến cửa, nắng muộn của buổi chiều tàn nhàn nhạt vàng óng nhuốm lên dáng hình cô lúc rời đi. Kỷ Thuận Mỹ cứ mãi trông theo, cõi lòng sinh ra vô hạn quyến luyến không muốn xa rời.

Có Y Khả ở bên, như thế trong lòng nàng mới có điểm tựa, Y Khả đi rồi, nàng tựa hồ lại nhớ tới Kỷ Thuận Mỹ trước kia.

Cảnh Tiêu Niên tan làm, theo bản năng định lái xe thẳng về nhà. Đi được một nửa mới nhớ tới lúc ban sáng bị Kỷ Thuận Mỹ cười nhạo, lại không cam lòng. Cứ thế về nhà thật sự rất mất mặt, không phải hẳn là Cảnh Tiêu Niên hô phóng hoán vũ coi đàn bà trên đời như món đồ chơi sao?

Quay đầu xe, Cảnh Tiêu Niên đến nhà Minnie.

Buổi chiều lúc Minnie về đến nhà, cảm hận đập nát một đồng bán đĩa. Nhưng có hận đến đâu thì cũng chỉ có thể nhịn. Cô ta biết lúc này không phải thời cơ khóc sụt mướt chạy đi tìm Cảnh Tiêu Niên kể khổ. Nếu đêm nay Cảnh Tiêu Niên đến thì cô ả có thể vừa lúc để hắn thấy bộ dáng uỷ khuất của mình. Nếu Cảnh Tiêu Niên không đến, chứng tỏ chưa đến thời cơ, tạm thời đành chôn dấu mối hận hôm nay. Tuy Minnie đã hạ quyết tâm, nhưng trong lòng vẫn rất bất an. Dù sao cô ta nhiều nhất cũng chỉ dò xét được bốn năm phần trái tim Cảnh Tiêu Niên.

Rốt cục Cảnh Tiêu Niên cũng tới.

Khoảnh khắc lúc Cảnh Tiêu Niên đẩy cửa vào, Minnie trong lòng mừng thầm, mà trên mặt lại bày vẻ uỷ khuất làm bộ rưng rưng chực khóc.

Cảnh Tiêu Niên chú ý thấy đôi mắt khóc đến sưng đỏ của Minnie, liền mặt nhăn mày nhíu hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi một cái, Minnie như nước sông vỡ đê, bổ nhào vào lòng Cảnh Tiêu Niên, gào khóc.

Cảnh Tiêu Niên có chút mất kiên nhẫn, vốn muốn tìm một chỗ có người an tĩnh chút rồi mới về nhà sau, nhưng cố tình bên này lại bắt đầu diễn Thủy mạn Kim Sơn*.

(* lũ lụt ngập tràn)

Đỡ Minnie ngồi vào sofa, Cảnh Tiêu Niên hỏi: “Rốt cục làm sao vậy, trước đừng khóc nữa.”

Minnie vừa thút thút khóc, vừa kể lại chuyện buổi chiều đi tìm Kỷ Thuận Mỹ. Đương nhiên những lời nổi lửa của mình thì không kể ra, chỉ nói chiều cô ta đi cầu xin Kỷ Thuận Mỹ đừng quẩn quýt lấy Cảnh Tiêu Niên nữa, để Cảnh Tiêu Niên đau lòng đến vậy, đêm hôm khuya khoắt còn phải chạy khỏi nhà. Minnie vừa nói vừa nức nở, lại lên nhìn sắc mặt Cảnh Tiêu Niên.

Mặt Cảnh Tiêu Niên xanh mét, đầy phẫn nộ.

Minnie nghĩ Cảnh Tiêu Niên đã giận lắm rồi, liền đơn giản đổ thêm dầu: “Tiêu Niên, anh biết không, Kỷ

Thuận Mỹ còn có một người bạn nào đó ở cạnh, một cô ả cực kỳ hung hãn, cô ta, cô ta tát em một cái!”

Nói xong Minnie liền nhoài về phía trước, lại muốn bổ nhào vào lòng Cảnh Tiêu Niên. Nhưng lúc này lại vồ hụt.

Cảnh Tiêu Niên vụt dậy, quát lớn: “Con tiện nhân tự cho mình là thông minh này, sao không đánh chết cô luôn đi!”

Mặt Minnie cứng đờ, miệng há hốc, lại quên mất lời kịch tiếp theo.

Cảnh Tiêu Niên xoay người bỏ đi, cũng không quay đầu lại.

Minnie đăm đăm nhìn hắn bỏ đi, lòng tràn đầy sợ hãi, ngay cả khóc cũng quên.

Cảnh Tiêu Niên vào xe, đạp thật mạnh lên tay lái.

Minnie này, nhìn qua thì thấy lạnh lợi nên mới ở cùng mấy tháng. Ai biết thế nhưng lại vẫn là loại óc heo!

Cảnh Tiêu Niên hận không thể đánh toi bởi cô ả một phen. Những người phụ nữ từng bên Cảnh Tiêu Niên, không ai dám hy vọng xa vời được làm vợ hắn. Họ có thể lên được giường Cảnh Tiêu Niên, nhưng không vào được cửa nhà hắn. Đây là quy củ bất thành văn, mọi người đều biết, chỉ có Minnie là không biết tự lượng sức mình.

Cảnh Tiêu Niên về nhà, thấy Kỷ Thuận Mỹ còn chưa bắt đầu bữa tối. Hắn cũng không khua môi múa mép gì, chỉ thuận miệng nói vài câu về việc nhà, lại quan sát phản ứng của Kỷ Thuận Mỹ. Với lòng tự trọng của Kỷ Thuận Mỹ thì ban ngày không biết khiến Minnie tức nghẹn thành cái dạng gì nữa. Trước mặt người cay nghiệt như Minnie, nhất định Kỷ Thuận Mỹ vẫn duy trì phong độ nhẫn nhịn, chờ Cảnh Tiêu Niên về rồi mới bùng nổ với hắn.

Cảnh Tiêu Niên đoán như vậy, khoé miệng nở nụ cười nghiền ngẫm. Hắn cứ nghĩ Kỷ Thuận Mỹ đơn giản như đường ngang kẻ sọc, không hơn, có phức tạp đến đâu cũng chỉ như thế là cùng.

Kỷ Thuận Mỹ lại không để Cảnh Tiêu Niên có cơ hội đắc ý. Nàng vẫn chuẩn bị cơm như thường, hai người ăn, Kỷ Thuận Mỹ ăn rất ngon miệng.

Gần đây hình như khẩu vị của nàng rất tốt, khí sắc cũng tốt hơn nhiều, hai má hồng nhuận, đôi mắt đẹp sáng ngời, cả người toát lên vẻ quyến rũ.

Cảnh Tiêu Niên chờ phản ứng của Kỷ Thuận Mỹ, chờ đến mức không có tâm tư ăn cơm.

Nhịn rồi nhịn, cuối cùng hấn nhịn không được: “Thuận Mỹ, hôm nay Minnie có tới không?” Cảnh Tiêu Niên hỏi.

“Đã tới.” Kỷ Thuận Mỹ cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn.

“Vậy, có xảy ra chuyện gì không?” Cảnh Tiêu Niên hỏi.

“Không.” Kỷ Thuận Mỹ không muốn nhắc tới Minnie nên trả lời ngắn gọn.

“Nhưng mà Minnie có nói em có người bạn đã đánh nàng, là thật sao?” Cảnh Tiêu Niên hỏi lại.

Lúc này Kỷ Thuận Mỹ mới ngẩng đầu, nhìn Cảnh Tiêu Niên, nét mặt vẫn không đổi: “Có đánh.”

Cảnh Tiêu Niên cười lạnh: “Em còn có bạn bè lợi hại như vậy nữa?”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Cảnh Tiêu Niên, ngừng một lát mới đáp: “Không phải bạn em lợi hại, mà là cô ấy thật sự nhìn không nổi, cảm thấy em quá đáng thương.”

Hết chương 26

27. Chương 27

Có một số việc tuy chỉ cách một tầng giấy mỏng, nhưng cũng coi như chỉ có trời biết đất biết trong lòng biết, còn ở bên ngoài, vẫn có thể tiếp tục bình an vô sự. Nhưng một khi lớp cửa sổ bằng giấy mỏng manh ấy không ngăn được nữa, cho dù một cái khe nhỏ hay đối diện với nhau trực tiếp thì cũng đủ khó xử.

Hai người yên lặng nhìn nhau vài giây, Kỷ Thuận Mỹ dời tầm mắt trước, tiếp tục không nói một lời ăn cơm.

Cảnh Tiêu Niên cũng tự biết mình đuối lý. Cảnh Tiêu Niên thích ôn nhu dịu dàng, thích có nữ nhân tôn hấn thành vị thần không gì không làm được. Nhưng trong tín điều cuộc sống của hấn, vĩnh viễn thiếu một người nào đó thú vị nhất, mà Cảnh thái thái, lại chính là người đó.

Ở vị trí là Cảnh thái thái, Kỷ Thuận Mỹ làm rất xứng chức, cho tới bây giờ Cảnh Tiêu Niên cũng chưa từng nghĩ tới việc thay thế vị trí thái thái. Đương nhiên hấn hiểu được, một người đoan trang nhã nhặn như Kỷ Thuận Mỹ là lựa chọn tốt nhất để làm Cảnh thái thái. Cho nên tuy hấn phong lưu không thêm kiêng kị Kỷ Thuận Mỹ, nhưng vẫn chưa đến mức ở trước mặt Kỷ Thuận Mỹ khiến nàng mất mặt khó xử. Lần này Minnie quả thực là chuyện ngoài ý muốn.

Cảnh Tiêu Niên nghĩ muốn nắm tay Kỷ Thuận Mỹ. Nghẹn tới nghẹn lui, mà bàn tay rốt cuộc cũng không vươn ra. Phụ nữ bên ngoài, chỉ cần vươn tay là có thể kéo vào lòng, mà vợ nhà mình thì hẳn lại càng ngày càng muốn mà không làm được. Ngẫm nghĩ, Cảnh Tiêu Niên liền không so đo với Kỷ Thuận Mỹ nữa. Kỷ Thuận Mỹ lại một lần nữa phiền chán tránh né, mà chính hắn cũng cảm thấy vô nghĩa.

“Thuận Mỹ, có việc này anh muốn nói với em.” Cảnh Tiêu Niên bình tĩnh lại.

“Chuyện gì?” Kỷ Thuận Mỹ vẫn giữ vẻ không bận tâm.

Cảnh Tiêu Niên không bận tâm về thái độ Kỷ Thuận Mỹ nữa.

Nói ra thì con người kỳ lạ vậy đó, Kỷ Thuận Mỹ càng khép nép thì Cảnh Tiêu Niên lại càng hồng hắc hung hăng. Giờ đột nhiên có một ngày Kỷ Thuận Mỹ đổi tính như vậy, Cảnh Tiêu Niên hình như lại thu liễm một chút.

“Chuyện của Thuận Duyệt anh đã điều tra rồi, là Triệu Tử Chiêu làm.” Cảnh Tiêu Niên nói.

“Tử Chiêu!” Kỷ Thuận Mỹ nghe vậy kinh ngạc, hoàn toàn chẳng thái độ không lạnh không nóng với Cảnh Tiêu Niên qua một bên.

“Ừ, Tử Chiêu.” Cảnh Tiêu Niên khẳng định.

“Sao lại thế được? Tuy Triệu Tử Chiêu là một tên thiếu gia vô lại, nhưng Thuận Duyệt vẫn luôn giữ khoảng cách rất xa với hắn mà.” Kỷ Thuận Mỹ vội vàng nói.

“Triệu Tử Chiêu đã sớm theo dõi Thuận Duyệt, từng nói với Thuận Duyệt muốn nàng làm bạn gái hắn, Thuận Duyệt không đồng ý, kết quả sau hắn lại phát hiện ra Thuận Duyệt và Lâm Vĩnh Giang với nhau, liền trút giận lên người Lâm Vĩnh Giang.” Cảnh Tiêu Niên giải thích.

“Tên khốn kiếp này!” Kỷ Thuận Mỹ nổi giận: “Sao nhà chúng ta lại có loại họ hàng đó chứ!”

“Em cho là mấy người họ hàng nhà em đều trong sạch như người nhà của tôi sao?” Cảnh Tiêu Niên có chút nhạo báng cười.

Kỷ Thuận Mỹ liếc hắn một cái, cũng lười biện bạch. Có điều thật lòng mà nói thì tuy Cảnh Tiêu Niên trắng hoa, nhưng làm người lại không có điểm nào tệ. Mà Triệu Tử Chiêu thì điển hình của một tên thiếu gia bỉ ổi, từ nhỏ đã đánh nhau cờ bạc tán gái, không chuyện ác nào không làm.

“Lần này đánh người ta một trận như vậy, xem như Triệu Tử Chiêu cũng hết giận. Lâm Vĩnh Giang bị thương có thể đổi lại sự bình an, cũng coi như đáng giá.” Kỷ Thuận Mỹ bất đắc dĩ thở dài.

“Bình an?” Cảnh Tiêu Niên hỏi ngược lại.

“Theo anh biết, thế nhưng Triệu Tử Chiêu vẫn không từ bỏ ý đồ với Thuận Duyệt đâu.” Cảnh Tiêu Niên nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Kỷ Thuận Mỹ lo lắng hỏi.

“Không có cách gì cả, đi từng bước tính từng bước thôi.” Cảnh Tiêu Niên đáp.

“Tiêu Niên, anh không thể khuyên Triệu Tử Chiêu sao?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi Cảnh Tiêu Niên.

“Thuận Mỹ, nói thật với em, cái loại lưu manh cắc kè như Triệu Tử Chiêu thì không đủ tư cách nói chuyện với anh. Nhưng nếu dùng thân phận thích hợp, anh có thể ra mặt thay Thuận Duyệt, khuyên hấn hoặc doạ hấn đều được. Nhưng Thuận Mỹ à, không phải Cảnh Tiêu Niên này sợ phiền phức, mà chuyện này quả thật không tới phiên anh ra mặt. Thuận Nhân là anh cả của Thuận Duyệt, anh rể của Triệu Tử Chiêu, theo lý thuyết thì Thuận Nhân đi nói với hấn mới thích hợp nhất.” Cảnh Tiêu Niên nói có lý, Kỷ Thuận Mỹ không nói gì, nghĩ lại bộ dáng uất ức của anh Thuận Nhân sợ sệt Triệu Tử Tuệ, lòng liền lạnh một nửa.

“Hoặc là em có thể tìm chị dâu em để nói chuyện, đều là phụ nữ, có thể dễ dàng hiểu nhau một chút, mà lại nói, chị dâu em trước giờ không thích cô nhóc Thuận Duyệt kia cho lắm, có khả năng cô ta cũng không muốn Thuận Duyệt trở thành con dâu nhà họ Triệu bọn họ đâu.” Cảnh Tiêu Niên nhắc nhở Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy ý kiến đó rất tốt, nhưng nghĩ lại vẻ mặt không thêm để ai vào mắt của chị dâu, Kỷ Thuận Mỹ lại lo lắng. Vì Thuận Duyệt, nàng cũng chỉ có thể nén quyết tâm thử xem sao.

“Tiêu Niên, anh nói đúng, em hấn nên tìm chị dâu để nói chuyện, quan hệ giữ chị dâu và Thuận Duyệt trước giờ không tốt lắm, em nghĩ chắc chị ấy cũng không đồng ý đâu.”

Cảnh Tiêu Niên gật gật đầu: “Tìm thời gian thích hợp rồi hẹn chị dâu em ra nói chuyện, đừng bàn ở nhà, ba em mà biết thì mọi việc sẽ ầm ỹ hơn đó.”

Kỷ Thuận Mỹ gật gật đầu, trong lòng tính toán việc gặp mặt Triệu Tử Tuệ.

Bữa tối sắp xong, Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng nói: “Tiêu Niên, cảm ơn anh.”

Cảnh Tiêu Niên giật mình. Nỗi uất ức bức dọc mấy ngày qua, dần tan theo một tiếng “cảm ơn” này, nhưng ngoài miệng lại nói: “Không cần cảm ơn, chỉ cần sau này đừng để anh phải nhìn cái bộ mặt đưa đám đó là được.”

Kỷ Thuận Mỹ định đáp lại hấn nói: “Sao anh không nghĩ lại xem vẻ mặt này của em từ đâu mà ra”, nhưng dù sao lần này Cảnh Tiêu Niên cũng giúp nàng, nàng cũng không muốn cùng hấn dây dưa để ý mấy chuyện

đúng sai này.

Sáng hôm sau Cảnh Tiêu Niên đi làm, Kỷ Thuận Mỹ ở nhà một mình đứng ngồi không yên. Nàng tính toán xem phải làm thế nào mới hẹn chị dâu đi ra được, rồi nói thế nào. Nhờ đâu chị dâu lại nói là Thuận Duyệt chân đạp hai thuyền, quyến rũ Triệu Tử Chiêu, nếu vậy thì phải làm sao bây giờ? Với tính tình Triệu Tử Tuệ, chuyện trả đũa là rất bình thường.

Đang suy nghĩ thì Kiều Y Khả gọi tới.

“Thuận Mỹ, chiều nay chúng ta có tiết học, cô có rảnh tới không?” Kiều Y Khả hỏi.

“Có chứ.” Kỷ Thuận Mỹ không có hứng thú đáp.

Kiều Y Khả nghe ra được sự khác thường trong giọng nói.

“Làm sao vậy, có chuyện gì à? Còn không vui vì chuyện của Minnie hôm qua?” Kiều Y Khả quan tâm hỏi.

“Không phải, là chuyện của em gái Thuận Duyệt của tôi.” Kỷ Thuận Mỹ đáp.

Kiều Y Khả trầm mặc một lát, không nói gì.

Kỷ Thuận Mỹ tưởng do mình lạnh nhạt với cô, liền vội vàng nói: “Y Khả, cô đừng hiểu lầm, không phải tôi không muốn đi tập, mà chỉ là chuyện của Thuận Duyệt thực sự khiến tôi phiền lòng.”

“Thuận Mỹ, thay quần áo đi, ở nhà chờ tôi, tôi đến đón cô đi ra ngoài, chúng ta tìm một chỗ uống trà.” Nói xong liền cúp máy.

Kỷ Thuận Mỹ bỏ điện thoại xuống, đứng dậy về phòng thủ thay đồ, chờ Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả có lúc cũng sẽ rất bá đạo, nhưng kiểu bá đạo này chỉ khiến người ta cảm thấy là do đau lòng thương tiếc nên dứt khoát kiên quyết không chút giữ lại, chứ không phải kiểu hùng hổ mãnh liệt không thèm nhìn người khác khiến người ta chán ghét như Cảnh Tiêu Niên.

Chỉ lát sau Kiều Y Khả đến. Vì chạy vội tới, tóc vẫn là kiểu búi cao lúc dạy học, bất chấp mồ hôi trên mặt mình, ôm mặt Kỷ Thuận Mỹ nhìn một lát mới nhẹ giọng nói: “Suýt nữa khiến tôi lo lắng chết mất.”

Kỷ Thuận Mỹ bị Kiều Y Khả nắm tay kéo ra khỏi nhà. Trong lòng không hiểu sao lại ảm áp đến muốn

phát khóc.

Tìm một quán trà ngồi xuống, gọi loại trà của Anh mà Kỷ Thuận Mỹ thích.

Thưởng thức trà, nhìn Kiều Y Khả phía đối diện, Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy lòng kiên định hơn rất nhiều. Nàng liền thuật lại một lần những lời Cảnh Tiêu Niên đã nói với mình cho Kiều Y Khả nghe, rồi cuối cùng hỏi Kiều Y Khả: “Cô nói xem, tôi tìm chị dâu để nói chuyện có ổn không?”

Kiều Y Khả trầm tư một lát, nói: “Với quan hệ thân phận thì cũng hợp lý, nhưng mà Thuận Mỹ à, cái người chị dâu kia của cô là người hung dữ, dù có đui lý cũng phải cãi thẳng ba phần, cô có chắc có thể thuyết phục cô ta đi khuyên em trai mình không?”

Kỷ Thuận Mỹ thở dài: “Không hề, cho nên mới khó xử, không biết nên mở miệng thế nào với chị ta.”

Kiều Y Khả nhớ lại cảnh tượng ở lễ đầy tháng của tiểu thiếu gia nhà họ Kỷ, Triệu Tử Tuệ chanh chua thế nào cuối cùng vẫn phải đợi tới khi Cảnh Tiêu Niên ra mặt mới đầy lùi được khí thế của chị ta.

Cô hết luận, Kỷ Thuận Mỹ đi tìm Triệu Tử Tuệ thì chắc chắn là tự mình chuốc lấy khổ.

“Thuận Mỹ, đừng đi, người chị dâu kia của cô, cô không đối phó nổi đâu.” Kiều Y Khả nghĩ đi nghĩ lại, khuyên Kỷ Thuận Mỹ từ bỏ ý định này.

“Nhưng mà nếu tôi không đi thì Thuận Duyệt phải làm sao bây giờ? Trừ tôi ra, không ai có thể giúp đỡ Thuận Duyệt cả.” Kỷ Thuận Mỹ khó xử.

“Mấu chốt là nếu cô đi cũng không giúp được Thuận Duyệt.” Kiều Y Khả nói.

Đây đúng là điểm khiến Kỷ Thuận Mỹ khó xử. Nàng không chắc mười phần có thể bàn bạc được với Triệu Tử Tuệ, mà thực tế thì ngay cả năm phần cũng không chắc.

“Thuận Mỹ, cô nghe tôi, cho dù Triệu Tử Tuệ không muốn Thuận Duyệt trở thành con dâu nhà họ Triệu thì cô ta thà rằng ngầm cùng em trai mình nói Thuận Duyệt nói bấy chứ mặt ngoài cũng sẽ không giúp hai người đâu.” Kiều Y Khả nói tiếp.

“Y Khả, tôi khổ sở quá.” Kỷ Thuận Mỹ bùi ngùi thở dài: “Chỉ có một đứa em gái mà cũng không thể bảo vệ nổi.”

“Thuận Duyệt không cần cô bảo vệ.” Kiều y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ, gần từng tiếng: “Thuận Duyệt dũng cảm, kiên cường, mà Lâm Vĩnh Giang lại yêu con bé như vậy, đây ngược lại là thời cơ thử thách hai người đó. Không bằng trước tiên cô cứ nói cho Lâm Vĩnh Giang biết, để hắn đề phòng Triệu Tử Chiêu.

Kỷ Thuận Mỹ gật đầu: “Cũng chỉ có thể làm vậy.”

Kiều Y Khả nắm tay Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, tin tưởng tôi, Thuận Duyệt sẽ không có việc gì đâu, mà cho dù có chuyện thì cũng có Lâm Vĩnh Giang không rời bỏ nàng. Ngược lại cô đó, luôn khiến tôi lo lắng, vừa thấy cô không đến liền không an tâm.”

Kỷ Thuận Mỹ cúi đầu: “Là tôi vô dụng.”

Kiều Y Khả nắm chặt tay Kỷ Thuận Mỹ: “Không phải cô vô dụng, mà là, tôi rất trân trọng thương yêu cô.”

Hết chương 27

28. Chương 28

Kỷ Thuận Mỹ cứng đờ tại chỗ...

Nỗi lo lắng cùng bất an quen thuộc lại ập tới, bất quá lần này lại mãnh liệt như thủy triều cuộn sóng...

Kỷ Thuận Mỹ nhìn chăm chăm Kiều Y Khả, đầu óc trống rỗng. Kiều Y Khả cũng nhìn Kỷ Thuận Mỹ, ánh mắt đong đầy chờ đợi cùng khát vọng.

Bất quá mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt. Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên rút tay về, nói một câu lấp liếm: “Y Khả, vừa rồi cô nói gì thế?”

Ánh sáng trong mắt Kiều Y Khả trong giây lát liền vụt tắt, kéo theo đó là một tia đau đớn khó có thể nhận ra xẹt qua đáy mắt, con ngươi vốn đen thẫm thẫm nay lại càng sâu không thấy đáy.

Tuy rằng khó có thể phát hiện, nhưng Kỷ Thuận Mỹ vẫn thấy được.

Kiều Y Khả cúi đầu, rót cho mình thêm nước trà: “Không có gì, những lời vừa rồi chỉ là chuyện của riêng tôi.”

Như thể vẩn đục phong khinh tùy tay nhẹ xoa, màn kính đào hải lắng vừa rồi liền nhất thời trở nên sóng yên biển lặng, không nhìn thấy một tia gợn sóng. Mọi con sóng đều quay trở về sâu thẳm tâm linh, thật lâu không ngừng nghỉ.

Kỷ Thuận Mỹ không biết nên nói gì cho phải. Nàng khẩn trương, sợ hãi, nàng mơ mơ hồ hồ cảm thấy có

điểm nào đó không bình thường. Bất quá chỉ là tình bạn giữa hai người con gái, sao lại luôn cố tình nảy sinh ra cảm giác đồng cảm, muốn gắn bó dựa dẫm với nhau? Nàng không muốn đối mặt với sự thật, nàng cảm thấy chỉ cần đến điểm là dừng, làm bạn tốt cũng đủ rồi, nhưng nỗi đau đớn trong đôi mắt của Kiều Y Khả như tia chớp rạch ngang màn đêm đen như mực, chiếu sáng hết thấy, mọi chân tướng không còn cách nào để che giấu nữa.

Không phải sự thật của Kiều Y Khả, mà là Kỷ Thuận Mỹ.

Kiều Y Khả vẫn luôn đối xử với nàng tốt quá mức, không phải Kỷ Thuận Mỹ không biết, cho nên, cho dù hôm nay vốn biết Kiều Y Khả có thứ tình cảm khác lạ với mình, nên cho dù long trời lở đất tới cỡ nào cũng không cảm thấy bất ngờ. Ngược lại, ngược lại tự xem xét lại trái tim mình, nhưng vì cái gì, vì sao giữa sự lo âu và sợ hãi lại xen lẫn nỗi xấu hổ cùng luống cuống, thậm chí còn lẫn chút vui sướng ngọt ngào, mà phần vui sướng ngọt ngào ấy lại hoà cùng mấy phần đau đớn, không ngừng giãy dụa, như mấy đứa trẻ nghịch ngợm cứ tranh dành nhau địa bàn của mình. Mà nàng, Kỷ Thuận Mỹ, tuy đau lòng nhìn mớ cảm xúc phức tạp dây dưa rối rắm với nhau, nhưng lại say mê đến phát ngiên.

Kỷ Thuận Mỹ giãy dụa rối rắm, điều đó không thoát khỏi con mắt của Kiều Y Khả. Cô nhìn Kỷ Thuận Mỹ lơ đãng gờ chén trà, lại dừng bên môi, lại đột nhiên nhận ra là muốn uống trà, thế là vội vàng uống một hơi cạn sạch. Rõ ràng thật ra tâm trí hoàn toàn không đặt vào việc uống trà. Cô liền nhớ lại lần đầu tiên trò chuyện cùng Kỷ Thuận Mỹ, đó là khi thấy nàng uống một hơi cạn ly rượu vang. Cô gái này lúc bối rối thực đáng yêu.

Tuy Kiều Y Khả không biểu hiện gì, nhưng nỗi đau đớn ban nãy không phải giả vờ. Kỷ Thuận Mỹ uyển chuyển cự tuyệt khiến lòng cô nhói đau. Cô chưa bao giờ dùng hết tâm tư để lấy lòng một người như vậy, nhưng cố tình vẫn chưa đủ để người ta cảm kích. Nhưng mà, người đó là Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả biết, nàng chỉ rút tay về chứ không đứng dậy chạy trốn thì đã giữ thể diện cho mình lắm rồi.

[Thuận Mỹ, lúc này chỉ là em chưa hiểu rõ tình cảm của bản thân thôi.] Kiều Y Khả nghĩ thầm. Chôn vùi nỗi đau kia, lại vực dậy tinh thần. Nữ nhân này, Kiều Y Khả cô nhất định phải có được!

Kiều Y Khả tưởng tượng xong liền quyết định chủ ý, trước tiên cứ tạm bỏ qua mấy việc ái muội này, nói việc gì Thuận Mỹ quan tâm đã.

“Thuận Mỹ, chúng ta hẹn Lâm Vĩnh Giang ra được không? Giải thích cho hắn chuyện Triệu Tử Chiêu Lâm, để hắn dễ phòng một chút.” Kiều Y Khả đột nhiên nhắc tới chuyện của Thuận Duyệt.

Quả Nhiên, Kỷ Thuận Mỹ ngẩn ra, cũng bỏ qua tâm sự rối bời trong lòng, lực chú ý chuyển tới chuyện của Thuận Duyệt.

“Cũng nên làm vậy, nhưng hẹn cách nào đây? Tôi không có gì để liên lạc với cậu ta.” Kỷ Thuận Mỹ khó xử nói.

“Cô nói cho tôi biết cậu ta học ở đâu, rồi sau đó cứ giao cho tôi.” Kiều Y Khả nói.

“Cậu ta học cùng trường cùng khối với em gái tôi.” Kỷ Thuận Mỹ nói xong liền đưa tên trường cho Kiều Y Khả.

“Được rồi, cô cứ ngồi đây chờ, tôi tới trường tìm người.” Kiều Y Khả nói rồi đứng dậy.

“Ngay bây giờ á?” Kỷ Thuận Mỹ kinh ngạc.

“Ngay bây giờ! Cô cứ ngoan ngoãn chờ ở đây đi, trong vòng nửa tiếng nữa tôi sẽ quay lại.” Kiều Y Khả nói xong liền đi ra ngoài.

Kỷ Thuận Mỹ đứng dậy ngăn cản cô: “Y Khả, thật ra không cần gấp vậy đâu.”

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ, nói: “Thuận Mỹ, nếu hôm nay không tạm thời giải quyết ổn thì tôi chỉ sợ ngay cả cơm tối cô cũng nuốt không trôi.”

Mặt Kỷ Thuận Mỹ hơi hồng lên, không ngăn cản Kiều Y Khả nữa, ngồi lại chỗ của mình. Kiều Y Khả nói đúng. Kiều Y Khả vẫn hiểu rõ ràng, thậm chí còn hiểu rõ hơn cả chính bản thân nàng.

Nửa tiếng trôi qua rất nhanh.

Kỷ Thuận Mỹ đang bất an ngồi nghĩ không biết nếu Kiều Y Khả không trở lại thì mình phải làm sao, nhưng không ngờ Kiều Y Khả đã dẫn theo Lâm Vĩnh Giang tới.

Trò chuyện vài câu, Lâm Vĩnh Giang ngồi xuống đối diện Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả và Kỷ Thuận Mỹ cũng lần lượt ngồi xuống.

Rót trà cho Lâm Vĩnh Giang, Kỷ Thuận Mỹ nói: “Vĩnh Giang, hôm nay mạo muội gọi em tới đây thực thất lễ, có điều có một số việc chúng tôi nghĩ có lẽ em biết thì sẽ tốt hơn.”

Kỷ Thuận Mỹ nói “chúng tôi”, Lâm Vĩnh Giang liếc nhìn Kiều Y Khả rồi gật gật đầu, nói với Kỷ Thuận Mỹ: “Chị à, không cần khách khí vậy đâu.”

Kiều Y Khả nghe Kỷ Thuận Mỹ nói “chúng tôi”, lòng lập tức muốn cười, giữa cơn phong ba của nhà họ Kỷ này, ngay cả Cảnh Tiêu Niên cũng là người ngoài, huống chi Kiều Y Khả. Có điều tuy buồn cười cũng đồng thời lại nảy sinh một sợi tơ vui sướng ngọt ngào, tình nghịch khiến lòng cô ngứa ngứa. Kiều Y Khả liền nhịn không được nhẹ nhàng nắm tay Kỷ Thuận Mỹ ở dưới gầm bàn một chút rồi lại lập tức rút về. Nháy mắt mặt Kỷ Thuận Mỹ đỏ bừng, vội cúi đầu uống một ngụm trà để che dấu.

Tiếp theo liền nói cho Lâm Vĩnh Giang biết chuyện của Triệu Tử Chiêu, cũng nói với hắn Triệu Tử Chiêu vẫn chưa từ quên Thuận Duyệt, có lẽ sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cuối cùng, Kiều Y Khả đột nhiên hỏi Lâm Vĩnh Giang: “Lâm Vĩnh Giang, nhà họ Triệu lắm tiền nhiều của, chính là một kẻ nhiều tiền không phân rõ phải trái, em không sợ sao?”

Lâm Vĩnh Giang siết chặt nắm tay, ánh mắt loé lên tia lạnh lẽo quyết đoán như bàn thạch, miệng lại phun ra một chữ: “Sợ!”

“Hả?” Kỷ Thuận Mỹ không ngờ nghe được chữ “sợ”, liền thắc mắc nhìn Lâm Vĩnh Giang.

Kiều Y Khả lại thực thản nhiên, cũng nhìn Lâm Vĩnh Giang.

“Em sợ! Em chỉ sợ tên khốn đó làm tổn thương Thuận Duyệt. Chị, chị yên tâm, chỉ cần Lâm Vĩnh Giang này còn sống một ngày thì em tuyệt đối sẽ không để hắn chạm vào một cọng tóc của Thuận Duyệt. Thuận Duyệt thuần khiết cao quý như Thiên Sơn tuyết liên, cho dù có một ngày Thuận Duyệt không thích em nữa, em cũng sẽ bảo hộ cô ấy cả đời, tuyệt đối sẽ không để tên khốn nào tới gần cô ấy.”

Một lời thề chém đĩnh chặt sắt của một người đàn ông, Kỷ Thuận Mỹ nghe được liền cảm động.

“Lâm Vĩnh Giang, cậu phải bảo vệ Thuận Duyệt, cũng phải bảo vệ bản thân cho tốt, đừng dài óc nhiều một chút, đừng để bản thân chịu thiệt như lần trước, hơn nữa mình thương để tránh, ám tiễn khó phòng, ai biết Triệu Tử Chiêu sẽ lại nghĩ ra trò gì hại người nữa.” Kiều Y Khả rất bình tĩnh tỉnh táo, nhắc nhở Lâm Vĩnh Giang.

“Kiều tiểu thư, cảm ơn chị đã nhắc nhở. Mặc kệ là mình thương hay ám tiễn, tôi cũng dám cá là tên khốn kiếp kia cũng không dám lấy mạng mình đâu. Cho dù phải chịu chút thương tổn ngoài da tôi cũng không sợ, chỉ cần Thuận Duyệt bình an là được rồi.”

“Còn nữa, chị à.” Lâm Vĩnh Giang đột nhiên lo lắng khẩn trương nói: “Nhất định chị đừng để Thuận Duyệt biết, với tính tình của cô ấy thì nếu biết do Triệu Tử Chiêu làm, chắc chắn sẽ đi tìm hắn để liều mạng. Em không muốn Thuận Duyệt không vui, em chỉ hy vọng mỗi ngày trôi qua cô ấy đều vui vẻ hạnh phúc.”

Kỷ Thuận Mỹ gật đầu: “Làm khó em rồi, Vĩnh Giang. Chúng tôi là người nhà họ Kỷ, nhất là con gái nhà họ Kỷ đều không có được hạnh phúc. Chị hy vọng có em làm bạn thì Thuận Duyệt sẽ hạnh phúc.”

“Chị, chị yên tâm, làm chuyện gì đó cho Thuận Duyệt em đều cam tâm tình nguyện. Tuy em không thể cho cô ấy một cuộc sống xa xỉ cẩm y ngọc thực, nhưng tình yêu thì em có rất rất nhiều, nhiều đến xa xỉ, toàn bộ đều thuộc về Thuận Duyệt, hơn nữa em tin tưởng, tương lai sau khi chúng em tốt nghiệp, cuộc sống của hai đứa sẽ càng ngày càng tốt hơn.”

Lâm Vĩnh Giang chân thành thổ lộ, ngay cả Kiều Y Khả cũng rung động.

Mọi chuyện cần nói cũng đã nói xong, Lâm Vĩnh Giang liền chào rồi đi.

Kỷ Thuận Mỹ cảm thán: “Y Khả, tôi đột nhiên thực hâm mộ Thuận Duyệt, ít nhất con bé còn có Lâm Vĩnh Giang.”

“Thuận Mỹ, em không cần hâm mộ Thuận Duyệt, em, ít nhất còn có tôi.”

Nhất thời Kỷ Thuận Mỹ không biết nói gì, nàng cứ nghĩ đợt phong ba vừa rồi đã qua đi, người kiêu ngạo như Kiều Y Khả sau khi bị người khác khéo léo từ chối thì sẽ tuyệt đối không nhắc lại nữa. Nhưng nàng lầm rồi, nàng cũng không hiểu rõ Kiều Y Khả như Kiều Y Khả hiểu rõ nàng.

Kiều Y Khả nói dứt lời, không nhìn Kỷ Thuận Mỹ, đứng dậy đặt tiền nước lên bàn: “Lần này, nói hết rồi tôi xin phép đi trước.”

Xong xuôi cũng không quay đầu lại, xoay người rời đi.

Kỷ Thuận Mỹ theo bản năng muốn gọi Kiều Y Khả dừng lại, lời đến miệng rồi lại nuốt trở vào. Nàng biết, một người kiêu ngạo như Kiều Y Khả, tuy đã buông xuống lòng kiêu ngạo của bản thân, nhưng vẫn không thể tránh khỏi bị tổn thương. Bị nàng, Kỷ Thuận Mỹ làm tổn thương.

Kỷ Thuận Mỹ ngồi một mình ở quán trà, cô đơn như chiếc lá lạc lõng trôi nổi trong chén. Tổn thương Kiều Y Khả không phải là ý định vốn có của nàng. Có lẽ là từ nay về sau hai người sẽ trở thành người qua đường xa lạ mà thôi.

Kỷ Thuận Mỹ chợt nghĩ đến rồi sẽ tới một ngày nào đó, nơi ngã tư đường rộn ràng nhộn nhào, Kiều Y Khả đi lướt qua nàng, như thể một người xa lạ. Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên cảm thấy khó thở. Thì ra nàng cũng có thể vì một người mà khổ sở đến mức hô hấp cũng không nổi.

Kiều Y Khả dứt khoát bỏ đi là một việc không nằm trong kế hoạch, cho nên tuy cô suy nghĩ rất nhiều về tâm tư của Kỷ Thuận Mỹ, rồi đứng lúc vào vai diễn một vở như vậy, trong lòng vẫn chưa chuẩn bị tốt cảm xúc. Cố nén nhịn không quay đầu lại nhìn ánh mắt ưu thương của Kỷ Thuận Mỹ. Cô không cần nhìn cũng biết ánh mắt của Kỷ Thuận Mỹ nhất định rất khổ sở. Nỗi đau khổ u buồn đó là do Kiều Y Khả cô cố tình trên chọc nên.

Thuận Mỹ, tôi cũng muốn trao cho em thật nhiều tình yêu, một tình yêu nhiều đến xa xỉ, để xoá tan nỗi ưu thương ngày hôm nay của em.

Kiều Y Khả vừa nghĩ, bước chân đi vẫn không dừng. Rời đi, chính là vì có thể trở lại.

Rời đi, sẽ chỉ cảm thấy hít thở khó khăn, nhưng không đi lại sẽ chết mất.

So với Kỷ Thuận Mỹ thì Kiều Y Khả luôn hiểu rõ hơn vài phần.

Hết chương 28

29. Chương 29

Đã qua mười hai giờ trưa.

Tiệm trà dần đông người, hương trà lượn lờ phiêu đảng trong không khí, mơ màng hé ra những người khác nhau, từng tiếng thì thầm nhỏ nhẹ.

Người phục vụ rất tinh tế, bàn nào trà sắp hết liền lập tức đem nước, chưa từng chậm trễ phút nào.

Lúc rót trà cho Kỷ Thuận Mỹ đến lần thứ ba, người phục vụ quan tâm hỏi một câu: “Chị à, chắc chị còn chưa ăn cơm trưa phải không? Để bụng rỗng uống trà không tốt cho thân thể đâu.”

Kỷ Thuận Mỹ nghe vậy liền cười khỏ.

Tự cho là một mình sở hữu một hương trà riêng độc đáo, nhưng thì ra trải qua mấy lần thăng trầm chìm nổi, chỉ còn lại một ấm trà toàn bã trà lá nát không mùi vị gì cả.

Trong mắt người ngoài, chắc nàng cũng là một cô gái u oán đến mất hồn rồi. Dùng tiền Kiều Y Khả để lại trả tiền nước, lại phá lệ cho phục vụ tiền tip, Kỷ Thuận Mỹ đứng dậy rời đi.

Đi ra đến cửa, lại nghe được một thanh âm vang lên từ đằng sau: “Thuận Mỹ, em còn có tôi.”

Xoay người nhìn chung quanh, mãi đến khi xác định được âm thanh ấy vang lên không phải từ đằng sau, mà từ trong lòng.

Tiệm trà ở chỗ hẻo lánh, không có âm thanh huyền ảo ồn ào, chỉ có sự thanh tĩnh. Trước mặt là một con đường dài nho nhỏ, ven đường phủ đầy lá vàng rơi, như dung nhan mùa thu tiêu tụy, qua một đêm liền già đi. Già đi, có lẽ không chỉ có dung nhan. Gió thu lạnh lẽo buốt da, Kỷ Thuận Mỹ không biết nên đi đâu. Con đường quen thuộc về nhà, giờ lại là nơi nàng không muốn đi nhất.

Khẽ than, đi dọc theo con đường, lang thang không mục đích về phía trước. Cũng không biết đi hướng nào. Cứ đi tới đi tới, khoé mắt liền vương lệ. Nếu lúc Kiều Y Khả mới rời đi, Kỷ Thuận Mỹ còn khổ sở mơ hồ, như vậy giờ phút này, rõ ràng tâm tình rơi xuống tuyệt vọng. Người vốn sẽ cùng nàng sánh vai bước tiếp, người thấu hiểu thương xót nàng, lau nước mắt cho nàng sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Kỷ Thuận Mỹ nghĩ, lòng liền đau đớn, nước mắt rơi như mưa.

Lúc Cảnh Tiêu Niên về nhà, chỉ có dì giúp việc ở đó, đã làm sẵn một bàn cơm tối, chờ Kỷ Thuận Mỹ về.

“Thái thái đâu?” Cảnh Tiêu Niên hỏi.

“Tôi không biết.” Dì có phần sốt ruột: “Thái thái đã đi ra ngoài cả ngày lại cũng không nhắn về, thực khiến người ta lo lắng mà.”

Cảnh Tiêu Niên sững sốt: “Đi ra ngoài cả ngày?”

“Phải, ban ngày có một vị tên Kiều tiểu thư đến gọi đi, rồi vẫn chưa thấy về.” Dì kể.

Cảnh Tiêu Niên “ồ” một tiếng, để dì giúp việc đi.

Hắn ngồi xuống sô pha, chờ Kỷ Thuận Mỹ về.

Cảnh Tiêu Niên không khỏi nghi hoặc. Gần đây Kỷ Thuận Mỹ thường ra khỏi nhà, vẻ mặt cũng là lạ, trong chốc lát thì hoảng hốt như có tâm sự, một lát lại rạng rỡ như có chuyện gì vui. Một Kỷ Thuận Mỹ vốn trong suốt rõ ràng như nước, lại dần mờ mịt như sương mù, khiến Cảnh Tiêu Niên nhìn không thấu.

Cảnh Tiêu Niên đang nghiền ngẫm suy nghĩ thì Kỷ Thuận Mỹ đã trở lại, sắc mặt tràn ngập mỗi một mỗi cùng uể oải.

Thấy Cảnh Tiêu Niên ngồi trong phòng khách, nàng cũng không ngạc nhiên, chỉ nói một tiếng: “Tiêu Niên, anh về sớm vậy.” Liền trở về phòng thay đồ, một hồi lâu cũng không ra.

Cảnh Tiêu Niên thấy Kỷ Thuận Mỹ có chỗ bất thường, nghĩ lại, liền đứng dậy đẩy cửa vào phòng ngủ.

Kỷ Thuận Mỹ đã thay quần áo, nằm trên giường, hai mắt tròn tròn nhìn trần nhà. Tiếng mở cửa khi Cảnh Tiêu Niên bước vào cũng không khiến nàng chú ý.

Khuôn mặt xinh đẹp như cung nữ thời xưa, đôi mày nhíu lại, đầy vẻ u sầu.

“Thuận Mỹ, em sao vậy? Bị bệnh à?” Cảnh Tiêu Niên hỏi.

“Không, chỉ hơi mệt thôi.” Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng trả lời.

Lúc nàng không quật cường, không mâu thuẫn, không lạnh như băng, thật ra cũng rất đẹp.

Cảnh Tiêu Niên không khỏi ngồi xuống bên cạnh Kỷ Thuận Mỹ, đưa tay muốn vuốt ve nàng.

Kỷ Thuận Mỹ lại như một chú thỏ nhỏ bị dọa sợ hãi, đột nhiên bật dậy: “Tiêu Niên, chúng ta đi ăn tối đi, em đói.” Nói xong liền xuống giường, lập tức đi vào bếp.

Cảnh Tiêu Niên ngồi bên giường, có phần xấu hổ, tức đến nóng mũi. Năm lần bảy lượt, ba bốn bận, Kỷ Thuận Mỹ gần đây khiến hắn giẫm phải đinh mấy lần. Ở trên giường bị từ chối, bị chính vợ mình từ chối, đó là chuyện không một thằng đàn ông nào chịu được.

Lạnh lùng ngồi vào bàn, ăn được mấy miếng, cảm thấy vô vị nhạt nhẽo, Cảnh Tiêu Niên nhìn không được chất vấn Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, chuyện của Minnie anh đã giải thích rồi, là một chuyện ngoài ý muốn. Chuyện của Thuận Duyệt anh cũng đã hỏi thăm, sao em còn bày cái bộ mặt đó ra làm gì? Ngày nào cũng khiến anh bức bối!” Kỷ Thuận Mỹ không chút biến sắc liếc Cảnh Tiêu Niên một cái, không nói gì.

“Bốp” một tiếng, chiếc đĩa bị ném đi văng mấy thước.

“Tiêu Niên, chúng ta đã kết hôn mấy năm, anh chẳng hề tiến bộ, nhưng ném đĩa thì càng ngày càng chuẩn đó.” Kỷ Thuận Mỹ cúi người nhặt đĩa, cũng không tức giận, thanh âm vẫn bình tĩnh như nước: “Anh chê sắc mặt em khó coi, vậy anh hy vọng em thế nào? Nhiệt tình như lửa giống Minnie, mặt dày như mấy cô gái không biết xấu hổ bên ngoài? Xin lỗi, em không làm được.”

“Vì sao không cho anh chạm vào em!” Cảnh Tiêu Niên đơn giản hỏi thẳng.

“Bởi vì cũng có lúc em không thoải mái, không muốn.” Ngay cả sức để nổi giận Kỷ Thuận Mỹ cũng không có.

Cảnh Tiêu Niên bắt quá chỉ là đứa trẻ ba tuổi tùy hứng, không được ăn đường liền lăn lộn trên mặt đất khóc nhè.

“Hơn nữa, Tiêu Niên, trên giường anh cũng không chỉ có mình em, làm gì cứ phải để mãi trong lòng vậy.” Kỷ Thuận Mỹ nhìn Cảnh Tiêu Niên giễu cợt.

Nói xong nàng liền đứng dậy, lại cầm đôi đĩa mới đưa qua: “Được rồi, mau ăn đi, hôm nay em thật sự không khỏe.”

Cảnh Tiêu Niên ngẩn ra. Kiểu Kỷ Thuận Mỹ nói như đồ đứa con nít ba tuổi tùy hứng khiến hắn mất tự nhiên cực kỳ, nhưng đồng thời cơn tức giận hình như cũng từ từ giảm đi.

Tính tình Kỷ Thuận Mỹ luôn bướng bỉnh, nhẹ giọng mềm mỏng nói thế này thật ra lại là lần đầu tiên.

Cảnh Tiêu Niên như bị thôi miên, ngoan ngoãn cầm đũa, tiếp tục ăn cơm.

Kỷ Thuận Mỹ thấy lửa giận của Cảnh Tiêu Niên được dập tắt, liền thầm thở phào nhẹ nhõm. Nàng cũng biết hôm nay là nàng không đúng với Cảnh Tiêu Niên. Cảnh Tiêu Niên có thể đi vào phòng, hỏi một câu “Có phải bị bệnh không” đã là hiếm hoi rồi, không phải Kỷ Thuận Mỹ không cảm kích, chỉ là hôm nay lòng nàng tràn đầy đều là Kiều Y Khả, thật sự không thể chấp nhận được Cảnh Tiêu Niên thân thiết.

Y Khả, Y Khả, vì sao tự tôi từ chối cô, mà tôi lại vẫn nhớ nhung cô đến vậy?

Ngày thứ hai, Kỷ Thuận Mỹ như người mất hồn ở nhà đợi một ngày.

Ngày thứ ba, Kỷ Thuận Mỹ tiếp tục chờ đợi, chờ người bị mình né tránh kia chủ động trở lại.

Ngày thứ tư, Kỷ Thuận Mỹ đã hiểu ra sự chờ đợi này hư ảo và vô vọng đến cỡ nào, hoàn toàn chỉ do nàng phán đoán mà thôi. Nhưng mà, nàng không thể không chờ. Trừ việc chờ đợi, nàng không còn cách nào khác, cũng không còn tâm trí đâu để làm chuyện khác.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, Kỷ Thuận Mỹ vốn khí sắc tươi tắn, lại dần dần héo úa.

Đóa hoa có xinh đẹp đến đâu, không đợi được người hữu duyên thì đương nhiên rất nhanh sẽ phai tàn nhan sắc, qua tháng năm héo khô thành những đóa hoa ép trong sách.

Chìm đắm trong dòng suy nghĩ đó, liền chỉ thấy khổ sở.

Không còn những cánh hoa đại đâm sương lúc sáng sớm, không còn hồng trà ấm áp điểm tâm sau bữa trưa, không còn điện thoại, không lời hỏi thăm. Không còn những ngón tay triền miên, lòng bàn tay ấm áp, không còn ai thanh thúy yêu thương gọi tên nàng “Thuận Mỹ, Thuận Mỹ.”

Kỷ Thuận Mỹ quyết định hết hy vọng.

Hôm nay, chị dâu Triệu Tử Tuệ đột nhiên gọi điện thoại đến.

Lúc Kỷ Thuận Mỹ nhận ra giọng Triệu Tử Tuệ liền hoảng sợ, tưởng Thuận Duyệt bên kia xảy ra chuyện gì.

“Chị dâu, có chuyện gì sao?” Thuận Mỹ cẩn thận hỏi.

“Ôi chao, Thuận Mỹ, không có việc gì thì chị dâu không thể gọi điện tán gẫu với cô chắc? Thấy cô cả ngày

thoải mái như vậy mà cũng chẳng rảnh quan tâm đến người chị dâu này nhỉ.” Giọng Triệu Tử Tuệ truyền đến qua điện thoại nghe chói tai cực kỳ.

Kỷ Thuận Mỹ có chút mất kiên nhẫn, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

“Chị dâu, em không có ý đó, chị cũng biết mà, em không thích nói chuyện nhiều.” Kỷ Thuận Mỹ không thể không giải thích.

Cũng may Triệu Tử Tuệ không dây dưa ở đề tài này, chỉ nói: “Thuận Mỹ, cô đi tập thể dục thẩm mỹ cùng một gym với tụi này phải không? Thật là, sao không đi chung một lớp với chị dâu?”

Kỷ Thuận Mỹ khẽ giật mình, không biết sao chị dâu lại biết chuyện này.

“Em...” Kỷ Thuận Mỹ vừa định giải thích, Triệu Tử Tuệ lại hình như không có tâm tình nghe lời giải thích của nàng, chỉ nói: “Thuận Mỹ, chị chỉ gọi đến nói cho cô biết, giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ của chúng ta, chính là cái người tới hôm lễ đầy tháng của Ngưu Ngưu ấy, cô ta đột nhiên nghỉ, trung tâm định đổi giáo viên cho chúng ta, chúng ta không đồng ý, trực tiếp đòi tiền về. Chị thấy tên cô có trong danh sách hội viên nên gọi tới báo cho cô một tiếng.”

“Cái gì?!” Kỷ Thuận Mỹ thất thanh kêu: “Làm sao vậy, Y...giáo viên, cô ấy làm sao thế?”

“Chúng ta cũng không biết, có người nói đột nhiên bệnh nặng, có có người nói bị tai nạn, lại có người nói đi tới nơi khác. Nguyên nhân cũng không rõ ràng, chị cũng buồn bực đây.”

Kỷ Thuận Mỹ lòng nóng như lửa đốt, qua loa chấm dứt cuộc điện thoại của Triệu Tử Tuệ, vội lấy áo khoác khoác lên rồi đi.

Trên đường, nàng gọi cho Kiều Y Khả, quả nhiên không người nghe.

Kỷ Thuận Mỹ khóc không ra nước mắt.

Y Khả, Y Khả, cô không thể xảy ra chuyện gì được, không được phép xảy ra chuyện gì. Tôi muốn cô khỏe mạnh, cô phải an lành, cô đã nói tôi còn có cô mà, sao cô có thể không thực hiện lời hứa của mình được?

Kỷ Thuận Mỹ càng không ngừng thăm cầu nguyện trong lòng.

Kỷ Thuận Mỹ đi tới căn hộ mà Kiều Y Khả thuê.

Vội vàng xuyên qua ngõ nhỏ, ba bước hai bước phóng lên lầu, Kỷ Thuận Mỹ chưa từng cư xử không thực nữ như vậy.

Thục nữ là bởi không vội, nếu gấp đến ba hồn mất hai thì sao còn lo lắng bề ngoài được.

Chạy đến trước cửa nhà Kiều Y Khả, Kỷ Thuận Mỹ hít sâu một hơi. “Rầm rầm rầm” bắt đầu đập cửa: “Y Khả, Y Khả, Y Khả cô có ở nhà không? Cô đừng làm tôi sợ, nếu ở nhà thì mau mở cửa cho tôi!”

Đập cửa vài cái, cánh cửa liền mở ra.

Kỷ Thuận Mỹ sững sốt, cẩn thận nhìn, người mở cửa là một cô gái mà nàng không quen.

Cô gái nhìn Kỷ Thuận Mỹ từ trên xuống dưới, hỏi: “Chị chắc là chị Thuận Mỹ?”

Kỷ Thuận Mỹ hỏi lại: “Cô là ai?”

“Em là Giảo Nhi ạ, là người ở chung với Y Khả. Ah, chị đừng hiểu lầm, không phải ở chung, mà là cùng thuê, em thuê một gian phòng khác, em có bạn trai rồi, bọn em sắp kết hôn.”

Giảo Nhi nói một hơi dài, đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, hỏi: “Chị Thuận Mỹ, không phải tới giờ Kiều Y Khả chưa từng nhắc tới em đấy chứ? Thật là, ngày ngày chị ấy về đều nhắc tới chị, cho nên em đã sớm coi chị là bạn tri kỷ từ lâu.”

Kỷ Thuận Mỹ dường như đột tới, giờ phút này nghe Giảo Nhi nói, mặt càng thêm đỏ, liền vội vàng giải thích: “Có nhắc tới, là trí nhớ chị không tốt, xin lỗi.”

Giảo Nhi cười: “Vậy à, chị Thuận Mỹ, mau vào ngồi đi, nhìn xem em này, cứ đứng trước cửa nói chuyện với chị mãi.”

Kỷ Thuận Mỹ vào nhà, ngồi xuống sofa rồi, câu đầu tiên liền hỏi: “Giảo Nhi, Y Khả ở đâu thế?”

Giảo Nhi ngạc nhiên: “Ngay cả chị cũng không biết sao? Gần đây chị ấy thần bí lắm, không nói cho ai biết, cứ thế lên đi, chỉ để lại một bức thư để em biết chị ấy đi.”

Lòng Kỷ Thuận Mỹ lạnh lẽo như băng, hoàn toàn nhụt chí.

Nếu ngay cả Giảo Nhi cũng không biết cô đi đâu, như vậy Kiều Y Khả rời đi là cố ý.

Cô cố ý muốn tránh né Kỷ Thuận Mỹ nàng.

Kỷ Thuận Mỹ khổ sở đến sắp khóc.

30. Chương 30

Giảo Nhi rất tinh ý, thấy Kỷ Thuận Mỹ sắc mặt suy sụp, mắt ướn nhoè chực khóc, nhất thời cũng hoảng lên, vội vàng dâng một ly trà xanh: “Chị Thuận Mỹ, chị uống miếng nước trước đã, không có việc gì đâu, Y Khả sẽ về nhanh thôi, trước kia thì thoảng chị ấy cũng đi đâu đó chơi vài ngày mà.”

Cầm chén trà nóng bỏng, lại càng thấy lòng lạnh lẽo đau khổ, từng nghĩ làm bạn cùng cô một đời, nhưng không ngờ cũng bởi một chữ “tình” này mà cắt đứt tình cảm khăng khít của cả hai, một đao chém xuống thành hận. Kiều Y Khả rời đi, từ bỏ tình yêu, chỉ mang theo oán hận.

Thoảng chớp, Kỷ Thuận Mỹ lại rơi nước mắt.

Giảo Nhi hoàn toàn phát hoảng, vừa đưa khăn giấy, vừa hoảng loạn nói: “Chị Thuận Mỹ, đừng sốt ruột mà, Y Khả sẽ về nhanh thôi. Cho dù cô ấy không nghĩ tới chúng ta thì cũng vẫn sẽ luyện tiếp công việc đang làm mà. Đó là việc mà chị ấy mất sức chín trâu hai hổ mới dành được đó.”

Giảo Nhi không nói còn đỡ, lời vừa nói ra, nước mắt Kỷ Thuận Mỹ liền như dòng suối, tuôn rơi không ngừng, vừa khóc vừa lắc đầu: “Sẽ không đâu, cô ấy thật sự sẽ không trở lại nữa. Cô ấy, cô ấy đã xin nghỉ việc ở trung tâm thể thao đó rồi.”

“Cái gì!” Chén trà trong tay Giảo Nhi rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn thanh thủy lại như tiếng sấm rền đánh vào trái tim Kỷ Thuận Mỹ khiến nàng giật mình, khóc càng nhiều hơn.

“Chị Thuận Mỹ, sao chị biết chị ấy thôi việc? Việc đó không thể đâu, trước kia lúc cạnh tranh để dành công việc này chị ấy tốn nhiều sức lắm, ngày ngày sáng sớm đều dậy luyện công. Sau đó, khi chị ấy được như mong ước làm giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ rồi, thói quen này cũng không thay đổi, sáng sớm đều dậy tập luyện, trước khi đi làm sẽ phải chợp mắt một lúc để lấy lại sức. Ngày ngày đều vậy, có thể thấy chị ấy quý công việc này đến mức nào.” Giảo Nhi nói năng lộn xộn, hy vọng nghe được Kỷ Thuận Mỹ nói nàng nhầm rồi.

“Chợp mắt để lấy lại sức?” Kỷ Thuận Mỹ theo bản năng hỏi lại.

“Đúng thế, Y Khả nói như vậy vừa không trễ việc tập luyện, cũng sẽ không để lúc mình dạy học không có tinh thần. Chị ấy là một người nghiêm túc như thế, sao có thể không nói một tiếng liền bỏ việc mà đi vậy? Điều đó không thể nào đâu!” Giảo Nhi trông mong nhìn Thuận Mỹ, hy vọng Thuận Mỹ thừa nhận rằng lời vừa này nàng nói là nói đối.

Kỷ Thuận Mỹ nhớ tới bó hoa đại nho nhỏ vàng rực rỡ không biết tên, còn vương theo những giọt sương sớm trong lành kia, vẫn như nở rộ toả hương trong lòng.

Có lẽ đó là sáng sớm của một ngày sau khi luyện tập xong, Kiều Y Khả không nỡ về nghỉ ngơi mà lại vừa tưởng tượng cảnh Kỷ Thuận Mỹ vui vẻ lúc nhận được bó hoa, vừa mang theo nụ cười mà hái hoa bên trong sơn cốc yên tĩnh.

Vì nàng, đó là vì nàng, vì một người không biết cảm kích như nàng.

Bên trong bó hoa có một tấm bưu thiếp nho nhỏ, rõ ràng viết [Bởi vì thích em, cho nên muốn ở bên em.]

Còn có thể có gì so với cái này thay một người thổ lộ tấm lòng đây? Nhưng Kỷ Thuận Mỹ lại ngốc thế, chỉ coi đó là những lời đùa giỡn giữa bạn bè, mà Kiều Y Khả lại khờ như thế, cho dù lời thổ lộ chẳng nhận được hồi âm cũng vẫn bình thường không đổi.

Tình cảm thật sự sâu đậm.

Nếu không phải có Giảo Nhi bên cạnh thì Kỷ Thuận Mỹ sẽ nhịn không được mà oà khóc, nhưng vì Giảo Nhi ở đây nên nàng chỉ có thể nén nhịn không rơi lệ, mà cõi lòng lại bị đè nén khó chịu.

Giảo Nhi thấy Kỷ Thuận Mỹ không nói gì, cũng ngẩn ra, lặng người, một lát sau cũng khóc, vừa khóc vừa mắng: “Kiều Y Khả đáng ghét! Chị ấy không nói không rằng đã đi, vậy tiền thuê nhà phải làm sao đây, chẳng lẽ để mình em chịu? Còn bà Hác bán đồ ăn vặt ở đầu ngõ nữa, chỉ sợ cũng không sống nổi rồi! Thật đúng là hại người quá mà, Kiều Y Khả, hận chị chết được!”

Kỷ Thuận Mỹ ngẩng lên, nhìn Giảo Nhi tức giận đến hu hu khóc: “Bà Hác? Bà Hác thì có liên quan gì với Y Khả?”

Giảo Nhi gạt nước mắt căm giận nói: “Quan hệ? Quan hệ thì nửa xu cũng không có, nhưng mà lúc trước quán bán đồ ăn vặt của bà Hác là do chị ấy đề nghị mở ra. Một ngày ba bữa của chị ấy đều giải quyết ở đó, giờ chị ấy đi rồi, bà Hác thiếu một khách hàng lớn vậy, sao có thể duy trì cái quán nhỏ nhỏ đó được?”

“Chờ đã, Giảo Nhi, vì sao Y Khả lại chủ trương mở quán bán đồ ăn vặt của bà Hác, chẳng lẽ quán đó chỉ có mình Y Khả là khách?” Kỷ Thuận Mỹ bất giác ngừng khóc, hỏi.

Giảo Nhi lại gạt nước mắt: “Hừ, Kiều Y Khả nói là bà Hác không có con cái, chỉ vào tiền trợ giúp của chính phủ để qua ngày, không bằng mở một cửa hàng nhỏ để đỡ dần cuộc sống thường ngày. Quán đó không nhiều khách lắm, đồ ăn bà Hác làm cũng linh tinh, chỉ có Kiều Y Khả thường tới. Em thì thấy là do Kiều Y Khả lười, không thích nấu cơm nên mới cố vũ bà Hác làm đầu bếp của chị ấy thì có!”

“Cô ấy không thích nấu cơm sao? Nhưng mà đồ cô ấy nấu đều ăn ngon lắm mà.” Kỷ Thuận Mỹ lẩm bẩm tự nhủ.

“Hả? Chị đã được ăn cơm chị ấy làm rồi! Thực quá đáng mà! Em ở cùng chị ấy lâu vậy rồi, chị ấy cũng thường xuyên nấu mỳ cho em ăn, nhưng cho tới giờ cũng chưa từng làm bữa cơm nào cho em cả! Chị ấy nói

lười nấu ăn nhất!” Giảo Nhi giận dữ, rằng nanh nghiêng ken kết, nhất thời như thể việc Kiều Y Khả trốn đi, người chịu thiệt nhiều nhất là mình vậy.

Kỷ Thuận Mỹ nghe Giảo Nhi nói, nhớ tới một bàn cơm phong phú kia, nhìn như những món ăn bình thường, nhưng đằng sau lại vận dụng biết bao tinh xảo cùng trí tuệ tâm tư.

Khi đó dù cảm động nhưng không hiểu, mà nay, vừa cảm động thật nhiều, lại càng thêm thốn thức.

Thật sự đã cô phụ tình cảm thắm thiết đó rồi.

Kỷ Thuận Mỹ hối hận không thôi.

“Chị Thuận Mỹ, chị không biết đâu, lần trước có một cô gái theo đuổi chị ấy, đuổi sao cũng không được, khiến chị ấy phiền, trốn trong nhà uống rượu giải sầu, uống đến say như chết, cuối cùng vẫn là do em giúp chị ấy thu dọn sạch sẽ, đỡ chị ấy lên giường. Còn có một lần, chị ấy và một cô gái khác tốt đẹp lắm, nói thì tốt lắm, chị ấy đối xử với người ta cũng không tốt lắm, kết quả lại bị người ta đá, lại say sưa uống, cuối cùng vẫn là em đỡ cái người say như heo chết đó lên giường. Chị nói xem, em đối xử với chị ấy tốt như vậy, sao chị ấy có thể nở làm thế với em? Không nói một lời đã đi, quá vô tâm mà!” Giảo Nhi vẫn mặt bộ tức giận bất bình.

“Giảo Nhi, những người khác ấy, mấy, mấy cô gái đó, Y Khả có nấu cơm cho họ ăn không?” Kỷ Thuận Mỹ nhỏ giọng hỏi.

“Thôi đi! Sao có thể có chuyện đó được, mấy cô gái đó đều vì có thể được nấu cơm cho chị ấy mà đánh nhau ý chứ, để Y Khả nấu cơm cho mấy người đó sao, chuyện đó không thể đâu. Nhưng chị ấy không làm cho người khác thì thế nào cũng phải làm một chút cho em chứ? Tốt xấu gì em với chị ấy cũng ở chung, à không, là bạn cùng phòng mà?!”

Kỷ Thuận Mỹ ngưng ngưng, ngược lại an ủi Giảo Nhi: “Giảo Nhi à, em sẽ được ăn mà.”

“Hừ! Bồn cô nương không thềm, có gì đặc biệt chứ? Kiều Y Khả trăm ngàn lần đừng trở về, nếu chị ấy dám trở về, em sẽ đánh mông chị ấy nở hoa!”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Giảo Nhi gương nanh múa vuốt nghiêng răng nghiêng lợi, bất giác buồn cười, cô gái thanh tú như vậy, thế nào mà lại chẳng chút nhã nhặn thế này.

“Y Khả cô ấy, có phải cô ấy rất thích cô gái mà mình đã chia tay rồi không?” Kỷ Thuận Mỹ chần chừ hỏi.

Giảo Nhi lập tức che miệng: “Phì phì phì, em đúng là đồ miệng rộng mà, nếu để Y Khả biết thì sẽ chém em mất.”

Kỷ Thuận Mỹ buồn bã cười: “Cô ấy không trở lại, sẽ không biết đâu.”

Giảo Nhi nghĩ lại, cũng đúng, mới ngượng ngùng nói: “Thật ra thì cũng không thích lắm. Chị cũng biết đấy, Y Khả rất đẹp, rất hấp dẫn người khác, cho nên có rất nhiều cô gái thích chị ấy. Đôi khi chị ấy có để mắt đến một người, nhưng lại hờ hững với người ta. Người này à, trời sinh lạnh lùng mà, cho tới giờ cũng chưa thấy chị ấy đối xử tốt với ai.” Nói xong liền đột nhiên nhìn chăm chăm Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Giảo Nhi, tự dưng đỏ mặt: “Giảo Nhi, sao em nhìn chị vậy?”

“Chị Thuận Mỹ, em nhận ra là Y Khả đối xử với chị rất khác nha. Chị ấy gặp em sẽ nhắc về chị, nói chị đẹp tới mức nào, tốt tới đâu. Em còn chưa bao giờ thấy chị ấy để ý một người tới mức đó đâu.”

Mặt Kỷ Thuận Mỹ càng đỏ hơn, ngập ngừng nói: “Thật sao.” Ngẫm lại, lại phiền muộn nói thêm một câu: “Đáng tiếc, giờ cũng không có nghĩa gì nữa.”

Giảo Nhi kéo tay Kỷ Thuận Mỹ: “Chị Thuận Mỹ, chị ấy quan tâm chị như vậy, nhất định sẽ trở về mà, chẳng qua giờ chị ấy có chuyện buồn bực, chắc là đang trốn ở đâu đó uống rượu giải sầu thôi!”

Nói xong, Giảo Nhi đột nhiên như nhớ tới chuyện gì đó liền bật dậy: “Không ổn, chị Thuận Mỹ, Y Khả, Y Khả nhớ đâu gây sự đánh nhau với người ta thì phải làm sao bây giờ! Chị ấy uống rượu say rồi tính tình kém lắm, vừa say liền thích đập phá đánh nhau. Tuy chị ấy lợi hại, nhưng làm sao có thể đánh thắng mấy thằng đàn ông được.”

Mặt Kỷ Thuận Mỹ liền trắng bệch, kinh hoảng nhìn Giảo Nhi: “Sẽ không như vậy chứ?”

Giảo Nhi vỗ vỗ ngực, miệng nói: “Tốt nhất là không, nhưng mà, aish, Y Khả chết tiết này, Y Khả thôi, rốt cuộc chạy đi đâu đây?!”

Kỷ Thuận Mỹ không tìm được Kiều Y Khả, lo lắng, phiền muộn, khổ sở, không nổi, đủ mọi cảm xúc trộn lẫn đan xen trong lòng. Lòng đầy lo lắng, ngồi một lát với Giảo Nhi rồi chào tạm biệt đi về.

Trên đường về nhà, đi ngang qua quán cà phê nàng thường tới liền nhớ lại lần đầu gặp mặt, lúc ấy hai trái tim được gắn kết với nhau qua hương vị ngọt ngào của những chiếc bánh su kem. Nay cho dù có nhắm nháp thì có lẽ cũng chỉ còn sót lại hương vị chưa sót.

Khoảnh khắc bàn tay rút ra, nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ phải cách Kiều Y Khả xa đến thế.

Không thể tay nắm tay, chỉ cần cùng sống vai là được.

Nàng đã quen với cuộc sống có Kiều Y Khả.

Nàng không biết Kiều Y Khả lại thà là ngọc vỡ hơn làm ngói lành.

Một cái rút tay liền lấy đi không chỉ trái tim của Kiều Y Khả mà còn có, còn có niềm vui của chính Kỷ Thuận Mỹ nàng.

Không còn vui vẻ nữa.

Cô đi, thì ra chỉ còn lại đau khổ, không còn niềm vui nữa.

Kỷ Thuận Mỹ đôi chân nặng như chì, sợ về nhà, sợ trời tối, sợ ngày mai đến. Bởi vì ngày mai tới vẫn như cũ không có Kiều Y Khả.

Giảo Nhi nhìn theo bóng Kỷ Thuận Mỹ đi, đi xa, liền vào nhà, đóng cửa phòng lại, sau đó chạy vào bếp, rót một ly nước lạnh uống một hớp lớn. Sau đó lại chạy đến trước cửa phòng Kiều Y Khả, dùng sức đập lên cánh cửa phòng đóng chặt: “Aish, Kiều Y Khả, chị mau xuất hiện đi, chị cũng thật nhẫn tâm mà, nhìn mỹ nhân của chị khóc sụt sùi như thế, ngay cả em cũng sắp không giả bộ nổi nữa, vậy mà sao chị vẫn còn ngồi đó được à!”

Hết chương 30

31. Chương 31

Cửa phòng quả nhiên mở ra. Kiều Y Khả đứng ngay đó.

Giảo Nhi nhìn thấy Kiều Y Khả liền kiềm chế dừng lại những lời định nói.

Kiều Y Khả đôi mắt hồng hồng, khoé miệng như vui lại như buồn, như cười lại như khóc. Dáng vẻ rất khó coi, nhưng cô cũng không bao giờ quá khó nhìn, lại yếu đuối khiến người ta đau lòng.

Giảo Nhi không khỏi nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy? Y Khả.”

“Cô ấy có quan tâm chị, phải không?” Kiều Y Khả yếu ớt hỏi.

“Có, đúng như chị nghĩ, chị ấy rất quan tâm tới chị.” Giảo Nhi trả lời chi tiết.

Thế nhưng nước mắt Kiều Y Khả lại rơi xuống: “Giảo Nhi, tôi vui quá, tôi đoán đúng rồi.”

Giảo Nhi chưa bao giờ thấy Kiều Y Khả khóc. Trên thực tế, Kiều Y Khả nức nở yếu đuối như lúc này là việc chưa từng xảy ra.

“Y Khả, chị ấy quan tâm chị, chị không vui sao? Vì sao lại khóc?” Giảo Nhi nhẹ nhàng hỏi.

“Không biết vì sao như cảm thấy tảng đá trong lòng rớt xuống, lúc nó rơi mất rồi mới cảm giác được thì ra tảng đá ấy vẫn luôn treo trong lòng, đau đớn cỡ nào, đau đớn biết bao nhiêu.” Kiều Y Khả nói xong liền ngẩng đầu nhìn Giảo Nhi, ánh mắt trong trẻo mà kiên định: “Giảo Nhi, em không hiểu đâu, vì cô ấy, dù đau đến đâu tôi cũng bằng lòng.”

“Chị thật sự yêu cô ấy mất rồi, Y Khả.” Giảo Nhi đau lòng nhìn một Kiều Y Khả hoàn toàn khác với trước kia.

“Có lẽ vậy, tôi thật sự yêu cô ấy. Tình yêu đối với nàng, không phải là yên lặng bảo vệ, mà tình yêu của tôi là nhất định phải có được nàng. Giảo Nhi, em hiểu không, chỉ có chiếm được nàng mới có thể trao cho nàng nhiều niềm vui hơn nữa.”

Giảo Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu.

Đêm ấy mưa rất to. Như thể thu được một lời thề son sắt, giận dữ hét gào giữa đêm đen.

Sấm rung chớp giạt, mưa như trút nước, cả thế giới điên cuồng đen kịt như mực. Cũng may Cảnh Tiêu Niên về sớm, Kỷ Thuận Mỹ mới hơi an tâm. Nhưng mà đêm khuya trần trọc không ngủ được, nhìn Cảnh Tiêu Niên say ngủ bên cạnh, Kỷ Thuận Mỹ cuộn mình ở một góc giường vẫn cảm thấy nỗi cô đơn cùng sợ hãi đến thấu xương.

Đêm thu lạnh lẽo, mang theo hơi ẩm lạnh như băng, chậm rãi ngấm vào cốt tuỷ, ngưng kết thành băng trong lòng, ngay cả rơi nước mắt cũng là việc xa xỉ.

Ngày hôm sau, vẫn như thường lệ, Cảnh Tiêu Niên ăn sáng xong liền đi làm, không hề nhận ra Kỷ Thuận Mỹ có điểm nào khác thường.

Kỷ Thuận Mỹ húp được nửa bát cháo liền thôi, đi thu dọn quần áo Cảnh Tiêu Niên thay ra, lại đột nhiên phát hiện, mùi nước hoa trên áo đã thay đổi.

Rốt cuộc hắn không chịu nổi tịch mịch, rốt cuộc đám hồng nhan tri kỷ người này nối tiếp người kia cũng không cho hắn có cơ hội một mình một giây.

Kỷ Thuận Mỹ tự giấu cười cười, cũng tốt, ít nhất Cảnh Tiêu Niên không quấy rầy nàng quá nữa.

Mưa vẫn rơi, nghe rằng chiếm lấy thành phố này, cướp đi tâm tình đi ra ngoài của mọi người, cũng cướp

mắt nụ cười như nắng.

Kỷ Thuận Mỹ cười không nổi, mà cho dù trời trong nắng ấm thì nàng cũng không cười được, huống chi đất trời nức nở, trời như đổ lệ, như thể nơi nơi ai nấy đều đau lòng như nàng thế này.

Kỷ Thuận Mỹ lấy một quyển sách ra, nằm trên giường đọc. Lòng an tĩnh thì sẽ rõ, nhưng lòng Kỷ Thuận Mỹ lại cứ trôi nổi không an tĩnh được, sách cũng không đọc được vài trang.

Đi giúp việc gõ cửa, chân chừ tiến vào, hình như có lời muốn nói, nhưng hé miệng rồi lại đem lời muốn nói nuốt trở về.

“Di à, có chuyện gì thì cứ nói đi.” Kỷ Thuận Mỹ ôn hoà nói. Nàng trước giờ không phải bà chủ khó tính.

“Thái thái, buổi sáng lúc tôi ra ngoài đổ rác thì thấy một cô gái đứng cách cổng nhà chúng ta không xa. Tôi tưởng tìm nhà người khác, nhưng vừa rồi lúc tôi đi chợ, đến lúc mua về rồi vẫn thấy cô ấy đứng đó, tôi nghĩ không biết có phải muốn tìm nhà chúng ta không nữa? Thật ra tôi cũng không muốn nhiều lời, nhưng mà, thái thái, trời bên ngoài mưa to quá, cô gái kia lại không che ô, nếu cứ dầm mưa như vậy thì sẽ bệnh mất.”

Kỷ Thuận Mỹ chán ghét thở dài, cô gái? Cô gái tìm tới cửa, chẳng lẽ lại mà Minnie, hoặc là chủ nhân của mùi nước hoa mới kia?

“Được rồi, lát nữa tôi sẽ ra ngoài nhìn xem.”

Phủ thêm áo khoác, cầm ô, Kỷ Thuận Mỹ chuẩn bị ra ngoài cửa nhìn xem.

Đẩy cổng ra, nhìn xung quanh mãi mới thấy có một người đứng cách đó xa xa hơn mười thước.

Không đứng dưới mái hiên, không phải nơi góc tường, mà thẳng tắp đứng trong mưa, mặc cho từng hạt từng hạt mưa rơi xuống, hắt lên từng làn mưa bụi mỏng manh, bóng người cô đơn khiến người ta nhìn mà thương xót.

Kỷ Thuận Mỹ như con búp bê đất bị đóng đinh tại chỗ.

Người nọ thấy Kỷ Thuận Mỹ liền nhìn thật sâu một cái rồi vội vàng xoay người, như muốn đi.

Kỷ Thuận Mỹ ném ô, bắt chấp mưa to gió lớn, dầm lên mấy vũng nước chạy vội qua, từ phía sau ôm chặt lấy người đó.

“Y Khả, đừng đi, đừng bao giờ đi nữa.” Thanh âm Kỷ Thuận Mỹ thê lương như gặp phải ác mộng, trên mặt đã không rõ là nước mưa hay nước mắt.

Kiều Y Khả theo Kỷ Thuận Mỹ vào Cảnh gia.

“Dì, mau, mau nấu canh gừng, cho nhiều gừng một chút.” Kỷ Thuận Mỹ lo lắng dặn dò, dì giúp việc liền không ngừng gặt đầu đi làm.

Kiều Y Khả chỉ yên lặng nhìn Kỷ Thuận Mỹ, không nói lời nào, cũng không có biểu tình gì. Kỷ Thuận Mỹ né tránh ánh mắt Kiều Y Khả, kéo Kiều Y Khả vào phòng dành cho khách.

“Y Khả, mau cởi quần áo ướt sũng ra, sẽ cảm lạnh mất.” Kỷ Thuận Mỹ dịu dàng nói.

Kiều Y Khả không thèm nghe.

Không còn cách nào, Kỷ Thuận Mỹ đành tự tay tháo từng nút từng nút, cởi từng món từng món, từ áo khoác tới áo trong của Kiều Y Khả ra. Việc này thật quá mức mờ ám, khiến mặt Kỷ Thuận Mỹ dần đỏ lên.

Ánh mắt Kiều Y Khả cũng dần dần trở nên nóng bỏng.

Cởi hết quần áo ra, Kỷ Thuận Mỹ lấy một chiếc khăn tới, cẩn thận lau khô cho Kiều Y Khả.

“Y Khả, lau tóc đi, để tóc ướt dễ để lại bệnh lắm.”

Kiều Y Khả cũng không nói gì, cũng không cử động. Giống một đứa trẻ bướng bỉnh.

Kỷ Thuận Mỹ khẽ thở dài, tiến sát lại gần Kiều Y Khả, ngẩng đầu lên, giúp Kiều Y Khả lau tóc. Một nụ hôn liền rơi xuống.

Một nụ hôn cẩn thận dịu dàng, hôn lên trán, hôn khoé mắt, hôn hàng lông mi thật dài, hôn hai má nóng bỏng, hôn đôi môi lạnh lẽo.

Ngậm lấy đôi môi từng chút từng chút một, trần trọc nhắm nháp, ma sát, đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu vũ trên phiến môi. Bỗngưng đôi môi nổi lên, trong lúc Kỷ Thuận Mỹ còn chưa kịp phòng bị, chiếc lưỡi mềm mại khác thường đã ngừng múa, tiến nhanh tới xâm nhập vào trong, tiến đến nơi nào liền lưu lại mật hương tới đó, ẩn dấu xuân sắc, dịu dàng như nước khiến Kỷ Thuận Mỹ run rẩy đến không thể chống cự, nhịn không được ôm lấy cổ Kiều Y Khả mới không bối rối hoảng loạn mà khuyu xuống.

Không nhớ rõ đã hôn bao lâu, Kiều Y Khả như con thú nhỏ tham lam đói bụng ngàn năm, thẳng đến khi sắp thở không nổi thì Kỷ Thuận Mỹ mới nhẹ nhàng đẩy Kiều Y Khả ra.

Kiều Y Khả cũng không dây dưa, thuận theo cánh tay mà Kỷ Thuận Mỹ đẩy ra, đứng cách Kỷ Thuận Mỹ một khoảng, nhìn nàng.

“Thuận Mỹ.” Rốt cục Kiều Y Khả cũng mở miệng nói chuyện. Giọng nói khàn khàn thê lương khiến lòng Kỷ Thuận Mỹ đau xót. Chung quy không chỉ một mình Kỷ Thuận Mỹ phải chịu khổ sở.

“Thuận Mỹ, hôm nay tôi đến không phải muốn dây dưa bám lấy em.” Kiều Y Khả khàn giọng nói.

“Y Khả, sao chị ngốc vậy, cứ đứng bên ngoài dầm mưa thế.” Kỷ Thuận Mỹ trách cứ.

“Trên người đau một chút thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn một ít.” Kiều Y Khả sầm nã vô cùng.

Kỷ Thuận Mỹ không nói gì, chỉ cúi đầu im lặng.

“Thuận Mỹ, giờ em đã hiểu tình cảm của tôi, hôm nay tôi đến chỉ muốn một câu với em. Nếu em thích, chúng ta sẽ đến với nhau, nếu em không thích, tôi sẽ lập tức đi, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em nữa.” Kiều Y Khả nói rõ ràng từng tiếng một.

Kỷ Thuận Mỹ lại rơi nước mắt.

Gặp hay không gặp, thì ra đều khó khăn đến vậy.

“Em thích, nhưng mà, sao có thể?” Kỷ Thuận Mỹ rơi lệ đầy mặt.

Kiều Y Khả thương tiếc vươn tay, giúp Kỷ Thuận Mỹ lau nước mắt.

Kỷ Thuận Mỹ nhắm mắt lại, lồng ngực quặn đau.

Dịu dàng y hệt ngày trước, sự dịu dàng khiến Kỷ Thuận Mỹ như sắp hoà tan, không thể chống cự.

“Chỉ cần em thích thì không có gì không thể.” Kiều Y Khả ngón tay dính nước mắt của Kỷ Thuận Mỹ, nhẹ nhàng đặt bên môi.

“Thuận Mỹ, nước mắt em thực mặn, khiến trái tim tôi đau nhói. Tôi không muốn em khóc, nếu không đến với tôi em sẽ không khóc thì tôi sẽ đi thật xa, chẳng sợ chính mình đau đớn đến chết. Nhưng mà, Thuận Mỹ, khi tôi không ở đây, em cũng vẫn khóc, càng khóc nhiều hơn, vì sao cứ khiến bản thân phải rơi lệ như thế? Tôi đến giúp em tìm lại niềm vui ngày trước, không tốt sao?” Thanh âm Kiều Y Khả như mộng như ảo, Kỷ Thuận Mỹ nghe thế lại ngẩn người ngây ngốc.

“Nhưng mà, Y Khả, ngoài việc chúng ta đều là nữ còn chưa nói, nhưng mà em, em đã có chồng.”

“Chồng? Anh ta khiến em vui vẻ hạnh phúc sao? Người khiến em hạnh phúc mới có tư cách, xứng đáng

làm chồng em. Nhưng Thuận Mỹ à, hấn lại chỉ làm em khóc mà thôi, hấn không xứng!”

“Thuận Mỹ, nhìn tôi.” Kiều Y Khả nắm lấy hai vai Kỷ Thuận Mỹ. Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt Kiều Y Khả trong suốt lại kiên định, Y Khả mà nàng vẫn quen thuộc đã trở lại.

“Thuận Mỹ, đừng lừa bản thân nữa. Em thích tôi, nụ hôn vừa rồi đó, tôi yêu em, em cũng có tình cảm với tôi. Tôi không cần gì nhiều, nếu em không thích, tôi cũng sẽ không chạm vào em, tôi chỉ muốn ở bên em như trước, không được sao? Chẳng nhẽ không thể?”

Kỷ Thuận Mỹ rưng rưng thì thầm: “Thật sự có thể chứ?”

Kiều Y Khả ôm Kỷ Thuận Mỹ, siết chặt nàng trong vòng tay mình: “Tôi nói có thể thì nhất định có thể.”

Canh gừng đã nấu xong, Kỷ Thuận Mỹ bung vào, để Kiều Y Khả đang nằm trong chăn ở trên giường uống.

Canh gừng ấm nóng cay cay vừa vào dạ dày, Kiều Y Khả nhất thời cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

“Thuận Mỹ, cảm ơn em. Thế này ấm áp hơn, vừa rồi thật đúng là đông lạnh chết tôi.” Kiều Y Khả cười với Kỷ Thuận Mỹ.

Như mặt trăng hiện lên trên bầu trời, sáng như ngọc, giữa màn đêm tối như mực toả ra ánh trắng dịu dàng, sáng ngời một vùng.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn đến ngây người, lòng như có làn gió nhẹ thổi qua, nhịn không được khẽ thở dài trong lòng: “Được rồi, cứ như vậy đi.”

Trốn không thoát vận mệnh an bài, vậy không cần làm gì cả.

Vừa lạnh lại mệt mỏi không chịu nổi, dày vò bao lâu, Kiều Y Khả mệt mỏi liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Kỷ Thuận Mỹ quay lại phòng bếp, dọn dờ dờ giúp việc đang thu dọn bếp núc, đừng kể chuyện hôm nay cho Cảnh tiên sinh biết.

Dì giúp việc gật đầu đồng ý, cũng không vặn hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ ngồi ngẩn người trong phòng khách. Được rồi, cứ như vậy đi, chỉ có thể như vậy thôi, bằng không thì phải làm sao bây giờ?

Triết lý nhân sinh của Cảnh Tiêu Niên hẳn, chính là, y bất như cữu, nhân bất như tân*, không bằng mỗi ngày đều thay mới. Mà Kỷ Thuận Mỹ nàng lúc này chỉ làm một lần thôi.

(*áo không gì bằng áo cũ, người không gì bằng người mới)

Nàng không phải loại đàn bà thủy tính dương hoa*.

(*lãng lơ)

Nàng chỉ là gặp gỡ Kiều Y Khả.

Năm xưa ấy, chúng ta tình cờ gặp gỡ.

Hết chương 31

32. Chương 32

Thời gian trôi qua trong giấc mộng dài hơn cả một năm.

Kiều Y Khả ngủ rất say, bàn tay đặt bên giường lần mò tìm kiếm, cho đến khi nắm được tay Kỷ Thuận Mỹ mới yếu ớt nở nụ cười. Từ nay về sau là có thể ngủ bình yên.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn khuôn mặt xinh đẹp trầm tĩnh của Kiều Y Khả, không khỏi chua xót. Các nàng vốn không nên gặp nhau, một khi đã gặp gỡ rồi thì không còn đường lui nữa. Chỉ có thể tiến lên phía trước. Nhưng con đường trước mặt lại núi cao hiểm trở, mây trắng chen nhau đè lên đỉnh núi, không phải chỉ đơn giản chứa đầy gai nhọn muốn cào xé da thịt người ta, mà còn có Pháp Hải có thể đánh yêu tinh trở lại nguyên hình, chỉ cần gặp phải sẽ khiến các nàng hồn phi phách tán, trọn đời không thể xoay người.

Pháp Hải kia, nhìn kỹ lại là gương mặt Cảnh Tiêu Niên.

Kỷ Thuận Mỹ nhịn không được khẽ rùng mình một cái. Nếu Cảnh Tiêu Niên nổi giận thì còn độc ác hơn Pháp Hải cả chục lần. Dù sao Pháp Hải cũng trả lại cho Bạch nương tử một mạng. Còn Cảnh Tiêu Niên sẽ ném hết cả hai nàng xuống con sông đang gào thét, ngay cả xác cũng không còn.

Ánh mắt Kỷ Thuận Mỹ dừng lại trên khuôn mặt đang say ngủ của Kiều Y Khả, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên hàng lông mi của cô.

Y Khả, nếu em có thể tự do như mây bay giống chị thì thật tốt. Đáng tiếc, em lại chỉ là con diều trong tay

người khác, một cánh diều ngay cả bay cũng không bay cao được. Khi chị tỉnh lại, em sẽ hỏi chị, nếu như, nếu người chơi diều kia là một kẻ giống hung thần, có lẽ vì em sẽ mang đến tai hoạ cho chị, chị còn có thể ở bên em không? Em nghĩ, nhất định chị sẽ nói, chị sẽ ở bên. Nhưng mà em không nỡ. Không nỡ khiến chị phải chịu tổn thương, càng không nỡ để chị đi. Y Khả, em nên làm gì bây giờ?

Đúng lúc Kỷ Thuận Mỹ đang miên man suy nghĩ thì Kiều Y Khả tỉnh lại. Cô nhìn Kỷ Thuận Mỹ, không nói gì, chỉ cười thản nhiên.

Mặt Kỷ Thuận Mỹ hơi hồng lên, cũng không nói gì, vội đem quần áo đã sấy khô đưa cho Kiều Y Khả.

Thay đồ xong, Kiều Y Khả liền đứng lên, nắm tay Kỷ Thuận Mỹ. Hai người mặt đối mặt, cứ đứng đó một hồi lâu.

Cũng không biết muốn nói gì, chỉ nhìn nhau, từ đáy mắt đến đôi mày đều lộ ý cười.

Kiều Y Khả đột nhiên cúi xuống, nói nhỏ bên tai Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, tôi đã đồng ý không chạm vào em, nhưng mà, tôi sắp không nhịn được mất rồi.”

Thanh âm trầm ấm dụ dỗ như lời chú ngữ, khiến người ta trong nháy mắt như lạc vào trong mơ.

Kỷ Thuận Mỹ “uhm” một tiếng, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên.

Lòng tràn đầy vui mừng chờ đợi, lại không thấy gì. Cảm thấy kỳ quái mở mắt ra, vừa nhìn rõ xung quanh liền chạm phải ánh mắt sáng ngời, cười như không cười của Kiều Y Khả. Khuôn mặt nhất thời hồng lên như trái đào xuân, thế này mới biết mình bị mắc bẫy.

Kiều Y Khả lại không cho nàng cơ hội kêu lên, thu hồi vẻ mặt trêu chọc, thật sự hôn lên môi Kỷ Thuận Mỹ.

Hai tay Kiều Y Khả ôm lấy mặt Kỷ Thuận Mỹ, Kỷ Thuận Mỹ lại vòng tay ôm eo Kiều Y Khả. Hai người ôm chặt nhau, hôn đến quên hết thấy. Lần đầu tiên Kỷ Thuận Mỹ biết thì ra hôn lại có thể ngọt ngào dịu dàng khiến xương người ta mềm nhũn, say mê đắm chìm như vậy, chẳng những không có nửa phần chán ghét mà ngược lại càng khát vọng đến mức muốn ngừng mà không được. Chỉ bằng một nụ hôn liền có thể biết người kia có yêu mình không, và mình có yêu đối phương không.

Kỷ Thuận Mỹ rơi vào ý loạn tình mê, đáy lòng lại trào dâng một tia chua xót. Kết hôn đã năm năm, người chồng của nàng, người đàn ông vẫn luôn mạnh mẽ chiếm hữu lấy nàng, thế nhưng cho tới giờ cũng chưa từng trao được cho nàng một nụ hôn như thế. Chẳng sợ chỉ là một cái cũng tốt, chỉ một cái cũng đủ khiến nàng lưu luyến, cũng đủ khiến nàng cảm thấy có lỗi với hắn. Nhưng không có, chưa từng có dù một lần.

Đúng lúc hôn đến sắp kìm lòng không nổi, Kiều Y Khả đột nhiên buông Kỷ Thuận Mỹ ra, ôm nàng, nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng.

“Làm sao vậy?” Kỳ Thuận Mỹ rúc vào lòng cô, nhẹ nhàng hỏi.

“Thuận Mỹ, em là nàng tiên nữ hư nhất trên đời đó.” Kiều Y Khả nói một câu không đầu không đuôi.

“Hả?” Kỳ Thuận Mỹ khó hiểu.

“Nàng tiên cứ thích khiến người ta phạm tội.” Kiều Y Khả cúi đầu nói.

Kỳ Thuận Mỹ có chút ngượng ngùng, lại cảm thấy những lời này thực khiến người ta vui vẻ.

“Y Khả, có phải em còn xấu xa hư hỏng hơn Cảnh Tiêu Niên không?” Hồi lâu sau, Kỳ Thuận Mỹ nhẹ giọng hỏi Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nhìn Kỳ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, em phải nhớ rõ, là tôi xấu xa, tôi quyến rũ em. Là Cảnh Tiêu Niên xấu, làm tổn thương em. Em, Kỳ Thuận Mỹ, vĩnh viễn là một bảo bối hoàn mỹ không tỳ vết, khiến người khác trân trọng nâng niu nhất.”

Kỳ Thuận Mỹ nhìn khuôn mặt kiên định của Kiều Y Khả, cánh mũi bỗng dưng cay cay, liền nhào vào vòng tay cô: “Y Khả, rõ ràng em biết chị nói không đúng, nhưng em vẫn nguyện ý nghe lời chị, lòng em vui vẻ lắm. Y Khả, em thích chị.” Giọng nói như mộng như ảo của Kỳ Thuận Mỹ khiến Kiều Y Khả khẽ run lên.

Kiều Y Khả cũng biết, chữ “thích” được nói ra từ miệng Kỳ Thuận Mỹ là chuyện khó khăn tới mức nào. Cô đã tốn bao nhiêu công sức, và Kỳ Thuận Mỹ đã phải đấu tranh giãy dụa mất bao lâu. Cô liền nhịn không được càng ôm chặt lấy người trong lòng. Hai trái tim dán chặt lấy nhau.

Có người gõ cửa phòng dành cho khách, hai người giật mình, vội buông tay.

“Ai đó?” Kỳ Thuận Mỹ hỏi, thanh âm có phần mất tự nhiên.

“Thái thái, là nhà mẹ đẻ của ngài gọi tới, ngài có muốn tiếp không?”

Là tiếng của người giúp việc thông báo.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều vì sự kinh hãi vừa rồi mà ngượng ngùng.

“Được rồi, tôi tới ngay.” Kỳ Thuận Mỹ đáp, sửa sang lại quần áo rồi ra ngoài.

Kiều Y Khả đuổi theo, trước khi mở cửa liền đột nhiên hôn nhẹ lên má Kỳ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ quay đầu liếc cô trách cứ một cái, nhưng khoe miệng lại vương nét cười.

Kiều Y Khả thoả mãn vui vẻ. Tự hỏi bản thân từ nhỏ đến lớn đã gặp qua vô số người, từ mười tuổi đã bắt đầu con đường tình yêu, vẫn luôn luôn đều có những cô gái bầu bạn. Nhưng lúc này, Kỷ Thuận Mỹ thực sự khắc vào trái tim cô.

Ban đầu, mấy thủ đoạn và tâm kế nhỏ nhỏ này vốn ẩn chứa dự vọng của bản thân. Thích Kỷ Thuận Mỹ không giả, nhưng tóm lại thì vốn muốn có được thân thể nàng, muốn có được nàng. Nhưng không biết từ bao giờ lại càng ngày càng xa ý muốn ban đầu. Người con gái này khiến cô đau lòng, đau lòng đến muốn thương tiếc, thương tiếc đến muốn có được. Muốn có được, không phải thân thể của nàng, mà là trái tim nàng. Chỉ cần được ở bên nàng là đủ. Càng ngày càng thích cô gái ấy.

Cuộc điện thoại đó là do mẹ kế gọi tới, khiến Kỷ Thuận Mỹ ngoài ý muốn.

Ở nhà, Kỷ Thuận Mỹ cũng ít khi nói chuyện với mẹ kế, bất quá cũng chỉ gật đầu hỏi thăm vài câu. Sau khi kết hôn rồi, lại thành người lạ quen mặt, trong trí nhớ của mình, mẹ kế chưa từng gọi cho nàng.

“Có chuyện gì sao ạ?” Kỷ Thuận Mỹ do dự hỏi, lòng lại ần ần trào dâng cảm giác bất an không biết tên.

“Thuận Mỹ, mau về đây đi, nếu không về Thuận Duyệt sẽ bị ba con đánh chết mất!” Mẹ kế vừa khóc vừa dứt quãng cầu xin Thuận Mỹ. Bà cũng biết mặc dù ở nhà này phụ nữ không có quyền lợi gì, nhưng Thuận Mỹ lại có một người chồng có thể giữa tay làm mây lật tay làm mưa, sức nặng lời nói khác với ngày xưa, hơn nữa Thuận Mỹ vẫn luôn thương Thuận Duyệt, lúc này viện binh cũng chỉ có mình Thuận Mỹ để cầu xin được thôi.

Quả nhiên Thuận Mỹ liền ném điện thoại qua một bên, tóm lấy áo khoác phủ lên người, Kiều Y Khả liền chạy vội đuổi theo, hỏi: “Làm sao vậy?” Sắc mặt Thuận Mỹ trắng bệch, không giải thích rõ được, chỉ nói: “Chuyện Thuận Duyệt bị mọi người trong nhà biết rồi, em phải đi xem.”

“Tôi đi cùng em.” Kiều Y Khả chạy theo ra khỏi cửa, gọi xe, hai người vội đi về nhà họ Kỷ.

Trên xe, Kiều Y Khả nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Kỷ Thuận Mỹ, nhưng làm sao cũng không thể giúp nàng ấm áp lên được, liền không khỏi giơ tay nàng lên, áp vào má mình.

Kỷ Thuận Mỹ rúc vào lòng Kiều Y Khả, nhìn qua thực bất lực.

Kiều Y Khả thực khổ sở, một Kỷ Thuận Mỹ nhu nhược lại bất lực thế này lại muốn vì em gái mình mà đối mặt với toàn bộ nhà họ Kỷ.

“Thuận Mỹ, đồng ý với tôi, cho dù muốn cứu em gái em thì cũng không thể hy sinh chính bản thân mình, biết không?” Kiều Y Khả đầy bất an nói.

“Y Khả, em còn có gì để hy sinh nữa đây? Cuộc đời của em không phải vốn vậy sao?” Kỷ Thuận Mỹ tự giấu lấp đầu.

“Sao có thể như vậy được? Trước kia là chỉ có mình em, nhưng hiện tại em còn có tôi. Em đừng quên cuộc đời của em có một nửa là tôi, còn cuộc đời tôi, em là tất cả.” Nỗi bất an trong lòng Kiều Y Khả càng lan rộng, cô không khỏi trịnh trọng dặn dò Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ không nói gì, nước mắt lại len lén chảy ra, theo hai má rớt xuống ngực. Lạnh lẽo buốt giá.

Đến nhà họ Kỷ, Thuận Mỹ để Y Khả đi trước, còn mình đi vào.

Vừa tới cửa liền nghe tiếng ba mình quát tháo giận dữ, tiếng mẹ kể cầu xin.

Kỷ Thuận Mỹ vô lực thở dài. Thuyết phục ba mình, căn bản nàng không hề nắm chắc. Chỉ hy vọng có thể thuyết phục Thuận Duyệt bướng bỉnh, trước để ba nguôi cơn giận, rồi sau đó mới lại bàn bạc kỹ hơn.

Đi vào phòng, Kỷ Thuận Mỹ chỉ thấy một trận hoa mắt chóng mặt, nhận ra suy nghĩ của bản thân có phần quá đơn giản. Không ngờ mọi người đều ở đây, bao gồm cả người chị dâu mà nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Thứ Triệu Tử Tuệ giỏi nhất chính là buôn chuyện thị phi quạt lửa thổi gió, là một cao thủ hàng đầu. Hôm nay có cô ta ở đây, cũng không dễ khuyên Thuận Duyệt, mà ba vốn tính tình nóng như lửa càng không dễ dỗ như vậy. Nếu không phải vì Thuận Duyệt thì Kỷ Thuận Mỹ thật sự muốn né tránh. Né tránh nơi gọi là nhà nhưng chưa bao giờ từng có chút ấm áp nào này.

Thuận Duyệt quỳ trên mặt đất, mái tóc tán loạn, trên gò má bị ai đó tát, dấu tay rõ rành rành, nước mắt rơm rớm, nhưng ánh mắt vẫn quật cường nhìn ba mình, không chút chịu thua kém.

Kỷ Thuận Mỹ đau lòng, cúi người muốn đỡ Thuận Duyệt dậy.

“Thuận Mỹ! Mày dám!” Ba Kỷ gầm lên giận dữ, khiến Thuận Mỹ sợ tới mức khựng lại.

“Ai lắm lời như thế, lại đi gọi Thuận Mỹ tới đây!” Ba Kỷ tức giận nhìn quanh bốn phía.

Thuận Nhân, Thuận Lễ không dám nói gì, Triệu Tử Tuệ một bộ vui sướng khi người khác gặp họa.

Ánh mắt dừng lại trên người mẹ kế: “Ngọc Trân, có phải bà không?”

Mẹ kể bị dọa đến run rẩy, ngay sau đó bắt đầu khóc: “Là tôi, là tôi gọi Thuận Mỹ, ông cứ đánh Thuận Duyệt như vậy, Thuận Duyệt sẽ chết mất!”

“Chết? Có chết cũng còn đỡ hơn ở bên ngoài không sạch sẽ làm mất mặt!” Ông Kỷ gầm lên.

Mẹ kể khóc càng dữ: “Được được, hai mẹ con tôi đều chết, chết cả đi liền sạch!”

“Bà còn dám khóc! Con gái là do bàn quẩn, nó có bạn trai ở ngoài mà bà cũng không biết, chẳng lẽ đợi đến khi ôm một đứa nhỏ về bà mới biết hả?!”

Nghe thế, Thuận Duyệt vẫn một mực không khóc liền ngẩng đầu, quật cường nhìn ba mình: “Ba, ba đừng nói khó nghe vậy, con và Lâm Vĩnh Giang yêu nhau là chuyện bình thường, không hề làm chuyện gì không đứng đắn cả!”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn khuôn mặt trẻ tuổi không chút sợ hãi nào của em gái, lòng vừa khở sở, lại vừa cảm động.

Hết chương 32

Bách Linh: “Ty thì ko có sai hoặc đúng, chỉ cần trái tim rung động ~” đột nhiên nhớ tới bài này, bài gì ý nhỉ?

33. Chương 33

“Choang”! một tiếng thanh thúy, Kỷ Trọng Dư quơ lấy cái chén trên bàn, ném xuống đất.

Vô số mảnh vỡ văng khắp nơi, bắn vào cánh tay Thuận Duyệt, đảo mắt liền thấy máu li ti chảy ra.

Trừ ông Kỷ, những người khác đều kinh hoảng, mẹ kể thấy thế lại bắt đầu gào khóc, người làm đi tìm thuốc sát trùng đến, Kỷ Thuận Mỹ hai mắt rưng rưng, rửa vết thương cho em gái. Triệu Tử Tuệ cũng lại giúp đỡ, trên tay bận rộn, miệng lại không nhàn rãi. Kỷ Thuận Mỹ lo nhất việc cô ta đi theo làm phiền, nhưng cố tình Triệu Tử Tuệ lại không phải ngọn đèn cạn dầu.

“Chà, Thuận Duyệt à, em nói xem em tội gì phải vậy chứ. Ba cũng vì muốn tốt cho em thôi, cái tên học trò nghèo kia, vừa không có bối cảnh lại không có gia thế, mặt mũi thôi thì coi như tạm được. Nhưng Thuận Duyệt à, em còn nhỏ lắm, cái loại mặt trắng đó không thể làm cơm mà ăn được đâu, đạo lý này đơn giản lắm mà.”

Thuận Duyệt chán ghét gạt phắt tay Triệu Tử Tuệ ra, hung hăng trừng mắt lườm cô ả: “Lâm Vĩnh Giang không phải loại mặt trắng, anh ấy là chàng trai tốt có hoài bão khát vọng, em trai cô Triệu Tử Chiêu mới là tên mặt trắng khốn kiếp, một thằng lưu manh!”

Triệu Tử Tuệ tự dưng bị mắng một trận, nhất thời giống như con gà mái nhảy dựng lên: “Ôi chị nói này Thuận Duyệt, cơm có thể ăn bấy chứ nói không thể nói lung tung được, em trai tôi Tử Chiêu đường đường là một nhân tài, được biết bao nhiêu cô gái nhớ nhung, nhưng cố tình hấn lại chỉ thích mình cô, lần này cũng vì lo lắng cô bị người ta lừa nên mới có thể nói cho tôi tình hình thực tế, cô cũng không nên không nhận ra được người tốt thế chứ!”

Quả nhiên là trò quỷ của Triệu Tử Chiêu! Kỷ Thuận Mỹ trào dâng phần nộ, hai chị em nhà họ Triệu này thực muốn phá nhà họ Kỷ loạn đến long trời lở đất mới bằng lòng cam tâm mà.

“Phì! Nếu hấn là người tốt thì trên đời này sẽ chẳng có thằng khốn nào cả. Chị trở về nói cho em trai của chị biết, cho dù đàn ông trên thế giới chết sạch thì tôi cũng không thềm để mắt tới hấn!”

Thuận Duyệt hung tợn trừng mắt tới Triệu Tử Tuệ, ánh mắt đong đầy uỷ khuất cùng những giọt nước mắt phần nộ. Thuận Mỹ ở một bên nhìn mà đau lòng, nhẹ nhàng kéo kéo Triệu Tử Tuệ: “Chị dâu, chị bớt nói dùm đi.”

Triệu Tử Tuệ không ngờ Kỷ Thuận Mỹ cũng ngại mình nhiều chuyện, liền ngắc ra, rồi đứng dậy đi về phía Kỷ Thuận Nhân, vừa đi vừa khóc sụt sùi nói: “Thuận Nhân, anh xem hai cô em gái tốt đẹp của anh kìa, bà chị dâu này tốt bụng suy nghĩ thay các nàng, vậy mà các nàng, các nàng lại coi em như sói như hổ.”

Kỷ Thuận Nhân luôn sợ vợ, giờ nhìn thấy bộ dáng tức giận của Triệu Tử Tuệ liền nhịn không được trách móc em gái: “Thuận Mỹ, chị dâu em cũng vì muốn tốt cho Thuận Duyệt thôi mà. Hôm nay vừa nghe Tử Chiêu kể, nói trong trường có một tên nam sinh lòng dạ khó lường, cứ dùng lời ngon tiếng ngọt quán quýt lấy Thuận Duyệt, thế là liền gấp gáp không quan tâm đến cái gì, vội vàng muốn làm cho rõ việc này, để tránh cho Thuận Duyệt phải chịu thiệt. Hai đứa đừng hiểu lầm lòng tốt của nàng.”

Kỷ Thuận Mỹ nghe vậy, khề thở dài, lòng lại ngập tràn thất vọng, bình thường vốn biết anh trai nhu nhược, không ngờ còn hồ đồ vậy. Không nói đến chuyện chị dâu Triệu Tử Tuệ là người ngày ngày kề bên gối, mà lập trường của hấn cũng có bảy phần bất công. Tiếng xấu của Triệu Tử Chiêu thì trong thành phố này ai cũng biết, cho nên lời hấn nói sao có thể tin được.

“Anh, em đã gặp Lâm Vĩnh Giang rồi, là người rất ngay thẳng.” Thuận Mỹ nhàn nhạt đáp lại.

Triệu Tử Tuệ ngứa mắt nhất về mặt nhìn như xa cách nhưng kỳ thực lại rất khinh thường này của Kỷ Thuận Mỹ, liền ngừng khóc, đổi thành vẻ mặt âm dương quái khí: “Ôi chà, Thuận Mỹ, cô đã gặp anh chàng họ Lâm kia rồi, vậy vì sao không ngăn cản bọn họ? Rõ ràng cô biết ba mình sẽ không cho phép Thuận Duyệt quen một người như vậy mà. Mà lại nói, Thuận Mỹ à, cô được gả đến nhà họ Cảnh có thể lực nhất thành phố, trở thành bà chủ ngôi nhà lớn cơm áo gạo tiền không phải lo, lại muốn em gái mình phải gả cho một tên nghèo mạt rệp không một xu dính túi, cô rốt cuộc rắp tâm muốn làm gì? Đúng là không phải cùng một mẹ sinh ra có khác, bình thường đều nói thương em gái, đến lúc máu chốt vẫn sợ em mình nổi bật hơn mình phải không? Chẳng lẽ không sợ họ Lâm kia phá hỏng gia nghiệp nhà họ Kỷ này?”

Tuy Triệu Tử Tuệ ăn nói vô lễ, nhưng lập tức lại đem đầu mâu chĩa về phía Kỷ Thuận Mỹ. Ba Kỷ lập tức quay đầu nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, con đã biết trước chuyện của Thuận Duyệt rồi sao?”

Kỷ Thuận Mỹ lòng đầy sợ hãi, chỉ đành gật gật đầu, cam chịu.

“Hừ! Đều làm phản rồi mà!” Ba Kỷ sắc mặt khó coi, nhưng rốt cuộc cũng ngại với việc Thuận Mỹ đã là con gái gả ra ngoài, hơn nữa nhà chồng lại mạnh, cho nên cũng không nói thêm nữa.

“Triệu Tử Tuệ! Cô không cần châm ngòi ly gián! Chị của tôi thương tôi thế nào, tự tôi biết. Lâm Vĩnh Giang có yêu tôi không, đương nhiên tự tôi cũng rõ. Tôi càng biết cả nhà họ Triệu cô không có ai là người tốt cả, đều là một đám xấu xa bỉ ổi tâm địa gian xảo chuyên bỏ đá xuống giếng!”

Bình thường Kỷ Thuận Duyệt vốn thấy phiền với bà chị dâu trên danh nghĩa này, giờ tuy mắng khó nghe một chút, tuy rằng trên người vẫn đau đớn, nhưng lại hả hê sung sướng.

“Thuận Nhân!” Triệu Tử Tuệ tức đến méo giọng: “Còn không dạy dỗ đứa em không biết trên dưới này của anh đi! Anh coi nó là em gái, nó lại coi anh như người ngoài, nếu không thì sao lại ăn nói với em vậy!”

“Đủ rồi! Đừng làm ầm lên nữa!” Ba Kỷ vẫn chưa tiêu cơn giận: “Thuận Duyệt, mày ngày ngày cứ lải nhải cái gì mà tình yêu này đó, nói tự tin nghe có lý lắm, đây là đứa con gái mà Kỷ Trọng Dư này hết lòng kỳ vọng đó hả?! Con gái nhà họ Kỷ này, ai nấy đều tri thư đạt lễ, danh dự trong sạch nên mới có thể đều được gả vào nhà người tốt, nhưng cổ tình lại sinh ra đứa bất hiếu như mày, muốn ba mẹ mày tức chết mới cam tâm mà!”

Thuận Duyệt cố chịu cơn đau đớn nơi vết thương, gạt tay Thuận Mỹ ra, khó khăn đứng lên, lại bởi vì quỳ quá lâu mà hai chân mất cảm giác, suýt nữa té ngã.

Đứng thẳng dậy, Thuận Duyệt mặt mày nghiêm nghị, nhìn thẳng ba mình: “Ba, con gái bất hiếu, khiến ba giận dữ thế này. Nhưng mà, ba à, bây giờ là năm nào rồi, ở trong trường đều là những cổ vũ số thành niên nam nữ thành đôi với nhau, tình yêu là thứ tình cảm tươi đẹp đến mức nào, con không rõ, điều này sao có thể lại là không tri thư đạt lễ được? Mất danh dự? Còn có, cái gì gọi là gả vào nhà người tốt? Từ nhỏ con đã nhìn thấy hai cô của mình bị coi thường khinh bỉ ở nhà họ Khu, sau lớn lên lại chứng kiến người chị gái mình yêu quý nhất, như con rồi bị người ta điều khiển hết mọi vui buồn giận dữ mà sống qua ngày, đây chẳng lẽ là cái được gọi là gả đến nhà người tốt sao? Nếu đây là điều ba hy vọng tốt cho con, vậy con xin lỗi, ba à, con muốn có một cuộc sống hạnh phúc của chính mình, con không muốn trở thành thứ lễ vật để người đem tặng cho kẻ ‘tốt đẹp’ mặt dày vô liêm sỉ đó!”

Thuận Duyệt nói xong một hơi, thân thể hơi run rẩy, nhưng sắc mặt vẫn kiên định quật cường, không một tia sợ hãi như cũ. Nhưng những người khác đều thấy choáng váng, Thuận Nhân Thuận Lễ chậm rãi đứng lên, Kỷ Thuận Mỹ ngậy người đứng đó, ngay cả Triệu Tử Tuệ vừa rồi lách chách lắm điều như chim sẻ, giờ cũng sợ tới mức nín bật.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Kỷ Trọng Dư. Ông Kỷ luôn bảo thủ, mấy cô con gái có muốn nói gì thì cũng chỉ dám kín đáo phê bình, giờ dám lớn mật làm cản nói thể với ba mình thì Kỷ Thuận Duyệt vẫn là

người đầu tiên.

Kỷ Trọng Dư mặt mày xanh mét, ngồi trên ghế vẫn không nhúc nhích.

Mẹ kế Ngọc Trân là người đầu tiên phản ứng, quỳ rạp xuống đầu tiên, sau đó vội vàng kéo mạnh Thuận Duyệt quỳ xuống theo, vừa kéo vừa khóc nói: “Trọng Dư, anh đừng giận, Thuận Duyệt còn nhỏ, vừa rồi nó hồ đồ nên mới dám nói thế, anh đừng trách nó, trăm ngàn lần đừng trách nó, nó là đứa con gái nhỏ nhất của anh mà.”

Những người khác như bưng tỉnh, cũng quỳ xuống theo, cùng nhau cầu xin cho Thuận Duyệt. Nhưng cố tình Thuận Duyệt vẫn quật cường đứng thẳng, dù kéo thế nào cũng không chịu quỳ xuống.

Kỷ Trọng Dư đứng lên, phất tay một cái, mọi người cũng không dám lên tiếng nữa.

Ngọc Trân sợ hãi nhìn Kỷ Trọng Dư đi về phía Kỷ Thuận Duyệt, sợ tới mức lê đến trước Thuận Duyệt, vừa khóc vừa cầu xin Kỷ Trọng Dư: “Trọng Dư, anh không thể đánh nó nữa, anh sẽ đánh chết con mắt, nó dù sao vẫn là một đứa trẻ mà.”

Kỷ Trọng Dư đẩy Ngọc Trân ra, nhìn đứa con gái vẫn nhìn thẳng hằn, không thêm né tránh.

“Thuận Duyệt.” Kỷ Trọng Dư đã mở miệng, thanh âm lạnh băng như những lưỡi dao được mài vào ngày ngày đông giá rét, khiến người ta nhin không được lạnh run lên.

“Con muốn một cuộc sống hạnh phúc phải không? Con không muốn phải trở thành lễ vật đúng không? Được lắm, hôm nay đã nói đến mức này, là một người làm cha, ta cũng không muốn làm khó con. Con nói hai người cô của mình đều bị gả cho nhà không tốt, nhưng ít nhất hai người đó cũng có một cuộc sống sung túc ấm y ngọc thực. Ta lại thực muốn nhìn xem, con gả cho một tên nghèo hèn như thế, rốt cuộc sẽ hạnh phúc thế nào. Từ giây phút này trở đi, tự con chọn lấy, hoặc là giờ con xoay người bước đi, ta coi như chưa từng sinh ra đứa con gái này, con đi hưởng những ngày hạnh phúc của mình, từ nay về sau, hoàn toàn cắt đứt, không liên quan tới nhà họ Kỷ. Hoặc là con chấm dứt với tên họ Lâm kia, ngày mai đính hôn với Tử Chiêu, vừa tốt nghiệp xong liền gả đến nhà họ Triệu. Hai con đường, tự chọn đi.”

“Ba!” Kỷ Thuận Duyệt nói sao thì cũng còn trẻ, nghe Kỷ Trọng Dư nói liền hoảng sợ, bắt đầu khóc: “Ba, vì sao, vì sao phải bắt con chọn, tàn nhẫn quá, ba à!”

Kỷ Trọng Dư nói xong, không thêm bận tâm Kỷ Thuận Duyệt khóc lóc cầu xin, xoay người trở lại ngồi lên ghế, nâng chén trà lên uống.

Thuận Mỹ kinh ngạc, hỏi Kỷ Trọng Dư: “Ba, quyết định từ bao giờ vậy, chuyện đính hôn với Triệu Tử Chiêu ấy?”

“Lúc chiều. Chiều nay bác Triệu có gọi tới, nói muốn cầu hôn.” Kỷ Trọng Dư bình tĩnh nói, căn bản không

hề để lọt vào tai tiếng khóc của Ngọc Trân và Thuận Duyệt.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn biểu tình đau khổ của em gái, lòng đau như cắt. Sao nàng có thể nhẫn tâm để cho em gái mình phải gả cho tên Triệu Tử Chiêu không chuyện ác nào không làm đây. Thuận Nhân và Thuận Lễ cũng không đoán được mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, không có cách nào đành đứng nhìn Thuận Duyệt. Triệu Tử Tuệ lại hoàn toàn một bộ vui sướng khi người khác gặp họa, nhìn Thuận Duyệt nói: “Thuận Duyệt, gả cho em gái chị cũng không thiệt cho em mà, tuy nhà họ Triệu không có quyền thế như nhà họ Cảnh, không có thân phận như nhà họ Kỷ, nhưng đối với việc ba em đang muốn đầu tư vào bất động sản, xây chung cư thì lại có tài nguyên cuộn cuộn đó, đến lúc ấy, chỉ sợ giá trị của em trai chị còn nhỉnh hơn anh trai em một chút đó.”

Kỷ Thuận Mỹ bị ai nhìn ba mình, đây chẳng lẽ chính là lý do mà ba muốn gả Thuận Duyệt cho nhà họ Triệu sao? Triệu Tử Chiêu là con trai độc nhất, đương nhiên sẽ trở thành người nối nghiệp nhà họ Triệu rồi, đương nhiên phân lượng sẽ không thấp hơn Triệu Tử Tuệ. Cảnh gia có thể lực, Triệu gia có tiền, quả thực ba nàng tính toán quá chu đáo mà!

“Ba, người đã kết thông gia với nhà họ Cảnh, chẳng lẽ còn chưa đủ? Người đã hy sinh một đứa con gái rồi, còn chưa đủ sao?” Rốt cuộc Kỷ Thuận Mỹ không nhịn được, cầu xin ba mình.

Kỷ Trọng Dư biến sắc: “Thuận Mỹ, lời này của con có ý gì? Chẳng lẽ con nghĩ giống Thuận Duyệt? Người làm cha này thay hai đứa tìm nhà tốt để gả, tốn bao công sức tâm tư, đã không biết cảm kích lại còn dám nói ta xấu xa như vậy!”

Kỷ Thuận Mỹ há miệng, vừa định nói tiếp thì Kỷ Thuận Duyệt đột nhiên ngừng khóc, gạt nước mắt, quỳ xuống, “bốp bốp bốp” đập đầu với ông Kỷ ba cái.

“Ba, con gái bất hiếu, khiến người lo lắng, chọc người tức giận. Cảm ơn ba đã nuôi dưỡng con đến mười tám tuổi, ân tình này, tương lai có cơ hội, con gái sẽ lại báo đáp sau.” Nói xong liền xoay người muốn đi, Ngọc Trân lại gắt gao ôm chặt hai chân Kỷ Thuận Duyệt, Thuận Mỹ cũng chặn đường nàng. Hai chị em ôm nhau, khóc không thành tiếng.

Kỷ Trọng Dư thật không ngờ đứa con gái nhỏ này lại có gan thế, lại thật sự muốn bỏ nhà đi, từ nay về sau đoạn tuyệt với nhà họ Kỷ. Hắn hất văng cái bàn, gào lên phẫn nộ: “Không được cản nó, để nó cút đi!”

Hết chương 33

34. Chương 34

Thuận Mỹ nước mắt rưng rưng, ngẩng đầu lên.

Ba nàng nhú mày, ánh mắt lạnh như băng, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ vì bị người khác làm trái lời, không

nhìn thấy chút thương xót nào. Lại quay đầu, nhìn anh trai và em trai đứng bên cạnh thái độ kích động, sợ hãi rụt rè, lại nhìn Thuận Duyệt, sắc mặt nhuốm chút oán hờn, nhưng lại không một ai đứng ra nói đỡ cho đứa em gái ruột thịt của mình một lời.

Thuận Mỹ nhìn bọn họ, nước mắt chậm chậm ngừng, cõi lòng lại dần lạnh lẽo. Trước giờ nàng vẫn nghĩ hy sinh bản thân mình để thoả mãn nguyện vọng của ba, việc đó là làm tròn chữ hiếu, toại nguyện cho anh chị em của mình. Nhưng đúng lúc đến ngày hôm nay nàng mới hiểu ra một điều, việc nàng tự cho là hy sinh bản thân để cho bọn họ toại nguyện hoá ra đối với những người đó, họ lại luôn nghĩ rằng từ khi nàng sinh ra vốn đã thiếu nợ bọn họ.

Nữ nhân nhà họ Kỷ từ nhỏ vốn đã thiếu nợ nam nhân nhà này.

Nàng, Kỷ Thuận Mỹ, không phải con gái của ba, không phải chị em của anh trai và em trai, mà Kỷ Thuận Mỹ nàng chẳng qua chỉ một một thứ được khắc lên ký hiệu nữ nhân nhà họ Kỷ mà thôi.

Đột nhiên nàng hận, hận bản thân sinh ra ở năm mồ lạnh lẽo Kỷ gia này. Hận đám nam nhân lãnh khốc vô tình nhà họ Kỷ. Hận mình không sớm nhìn rõ lòng người. Hận điều lòng mình vẫn mong muốn. Đến nông nổi niềm tin vốn rách nát lung lay đến không chịu nổi, chỉ một cú chạm nhẹ liền vỡ nát thành vô vàn gạch vụn. Nơi gọi là nhà mẹ đẻ mà nhiều năm qua nàng vẫn cho rằng là một mái ấm này, nay cũng sụp đổ.

Thuận Duyệt đã nhất quyết, gạt nước mắt, dùng sức đẩy, muốn đẩy Kỷ Thuận Mỹ vẫn đang ngăn đường đi của mình ra.

“Thuận Duyệt, đứng lại!” Kỷ Thuận Mỹ quát khê. Kỷ Thuận Duyệt kinh ngạc giật mình dừng lại, không biết sao chị mình lại đột nhiên giống như thay đổi.

Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu, trên mặt còn vương nước mắt, nhưng sắc mặt đã bình tĩnh trở lại. Có lẽ vì trong lòng lạnh lẽo quá nên ngược lại không thấy đau.

“Ba, nếu hôm nay người để Thuận Duyệt đi, vậy chính là người cùng lúc mất đi hai đứa con gái.” Thanh âm Kỷ Thuận Mỹ không lớn, nhưng vẫn rõ ràng từng chữ, kiên định như chùy, truyền vào tai mỗi người.

Kỷ Trọng Dư nhìn Kỷ Thuận Mỹ, giật mình hoảng sợ: “Thuận Mỹ, những lời con nói là có ý gì?”

“Hoặc là, ba, để con nói lại cho rõ, người không chỉ sẽ mất hai đứa con gái, mà còn có thể mất đi một đứa con rể.” Nói đến đây, Kỷ Thuận Mỹ ngừng một chút, tự giễu cười cười: “Con nghĩ, ba à, có thể người không cần con gái mình, nhưng nhất định sẽ không thể không cần đứa con rể có quyền thế kia của mình chứ?”

“Thuận Mỹ, bình thường con luôn nghe lời mà, sao hôm nay cứ thích chống đối ba vậy? Ba coi như vì con đau lòng vì Thuận Duyệt quá, nên không so đo với con, đủ rồi đó.” Kỷ Trọng Dư không ngờ Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên nói thế, ần ần cảm thấy những lời tiếp theo không ổn, không muốn để Kỷ Thuận Mỹ nói tiếp.

Kỷ Thuận Mỹ thê lương cười, nghe lời, đúng vậy, nàng luôn nhu thuận, nghe lời, nàng nghĩ chỉ cần ngoan ngoãn, nghe lời, khiến ba mình hài lòng thì đã làm trong bốn phận của một đứa con gái, thậm chí còn thâm nấy sinh cảm giác bị tráng khi hy sinh bản thân vì chữ hiếu. Nhưng hôm nay nàng hiểu ra, sự ngoan ngoãn nghe lời của mình ở trong mắt ba nàng lại bất quá chỉ là một con rối để mặc người ta đặt đầu ngồi đấy. Cho tới giờ ba nàng cũng chưa từng nghĩ tới việc con rối đáng thương này cũng có thể có buồn vui, cũng có thể có nước mắt, cũng sẽ đau lòng khổ sở hay không.

Kỷ Thuận Mỹ hít sâu một hơi, không nghe lời Kỷ Trọng Dư mà nói tiếp: “Ba, ba thực sự vẫn muốn để Thuận Duyệt đi sao?”

“Nếu nó không cưới Tử Chiêu thì nhất định phải cút!” Ông Kỷ uy nghiêm lạnh lùng, không chừa chút đường sống để thương lượng.

“Ba, Triệu Tử Chiêu có gì tốt chứ? Hắn là tên ăn chơi trác tác nổi tiếng trong thành phố.” Kỷ Thuận Mỹ tự cho ba mình một cơ hội cuối cùng.

Kỷ Trọng Dư nhíu mặt mày, nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, có lẽ Triệu Tử Chiêu không tốt lắm, nhưng Triệu gia xứng với nhà họ Kỷ chúng ta.”

Kỷ Thuận Mỹ bị ai nhìn ba mình. Ngay cả chút gạch vụn đã vỡ nát trong lòng đều hoá thành bụi phấn, biến mất không dấu vết.

Thuận Mỹ giữ chặt Thuận Duyệt, cùng quay lại, đối mặt Kỷ Trọng Dư: “Ba, nếu hôm nay người để Thuận Duyệt rời khỏi nhà thì con sẽ đi cùng em ấy, hơn nữa sẽ lập tức ly hôn với Cảnh Tiêu Niên.”

Thuận Mỹ nói rất bình tĩnh, lại như tảng đá rớt xuống sông, sóng nước cuộn cuộn, dậy lên vô vàn đầu sóng còn lớn hơn nữa.

“Mày dám!” Ông Kỷ rốt cục ngồi không nổi nữa, bật dậy quát Kỷ Thuận Mỹ.

“Có gì mà không dám, ngay cả nhà mẹ ruột con đều có thể từ bỏ, huống chi một nhà chồng như cái nhà giam?” Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng nói, nhưng ai nấy đều nghe được.

“Thuận Mỹ, tao thực thất vọng với mày, mày với Thuận Duyệt đều không biết tốt xấu như nhau. Mày có biết cho dù mày đã kết hôn năm năm trời mà vẫn có biết bao đứa con gái mơ ước tới vị trí bên cạnh Cảnh Tiêu Niên như trước không hả? Có biết bao người hâm mộ mày, nhưng mày thế nhưng lại nói đó là nhà giam, mày làm tao quá thất vọng mà.” Kỷ Trọng Dư tức đến mặt mày tím ngắt.

Nếu nói Thuận Duyệt còn nhỏ, vẫn còn nằm trong sự khống chế của hắn, nhưng Thuận Mỹ, đứa con gái luôn ngoan ngoãn này thật sự lại khiến hắn bất ngờ.

“Một cái nhà giam thường chỉ giam người, nhưng nhà giam của Cảnh gia chẳng những giam người mà còn

giam cả trái tim. Việc này ba chắc không biết nhỉ?” Kỷ Thuận Mỹ hai mắt rưng rưng, nhìn Kỷ Trọng Dư nói.

Nói xong nàng liền kéo Thuận Duyệt: “Thuận Duyệt, chúng ta đi.”

“Chị!” Thuận Duyệt không ngờ Thuận Mỹ sẽ tàn nhẫn đưa ra quyết định đó, không khỏi ngừng chân.

“Yên tâm, không phải chị làm vì em, mà là vì chính mình.” Thuận Mỹ dịu dàng an ủi Thuận Duyệt, xoay người muốn đi.

“Đứng lại!” Kỷ Trọng Dư gầm lên một tiếng, hai người liền đứng lại.

Lòng Kỷ Trọng Dư tràn đầy phần nộ cùng kinh ngạc, hắn chưa bao giờ từng thoả hiệp với đàn bà, nhưng hắn hiểu rất rõ tính tình Thuận Mỹ, tuy bên ngoài nhu nhược, nhưng lại ẩn dấu một sự bướng bỉnh ngoan cố, nếu việc gì đã quyết thì nhất định sẽ nói được làm được. Vì Triệu Tử Chiêu mà mất Cảnh Tiêu Niên, nghĩ đã thấy không đáng, thực sự rất không đáng.

“Được, được lắm, các người đều đã lớn, cánh cứng rắn rồi, có thể không nghe lời ba mình nói. Ta già rồi, thật sự già rồi, ta không quản được các người, cũng không muốn xen vào nữa. Cái nhà này đã sớm thất bại rồi!”

“Ba, ý ba là chuyện của Thuận Duyệt ba sẽ không quản nữa? Em ấy có thể không cần phải gả cho Triệu Tử Chiêu?”

“Chuyện của Thuận Duyệt ta sẽ không quản nữa, nó muốn yêu ai thì yêu, coi như ta không có đứa con gái này. Nhưng mà, Thuận Mỹ, mày vĩnh viễn cũng đừng hòng có suy nghĩ muốn ly hôn với Tiêu Niên. Mày phải nhớ rõ, không phải vì ta, mà vì bản thân mày, vì nhà mẹ ruột mày, em gái mày, mày đừng quên mày cũng họ Kỷ!”

Kỷ Thuận Mỹ khẽ cười, cười thực bi thương.

Chẳng qua là giữ Cảnh Tiêu Niên, buông tha Triệu Tử Chiêu. Chẳng qua là lấy giá đắt nhất chặt mình để đổi lấy tự do cho Thuận Duyệt.

Nhìn khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của em gái, Kỷ Thuận Mỹ nhẹ nhàng gật đầu: “Được, ba, con nhớ rồi.”

Một trận phong ba coi như qua đi.

Kỷ Trọng Dư ôm ngực, trở về phòng nghỉ ngơi.

Triệu Tử Tuệ hung hăng trừng mắt lườm hai chị em một cái, hắng hề “hừ” một tiếng, tỏ vẻ mình cực kỳ bất mãn.

Ngọc Trân vốn luôn lạnh nhạt với Thuận Mỹ, giờ nhin không được tiến lại siết chặt tay nàng: “Thuận Mỹ, cảm ơn con.”

“Dì à, Thuận Duyệt là em gái con, đâu cần cảm ơn, đừng khách sáo như vậy.” Dù sao Ngọc Trân cũng là mẹ của Thuận Lễ và Thuận Duyệt, tuy Thuận Mỹ không thích bà, nhưng vẫn luôn khách khí.

“Thuận Lễ, đưa mẹ em và Thuận Duyệt trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Thuận Duyệt khoát tay, nàng cũng mệt mỏi lắm rồi, muốn về sớm một chút.

Thuận Duyệt nhìn chị gái, đột nhiên “oa” một tiếng oà khóc, cứ kêu “chị chị” không ngừng, lại không nói bất cứ gì khác.

Lòng Thuận Mỹ khổ sở, lau nước mắt cho Thuận Duyệt: “Được rồi, đừng khóc nữa, từ giờ trở đi em không còn là đứa con nít nữa, cứ sống tốt những ngày tháng của mình đi, đừng để chị thất vọng.”

Thuận Duyệt dùng sức gật đầu.

Mọi người đều rời đi, đại sảnh chỉ còn lại anh em ruột hai người Thuận Nhân và Thuận Mỹ.

“Thuận Mỹ, để anh đưa em về.” Rốt cuộc vẫn là anh em cùng một mẹ, Thuận Nhân đối xử với Thuận Mỹ tốt hơn với Thuận Duyệt nhiều.

“Không cần, anh à, em ra ngoài gọi taxi là được rồi.”

Hai người yên lặng đi ra cổng lớn. Thuận Mỹ luôn kính trọng anh trai, nhưng lúc này cũng không nói gì. Thuận Nhân tự biết mình đuối lý, làm anh cả trong nhà, hẳn rất không xứng.

“Thuận Mỹ, thật sự không cần anh đưa em đi?” Thuận Nhân hỏi lại.

“Thật sự không cần đâu. Anh, anh vào nhà đi, chị dâu đang giận, anh nói với chị ấy chuyện của Thuận Duyệt khó khăn lắm ba mới bỏ qua, chị ấy đừng làm loạn nữa.”

“Ừ, anh sẽ khuyên cô ấy.” Thuận Nhân đáp ứng.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn anh trai, biết lời đồng ý này cũng chỉ là thuận miệng đáp lời cho hợp tình hình. Anh trai vừa yếu đuối vừa vô dụng khiến nàng tức giận mà cũng lại thấy đáng thương.

“Vào đi, xe sẽ tới nhanh thôi.” Kỷ Thuận Mỹ nói.

“Ừ.” Kỷ Thuận Mỹ thấy hai người không có gì để nói cũng ngại, xoay người đi vào.

Thuận Mỹ đi xuống bậc thang, đêm đã khuya, không nhìn thấy ánh trăng, chỉ có mấy ngôi sao nho nhỏ, yếu ớt mệt mỏi phát ra ánh sáng ảm đạm.

“Thuận Mỹ!” Thế nhưng lại có người gọi nàng.

Trái tim Kỷ Thuận Mỹ khẽ nhảy lên, theo tiếng gọi nhìn qua, giữa bóng đêm dày đặc dần dần hiện lên bóng dáng của Kiều Y Khả.

Nàng nhìn dáng hình quen thuộc kia chậm rãi đi về phía mình, dần dần cảm thấy giữa màn đêm tối đen như mực lại bị luồng ánh sáng nhân nhật sinh sôi xâm chiếm.

Nhất thời nỗi chua xót trào dâng cõi lòng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không khỏi ứa nước mắt.

Kiều Y Khả lại gần Kỷ Thuận Mỹ, hai tay giữ vai nàng: “Sao lâu thế, khiến tôi lo quá.”

Không biết sao Thuận Mỹ đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, quá mệt mỏi, muốn tìm một người để dựa vào. Thuận Thế ngã đầu vào lòng Kiều Y Khả: “Y Khả, đưa em đi đi.”

“Được.” Kiều Y Khả không hỏi gì nhiều, dẫn Kỷ Thuận Mỹ đi.

Có thể đi đâu được? Chẳng qua là từ Kỷ gia trở về Cảnh gia.

Trên xe, Kỷ Thuận Mỹ rúc vào lòng Kiều Y Khả, hai người mười ngón đan xen, trầm mặc không nói gì.

Đến cách Cảnh gia một đoạn đường, Kiều Y Khả liền kêu dừng xe.

“Thuận Mỹ, tối muốn đi cùng em một chút, được không?” Kiều Y Khả nhẹ giọng hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ gật đầu, ngoan ngoãn đến mức khiến người ta đau lòng.

Đường nhỏ sâu thẳm, hiếm người qua lại.

Kiều Y Khả đột nhiên nắm tay Kỷ Thuận Mỹ, xuyên qua con đường lát đá, đi vào rừng cây nhỏ ven đường.

Hai người như có cảm ứng, gắt gao ôm nhau, khao khát thắm thiết hôn. Kiều Y Khả mạnh mẽ thăm dò, như thể muốn đòi nợ cho toàn bộ nỗi lo lắng bồn khoăn lúc chờ đợi ban nãy.

Cô không ngờ lại nhận được sự đáp lại nhiệt tình của Kỷ Thuận Mỹ. Như thể nàng biết vừa rồi Kiều Y Khả lo lắng, bồn khoăn, nóng ruột tới mức nào.

Rất lâu sau hai phiến môi gấn bó keo sơn mới tách ra được.

“Sao ngốc vậy, cứ đứng ngoài chờ mãi?” Kỷ Thuận Mỹ thương xót vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả bắt lấy tay của Kỷ Thuận Mỹ, đặt bên môi, hôn từng ngón từng ngón một: “Em vừa rời khỏi tầm mắt của tôi, tôi liền hoảng hốt đến mức sợ hãi, sợ sẽ không được nhìn thấy em nữa.”

Kỷ Thuận Mỹ thở dài, nép vội vào lòng Kiều Y Khả: “Y Khả, làm sao bây giờ, càng ngày em càng không muốn rời xa chị. Vừa rồi nhìn thấy chị, em liền cảm thấy dù có chuyện gì khổ sở đến đâu chẳng nữa em cũng đều có thể chịu được.”

Kiều Y Khả thở dài, ôm chặt Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, vừa rồi em nói muốn tôi đưa em đi, tôi vui lắm.”

Kỷ Thuận Mỹ nghe vậy, không kiềm chế được khẽ run.

Hết chương 34

35. Chương 35

Đêm đen như mực, tầng tầng bóng mờ, những cơn gió nhẹ thổi qua khiến lá cây xào xạc rung động, nơi nơi yên tĩnh, không một bóng người, chỉ có hai thân thể nóng bỏng siết chặt lấy nhau, còn có tiếng tim đập mạnh mẽ chỉ vì đối phương mà tồn tại.

Kỷ Thuận Mỹ chưa bao giờ còn ở bên ngoài khi trời đã tối như vậy. Trước đó, nàng là cô gái ngoan ngoãn chốn khuê phòng, sau khi kết hôn rồi, nàng lại là người vợ ở mãi trong ngôi nhà cao cửa rộng, nàng chưa từng có cơ hội biết, thì ra cho dù không có ánh trăng sáng, đêm tối đen như mực cũng có thể đẹp đến rung động lòng người, nhuộm vẽ dụ hoặc quyến rũ mà tuyệt vọng.

Kỷ Thuận Mỹ cuộn chặt mình trong lòng Kiều Y Khả, tham lam hít ngửi mùi hương cơ thể của cô, hấp thu cảm giác ấm áp cùng chở che cuộn cuộn trào dâng từ một nơi nào đó trong thân thể.

Giờ khắc này, nàng không phải nữ nhi nhà họ Kỷ, không phải thái thái Cảnh gia, nàng chỉ là một nữ nhân

cần tình yêu, một nữ nhân được người mình thương triền miên thương xót.

Kỷ Thuận Mỹ nhắm mắt lại, dùng hai má nhẹ nhàng cọ sát ngực của Kiều Y Khả. Nếu đã xấu xa thì cứ xấu tới cùng đi, cho dù nàng là một nữ nhân hư hỏng thì cũng có ai để ý đâu? Ban ngày, ở trước mặt người khác, nàng là Kỷ tiểu thư đoan trang, là Cảnh thái thái hiền thực ôn hoà, vô vàn ánh mắt hâm mộ ấy kết thành tấm lưới dày đặc, ép nàng có khổ mà không thể nói, có nước mắt lại không thể rơi, như một người bị ai đó bóp chặt yết hầu, không thở nổi. Giờ khắc này, ở sau lưng bọn họ, giữa đêm tối bí ẩn mà ôn nhu, liền cứ ích kỷ buông thả dung túng bản thân một lần đi, thật giống như một người chưa bao giờ uống rượu cũng ngẫu nhiên cần một hồi say sưa.

Nhìn như chỉ là một hành động vô cùng thân thiết dịu dàng, đối với Kiều Y Khả vẫn luôn khát vọng thân thể Kỷ Thuận Mỹ mà nói, việc ấy không thể nghi ngờ là đổ dầu vào lửa. Kiều Y Khả khẽ rên rỉ, kìm lòng không được liền áp tay lên hông Kỷ Thuận Mỹ, khấn cấp tiến vào dưới vạt áo, chạm tới làn da bóng loáng nhẵn nhụi của Kỷ Thuận Mỹ. Làn da mềm mại ấm áp, bàn tay một khi chạm vào liền luyến tiếc rời đi, hận không thể lập tức xoa sạch chướng ngại để ngắm nhìn phong cảnh vô hạn bên trong. Nhưng cố tình lúc này Kỷ Thuận Mỹ lại nhẹ nhàng gọi một tiếng “Y Khả”, Kiều Y Khả nhất thời thanh tỉnh. Cô nhớ ra mình đã đồng ý với Kỷ Thuận Mỹ, chỉ cần Thuận Mỹ không thích thì cô sẽ không chạm vào Thuận Mỹ.

Lắc lắc đầu, nhờ cơn gió đêm lạnh lẽo, Kiều Y Khả để đầu óc nguội lại, khiến bản thân tỉnh táo. Nhẹ nhàng hôn lên cổ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả buông nàng ra: “Thuận Mỹ, để tôi đưa em về, khuya rồi.”

Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng “Vâng” một tiếng, xem như đáp lời.

Hai người tiếp tục đi về phía Cảnh gia.

Lòng Kiều Y Khả tràn đầy mất mát. Nếu chuyện này để cho Giáo Nhi biết thì chắc chắn sẽ chế nhạo cô chết mất. Bắt đầu từ khi nào thì nữ vương bách phát bách trúng Kiều Y Khả lại phóng hạ đồ đao, cũng học người ta nói chuyện yêu đương phong hoa tuyết nguyệt như thế. Ở trong vòng luẩn quẩn tình cảm đồng tính của Kiều Y Khả, mọi người đều biết yêu tức là phải có được, nếu không mọi thứ đều là chuyện vớ vẩn, đây vốn là nguyên tắc tình yêu của Kiều Y Khả.

Đối với Thuận Mỹ, ban đầu nén nhịn dục vọng chẳng qua cũng chỉ vì muốn chiếm được. Quả thật lúc ban đầu cô cũng thích Thuận Mỹ, bởi vì thích nên mới muốn có. Nhưng giờ phút này, khi đã được ôm người kia vào lòng, cô lại vẫn nén lại dục vọng. Kiều Y Khả biết, Thuận Mỹ ở trong lòng mình đã không còn chỉ là một người mình muốn chiếm được.

Chưa từng có một nữ nhân nào khiến cô hao tổn hết tâm tư như vậy, lại ngay cả đụng chạm cũng đều không nỡ.

So với có được, có thể làm bạn với Thuận Mỹ vẫn quan trọng hơn.

Kiều Y Khả tình nguyện buông tha cho dục vọng để đổi lấy việc được làm bạn dài lâu.

Khẽ lắc đầu, Kiều Y Khả thầm tự cười nhạo chính mình, quen thói nhìn người khác vì cô mà đòi sống chết, lại hoá ra chính bản thân cô cũng sẽ vì một người con gái mà yếu đuối đến độ lo được lo mất thế này.

Trên đường đi, Kiều Y Khả hỏi chuyện của Thuận Duyệt, Thuận Mỹ chỉ nói người nhà tranh cãi rất kịch liệt, cuối cùng ba nàng vẫn đồng ý để Thuận Duyệt quen với Lâm Vĩnh Giang, nhưng cố tình không nói ra việc đã đồng ý với ba sẽ vĩnh viễn không rời Cảnh Tiêu Niên. Đang nói, lòng lại chua xót, nàng đột nhiên kéo tay Kiều Y Khả, gắt gao nắm chặt.

Kiều Y Khả cũng không biết nội tâm Kỷ Thuận Mỹ đang giãy dụa, cứ nghĩ nàng không nỡ rời xa mình, liền cười nói: “Ngày mai tôi lại hẹn gặp em.”

Lòng Kỷ Thuận Mỹ càng thêm khổ sở, không biết các nàng còn có thể có bao nhiêu cái ngày mai.

Về đến nhà, đã trễ thế này rồi nhưng Cảnh Tiêu Niên còn chưa trở về.

Nàng liền nhớ tới mùi hương nước hoa mới trên áo Cảnh Tiêu Niên sáng sớm nay. Hương thơm tươi mát thanh nhã, dễ ngửi hơn nhiều so với mùi nồng đậm khoa trương của Minnie. Xem ra là một cô gái có học thức. Tình nhân mà Cảnh Tiêu Niên tìm càng ngày càng khá. Coi như có tiến bộ.

Kỷ Thuận Mỹ đứng thất thần mấy phút giữa căn phòng trống trải, ngẫm nghĩ về chồng mình và tình nhân của hắn, sau đó phục hồi tinh thần, thay đổi quần áo, tắm rửa rồi đi ngủ. Cứ thế ngủ ở phòng dành cho khách. Gối đầu lên chiếc gối ban ngày Kiều Y Khả đã gối, đắp chiếc chăn ban ngày Kiều Y Khả đã đắp.

Mơ mơ màng màng, cảm thấy chăn này thực ấm áp, cũng quả thật đến từ hơi ấm còn sót lại từ thân thể của Kiều Y Khả.

Nghĩ thế, thân thể dần dần nóng lên. Nhiệt độ bất thường.

Nàng nhịn không được lấy tay sờ sờ eo mình. Đó là nơi Kiều Y Khả vừa rồi vuốt ve. Nàng nghĩ, bàn tay Kiều Y Khả sẽ không chỉ vuốt ve thôi. Khoảnh khắc ấy, nàng khấn nguyện, nhưng cũng hòa theo. Thậm chí nàng nhịn không được mà nhẹ nhàng gọi tên Y Khả. Nhưng đáng tiếc bàn tay trên chọc khêu gợi lên tình ý của nàng lại chỉ trong chớp mắt rồi rời đi.

Thuận Mỹ hơi có phần thất vọng.

Ngày hôm sau, Kỷ Thuận Mỹ tỉnh dậy như mọi bữa, làm bữa sáng cho Cảnh Tiêu Niên.

Lúc ăn sáng, nhìn thấy bộ dáng Cảnh Tiêu Niên mệt mỏi vì không nghỉ ngơi tốt, Kỷ Thuận Mỹ vừa ăn súp, vừa hỏi: “Tiêu Niên, tối hôm qua về khuya lắm à?”

Cảnh Tiêu Niên hừ lạnh một tiếng, xem như trả lời.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn dáng vẻ Cảnh Tiêu Niên, cảm thấy rất buồn cười. Ngày nào cũng hằm hằm hừ hừ như thế, không thấy phiền à.

“Tiêu Niên, nhìn anh dạo này mệt mỏi lắm, nếu không thì kêu dì giúp việc đun canh lót dạ để tối về uống nhé?”

Nghe thì có vẻ rất quan tâm, nhưng thật ra rõ ràng là châm chọc.

Cảnh Tiêu Niên cũng không ngốc, nghe hiểu được mấy phần: “Kỷ Thuận Mỹ, cô giỏi lắm, giờ chẳng những học được việc từ chối tôi, lại còn học được trò ngủ riêng. Tối qua nửa đêm tôi về, tôi thậm chí tưởng cô bỏ nhà đi, suýt nữa chạy ra ngoài tìm cô đó.”

Kỷ Thuận Mỹ liền nhớ ra tối hôm qua mình ngủ ở phòng dành cho khách. Thực hiếm hoi có dịp Cảnh Tiêu Niên trắng hoa vui vẻ ở ngoài về vẫn còn nhớ trên giường ở nhà có một cô vợ đang nằm, thế nhưng lại suýt chút nữa nửa đêm chạy ra ngoài tìm nàng thật. Vợ chồng tình thâm cảm động trời đất biết bao.

Kỷ Thuận Mỹ thở dài trong lòng, anh cho rằng tôi thật sự không muốn bỏ nhà đi chắc?

Thuận Mỹ cũng không giải thích lý do mình ngủ ở phòng dành cho khách. Cảnh Tiêu Niên trầm mặc ăn, lúc tối trước cửa, đột nhiên hung ác nói: “Đêm nay nếu cô còn ngủ ở phòng dành cho khách thì sớm cút trở về nhà mẹ đẻ đi!”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Cảnh Tiêu Niên phần nộ rời đi, đáy lòng một miền hoang vắng. Nàng bắt quá chỉ là một thứ đồ trang trí, từ phòng khách chuyển qua phòng bếp rồi đặt trên giường. Chỉ muốn đổi nơi bài trí mà chủ nhân cũng không vui.

Đồng thời cùng lúc lại nghĩ tới Kiều Y Khả.

Thuận Mỹ tự giễu, dù sao nàng cũng không còn là một cô vợ băng thanh ngọc khiết nữa rồi. Người tám lạng kẻ nửa cân, nàng và Cảnh Tiêu Niên rốt cục cũng xứng đôi vợ chồng.

Ăn cơm trưa xong, Kiều Y Khả gọi điện tới hẹn Kỷ Thuận Mỹ ra ngoài gặp mặt.

Kiều Y Khả lôi kéo tay Kỷ Thuận Mỹ, hứng trí bưng bưng đi trong cửa hàng bán đồ dã ngoại, xem từng thứ từng thứ một, nào ba lô, túi ngủ, lều. Kỷ Thuận Mỹ nhìn không hiểu, len lén kéo Y Khả qua một bên hỏi: “Y Khả, chị xem mấy thứ này làm gì thế?”

“Đưa em đi dã ngoại.” Y Khả đôi mắt sáng long lanh, mang theo thần thái không để cho người khác cự tuyệt.

“Hả? Nhưng mà...” Kỷ Thuận Mỹ bị dọa giật mình, đi dã ngoại? Như thế không phải cuộc sống của người rừng sao?

“Đúng vậy, đi dã ngoại! Tôi biết có một thung lũng khá cao, rất thích hợp cho việc cắm trại.” Kiều Y Khả vẫn tinh thần hăng hái, không cảm thấy đây là chuyện khó khăn đến không chịu nổi chút nào.

Kỷ Thuận Mỹ kinh ngạc há hốc miệng: “Thung lũng? Vậy không phải ở rất xa nơi này sao?”

“Cũng không hẳn, đại khái ngồi xe tầm 3 tiếng là tới nơi.” Kiều Y Khả ngẫm nghĩ, nói với Kỷ Thuận Mỹ.

“Xa thế cơ à! Vậy, vậy không phải phải qua đêm ở ngoài à?” Kỷ Thuận Mỹ trợn to mắt. Đi cắm trại dã ngoại, thế nào mà càng nghe càng thấy thái quá?

“Đương nhiên, nếu không thì sao còn có thể gọi là đi cắm trại đây? Thuận Mỹ, em không biết đâu, buổi tối nằm trên cỏ ngắm đom đóm bay, cảm giác ấy đẹp đến nhường nào.” Ánh mắt Kiều Y Khả tràn ngập chờ mong.

Kỷ Thuận Mỹ sắp ngất mất, qua đêm bên ngoài! Tối qua mới ngủ ở phòng dành cho khách có một đêm mà Cảnh Tiêu Niên đã tức giận đến mức muốn ly hôn rồi, nếu giờ cả đêm không về thì Cảnh Tiêu Niên còn không chặt nằng làm tám khúc ý chứ!

“Không được đâu, Y Khả, Cảnh Tiêu Niên sẽ không đồng ý đâu.” Kỷ Thuận Mỹ thất vọng nhìn Kiều Y Khả.

“Hắn không đồng ý? Vì sao phải nghe lời hắn?” Kiều Y Khả nhún mày, có hai đốm lửa nho nhỏ sắp phun ra.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn bộ dáng kiêu ngạo bướng bỉnh của Kiều Y Khả liền đột nhiên bật cười.

“Em cười gì thế?” Kiều Y Khả nghi hoặc nhìn Kỷ Thuận Mỹ.

“Em cười ấy à à...” Kỷ Thuận Mỹ cố tình kéo dài âm cuối, ánh mắt cười như không cười nhìn chằm chằm Kiều Y Khả.

“Rốt cuộc cười cái gì?” Kiều Y Khả mơ hồ cảm thấy Kỷ Thuận Mỹ thực nghịch ngợm.

Kỷ Thuận Mỹ ghé sát vào tai Kiều Y Khả, nhẹ giọng nói: “Em cười chị, vì muốn bắt cóc vợ người ta mà còn tỏ vẻ đúng lý hợp tình thế!”

Kiều Y Khả đột nhiên ôm eo Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ nhất thời hoảng loạn, nhìn trái nhìn phải, miệng vội vàng thấp giọng cầu xin: “Mau thả em ra, xin chị đó, giờ đang ở trong cửa hàng của người ta mà!”

Ánh mắt Kiều Y Khả sáng lấp lánh nhìn Kỷ Thuận Mỹ, cũng không nhúc nhích.

Kỷ Thuận Mỹ hiểu được ý muốn không đứng đắn của Kiều Y Khả, bất giác mặt nóng lên, hơn nữa sốt ruột bất đắc dĩ vì vừa muốn giãy dụa lại không dám gây ra động tĩnh quá lớn, nhất thời gò má ửng hồng, càng làm nổi bật da thịt nhẵn nhụi mịn màng như tuyết trắng.

“Nói, yêu tôi.” Kiều Y Khả cố tình ôm chặt.

“Đừng mà.” Kỷ Thuận Mỹ then thùng cự tuyệt.

Không phải làm nũng, mà thật sự ngượng ngùng, Kỷ Thuận Mỹ chưa từng nói chữ “yêu” này với bất kỳ ai.

“Nói mau, em yêu tôi.” Kiều Y Khả ép sát từng bước, lại dồn thêm sức lên cánh tay.

Thân mình Kỷ Thuận Mỹ mềm nhũn, biết không trốn được.

“Em yêu chị.” Ba chữ này vừa thoát khỏi miệng, hai người liền hoàn toàn ngẫn người.

Kỷ Thuận Mỹ từ từ ngừng giãy dụa, ánh mắt cũng lấp lánh nhìn Kiều Y Khả.

“Kiều tiểu thư, kiểu dáng ba lô này cô có thích không?” Ông chủ tiệm đứng chỗ khác, xa xa gọi với vào.

Hai người liền vội vàng tách ra.

May giờ là buổi chiều, cũng không có khách gì, mà ông chủ cũng thức thừ, coi như không biết gì.

“Thuận Mỹ, nghĩ cách đi, đi cắm trại với tôi, sẽ có thể nhìn thấy sao băng ước nguyện đó.” Kiều Y Khả cúi đầu dặn dò Kỷ Thuận Mỹ một tiếng, xoay người nhìn chiếc ba lô trong tay chủ tiệm.

Kỷ Thuận Mỹ đứng tại chỗ, không tin nổi câu vừa rồi là do chính mình nói ra. Thì ra cảm giác thổ lộ tình cảm với một người lại tốt đẹp như thế.

“Mình muốn đi cắm trại với Y Khả.” Kỷ Thuận Mỹ hạ quyết tâm.

Hết chương 35

36. Chương 36

Kiều Y Khả từ từ chọn lựa các món trong cửa hàng, Kỷ Thuận Mỹ lại đau khổ suy nghĩ nên nói với Cảnh Tiêu Niên thế nào. Đột nhiên nàng nghĩ tới Thuận Duyệt, liền vội vàng lấy di động ra gọi điện cho em gái: “Thuận Duyệt, giúp chị một chuyện nhé, chị cần một lý do để ở ngoài một đêm, nhưng không biết nên nói với anh rể em thế nào.” Kỷ Thuận Mỹ trình bày ngắn gọn ý mình.

“Chị, vì sao chị cần lý do để ở ngoài một đêm?” Thuận Duyệt hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ âm ừ mãi mới nói: “Chị không muốn nói dối em, nhưng thật sự có chuyện rất quan trọng.”

“Chị, không phải, không phải chị thích người khác đấy chứ?” Thuận Duyệt đột nhiên ngạc nhiên hô lên.

Kỷ Thuận Mỹ xấu hổ, không biết nên trả lời “có” hay “không”.

“Thôi quên đi, anh rể đối xử với chị không tốt, chị có gì vui vẻ thì cứ việc hưởng thụ, không cần phải lo cho anh ta mới phải. Lý do thôi mà, để em nghĩ xem.” Thuận Duyệt không cố tình đợi câu trả lời của Thuận Mỹ, khiến nàng thở phào nhẹ nhõm, ngược lại lại thấy nếu thế thì không phải đồng nghĩa với việc nàng cam chịu rằng mình thật sự thích người khác sao?

“Chị, chị cứ nói với anh rể là hội học sinh tại em muốn đi tới vùng nông thôn để trải nghiệm cuộc sống, mà hội học sinh của tại em chỉ có mình em là nữ, không tiện, cho nên chị mới đi cùng em.” Thuận Duyệt nghĩ mãi, liền vui vẻ hướng dẫn Thuận Mỹ nên nói thế nào.

Thuận Mỹ cảm thấy đó là biện pháp rất ổn, lại ắn ắn cảm thấy việc em gái giúp mình nói dối thì không tốt lắm.

“Thuận Duyệt, em đừng nghĩ nhiều, chị chỉ là, chỉ là đi chơi với bạn thân thôi. Em cũng biết tính anh rể em đó, anh ta không dễ nói chuyện cho lắm.” Kỷ Thuận Mỹ cẩn thận nói với Thuận Duyệt.

Thuận Duyệt lại không băn khoăn nhiều: “Chị, chị yên tâm đi, em biết chị là loại người gì. Chị cũng có thể có cuộc sống hạnh phúc vui vẻ của riêng mình, anh rể ngày ngày nhốt chị ở nhà, còn hắt lại ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, như thế thật không công bằng.”

“Cho nên em đừng giống chị, khi ở bên Lâm Vĩnh Giang đừng có hơi chút lại giở tính tình đại tiểu thư ra, biết không?” Lời Thuận Duyệt nói khiến lòng Thuận Mỹ ảm áp, không khỏi dằn dò em gái.

“Yên tâm đi!” Thuận Duyệt cười đáp lời.

Thuận Mỹ liền gọi cho Cảnh Tiêu Niên. Cảnh Tiêu Niên rất nhanh bắt máy.

“Tiêu Niên, có việc này em muốn bàn với anh một chút.” Kỷ Thuận Mỹ nói.

“Có việc gì thì nói mau lên, anh đang vội.” Cảnh Tiêu Niên không kiên nhẫn trả lời.

“Là thế này, hội học sinh mà Thuận Duyệt tham gia ngày mai sẽ tới vùng nông thôn để trải nghiệm cuộc sống ở đó, mà hội đó chỉ có một mình Thuận Duyệt là nữ, không tiện lắm, cho nên em muốn đi cùng em ấy, mà cũng đúng lúc em ngày ngày ở nhà buồn quá.” Thuận Mỹ nói một hơi, hồi hộp chờ phản ứng của Cảnh Tiêu Niên.

Cảnh Tiêu Niên trầm mặc trong chốc lát.

“Tiêu Niên?” Kỷ Thuận Mỹ nhỏ giọng gọi tên Cảnh Tiêu Niên.

“Bạn trai của Thuận Duyệt đâu? Hơn nữa con bé không có bạn nữ nào à, sao lại cần em đi cùng?” Cảnh Tiêu Niên hậm hực hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ hít sâu một hơi, cố gắng khiến thanh âm mình bình tĩnh trở lại: “Bạn trai con bé với mấy đứa bạn của con bé không cùng nhóm, nếu đi sẽ phải xin phép, mà trường không cho nghỉ.”

“Ừ, vậy cứ đi đi, bao giờ về?” Ngoài ý muốn, Cảnh Tiêu Niên không nổi giận.

“Chắc chỉ khoảng hai ba ngày là cùng, em sẽ về nhanh thôi.” Kỷ Thuận Mỹ thật cao hứng.

“Ừ.” Cảnh Tiêu Niên không nói gì thêm, cúp máy.

Kỷ Thuận Mỹ hưng phấn chạy đến bên cạnh Kiều Y Khả: “Y Khả, chúng ta có thể đi cắm trại rồi!”

“Thật tốt quá!” Kiều Y Khả cũng mừng như thế, tuyệt đối không che dấu tâm trạng vui vẻ của mình.

Mà bên kia đầu dây, Cảnh Tiêu Niên nhìn di động ngẩn người.

Tối hôm qua về nhà, trên giường không có Kỷ Thuận Mỹ, khiến hần cả đêm ngủ không ngon giấc. Vốn quen thói có một người tồn tại bên cạnh, nếu thay đổi thói quen liền rất khó khiến người ta thích ứng được.

Xem ra mấy đêm tới hần đều phải ngủ một mình. Ngẫm lại thái độ rụt rè cầu khẩn và niềm vui sướng sau khi được đồng ý vừa rồi của Kỷ Thuận Mỹ, tâm tình Cảnh Tiêu Niên hơi có phần xúc động. Có lẽ đối với Kỷ Thuận Mỹ mà nói, nhà thật sự là một nơi buồn tẻ.

Sau khi có được sự đồng ý, Y Khả và Thuận Mỹ liền an tâm, quyết định ở trong tiệm chọn đồ.

“Thuận Mỹ, em đã từng đi cắm trại bao giờ chưa?” Kiều Y Khả hỏi.

“Chưa bao giờ.” Kỷ Thuận Mỹ thành thật trả lời.

Kiều Y Khả dừng bước, ngoái đầu cười chăm chú nhìn Kỷ Thuận Mỹ.

“Chị cười gì thế?” Trước mặt người khác lại hành động vô cùng thân thiết thế này không hiểu sao vẫn khiến Thuận Mỹ hơi ngại ngùng.

“Cười em chưa từng đi cắm trại với ai, tôi là lần đầu tiên của em, vui thật.” Kiều Y Khả trêu chọc nháy nháy mắt, vẻ mặt ngọt ngào.

Kỷ Thuận Mỹ cũng hơi đỏ mặt, cũng ngọt ngào nở nụ cười.

Đi cắm trại bên ngoài với một người ở nơi núi rừng hoang vắng, Kỷ Thuận Mỹ nghĩ thôi cũng thấy mình thật sự điên rồi. Nhưng yêu người trước mắt đến thế, thì cho dù điên cũng thấy vui vẻ.

Kỷ Thuận Mỹ đi theo sau Kiều Y Khả, nhìn cô chọn lựa từng thứ một, mua đồ cần dùng đi dã ngoại, nhìn ông chủ tiệm giơ ngón cái, khen Kiều Y Khả chuyên nghiệp.

Hai người tuổi xấp xỉ nhau, trải nghiệm khác biệt. Lợi thế của Kỷ Thuận Mỹ so với khó khăn mà Kiều Y Khả phải trải qua như một cái trên trời một cái dưới đất, nhưng vì sao một người trải qua vô vàn trắc trở như Kiều Y Khả lại có thể sống được một cuộc sống độc lập mà tràn ngập phấn khích như thế nhỉ? Năng đối với Kiều Y Khả, từ sâu thẳm nỗi mê luyến lại chứa thêm vài phần sùng bái.

“Thuận Mỹ, tới đây thử bộ đồ này đi.” Kiều Y Khả vốn đoán Kỷ Thuận Mỹ không có đồ thích hợp để đi cắm trại, quả nhiên Kỷ Thuận Mỹ trợn mắt nhìn quần áo cô chọn ra, không hiểu tình hình cho lắm.

Kiều Y Khả giải thích: “Thuận Mỹ, đi cắm trại chủ yếu mặc đồ phù hợp với đi dép lê mới được, đây là tôi chọn cho em đó, đi thử đi, xem số đo vừa không, mặc thoải mái không.”

Kỷ Thuận Mỹ làm theo lời đi thử đồ, vừa đi ra liền thấy cực bảnh, tất nhiên tạo ấn tượng khác biệt so với hình tượng vị thiếu nữ nãi nãi mảnh mai yếu đuối ban nãy.

Kiều Y Khả đi vòng quanh Kỷ Thuận Mỹ vài vòng, khen: “Người đẹp đúng là người đẹp, mặc gì nhìn cũng đẹp.”

Kỷ Thuận Mỹ kỳ quái nhìn Kiều Y Khả: “Y Khả, số đo đều đúng, làm cách nào chị chọn chuẩn thế?”

Kiều Y Khả cười thần bí, lén ghé sát bên tai Kỷ Thuận Mỹ: “Đừng quên, tôi đã mát xa cho em đó.”

Đột nhiên khơi dậy cảm giác trần trọc triền miên, ôn nhu khác thường ngày đó, bây giờ Kỷ Thuận Mỹ mới hiểu thì ra vốn Kiều Y Khả đã có ý đồ kín đáo từ trước.

“Chị xấu xa!” Mặt nóng lên làm bộ muốn đánh, lại bị Kiều Y Khả kéo vào lòng.

“Thuận Mỹ, đừng trách tôi, từ lần đầu tiên gặp em tôi đã thích đến không thể tự kiềm chế rồi.” Kiều Y Khả thấp giọng thì thầm.

Kỷ Thuận Mỹ vội vàng né tránh cái ôm của Kiều Y Khả, lại lén nhìn về phía ông chủ, ông chủ tiệm đang đứng trước cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài. Thật ra bên ngoài đó làm gì có cảnh gì, nơi có cảnh đẹp phải là trong phòng mới đúng.

Mọi thứ đặt mua cũng khá đầy đủ, chỉ còn một thứ giống nhau, đó là túi ngủ.

Kiều Y Khả kéo Kỷ Thuận Mỹ, xem kỹ đủ loại túi ngủ. Đột nhiên cô cao giọng hỏi: “Ông chủ, ông nói xem, túi ngủ dành cho một người tốt hơn hay hai người tốt hơn?”

Ông chủ vốn nói không nhiều lắm đột nhiên cười rộ lên, chạy tới vỗ vai Kiều Y Khả: “Cô nương, đương nhiên là túi ngủ cho hai người tốt hơn rồi! Giờ đêm lạnh như vậy, hai người rúc cùng một chỗ với nhau mới ấm chứ! Lúc tôi còn trẻ một mình đi cắm trại, nửa đêm cô đơn chui trong túi ngủ, thực thê thăm biết mấy! Sau này khen biết bà nhà tôi, lại đi cắm trại, ôi chà, cảm giác hoàn toàn khác biệt, cẩn thận nghĩ lại thì chẳng qua là vì ngủ một mình biến thành hai người ngủ cùng một túi!”

“Đúng đúng đúng, ông chủ nói đúng lắm! Trách không được làm ăn tốt thế, túi ngủ hai người lại bán đắt hàng vậy!” Kiều Y Khả lớn tiếng khen ông chủ, lòng lại ha ha cười thầm.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Đột nhiên nàng hiểu ra, ông chủ tiệm đứng ngắm cảnh ngoài cửa sổ này kỳ thực có mắt sau lưng, cảnh trong phòng nhìn không sót chút gì. Nàng nhịn không được, xoay người chạy ra khỏi tiệm.

Kiều Y Khả cũng đi ra cùng.

“Làm sao thế, Thuận Mỹ, giận à? Tôi nói giỡn với ông chủ ý mà, thật ra ông ấy là bạn tôi, vốn chúng ta quen nhau từ trước rồi.” Kiều Y Khả tâm tình không tệ, cười đùa với Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ không nói gì.

“Giận thật à? Được rồi, hấn chọc em giận, tôi vào măng hấn.” Kiều Y Khả nói xong liền muốn trở vào tiệm.

Kỷ Thuận Mỹ giữ chặt Kiều Y Khả: “Ông ấy biết chuyện của chúng mình phải không?”

Kiều Y Khả thu lại nụ cười, nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Em rất sợ người khác biết chuyện của hai đứa mình, phải không?”

Kỷ Thuận Mỹ không nói gì.

Tâm tình của Kiều Y Khả đột nhiên tụt xuống, so với bộ dáng đầy tinh thần vừa rồi như thể hai người.”

“Thuận Mỹ, em yên tâm đi, ông ấy không biết chuyện của chúng mình, ông ấy chỉ biết tôi thích con gái thôi. Hơn nữa, người đó là bạn của tôi nên tôi mới tùy tiện vậy, chuyện của mình, Cảnh Tiều Niên và người nhà em sẽ không biết. Còn nữa, nếu em không thích thì mình không cần đi cắm trại đâu, mấy thứ này đều có thể đem trả, không sao cả.” Kiều Y Khả thực uể oải, xoa người quay lại cửa hàng.

“Y Khả.” Kỷ Thuận Mỹ giữ chặt tay Kiều Y Khả: “Y Khả, em không có ý đó, em, thật ra em rất thích đi cắm trại cùng chị.”

Kiều Y Khả đứng lại, không quay đầu.

“Em chỉ là, chỉ là không quen bị người khác nói giỡn, hơi ngượng thôi.” Kỷ Thuận Mỹ nhỏ giọng giải thích.

Kiều Y Khả xoay người, dần dần nở nụ cười: “Thật à? Em thật sự thích đi cắm trại với tôi?”

“Vâng!” Kỷ Thuận Mỹ khẳng định gật gật đầu.

“Vậy, chúng ta mua túi ngủ đôi được không? Thuận Mỹ, được không?” Kiều Y Khả lắc lắc tay Kỷ Thuận Mỹ, giống một đứa con nít làm nũng.

Ánh nắng cuối trưa dịu dàng hắt lên khuôn mặt ngũ quan tinh xảo của Kiều Y Khả, những sợi lông tơ mềm mại khiến Kỷ Thuận Mỹ nhìn không được muốn sờ. Bộ dáng con hổ chảy nước miếng mà cứ giả dạng làm heo con đáng thương khẽ cười khiến ánh mắt Kỷ Thuận Mỹ dần dần rối loạn, đầu óc mụ mẫm.

Nàng có thể từ chối Kiều Y Khả vẫn luôn dùng hết tâm tư toàn tâm toàn ý đối xử với nàng sao?

Kiều Y Khả vui mừng kéo Kỷ Thuận Mỹ trở vào, thực khí phách chỉ huy ông chủ: “Chủ tiệm, tôi muốn túi ngủ đôi này! Gợi lại dùm tôi đi.”

Ông chủ cũng như thể gặp được chuyện vui, mặt mày hớn hở, liên tục “tốt tốt”, gói túi ngủ lại.

Kiều Y Khả đi tới cô gái ở quầy tính tiền để trả, ông chủ đi tới trước mặt Kỷ Thuận Mỹ, cười thấp giọng nói: “Cô ấy chắc hẳn rất thích rất thích cô nhỉ?”

Kỷ Thuận Mỹ quần bách mà không có chỗ trốn, chỉ có thể cúi đầu không dám nói lời nào.

“Tôi thấy cô ấy thực lòng thích cô lắm lắm đó. Cô không biết đâu, trước kia cô ấy cũng dẫn một cô khác tới đây, nhưng nhìn liền thấy cô gái kia đi theo sau mông Y Khả mà chọn đồ, hơn nữa đến lúc chọn túi ngủ, cô gái kia năn nỉ Y Khả chọn túi ngủ đôi, cô ấy lại lạnh mặt chọn một cái túi đơn rồi bước đi, tuyệt đối không thèm quan tâm đến cảm thụ của người ta. Nhưng cô ấy đối xử với cô lại hoàn toàn khác biệt, đã bao giờ cô ấy nhìn sắc mặt người ta, săn sóc tinh tế để ý cảm nhận của người ta đâu. Ông già tôi đây thích nhất nhìn người khác chọn túi ngủ đôi đó, phải yêu nhau biết bao! Tôi hy vọng người có tình khắp thiên hạ đều hạnh phúc giống tôi và vợ mình!”

Ông chủ nói liên miên không ngừng, mà giữa những lời kể lể liên miên bất tận ấy, lòng Kỷ Thuận Mỹ lại dần dần vừa hạnh phúc vừa ưu thương bay lên.

Hạnh phúc chắc hẳn đều giống nhau, hai người đã yêu nhau thì có lý do gì để không hạnh phúc đâu? Nhưng mà sao có thể sẽ giống nhau được, đàn ông và đàn bà có thể quang minh chính đại kết hôn, cho dù bỏ trốn cũng trở thành một đoạn giai thoại trong mắt người đời. Mà hai người con gái, trong đó lại có một người đã có chồng, trong mắt người đời sẽ chỉ bất quá là một người đàn bà gánh hai lần tội danh mà thôi.

Đúng lúc đang ngổn ngang trăm mối cảm xúc, Kiều Y Khả trả tiền xong quay lại, nhìn thấy ông chủ nói gì đó với Kiều Y Khả, sợ lại là những lời Kỷ Thuận Mỹ không thích nghe, liền vội vàng chạy tới: “Này! Lão Trương, ông đừng có nói linh tinh gì nữa, cẩn thận tôi không thèm để ý việc làm ăn của ông đó!”

Ông chủ cười hắc hắc, nhìn Kiều Y Khả: “Nhóc con, cô nói thế mới giống cô ngày trước, vừa rồi á, tôi đã nghĩ mình nhận lầm người đó.”

Nói xong liền xoay người đi, lại khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt lúc hai người mới vào tiệm.

“Ông già xấu tính này!” Kiều Y Khả bực mình.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn bộ dáng dậm chân của Kiều Y Khả, nhin không được len lén cười.

Quên đi, không cần nghĩ mấy chuyện không xảy ra đó, mỗi giây mỗi phút ở bên nhau đều cần trân trọng mới phải.

Hết chương 36

37. Chương 38

Hôm nay Thuận Mỹ tỉnh dậy từ rất sớm.

Trong lúc mơ màng nàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất quan trọng, hắt tung chăn, chân trần chạy tới cửa sổ, “xoẹt” một tiếng kéo bức màn ra, nhón mũi chân nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ bầu trời trong xanh không một gợn mây, mênh mông bát ngát, cảnh đẹp cuối mùa thu đầy lá đỏ.

Cũng có vài tia nắng sớm hiểu lòng người, ấm áp chiếu lên mặt Thuận Mỹ, an tĩnh dễ chịu, mang theo hương quất nhẹ nhàng khoan khoái tràn đầy của mùa thu.

“Thời tiết đẹp quá đi!” Thuận Mỹ hé miệng cười, vui sướng lắm lắm.

Cảnh Tiêu Niên bị Thuận Mỹ làm ồn nên cũng tỉnh dậy.

Hắn quay đầu vừa muốn nổi điên lại nhìn thấy Kỷ Thuận Mỹ mặc áo ngủ, đang ngửa đầu nhìn ngoài cửa sổ, mái tóc dài xinh đẹp tùy ý bay sau đầu, như tầng tầng mây đen mềm mại, càng làm nổi bật dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, trắng trẻo như men sứ, mịn màng vô cùng. Khoé miệng lại cố tình nhếch lên theo một độ cong quyến rũ, khiến Cảnh Tiêu Niên phải cố sức nuốt nuốt nước miếng.

“Nữ nhân ngọc này, được đi cắm trại một chuyến mà cũng vui đến thế.” Cảnh Tiêu Niên cúi đầu thăm nhạo báng. Tuy thế nhưng đồng thời chính hắn cũng không kìm được bĩu môi cười khê. Nữ nhân này tuy ngọc, nhưng đôi khi thật sự có điểm đáng yêu.

“Thuận Mỹ, em đang làm gì thế?” Cảnh Tiêu Niên thành linh hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ hoảng sợ, quay đầu lại, ý cười trên khoé môi còn chưa kịp thu lại, vội vàng đáp: “Em xem thời tiết thế nào.”

Cảnh Tiêu Niên đứng dậy, mặc áo vào rồi đi, lúc gần đi còn ném lại một câu: “Hôm nay khỏi cần làm bữa sáng, thu dọn một chút rồi sớm tới hội họp với Thuận Duyệt đi.”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn bóng dáng chồng mình đi, đột nhiên có chút thần thờ. Thật ra hắn cũng không quá xấu tính. Nếu hắn không trăng hoa, cũng biết tôn trọng phụ nữ, mà quan trọng hơn là có thích cô vợ này một chút, thì có lẽ bọn họ cũng sẽ là một đôi vợ chồng ân ái rồi nhỉ.

Nói tóm lại thì hai người họ có duyên làm vợ chồng, nhưng lại không có duyên làm người yêu. Nhưng dù có thế nào thì cả đời này nàng chỉ có thể đi theo hắn, trừ khi hắn buông tay trước.

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm sâu kín thoả mãn của Kiều Y Khả: “Thuận Mỹ, em để tôi đưa em đi, tôi vui lắm.”

Nỗi ưu thương như mực nước lan toả trên tấm giấy trắng. Từ từ lan rộng, từ từ tràn ngập, dần dần đè ép lồng ngực Kỷ Thuận Mỹ, khiến nàng như đau nhói từng hồi.

Lắc lắc đầu, Kỷ Thuận Mỹ cố gắng gạt bỏ nỗi rối bời cùng ưu tư chưa tới này.

Hôm nay, hai người chỉ có thể vui vẻ.

Kỷ Thuận Mỹ mang theo đồ đạc, đúng chín giờ tới nơi hẹn gặp, đang nhìn quanh xem Kiều Y Khả đã tới chưa, một chiếc xe jeep liền đột nhiên dừng lại trước mặt nàng.

Còn chưa kịp phản ứng, Kiều Y Khả đã xuống xe, mở cửa xe cho nàng.

Kỷ Thuận Mỹ ngồi vào trong xe, quay đầu nhìn Kiều Y Khả. Kiều Y Khả mặc một chiếc áo sơ mi dài tay màu đen, để lộ cổ thon dài và xương quai xanh quyến rũ, chỉ riêng một dải tuyết trắng này cũng đủ khiến người ta kinh diễm đến mức tận cùng.

Kiều Y Khả quay đầu nhìn Kỷ Thuận Mỹ, nhìn Kỷ Thuận Mỹ từ trên xuống dưới đánh giá một phen, sau đó nói: “Kỷ Thuận Mỹ tiểu thư, tôi là tài xế, hướng dẫn viên du lịch kiêm đầu bếp của em trong suốt cuộc hành trình này, trên đường đi em có yêu cầu gì cứ việc đưa ra, đừng khách khí.”

Kỷ Thuận Mỹ bị cô chọc cười hích hích.

Kiều Y Khả thấy thế, một bàn tay liền khời cầm Kỷ Thuận Mỹ lên, tiếp tục hỏi: “Như vậy, Kỷ Thuận Mỹ tiểu thư, bây giờ em có yêu cầu gì không?”

Thuận Mỹ vừa cười vừa xua tay: “Không có không có, có một tài xế xinh đẹp thế này, đây vẫn là đầu tiên em thấy đó.”

Kiều Y Khả ái muội cười: “Em không có yêu cầu, nhưng mà tôi có.”

Nói xong, khẽ cắn môi Kỷ Thuận Mỹ, không chút do dự hôn lên.

Kỷ Thuận Mỹ “ưm” một tiếng, ôm eo Kiều Y Khả, mặc cô tùy ý cắn mút môi mình.

Kiều Y Khả đột nhiên tách khỏi môi Kỷ Thuận Mỹ, nhẹ nhàng đặt đầu nàng lên vai mình.

“Thuận Mỹ, hôn tôi đi.” Kiều Y Khả nhẹ giọng yêu cầu, hơi ngẩng đầu lên.

Kỷ Thuận Mỹ ngẩn ra, hiểu ý rồi liền dịu dàng vùi đầu vào cổ Kiều Y Khả, lưu luyến cọ cọ khe khẽ cắn chồ xương quai xanh, lưu luyến không muốn rời.

Hai người ý loạn tình mê một lúc lâu, thẳng đến khi Kiều Y Khả khe nói: “Nếu chúng ta không đi thì đêm nay chắc sẽ phải cắm trại trong xe đấy.”

Lúc này Kỷ Thuận Mỹ mới thẹn thùng ngẩng đầu, ngồi thẳng người.

Chỉnh lại mái tóc dài rối loạn, Kỷ Thuận Mỹ khe trách: “Đều tại chị, cứ chọc em trước.”

Kiều Y Khả lái xe được một đoạn liền kéo Kỷ Thuận Mỹ qua hôn một cái, cười nói: “Nhưng mà em học cũng nhanh lắm, khiến tôi phải ngạc nhiên.”

Kỷ Thuận Mỹ lúc này mới giật mình phát hiện không biết từ khi nào nàng cũng khát vọng triền miên với một người đến thế. Quấn quýt với một người cùng là phụ nữ, xinh đẹp lại tao nhã.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn qua cửa kính xe bon bon chạy, một loạt cây cối xếp thành hàng thẳng tắp thành những bóng mờ di động, còn chưa nhìn rõ hình dáng đã bị bỏ lại xa xa đằng sau. Nàng cảm thấy xe cứ thế chạy mãi tới tận chân trời, rời xa những người quen thuộc, những chuyện quen thuộc, rời xa tất cả tranh chấp danh lợi cùng nỗi thống khổ bất đắc dĩ. Giữa đất trời chỉ còn hai người, có thể tự do tự tại hít thở hương lúa chín từ những cánh đồng nương theo gió bay ngập tràn núi rừng liên miên xanh mướt.

“Thuận Mỹ, đang nghĩ gì thế?” Kiều Y Khả thấy Kỷ Thuận Mỹ ngẩn ra liền hỏi.

“Nghĩ cứ thế này thật tốt.” Kỷ Thuận Mỹ trả lời.

Kiều Y Khả ngừng một lát mới nói: “Có tôi ở đây thì sẽ vẫn tốt như vậy, em yên tâm đi.”

Kỷ Thuận Mỹ trầm lắng đầu, nàng không có nhiều niềm tin với tương lai giống như Kiều Y Khả.

Hai tiếng sau, xe chạy tới một thôn nhỏ dưới chân núi.

Hai người xuống xe, Kiều Y Khả gửi lại xe ở nhà một người dân trong làng, rồi lưng khoác chiếc ba lô rất lớn, nói với Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, còn một đoạn đường núi nữa, chúng ta phải đi qua ngọn núi này, tới một thung lũng thì mới là nơi chúng ta cắm trại đêm nay, em đi được chứ? Có muốn nghỉ ngơi một chút ở nhà người đồng hương kia trước không?”

Kỷ Thuận Mỹ hỏi: “Thung lũng kia đẹp lắm à?”

Kiều Y Khả gật đầu: “Đẹp không sao tả xiết, là do hồi trước tôi đi chơi núi phát hiện ra, cho nên hàng năm đều tới một lần.”

Kỷ Thuận Mỹ cắn cắn môi, có chút dăm chiêu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta vẫn cứ nên xuất phát đi, em không sao cả. Nhưng mà để em mang giúp chị mấy thứ.”

Kiều Y Khả cười: “Sao tôi nữ.” nói xong liền kéo Kỷ Thuận Mỹ lên đường.

Leo núi là bộ môn cần thể lực, rất nhanh Kỷ Thuận Mỹ đã đổ mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc. Nhưng nàng không muốn để Kiều Y Khả phải trông chừng mình, cho nên vẫn kiên trì không hé răng.

Cũng may ngọn núi không cao lắm, chừng nửa tiếng sau hai người đã đứng trên đỉnh núi.

Bỏ ba lô ra, Kiều Y Khả tìm một chỗ sạch sẽ, cùng Kỷ Thuận Mỹ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Từ trên nhìn xuống xa xa, khói bếp lượn lờ dưới chân núi, đúng là thời gian những nhà làm nông chuẩn bị cơm trưa.

Hai người tựa vào nhau, không nói lời nào, từ từ khôi phục thể lực, cũng hưởng thụ một thoáng yên tĩnh rời xa hồng trần hiem hoi này.

“Y Khả, chị nói, năm nào chị cũng tới đây cắm trại, là đi cùng ai thế?” Kỷ Thuận Mỹ cẩn thận hỏi, vừa rồi lúc nghe vậy lòng liền hơi có chút vướng mắc.

“Với bạn.” Kiều Y Khả đơn giản trực tiếp trả lời.

“Là bạn gái à?” Kỷ Thuận Mỹ có lúc hơi cố chấp tiếp tục hỏi.

Thế này Kiều Y Khả mới nhận ra chỗ bất thường, quay đầu cười: “Sao thế, ghen à?”

“Vậy có phải không?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi lại, lòng trầm xuống. Nàng nhớ lại Giảo Nhi đã từng nói, Kiều Y Khả có quen biết những cô gái khác.

Trái tim Kỷ Thuận Mỹ âm ỷ nhức nhối, thì ra nàng không phải là người duy nhất đi cắm trại với Kiều Y Khả.

“Từng có cô gái khác tới đây, nhưng là cô ta chủ động đi theo, còn em khác, em là người tôi muốn đưa tới.” Kiều Y Khả giải thích, giọng điệu thoải mái, cũng không coi đó là chuyện đáng bận tâm.

Kỷ Thuận Mỹ đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Chúng ta xuống núi đi.” Nói xong liền tự mình nhắm hướng chân núi đi.

Kiều Y Khả nhìn bóng dáng bướng bỉnh của Kỷ Thuận Mỹ, chớp chớp mắt nở nụ cười, đứng dậy đuổi theo.

Thục nữ mà ghen rồi thì muốn dễ cho cười thật đúng là cần tốn công.

Đường xuống núi đi không dễ gì, gập ghềnh không nói, mà còn phải tránh né cành cây cỏ dại vướng vào quần áo, phải tốn chút sức lực. Kỷ Thuận Mỹ vừa đi vừa né, nhất thời nóng nảy, trong lòng càng bức bối hơn.

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ tức giận gạt nhánh cây ra, trầm nghĩ đợi lát nữa xuống tới nơi, cơn giận của Kỷ đại tiêu thư chắc lớn đến mức muốn đem đốt trụi cả ngọn núi này mất.

Rảo bước nhanh hơn, đuổi theo Kỷ Thuận Mỹ, ném ba lô xuống, cô ôm lấy nàng từ đằng sau, áp nàng lên một thân cây.

“Còn muốn giận bao lâu nữa?” Kiều Y Khả hôn lên vành tai Kỷ Thuận Mỹ, hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ né tránh Kiều Y Khả dây dưa, cũng không quay đầu, đứng thẳng tắp trước thân cây.

Kiều Y Khả biết đối với Kỷ Thuận Mỹ mà nói, vừa mới tỉnh lại từ một tình yêu cần cỗi, cho nên đặc biệt nhạy cảm với chuyện tình cảm, rất khát vọng được yêu, lại sợ bị tổn thương.

“Trước khi quen em tôi từng có bạn gái là sự thật, nhưng đó đều là cho nhau những gì đối phương cần, không phải yêu. Từ sau khi quen biết em rồi tôi mới hiểu, tôi cũng có một ngày như thế, sẽ oanh oanh liệt liệt yêu một người. Tôi càng hiểu rõ hơn, từ nay về sau thế giới của tôi rốt cuộc không thể chứa thêm một ai khác nữa.”

Thân thể Kỷ Thuận Mỹ hơi nhúc nhích, Kiều Y Khả thấy tâm tình nàng biến hoá, đầu liền áp lên lưng Kỷ Thuận Mỹ, nhẹ giọng nói: “Thuận Mỹ, tôi chỉ cần em.”

Trái tim Kỷ Thuận Mỹ bị hoà tan trong nháy mắt.

“Y Khả, em rất sợ mất chị, sợ, sợ lắm.” Giọng Kỷ Thuận Mỹ tràn ngập lưỡng lự.

“Sẽ không đâu.” Kiều Y Khả nói, ôm chặt Kỷ Thuận Mỹ vào lòng.

Thuận Mỹ không có cảm giác an toàn, điều ấy khiến lòng Kiều Y Khả đau đớn.

Hai người tiếp tục đi, còn chưa tới chân núi, Kỷ Thuận Mỹ đã bắt đầu kinh ngạc hô.

Ngọn núi xanh um tươi tốt vây quanh một vùng đất bằng phẳng, có đá vụn và cỏ dại đan xen, mà kỳ diệu nhất là có một dòng suối trong vắt nhỏ nhỏ, từ trên núi cao uống lượn chảy xuống, xuyên qua thung lũng nhỏ nhỏ, chảy về phía nơi xa nào đó không biết tên.

Tuy còn chưa tới nơi đã thấp thoáng nghe được tiếng róc rách thanh thúy của nước suối đánh vào đá.

Kiều Y Khả đặc ý nhìn dáng vẻ kinh hỉ của Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ kìm lòng không được nói với Kiều Y Khả: “Nơi này quả thực quá đẹp!”

Kiều Y Khả ôm Kỷ Thuận Mỹ, cười nói: “Có em ở đây lại càng đẹp hơn.”

Hết chương 38

Bách Linh: Không phải mình đánh số nhầm mà là trong bản raw tác giả viết thế.

38. Chương 39

Trong suốt một năm, mùa xuân hơi se lạnh, mùa hạ lại rực rỡ quá mức, mùa đông lại lạnh lùng đến bất cận nhân tình, chỉ có mùa thu như thể nàng thiếu nữ họa đôi mày liễu nét đậm nét nhạt, ấm áp thân mật khiến người ta muốn lại gần.

Chân trời từng áng mây trôi lững lờ, những dãy núi triền miên cao vút chọc thủng tầng không, sương mù mờ ảo lượn lờ nơi sơn cốc, lại thêm tiếng suối chảy róc rách như có như không, cỏ non xanh mơn mớn, những đoá hoa dại múa lượn theo gió. Cả thung lũng này, nếu nói tựa tiên cảnh thì hơi quá lời, nhưng nếu hình dung thành một nơi thế ngoại đào nguyên thì lại vừa đúng.

Kỷ Thuận Mỹ quên mất mọi mệt, quên đi nỗi bận lòng vừa rồi với Kiều Y Khả, quên đi nỗi ưu thương lúc sáng sớm, nỗi phiền muộn trên đường đi tới, chỉ cảm thấy như mình đang ở trong giấc mộng chưa tỉnh lại, mà cổ tình lúc này lại là giấc mộng đẹp nhất mà nàng không muốn tỉnh lại nhất.

Gần như chạy vội xuống núi, vội vã chạy tới dòng suối nhỏ, đứng bên bờ suối, ngửa đầu, tay bắc thành cái loa, hét lên với ngọn núi: “Nơi này đẹp quá!”

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ vui sướng như một đứa trẻ, đáy lòng trào dâng cảm động.

Đây mới là Thuận Mỹ mà cô muốn thấy, cô muốn Thuận Mỹ vui vẻ hạnh phúc, chính là giống như lúc này.

Bỏ ba lô xuống, lấy ra vài món, cột chắc chiếc võng cho Kỷ Thuận Mỹ, sau đó châm cồn nỏ bếp lò, bắt đầu nấu ăn. Vừa bận rộn vừa mỉm cười nhìn Thuận Mỹ mừng rỡ như điên, liền cũng không quấy rầy nàng, như thể đang nhìn đứa con mình vẫn luôn một mực cưng chiều.

Nàng chính là bảo bối của mình, không phải sao?

Kỷ Thuận Mỹ vui khiến Kiều Y Khả cực kỳ thoả mãn.

Kỷ Thuận Mỹ chạy khắp nơi trong thung lũng, lúc thì vốc nước suối ngọt ngào uống từng hớp, lúc lại ngắt một bó hoa dại, bện thành vòng hoa đội lên đầu Kiều Y Khả và mình, chơi mãi mới cảm thấy mệt, đói bụng. Nàng cũng không khách khí, nằm trên võng, tiêu điều tự tại vừa đóng đưa võng vừa la: “Y Khả, em đói.”

Cô vợ nhỏ ngoan ngoãn biết hầu hạ chồng không biết đã chạy đi nơi nào.

Kiều Y Khả dỗ nàng: “Ừ ừ, đại tiểu thư của tôi, mỳ sắp nấu xong rồi, trưa ăn tạm nhé, đến tối tôi làm món khác ngon hơn cho em.”

Rất nhanh mỳ được nấu xong, nói là ăn tạm, nhưng có không ít rau xanh và xúc xích, thậm chí còn có hai con tôm to vàng rực cho mỗi người. Kỷ Thuận Mỹ không thể không bội phục Kiều Y Khả, phàm là chuyện gì cô muốn làm đều sẽ dùng mười phần tâm tư, tuyệt đối không để người khác thấy miễn cưỡng tạm bợ, do đó khiến lòng sinh ra cảm giác thất bại vì có tỳ vết nên không đủ hoàn hảo.

Lại có thêm hai lon bia, rất hợp với tình hình.

Đến lúc cơm no rượu say rồi, Kiều Y Khả để Kỷ Thuận Mỹ nghỉ ngơi, còn một mình mình bắt đầu làm việc.

Bày biện ra đủ thứ gì đó, dựng lều xong xuôi, lại đi kiểm củi để chuẩn bị tối dùng nhóm lửa.

Kỷ Thuận Mỹ thấy Kiều Y Khả một mình vất vả bận rộn liền ngại nằm tiếp, mặc kệ Kiều Y Khả ngăn cản, cũng đi nhặt cành cây giúp.

Kiều Y Khả nói kiếm nhiều cành cây một chút, để tối đốt lửa, lại có thể dùng nướng thịt, vừa ấm vừa chiếu sáng, còn có thể ngừa dã thú. Cô cũng mang theo bình chữa cháy loại nhỏ, cho nên không cần lo lắng khiến cháy rừng.

Kỷ Thuận Mỹ ôm trán, cái ba lô thần kỳ kia rốt cuộc chứa bao nhiêu thứ thần kỳ? Cái eo nhỏ như dương liễu nhìn tưởng gió thổi qua liền gãy đổ của Kiều Y Khả sao có sức vác nặng đến vậy nhỉ?

Ngẫm nghĩ liền thấy đau lòng, ánh mắt thần thờ, vừa muốn đứng dậy đi tìm Y Khả thì đột nhiên “A” một tiếng, bị một cành cây nhỏ đâm vào ngón tay, một giọt máu ứa ra.

Kiều Y Khả vội vàng chạy tới, vừa thấy máu liền hoảng sợ, lại thấy vết thương không nặng lắm liền lấy thuốc và băng gạc ra băng bó cho Thuận Mỹ.

Trước khi băng bó, cô đặt ngón tay Thuận Mỹ lên miệng, khẽ mút giọt máu chảy ra, sau đó đổ thuốc cầm máu lên, băng bó lại.

Động tác của Kiều Y Khả nhanh nhẹn dứt khoát liền mạch, băng bó xong mới nở nụ cười nhìn Thuận Mỹ nói: “Làm tôi sợ muốn chết. Đi cắm trại không giống bình thường, cẩn thận hơn một chút.”

Mặt Kỷ Thuận Mỹ liền đỏ lên.

Cô cứ nghĩ mặt Thuận Mỹ đỏ là bởi chỉ một nhánh cây cũng khiến nàng bị thương, liền an ủi: “Không sao đâu, lần đầu tiên của em mà, không quen thôi.”

Kỷ Thuận Mỹ không nói gì.

Kiều Y Khả lại nhìn gò má hồng hồng của nàng, liền nhìn ra vài phần phong nguyệt ẩn dấu.

Tuy rằng hai người mới bắt đầu thân mật gần đây, nhưng rốt cuộc cũng chỉ hôn nhẹ thôi, nhưng vừa rồi vì tình thế cấp bách nên cô mút ngón tay Thuận Mỹ, khiến cô gái hay xấu hổ này lại thẹn thùng.

Kiều Y Khả len lén cười, mặt lại không biểu hiện gì.

Đêm nay có lẽ sẽ là một đêm xuân tâm nảy mầm xuân ý triền miên xuân tình vô hạn đây.

Dọn dẹp bố trí xong hết, hai người nằm trên cỏ, gối đầu bên dòng suối trò chuyện.

Kiều Y Khả nhẹ nhàng nắm tay Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, về sau nếu không có em đi cùng, tôi sẽ không bao giờ bước nửa bước vào thung lũng này nữa.”

“Vì sao?” Kỷ Thuận Mỹ tò mò hỏi.

“Hôm nay có em đi cùng tôi mới hiểu, thì ra cảnh đẹp chỉ làm nền cho mỹ nhân, sau này nếu em không đi

cùng tôi thì đối với tôi mà nói khung cảnh này cũng trở nên vô vị.”

Thuận Mỹ chui vào lòng Y Khả, ôm cổ cô nói: “Y Khả, cho dù câu vừa rồi chị nói để nịnh em, em cũng nguyện ý nghe.”

Kiều Y Khả cúi đầu hôn lên mi nàng, nhẹ giọng: “Sao lại thế được, đó là lời thật lòng mà.”

“Thế, lúc chị đi cùng bạn gái cũ có cảm giác khác à?” Kỷ Thuận Mỹ chậm chậm hỏi.

Mí mắt Kiều Y Khả giật giật, thở dài: “Thuận Mỹ, hôm nay tôi mới phát hiện, thì ra trí nhớ của em không phải tốt bình thường.”

Kỷ Thuận Mỹ cười thông cảm: “Trí nhớ có tốt hay không thì có liên quan gì chứ.”

Kiều Y Khả cũng không trả lời câu hỏi của Kỷ Thuận Mỹ. Cô biết mình đáp một câu thì sẽ nảy ra một loạt câu hỏi khác, nếu trả lời không tốt thì một buổi cắm trại tốt đẹp sẽ biến thành một buổi hỏi tội mất.

Xoay người, mặt đối mặt nhìn Kỷ Thuận Mỹ, lúc hai chóp mũi sắp đụng nhau, Kiều Y Khả hơi bực bội nói: “Cứ nhắc đi nhắc lại chuyện cũ, cẩn thận tôi giận thiệt đó.”

Kỷ Thuận Mỹ cười, nàng không phải người thích phá vỡ phong cảnh, sợ dĩ vãng rồi nhắc lại chuyện đó chẳng qua vì thích nhìn bộ dáng Kiều Y Khả sốt ruột, hận không thể móc trái tim mình ra cho nàng xem mà thôi.

Nàng thích xem, nhìn một lần sẽ càng biết rõ hơn, người con gái này yêu nàng.

“Thuận Mỹ, hôm qua ở trong cửa hàng ấy, em nói yêu tôi là vì tôi ép em nói hả?” Kiều Y Khả đột nhiên hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ ngẩn người, nhớ tới dáng vẻ vô lại hôm qua của Kiều Y Khả. Mặt lại đỏ hồng. Hôm qua tuy Kiều Y Khả hơi vô lại, nhưng rốt cuộc thì câu nói kia cũng là thật. Không hề có chút không tình nguyện nào.

“Là vì tôi ép em, cho nên em mới nói thế để dỗ tôi?” Kiều Y Khả hỏi.

Thì ra một người tràn đầy tự tin như Kiều Y Khả cũng có lúc ngập ngừng như thế.

Dù sao thì Kỷ Thuận Mỹ cũng tốt bụng hơn Kiều Y Khả một chút, nếu là Kiều Y Khả, nhất định sẽ lại dùng những lời này để chọc Kỷ Thuận Mỹ một phen. Nhưng Kỷ Thuận Mỹ lại không thế, lí nhí như muỗi kêu trả lời: “Không phải, là thật lòng.”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Kiều Y Khả nghe rất rõ. Nỗi sung sướng trào dâng chất chồng tầng tầng lớp lớp trong lồng ngực, như muốn phá tan lồng ngực mà ra. Kiều Y Khả bị nỗi vui sướng này ập đến, tuyến lệ lại có chút khó chịu.

Nhiều năm qua chưa từng có cảm giác muốn rơi lệ, lúc nhỏ đã rơi nước mắt quá nhiều ở cô nhi viện, nên sau khi lớn lên, Kiều Y Khả liền không cho phép bản thân khóc.

Kiều Y Khả ôm Thuận Mỹ, vùi đầu vào mái tóc của nàng: “Thuận Mỹ, tôi đã nói với em chưa, tôi cũng yêu em, thật lòng yêu em, cả đời này chỉ yêu một mình em, không thể yêu ai khác được nữa.”

Kỷ Thuận Mỹ lại nghĩ, những lời này Kiều Y Khả đã từng nói chưa?

Có hay không thì có gì khác biệt, cho dù nói một vạn lần, mỗi lần nghe, nàng đều như thể lần đầu được nghe, vui đến muốn khóc.

“Y Khả, em thích nghe, nghe một vạn lần cũng không đủ.”

Kỷ Thuận Mỹ không trả lời câu hỏi của Kiều Y Khả, nhưng Kiều Y Khả lại hiểu được tấm lòng của nàng. Ghé sát bên tai, càng không ngừng lặp đi lặp lại: “Tôi yêu em.”

Thần tiên yên lặng, vạn vật giai không, trong trời đất chỉ còn lại một câu nói đơn giản đến không thể đơn giản hơn, lại vĩnh viễn khiến người ta cảm thấy trời long đất lở – “Tôi yêu em.”

Hai người không nói gì nữa, ôm nhau dần dần ngủ thiếp đi.

Khi Kỷ Thuận Mỹ tỉnh lại, dụi dụi mắt để nhìn rõ thì mới nhận ra mình đã không còn nằm trên cỏ mà ở trong căn lều kia. Không nhìn thấy Kiều Y Khả đâu, nàng liền hốt hoảng, vội vàng chui ra khỏi lều, cũng may vừa thò đầu ra là nhìn thấy cô. Lòng liền bình tĩnh lại.

Lửa đã được nhóm lên, có chân gà và ít rau xanh đang được nướng.

Kỷ Thuận Mỹ không thích ăn đồ nhiều dầu mỡ, Kiều Y Khả thích ăn rau, như thế này cũng hợp ý nàng.

Sắc trời đã tối, Kỷ Thuận Mỹ nghĩ tới đêm đen trong thung lũng nhất định đáng sợ, xoè tay không thấy năm ngón, cho nên lúc đến có phần không yên lòng, giờ lại hoàn toàn không sợ. Bầu trời đêm đầy sao, sáng ngời lấp lánh, thẳng tắp chiếu sáng ngay trên thung lũng. Kỷ Thuận Mỹ vẫn ở trong thành phố, chưa từng nghiêm ngưỡng bầu trời rực rỡ sao như thế, như thể chỉ cần duỗi tay ra là có thể hái được một ngôi sao nhỏ.

Kiều Y Khả thấy Kỷ Thuận Mỹ đi tới, liền chỉ vào một khoảng không nói: “Thuận Mỹ, em đi xa đồng lửa một chút, sẽ phát hiện ra điều bất ngờ.”

Kỷ Thuận Mỹ làm theo lời, đi xa một chút. Dần dần, từ chỗ tối liền thấy một tiểu tinh linh, tuy đốm sáng ấy mỏng manh yếu ớt nhưng vẫn múa lượn trước mắt nàng.

“Là đom đóm phải không?” Kỷ Thuận Mỹ vui sướng hỏi Kiều Y Khả.

“Ừ.” Kiều Y Khả cười: “Bây giờ rất khó nhìn thấy đom đóm, tôi cũng từng đi qua mấy ngọn núi và cánh rừng đều không thấy, chỉ có ở đây đến đêm mới gặp được.”

Kỷ Thuận Mỹ đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, sợ quấy rầy tiểu tinh linh mang theo ánh sáng ấy.

Thứ ánh sáng đó tuy mỏng manh nhưng vẫn chiếu thẳng vào lòng Kỷ Thuận Mỹ. Chiếu vào lòng nàng, khiến lòng nàng sáng hơn nhiều.

Kiều Y Khả vừa đùa nghịch đồ ăn, vừa nhìn đốm sáng nho nhỏ bay quanh người Kỷ Thuận Mỹ. Không nhìn rõ mặt nàng, nhưng vẫn biết nhất định nàng đang cười.

Kiều Y Khả thấy thế liền không kìm được nở nụ cười. Cô gái này ấy, chỉ cần liếc nhìn nàng một cái là cõi lòng ngập tràn tình yêu cùng trào dâng vô hạn thỏa mãn, điều đó khiến ngay cả bản thân Kiều Y Khả cũng kinh ngạc. Thì ra vốn không muốn yêu, sợ yêu rồi sẽ khổ sở. Nhưng chỉ có sau khi yêu rồi biết có thể hiểu được, cho dù có khổ sở vất vả tới đâu đi nữa, tình yêu này cũng đáng giá. Người con gái này là mệnh trời định sẵn trong cuộc đời cô.

Đồ ăn rất ngon, Kỷ Thuận Mỹ ăn rất vui vẻ, từ khi quen biết Kiều Y Khả, Kỷ Thuận Mỹ càng ngày ăn càng ngon.

Cuối cùng thì một ngày bốn ba một nhọc đã kết thúc, có thể song song cùng nằm ngắm sao.

“Thuận Mỹ, nếu thấy sao băng nhất định phải nhớ cầu nguyện, linh lắm đấy.” Kiều Y Khả nói.

“Chị đã từng thấy chưa?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi.

“Đã từng, lần đó lúc nhìn thấy, tôi đã cầu xin ông trời đem một mỹ nhân tới cho tôi, kết quả là, không phải người đẹp đã tới rồi sao?” Kiều Y Khả đáp.

Kỷ Thuận Mỹ cười, nàng biết Kiều Y Khả đang kể chuyện để dỗ mình mà thôi.

Buổi đêm ở thung lũng khá lạnh, cho dù có đốt lửa vẫn cảm giác gió thổi qua là lạnh đến tận xương.

“Thuận Mỹ, chúng ta vào lều nằm trò chuyện đi, bên ngoài hơi lạnh.”

Kỷ Thuận Mỹ gật đầu đáp “Ừ”

Chỉ một câu rất bình thường, không biết vì lý do gì, mặt Kỷ Thuận Mỹ lại đỏ lên.

Khẩn trương, sợ hãi, lại khát vọng, chờ mong. Tâm tình phức tạp của Kỷ Thuận Mỹ, ai có thể biết đây?

Vốn yêu Thuận Mỹ như tính mệnh, tâm tình phức tạp của Kỷ Thuận Mỹ làm sao Kiều Y Khả không hiểu cho được.

Trong quá trình yêu nhau, vẫn nên có lúc tình cảm đậm đà nước sữa hoà nhau, nếu không thì cho dù không ảnh hưởng đến một tình yêu hoàn mỹ, nhưng chung quy sẽ để lại chút tiếc nuối trong lòng.

Hết chương 39

39. Chương 40

Trong suốt cuộc đời, những chuyện đau khổ hay tan vỡ cũng xảy ra mấy chục lần. Dần dần trên con đường đời dài đằng đẵng, chuyện cũ như thể khi mùa thu tới, từng chiếc từng chiếc lá rụng chao liệng trong gió, nằm thảng thôi, mờ dần trong kí ức, thì thoảng khi nhớ tới cũng bất quá chỉ còn chút mơ hồ, nhuốm thêm sắc ưu thương. Nhưng mà luôn luôn có một số ký ức rực rỡ như đoá hoa mùa hạ, khiến người ta muốn quên cũng không thể quên được.

Đối với Kỷ Thuận Mỹ mà nói, đêm nay là lý do duy nhất để nàng gắng gượng sống qua biết bao đêm dài đằng đẵng gian nan về sau.

Trong lều rất ấm áp, túi ngủ đã được trải sẵn ra, phía trên còn có một tấm thảm. Kiều Y Khả nắm tay Kỷ Thuận Mỹ đi vào, thấp sáng ngọn đèn nhỏ treo bên trên, mỉm cười, quỳ gối ngồi xuống.

Ánh đèn vàng nhạt ôn nhu ấm áp phản chiếu nụ cười đẹp như hoạ của Kiều Y Khả. Kỷ Thuận Mỹ ngồi xuống đối diện cô, trong nháy mắt nàng có ảo giác khung cảnh lúc này giống như ở trong những cuốn sách ố vàng ngày trước, mà chẳng bao lâu sau cứ lặp đi lặp lại xuất hiện trong giấc mộng của nàng. Hoặc có lẽ là chẳng bao lâu sau ngày qua tháng nọ, nàng khát khao được trải qua một ngày như vậy lần nữa. Đất trời rộng lớn chỉ cần có nhau, cùng nắm tay, yêu nhau một đời.

Kỷ Thuận Mỹ đánh giá căn lều, so với tưởng tượng của mình thì trông ấm áp hơn. Ba lô và vài thứ đồ nhỏ khác được đặt gọn gàng trong một góc, tấm thảm trải trên túi ngủ có in hình đoá hoa bách hợp rất lớn, dưới ánh đèn u ám chiếu rọi ả ả ánh lên sắc hồng nhạt dịu dàng.

Tiếng gió nức nở vang lên bên ngoài trong thung lũng hoang vu không một bóng người, mà trong căn lều đơn bạc lại ấm áp lãng mạn như thế.

Kỷ Thuận Mỹ dần dần như say như mê dưới ánh đèn mờ ảo quyến rũ, cũng say mê cô gái quyến rũ cười ngồi dưới bóng sáng lúc mờ lúc tỏ kia. Giữa nơi hoang vắng một đoá hoa kiều diễm nở rộ dung nhan yêu kiều, cảnh tượng này kinh tâm động phách đến nhường nào.

Kỷ Thuận Mỹ vốn trước giờ không tranh với đời, chẳng hề nghĩ sẽ có một ngày mình lại là nữ nhân vật chính bị kinh tâm động phách. Giờ khắc này, khi cả người như được bao bọc quấn quanh bởi một tình yêu nồng đậm và an bình, Kỷ Thuận Mỹ mới biết thì ra những ngày không tranh với đời từng trải qua đều tràn ngập hương vị chưa sót.

Kiều Y Khả cũng không nói gì, chờ Kỷ Thuận Mỹ ngẩn ra đủ lâu rồi mới nhẹ giọng: “Sao thế, cần chồi nhỏ nhỏ nghèo nàn này của tôi không thể sánh với ngôi nhà xa hoa của em, đêm nay em có thể ở không?”

Kỷ Thuận Mỹ nghe thế, khoé môi hơi nhếch, thản nhiên nói: “Không nhất thiết phải xa hoa mới có thể thoải mái.”

Kiều Y Khả biết Kỷ Thuận Mỹ có vẻ mặt như vậy là vì nàng chạm tới tâm sự mà nàng không muốn nói với ai.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo nhu nhược không xương của Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả nhìn vào mắt nàng: “Thuận Mỹ, tôi biết em không tham luyến vinh hoa phú quý, tôi chỉ sợ mình khiến em thiệt thòi.”

Kỷ Thuận Mỹ cúi đầu không nói, để mặc Kiều Y Khả nắm.

Một lát sau nàng mới ngẩng đầu, khoé mắt đã vương lệ, cúi đầu nhỏ giọng: “Y Khả, em chỉ cần có chị.”

Vẫn một mực chăm chú nhìn, vẻ mặt động lòng người khiến ai thấy cũng thương của Kỷ Thuận Mỹ khiến Kiều Y Khả không thể dời tầm mắt, nỗi đau đớn trong lòng dần lan tràn, mở rộng, lan rộng đến mức khó thở.

Phải làm thế nào, phải làm thế nào mới có thể khiến người con gái mình yêu này có thể vui vẻ, có thể hạnh phúc, không còn nước mắt, không còn khổ đau đây? Phải làm thế nào, phải làm thế nào mới có thể rời xa tất cả những người và những việc liên quan để có thể vĩnh viễn bên nhau?

“Thuận Mỹ, tôi yêu em.” Kiều Y Khả ghen ngào thổ lộ.

“Y Khả, em cũng yêu chị.” Kỷ Thuận Mỹ dịu dàng nhẹ giọng trả lời.

Kiều Y Khả biết, không cần nói bất cứ điều gì nữa. Cô quỳ xuống, kéo mạnh Kỷ Thuận Mỹ vào lòng, cúi đầu mong ngóng một nụ hôn.

Nước mắt của hai người lặng yên hoà vào nhau, chảy xuống đến nơi dây dưa trong khoang miệng, hương

vị mẫn mẫn càng kích thích Kiều Y Khả mất lý trí, trong đầu chỉ có một ý niệm, cô muốn Kỷ Thuận Mỹ, muốn lúc này, chờ thêm một giây nữa cũng không được.

Nghĩ thế liền giơ tay về phía áo ngoài của Kỷ Thuận Mỹ, cởi bỏ từng nút một...

Cảm giác mát mẻ đột nhiên ủa tới khiến Kỷ Thuận Mỹ đang trong cơn mê loạn tỉnh lại, nàng theo bản năng tóm chặt chiếc áo sắp sửa bị cởi ra, đột nhiên đẩy Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả bị đẩy qua một bên, bất ngờ nhìn Kỷ Thuận Mỹ, cảm xúc vốn hỗn loạn dần dần bình tĩnh lại, nhìn Kỷ Thuận Mỹ cúi đầu không nói ngồi đối diện mình.

Ánh mắt Kỷ Thuận Mỹ lộ ra tâm tình rối bời, nơi đó có khát vọng, có chờ mong, lại có phần e ngại, có lo lắng. Kiều Y Khả nhìn liền hiểu, thật ra cũng không phải Kỷ Thuận Mỹ muốn cự tuyệt cô, mà là vì phải đưa ra quyết định này rất không dễ dàng.

Dù sau đi tới được bước này đối với một Kỷ Thuận Mỹ lớn lên ở nơi có quan niệm truyền thống như nhà họ Kỷ thì đã không phải chuyện dễ dàng gì rồi.

Kiều Y Khả chờ tâm tình mâu thuẫn của Kỷ Thuận Mỹ dịu đi một chút mới đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Thuận Mỹ, hai người, khoảng bao lâu sẽ làm một lần?”

Một lát sau Thuận Mỹ mới hoảng hoảng hốt hốt trả lời: “Không biết nữa, hình như đã lâu lắm rồi chưa làm.”

Kiều Y Khả lại gần, kéo Kỷ Thuận Mỹ lại gần, hay tay đan vào nhau, ôm chặt lấy nàng từ phía sau, thì thầm bên tai nàng: “Thuận Mỹ, đừng lo lắng, để tôi giúp em ôn lại cảm giác được yêu một chút.”

Lần này Kỷ Thuận Mỹ không giãy dụa, ngược lại như sợ lạnh, ngoan ngoãn rúc vào lòng Kiều Y Khả, giống một con thú nhỏ bị thương cần được che chở.

Kiều Y Khả hơi ngáp ngừng, bộ dáng nhu nhược thuận theo của Kỷ Thuận Mỹ thế nhưng lại khiến cô hơi không nữ chạm vào nàng.

Đối với một người nội trợ suốt năm năm qua như tự giam lỏng, đều chỉ cuộn mình ở nhà giống Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả cũng biết sự đòi hỏi của mình lúc này sẽ gây cho nàng nỗi đau đớn sâu sắc đến khắc cốt ghi tâm. Thậm chí, đây có lẽ chính là lúc bắt đầu huỷ diệt Kỷ Thuận Mỹ. Nhưng cho dù có huỷ diệt thì đã có cô và Thuận Mỹ, vậy có sao đâu? Cho dù huỷ diệt thì chỉ cần hai người ở bên nhau thì cũng sẽ vui vẻ. Nhưng Kiều Y Khả không hề biết đối với Kỷ Thuận Mỹ mà nói, suốt năm năm qua, đây là lần đầu tiên có người dịu dàng ôm nàng từ phía sau như thế, khiến nàng lưu luyến sự ấm áp này tới mức nào. Nàng chỉ muốn khóc. Thế nhưng trong nháy mắt nàng đã quên mất, nàng là đại tiểu thư nhà họ Kỷ, là con dâu Cảnh gia. Mà Kiều Y Khả, cũng đồng dạng là một nữ nhân.

Kiều Y Khả cúi đầu, ngậm lấy vành tai xinh đẹp của Kỷ Thuận Mỹ, nhẹ nhàng mút. Bàn tay chậm rãi di chuyển lên trên, dừng lại ở chỗ mềm mại nhất nơi ngực, cách một lớp quần áo, dùng lòng bàn tay xoa nắn.

Mọi thứ đều ấm áp ôn nhu, như thể dưới bàn tay ấy là thứ báu vật mà kiếp trước chẳng may đánh mất.

Kỷ Thuận Mỹ nhắm mắt lại, rõ ràng nghe thấy tiếng thở dài phát ra từ tận đáy lòng. Tiếng thở dài ấy đầy thoả mãn vui sướng, như thể đã chờ đợi sự dịu dàng ấy từ rất lâu trước đó rồi.

Còn có thể thế nào đây, trái tim nàng đã sớm thuộc về cô gái này, cho nên thân thể cũng không thể phản bội tiếng trái tim mách bảo. Chỉ nghe theo tiếng lòng kêu gọi.

Rốt cục Kỷ Thuận Mỹ xoay người, mặt đối mặt nhìn Kiều Y Khả.

Hai người đối diện nhau, dưới ngọn đèn u ám đều thấy được từng đốm lửa cháy lên trong mắt đối phương.

Kỷ Thuận Mỹ chậm rãi cởi áo ngoài, từ từ ngã vào lòng Kiều Y Khả, hai tay ôm lấy cần cổ thon dài của Kiều Y Khả, chủ động hôn.

Hai phiến môi dây dưa, hai bàn tay lướt trên thân thể đối phương, cởi bỏ lớp áo quần vướng víu.

Đèn vụt tắt, có mấy chú đom đóm nhỏ bay vào lều, hai thân thể trần trụi quấn quýt lấy nhau, da thịt phỉm sắc xanh mờ như sương khói, không khí lạnh lẽo khiến hai người phải gắt gao dính chặt với nhau, dựa vào hơi ấm từ thân thể đối phương để chống chọi với giá rét.

Cho dù đã kết hôn năm năm nhưng Kỷ Thuận Mỹ vẫn thánh khiết cao quý như xử nữ, Kiều Y Khả vẫn biết Kỷ Thuận Mỹ đẹp, nhưng không ngờ một người luôn coi mọi chuyện nhẹ nhàng như cô, khi đối mặt với thân thể mê người của nàng cũng sẽ cảm thấy đầu óc như nổ tung, kích động đến muốn ngất.

“Thuận Mỹ, em có biết tôi nhìn suốt bao lâu, kìm nén khó khăn đến mức nào không?” Kiều Y Khả thì thầm bên tai Kỷ Thuận Mỹ, ôm nàng ngồi lên đùi mình, không kìm được điên cuồng, một tay ôm eo Kỷ Thuận Mỹ, tay kia lại chậm rãi lần xuống, tìm được nơi muốn tới.

Kỷ Thuận Mỹ ngượng ngùng dùng hai chân vòng lấy eo Kiều Y Khả, đang đắm chìm trong cơn điên cuồng trút xuống như mưa, nàng lại đột nhiên cứng đờ, nhìn không được rên ri: “Y Khả.”

Kiều Y Khả khàn khàn cúi đầu hỏi: “Thuận Mỹ, được không?”

Cô biết Thuận Mỹ sẽ không từ chối, nhưng cô vẫn hỏi, vì cô tôn trọng Thuận Mỹ.

Khoé my Thuận Mỹ ánh lên nước mắt, khẽ ngẩng đầu, dướn người sát lại. Một nụ hôn là thừa nhận, thừa

nhận tình yêu này.

Kiều Y Khả không muốn nhìn thấy nhất là nước mắt của Kỷ Thuận Mỹ, chỉ cần nàng vừa khóc, Kiều Y Khả liền cảm thấy mọi ý chí của mình đều tan rã, mọi suy nghĩ đều chậm chạp, chỉ có một chuyện duy nhất muốn làm, có thể làm, vậy thì phải là khiến cô gái này ngừng rơi nước mắt, khiến nàng không còn đau lòng nữa.

Kiều Y Khả hôn lên nước mắt trên má Kỷ Thuận Mỹ, nâng eo nàng, nhẹ nhàng đặt nàng lên túi ngủ. Kỷ Thuận Mỹ ngoan ngoãn nghe lời giống một con búp bê, thuận theo nằm xuống, nhắm mắt lại, dùng toàn thân và trái tim để cảm thụ nụ hôn của Kiều Y Khả dừng trên dòng lệ của mình, cảm thụ được thân thể Kiều Y Khả bao trùm, hoàn mỹ kết hợp với thân thể nàng.

Đó là một loại cảm giác kỳ diệu, cũng một khối thân thể mềm mại nhẵn nhụi như thế, lúc hoàn toàn đè lên thân thể mình lại vừa vặn vô cùng, tinh xảo không có trọng lượng, lại trong sự run rẩy hiểu được, cô chính là một nửa duy nhất mình cần.

“Thuận Mỹ, chúng ta là một nửa hoàn hảo nhất của đối phương, không phải sao?” Thanh âm Kiều Y Khả quyến rũ gợi cảm, ẩn ẩn kèm theo dự vọng khó có thể kiềm chế.

Vừa nhẹ nhàng xoa nắn đoá hoa bí ẩn, vừa hôn lên hàng mi, đôi mắt, hai má, hôn lên đôi môi mềm ngọt như đường, dọc theo cổ một đường hôn xuống, hôn lên da thịt trong suốt mềm mại của Thuận Mỹ, điểm lên từng vệt phấn hồng trong suốt mà kiều diễm.

Cuối cùng hôn đến ngực, ngậm lấy hạt cây nho nhỏ, Kiều Y Khả nhẹ nhàng mút vào, đợi đến khi nó trở nên căng tròn liền cũng không dụ dằng như thế nữa, mà khẽ cắn một chút.

Cảm giác đau đớn không bén nhọn giữa vô vàn nhu tình mang đến khoái cảm tuyệt vời khó có thể gọi thành tên, Kỷ Thuận Mỹ ngoan ngoãn rót cuộc nhện không được cao giọng rên rỉ, lại bởi vì tiếng nỉ non của mình mà thẹn thùng vô hạn. Kiều Y Khả thấy thể liền hơi hơi cười, một lần nữa áp lên người Kỷ Thuận Mỹ, kéo tấm thảm qua, đắp lên hai người.

“Thuận Mỹ, thích không?” Kiều Y Khả thấp giọng hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ ngưng ngừng quay mặt đi chỗ khác, khẽ “Uhm” một tiếng.

Một tiếng “uhm” thì thâm này đối với Kiều Y Khả chính là chất xúc tác để đốt lên, những ngón tay mềm mại lướt qua nơi ẩm ướt, nhẹ nhàng trượt vào.

Kỷ Thuận Mỹ ôm chặt Kiều Y Khả, thân thể run rẩy nghênh đón nàng.

Giữa những nụ hôn triền miên cùng quần quýt thở dốc nhiệt liệt là hai nữ nhân rất cục cựa cũng hoà làm một.

Hai nữ nhân thì sao?

Đã là yêu thì không có gì sai cả.

Đêm ấy, mồ hôi lạnh leo không thể dập tắt ngọn lửa thiêu đốt trong thân thể. Kiều Y Khả chưa bao giờ “yêu” một người mãnh liệt như thế, Kỷ Thuận Mỹ cũng chưa bao giờ được một ai đó “yêu” nhiệt liệt đến vậy. Sau khoảnh khắc thân thể cong lên, một giây trước khi dùng sức hét lên, Kỷ Thuận Mỹ lại không kịp được nghỉ, đây chắc hẳn là cảm giác “lên đỉnh” rồi.

Lập tức, thân thể mềm nhũn như cát mịn.

Rốt cục cảm giác tuyệt vời mà một nữ nhân có lại là do một nữ nhân khác ban cho.

Trong thung lũng buổi sáng tới sớm, sương mù lượn lờ, cảnh sắc cũng không rõ ràng. Chim chóc cần cù lại biết mặt trời mọc, tiếng chim hót thanh thúy đánh thức toàn bộ thung lũng, cũng đánh thức hai người đang ôm nhau ngủ.

Kiều Y Khả sớm tỉnh lại, tay chống đầu, nhìn Kỷ Thuận Mỹ say ngủ. Thuận Mỹ trong lúc mơ, đôi mày hiện lên vẻ an bình nhàn nhạt. Kiều Y Khả nhớ lại quãng thời gian điên cuồng đêm qua, liền thầm hạ quyết tâm, cả đời này đều phải đối xử tốt với Kỷ Thuận Mỹ.

Một lát sau Kỷ Thuận Mỹ cũng tỉnh lại, thấy Kiều Y Khả đang nhìn mình liền cười khẽ, nói: “Còn chưa nhìn đủ sao.”

Kiều Y Khả ôm chầm Kỷ Thuận Mỹ, vùi đầu vào ngực nàng, cúi đầu đáp: “Nhìn thế nào, ngắm sao cũng không thấy đủ.”

“Thuận Mỹ, trước kia em đã từng yêu ai chưa?” Kiều Y Khả đột nhiên hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ suy nghĩ, trả lời: “Lúc đại học có thầm mến một đàn anh, sau đó lúc anh ấy tỏ tình với em, vì gia đình nên em đã từ chối.”

Kiều Y Khả nghe thế liền cười: “Thuận Mỹ, nếu em yêu hắn thì nhất định sẽ không kịp yêu tôi, bởi vì em không từ chối tôi.”

Kỷ Thuận Mỹ cũng cười theo, miệng lại nói: “Đúng là người tự kiêu mà.” Cánh tay lại dùng thêm sức, ôm chặt Kiều Y Khả.

Hai người nằm đây đưa một hồi trong túi ngủ mới chịu dậy, rửa mặt sạch sẽ chỗ dòng suối. Kiều Y Khả nhóm lửa nấu cháo, Kỷ Thuận Mỹ vừa húp cháo vừa nhẹ nhàng hỏi: “Y Khả, chúng ta sẽ ở đây mấy ngày?”

Kiều Y Khả cười, gõ cái trán nàng nói: “Không diên thì thôi, đã diên lên thì còn hơn người thường nữa, còn ở mấy ngày gì, chúng ta chỉ mang theo lương khô cho một ngày thôi, hôm nay phải về đó.”

Sắc mặt Kỷ Thuận Mỹ liền thay đổi trong tích tắc.

Kiều Y Khả húp mấy ngụm cháo rồi mới giải thích: “Thuận Mỹ, lên núi chỉ đi chơi một chút, khí lạnh nhiều lắm, ở mấy ngày sẽ không có lợi cho thân thể.”

Kỷ Thuận Mỹ buồn bã húp cháo.

Kiều Y Khả liền kéo tay nàng, nhẹ giọng nói: “Thuận Mỹ, bỏ hấn ta, đến với tôi đi.”

Kỷ Thuận Mỹ ngấm ngấm, rút tay lại, không nói gì cả.

Lúc trở về không thấy thoải mái như lúc đi, hai người đã đến mức khó có thể xa nhau, chỉ cần rời một giây cũng thấy lâu.

Kỷ Thuận Mỹ hỏi Kiều Y Khả, nghỉ việc rồi giờ có kế hoạch gì không, Kiều Y Khả nói muốn mở trung tâm dạy thể dục thẩm mỹ của riêng mình, đang chuẩn bị. Kỷ Thuận Mỹ thầm cân nhắc nếu Kiều Y Khả có khó khăn gì về mặt tiền nong thì mình có thể dùng tiền giúp cô, nhưng lại lo nếu lúc này đều nghị thì Kiều Y Khả sẽ không nhận, cho nên cũng chỉ tính vậy, không mở miệng.

Đến đêm lúc Thuận Mỹ nằm xuống, lo Cảnh Tiêu Niên trở về quán lấy mình, nhưng thẳng đến khi nàng ngủ mà hấn vẫn chưa về, sáng hôm sau dậy thấy nàng cũng chỉ hừ lạnh mấy cái. Thuận Mỹ có cảm giác bất an trong lòng cho nên gọi cho Thuận Duyệt hỏi thăm, cũng không phải để lộ. Ngấm lại tính tình một mực hỉ nộ vô thường của Cảnh Tiêu Niên, liền cũng không để trong lòng nữa.

Thời gian này Kiều Y Khả bận rộn chuyện mở lớp học, muốn qua mùa đông này, tới đầu xuân năm sau liền mở lớp, cho nên thời gian eo hẹp, chỉ thi thoảng đi uống trà chiều với Thuận Mỹ, còn ban ngày lại chạy khắp nơi giải quyết công việc, cũng không tiện đưa Thuận Mỹ theo, dù sao nàng vẫn đang là Kỷ tiểu thư, Cảnh thái thái.

Cho nên Kỷ Thuận Mỹ tuy đắm chìm trong ngọt ngào, nhưng cũng có chút mất mát nhàn nhạt.

Nàng đột nhiên phát hiện, thì ra mình rất thích dính lấy người khác. Từ khi quen biết Kiều Y Khả, Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy trước kia mình thật sự không hiểu rõ bản thân mình. Nàng thích mình của hiện tại.

Hết chương 40

40. Chương 41

Ngày một trôi qua.

Bởi vì có người mình yêu, cõi lòng luôn đông đầy tương tư, cho nên đối với Kỷ Thuận Mỹ mà nói lại càng cảm thấy đêm dài ngày ngắn.

Ngày hôm nay, mới qua tám giờ Kiều Y Khả đã gọi tới, Kỷ Thuận Mỹ nghĩ có lẽ Y Khả sẽ nói với nàng hôm nay ko có thời gian dành cho nàng, trong lòng mất mát, giọng điệu không khỏi cũng hồ hững.

Rất nhanh Y Khả nhận ra cảm xúc của Thuận Mỹ ko tốt, lòng liền ấm áp, cũng không nỡ chọc nàng nữa, rất nhanh liền nói: “Thuận Mỹ, cả ngày hôm nay tôi có thời gian dành cho em, em muốn làm gì?”

Giờ có chuyện vui, Thuận Mỹ không tiện cười, nhẹ giọng nói: “Làm gì cũng được.”

Hai người hẹn ở căn phòng nhỏ của Y Khả.

Chọn chiếc váy dài màu đen cùng chiếc áo khoác dài màu nâu nhạt, nhìn vào gương, Thuận Mỹ vừa lòng với trang phục của mình, thông thả ra khỏi nhà. Mặc dù đã bắt đầu mùa đông, nhưng tâm tình vẫn giống như mùa xuân tháng năm vậy. Hương vị của tình yêu mặc dù tới hơi trễ, nhưng bởi vì chờ đợi lâu năm nên cũng có một loại vui sướng mất đi mà có được giữa vô tận năm tháng.

Rất nhanh liền đến nhà Kiều Y Khả. Kỷ Thuận Mỹ gõ gõ cửa, không ai trả lời, liền thuận tay đẩy, cánh cửa liền mở ra.

Đi vào trong, trong phòng khách cũng không có người, gọi tên Kiều Y Khả vài phần cũng không nghe đáp. Thuận Mỹ cảm thấy có chút kỳ quái, liền đi về phía phòng Kiều Y Khả.

Không đợi đến lúc đẩy cửa mà vào, liền bị người phía sau cửa kéo vào. Hai người dựa lên cửa dây dưa, chậm rãi đi tới giường, thuy chung không tách rời.

Váy và áo choàng, mọi thứ ràng buộc, từng món từng món đều bị cởi ra.

Tính ra hai người đã không được gặp nhau mấy ngày rồi.

Thẳng đến lúc cao triều dần dịu xuống, hai người ôm nhau chui trong chăn mới có tâm tình trò chuyện.

Kiều Y Khả ôm Kỷ Thuận Mỹ, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc dài của nàng, nghe Thuận Mỹ miễn cưỡng kể

chuyện nhà mình: “Mấy hôm trước em về nhà mẹ ruột, từ sau chuyện của Thuận Duyệt lần đó, đây là lần đầu tiên em gặp ba, ông ấy thấy em có vẻ lạnh nhạt hơn trước kia một chút. Em có thể cảm thấy mình đã làm ông ấy tổn thương, nhưng ông ấy không biết, từ rất lâu rất lâu về trước, khi em vẫn còn tin tưởng ông ấy, ông ấy đã khiến em tổn thương rồi. Nhưng thật ra thái độ của mẹ kể với em tốt hơn trước kia nhiều lắm, em biết bà ấy không thích em nhiều hơn gì, chẳng qua là cảm kích em mà thôi. Anh trai và chị dâu cũng không ở nhà, hơn nữa không chạm mặt chị dâu em cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, bằng không lại có chuyện phiền phức. Nhưng đứa cháu Ngưu Ngưu của em rất đáng yêu, mỗi ngày qua lại lớn hơn, cứ chọc một chút liền ngọt ngào cười, em càng ngày càng thích nó. Vì có đứa nhỏ này nên em mới bằng lòng trở về nhiều một chút, nếu không thì thật sự em không hiểu mình về đó để làm gì. Còn Thuận Duyệt, con bé với Lâm Vĩnh Giang tốt đẹp lắm, nghe nói hai người đó tính sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn, em thực sự hâm mộ. Gần đây Cảnh Tiêu Niên lại đi sớm về trễ, anh ta có tình nhân mới, em nghĩ chắc anh ta rất thích người đó.”

Thuận Mỹ liên miên nói, Y Khả lắng lắng nghe. Thuận Mỹ cảm thấy thế này thật tốt, nằm trong lòng một vòng tay ấm áp, nói một vài việc vụn vặt. Một cuộc sống bình thường, niềm hạnh phúc đơn giản nhỏ bé nhất không phải như thế này sao.

Kiều Y Khả chỉ nghe, cũng không phát biểu ý kiến, cô biết Thuận Mỹ cũng không cần ý kiến của mình, Thuận Mỹ chỉ hy vọng có người lắng nghe thôi. Từ khi quen biết Kiều Y Khả, Thuận Mỹ nói nhiều hơn trước nhiều. Cuộc sống cô đơn ngày trước, khiến Kỷ Thuận Mỹ trầm mặc, việc đó thực bất đắc dĩ đến mức nào.

“Y Khả, kể em nghe đi, mấy bữa nay mọi việc có thuận lợi không?” Thuận Mỹ hỏi.

“Ừ, cũng tốt. Địa điểm thảo luận xong rồi, cũng tìm người tới trang trí, ngày mai tôi đi xin giấy phép, chờ giấy phép được cấp là có thể tuyển học viên mới.”

“Thế vấn đề tiền nong sao?” Thuận Mỹ cẩn thận hỏi, nàng biết tuy Y Khả có tiền tiết kiệm, nhưng vì cho Giáo Nhi mượn để mua nhà cho nên nếu muốn khởi công thì hơi khẩn trương, nàng sốt ruột mà không giúp được gì.

Nghe Kỷ Thuận Mỹ nhắc tới tiền, Kiều Y Khả nói nhanh: “Chuyện tiền nong không thành vấn đề, đã bàn bạc ổn thoả với ông chủ cho tôi thuê rồi, đưa trước nửa năm tiền thuê cho nên cũng đủ dùng.”

Kỷ Thuận Mỹ thấy Kiều Y Khả trả lời đơn giản vậy, biết cô không muốn mình giúp, cho nên cũng không nói thêm nữa.

“Vậy, căn phòng Giáo Nhi ở chị tính thế nào?”

“Chìa khoá phòng sẽ sớm lấy lại thôi, hai người bọn họ định sang năm kết hôn.” Kiều Y Khả trả lời.

Nghe hai chữ “kết hôn”, hai người đột nhiên đều im lặng không nói gì.

Một lát sau, Thuận Mỹ mới hỏi: “Nếu Giảo Nhi đi rồi, chị tính sao?”

“Thì vẫn cứ thuê, mình tôi ở, đương nhiên nếu em có thể đến thì tốt quá.” Kiều Y Khả mỉm cười trả lời.

Nghe như đùa vui, nhưng đáy lòng Kỷ Thuận Mỹ lại đau xót, nàng không biết Kiều Y Khả nói có mấy phần là thật, nhưng vấn đề này căn bản nàng không thể trả lời. Vì thế, chỉ có thể gì cũng không nói, dùng sức rúc vào lòng Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả thấy vậy không tiếp tục vặn hỏi, lại trầm thờ dài trong lòng.

Thuận Mỹ khổ sở, nàng không biết mình có thể cho Kiều Y Khả cái gì, một ngày mai không xác định, một tương lai không có hi vọng.

Khổ sở, nàng nhịn không được chủ động hôn Kiều Y Khả, cẩn thận hôn, hôn lại hôn, nước mắt liền chảy xuống.

Kiều Y Khả đau lòng, nhẹ giọng dỗ dành: “Được rồi được rồi mà, sau này không giỡn thế nữa, được không?”

Thuận Mỹ càng khóc dữ hơn, xoay người đè Kiều Y Khả xuống, lần đầu tiên chủ động.

Chỉ có có được mới cảm thấy chân thật.

Ngày đó, hai người không đi đâu, ở trong phòng quần quýt một ngày.

Cho đến khi trời tối, Kiều Y Khả mới đưa Kỷ Thuận Mỹ về.

Đi đến đầu đường, lúc phải chia tay, Kiều Y Khả thấp giọng thì thầm bên tai Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, tôi không muốn gì nhiều, chỉ cần có em là đủ.”

Kỷ Thuận Mỹ liền cảm thấy được an ủi.

Hơn mười ngày sau đó hai người không gặp nhau.

Kiều Y Khả đầu tiên vội vàng xin giấy phép, sau đó đi tới mấy nơi khác khảo sát những trung tâm thể dục thẩm mỹ khác, học tập kinh nghiệm quản lý. Kỷ Thuận Mỹ vất vả chờ đợi, ngày ngày chống cằm chờ, chỉ ngóng trông Kiều Y Khả mau mau trở về.

Cảnh Tiêu Niên đi sớm về muộn, có điều một hôm say rượu trở về, nằm lên giường, mạnh mẽ ôm Kỷ Thuận

Mỹ, điên cuồng một đêm.

Lần đó Kỷ Thuận Mỹ không cự tuyệt, cho dù vạn lần không thích, nhưng về tình về lý, nàng vẫn là vợ người ta. Là vợ thì phải làm tròn bổn phận. Càng nhớ Kiều Y Khả, lòng lại càng thấy có lỗi với cô.

Đêm đó Kiều Y Khả về, ngay sáng hôm sau liền gọi cho Kỷ Thuận Mỹ, hẹn chiều gặp.

Biết Kiều Y Khả về rồi, Kỷ Thuận Mỹ liền cảm thấy chờ thêm một giây cũng không nổi, nhịn không được gọi taxi đi thẳng đến chỗ Kiều Y Khả ở.

Kỷ Thuận Mỹ kích động gõ cửa, ánh mắt nóng bỏng hy vọng nhìn thấy khuôn mặt ngày nhớ đêm mong của Kiều Y Khả.

Cửa mở, Kỷ Thuận Mỹ sửng sốt.

Một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đứng dựa cửa nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Kỷ Thuận Mỹ nghi ngờ mình nhầm phòng, liền ngẩng đầu nhìn số phòng, chính xác không sai.

“Cô là?” Kỷ Thuận Mỹ nghi hoặc mở miệng trước.

Cô gái kia dáng người quyến rũ lả lơi, khuôn mặt không được coi là tuyệt sắc, đôi mắt to long lanh nước đọng đầy nhu tình khiến người ta muốn chết, trên đôi mày phượng ẩn hiện đoá đoá hoa đào.

Cô gái kia khe khẽ cười: “Chắc cô đến tìm tiểu Khả?”

Thấy Kỷ Thuận Mỹ vẫn nghi hoặc, liền giải thích rõ hơn: “Chính là Kiều Y Khả đó, cô đến tìm cô ấy phải không?”

Kỷ Thuận Mỹ gật gật đầu, còn chưa tỉnh táo lại từ sự nghi hoặc.

Trong mắt cô gái kia phảng phất ý cười như thông cảm lại như thương hại, thánh thót gọi với vào trong: “Tiểu Khả, có người tìm cậu.”

Một tiếng “tiểu Khả”, mềm mại đáng yêu đến tận xương, lọt vào tai Kỷ Thuận Mỹ lại như đâm vào xương cốt đến đau đớn. Là người nào lại dám gọi “tiểu Khả” ngọt ngào như thế?

Kiều Y Khả khoác quần áo lên, vội vã đi ra, thấy Kỷ Thuận Mỹ liền kinh ngạc. Sau đó liền giận dữ rống lên với cô gái kia: “Tiểu Ngừ, không phải tôi đã nói rồi sao, cậu đừng có đi ra mở cửa.”

Kỷ Thuận Mỹ ngạc nhiên. Một Kiều Y Khả luôn bình tĩnh không tỏ ra vui buồn giận dữ lại hình như không chút nắm chắc với cô gái này.

Cô gái kia hình như rất rõ tính tình Kiều Y Khả, không vội không chậm vẫn như trước lơ đãng cười, thuận tay chống lên vai Kiều Y Khả, nửa thân mình tà tà dựa vào, miệng nũng nịu ngọt ngào nói: “Tiểu Khả, vừa rồi cậu không nghe thấy đó thôi, lại dữ với người ta, bộ dáng cậu hung dữ với người khác giống trước kia cực kỳ, khiến người ta sắp kìm lòng không được nè.”

Kiều Y Khả đẩy nàng ra, giận đến không nói thành lời.

Cô gái được gọi là “tiểu Ngũ” kia tựa cửa cười không ngừng, cười đến cả người run rẩy.

Kỷ Thuận Mỹ run rẩy như thể trái tim bị kim châm.

Tiểu Khả, tiểu Ngũ, còn liếc mắt đưa tình, đây rốt cuộc là màn kịch tình chàng ý thiếp thế nào đây?

Không giữ được, không chỉ trong nhà, mà còn có một người ở bên ngoài này.

Kỷ Thuận Mỹ cắn môi nhìn Kiều Y Khả, ánh mắt đọng đầy nước mang theo đau buồn cùng ai oán, chỉ trực rơi lệ.

Kiều Y Khả thấy bộ dáng Kỷ Thuận Mỹ liền hốt hoảng, đẩy tiểu Ngũ qua một bên, tiến lại ôm Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ sao em lại tới đây?”

Sao em không thể tới? Nếu em không đến còn chưa phát hiện chị kim ốc tàng kiều. Kỷ Thuận Mỹ u oán nghĩ thầm.

“Này cô em, mặt mũi cũng xinh xắn nhỉ, vừa nhìn đã biết người si tình. Mình nói này tiểu Khả, cho dù cậu giận mình thì cũng không nên gieo mầm thâm tình như thế vào lòng người ta chứ, giờ người ta đã tìm tới cửa rồi, tổn thương cũng không nhẹ đâu, giờ phải làm sao mới ổn đây?” Tiểu Ngũ kia trời sinh là hoa khôi đóng kịch, chỉ bằng quơ vài câu nhẹ nhàng liền khiến Kỷ Thuận Mỹ vất vả mới nén được nước mắt liền ứa ra rơi xuống.

“Yêu tình chết tiệt, rút qua một bên đi!” Kiều Y Khả lách qua người tiểu Ngũ, kéo Kỷ Thuận Mỹ vào phòng, đỡ nàng đến sô pha, ôm nàng nói: “Thuận Mỹ, đừng nghe yêu tình kia nói bừa, nàng không có quan hệ gì với tôi cả, trong lòng tôi thật sự nhớ em muốn chết.”

Nhân lúc hai người đang nắm tay hai mắt nhìn nhau đắm lệ, một tia cô đơn xẹt qua đáy mắt tiểu Ngũ. Cũng chỉ trong chớp mắt lại khôi phục tính tình hoa khôi cùng bộ dáng quyền rũ.

“Tiểu Khả, chắc cậu cũng đói bụng rồi nhỉ, hôm nay để mình nấu cơm, trưa nay làm chân giò om hay thịt

viên hấp? Cậu thích mấy đồ mặn, hai món này mình đã luyện gần nửa năm rồi đó, phải rồi, kêu vị khách này ở lại ăn cơm luôn đi, chỉ không biết có quen với khẩu vị của chúng ta không nữa, nếu không cậu hỏi người ta một chút đi rồi làm món khác cho cô ấy? Dù sao cũng là khách mà.”

Đầu Kỷ Thuận Mỹ ơng ơng, lại nghe được mấy câu nói đó, hơn nữa chữ “khách” cuối cùng nghe được rất rõ ràng. Thì ra Kiều Y Khả thích ăn đồ mặn, quen nhau lâu vậy rồi, thế nhưng vẫn ăn đồ chay đồ ít dầu mỡ với nàng. Biết nhau lâu thế rồi, thế nhưng ngay cả việc Kiều Y Khả thích ăn gì nàng cũng không rõ.

Một tiếng “tiểu Khả” này, quả thực không phải gọi không.

Hết chương 41

41. Chương 42

Lần này vội vàng đến, quả nhiên khiến người ta đổ kỵ.

“Tiểu Ngũ, cậu cầm miệng cho tôi! Cậu mà còn nói lung tung thêm một câu nữa thì có tin đêm nay tôi cho cậu ngủ ngoài đường không hả!” Kiều Y Khả thấy mặt Kỷ Thuận Mỹ trắng bệch liền không khỏi đau lòng, hận không thể lập tức ném tiểu Ngũ ra ngoài cửa sổ.

“Được rồi được rồi, không nói thì không nói, tối qua người ta đã mệt chết rồi, giờ còn phải nấu cơm cho cậu, cậu còn không biết cảm kích nữa.”

Kỷ Thuận Mỹ không muốn nghe tiểu Ngũ nói, nhưng cố tình từng câu từng chữ của tiểu Ngũ đều vô cùng rõ ràng, như tiếng chuông ngân vang trong đầu, hơn nữa lời nào cũng đầy ẩn ý sâu xa, quấy nhiễu khiến lòng Kỷ Thuận Mỹ cuộn sóng.

Tối qua, tối qua nàng đã làm gì mà mệt chết?

Kỷ Thuận Mỹ không dám nghĩ, cũng không dám đoán.

Kiều Y Khả không thể nhịn được nữa, buông Kỷ Thuận Mỹ ra trước, bật dậy muốn đuổi theo đánh tiểu Ngũ, mà tiểu Ngũ cũng là một người lanh lẹ, vừa nói xong câu đó đã sớm chạy thẳng vào phòng trong khoá cửa trốn, khiến Kiều Y Khả muốn giải thích lại không có bằng chứng.

“Thuận Mỹ, em hãy nghe tôi nói, không phải như những gì em nghĩ đâu, thật đó.” Kiều Y Khả thầm hận mình mềm lòng, tiểu Ngũ này thực khiến Thuận Mỹ đau đến đứt từng khúc ruột.

“Mặc kệ thế nào thì tối qua có phải cô ấy ở đây không?” Kỷ Thuận Mỹ thấp giọng hỏi.

Trách không được, trách không được Kiều Y Khả trở về cũng không đến thăm nàng trước. Nếu là trước kia thì không chừng từ sáng sớm đã tới chờ ở ngoài.

“Đúng là ở đây, nhưng mà...” Kiều Y Khả vừa muốn giải thích thì Kỷ Thuận Mỹ đã vội vàng đứng dậy chạy đi, vừa chạy vừa khóc nói: “Là em không nên tới, chị không cần nói nữa.”

Kiều Y Khả vội vàng đuổi theo, vừa đuổi vừa ngoái đầu ác độc nói vọng vào buồng trong: “Yêu tinh, cậu thu dọn hành lý đi, chuẩn bị đêm nay ngủ ngoài đường!”

Cô thật sự hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vào tai Kỷ Thuận Mỹ lại thế nào giống như tình nhân cũ tro tàn lại cháy liếc mắt đưa tình.

Nàng càng chạy trốn nhanh hơn.

Đuổi qua hai ngõ nhỏ Kiều Y Khả mới bắt kịp Kỷ Thuận Mỹ, hai người lúi lúi kéo kéo mới tiến vào vườn hoa gần đó, một người sống chết muốn đi, một người nhất quyết không chịu bỏ tay.

Đến chỗ không có người, Kiều Y Khả cũng bắt chấp, hung hăng hôn nàng.

Kỷ Thuận Mỹ tay đầm chân đá, Kiều Y Khả bị đau, lại càng bắt chấp hôn, thẳng đến khi người trong lòng thân mình mềm nhũn mới thả lỏng miệng.

Trong miệng có vị tanh của máu, không biết là máu của ai.

Thuận Mỹ vừa phục hồi tinh thần đã muốn giãy dụa, Kiều Y Khả cúi đầu, hung dữ nói bên tai nàng: “Thuận Mỹ, đừng ép tôi muốn em ngay bây giờ!”

Kiều Y Khả luôn nói được làm được, Thuận Mỹ hơi sợ, rốt cuộc vẫn ngoan ngoãn dụ xuống.

Kiều Y Khả khê vuốt lưng Kỷ Thuận Mỹ, dỗ nàng: “Như thế mới ngoan. Thuận Mỹ, nghe tôi nói, tôi thật sự không có chút quan hệ nào với cô gái kia cả, em đừng nghe cô ấy tự biên tự diễn. Cô ấy lúc nào cũng như con thiêu thân, tôi không đấu lại được cô ấy.”

“Cho nên chị chỉ bắt nạt em thôi.” Kỷ Thuận Mỹ nản lòng thoái chí nói.

“Ngốc, tôi thương em như tâm can của mình, sao có thể bắt nạt em được?” Kiều Y Khả dùng chút sức, ôm chặt Kỷ Thuận Mỹ.

“Hai người quan hệ không bình thường phải không?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi.

Kiều Y Khả dừng một chút, đáp: “Cô ấy là chị em cùng nhau lớn lên ở cô nhi viện với tôi.”

“Chắc không chỉ vậy phải không?” Trước mắt Kỷ Thuận Mỹ hiện ra tiểu Ngũ phong tình vạn chủng, ngực liền nhói đau.

“Ừ, từ nhỏ cô ấy đã thích đi theo tôi, sau lớn lên cũng theo đuổi tôi gắt gao, sau đó, sau đó chúng tôi miễn cưỡng đến với nhau một khoảng thời gian, tôi cảm thấy chúng tôi làm chị em vẫn tốt hơn, nên, nên chia tay với cô ấy.” Kiều Y Khả chần chừ rồi nói từng chút, không phải cô muốn giấu Kỷ Thuận Mỹ, chỉ là cô không muốn làm tổn thương Thuận Mỹ mà thôi.

Kỷ Thuận Mỹ hít thở không thông một trận, tuy nàng đã đoán trước, nhưng lời từ miệng Kiều Y Khả nói ra vẫn khiến nàng thấy khổ sở.

“Đều là chuyện trước khi biết em, biết em rồi, tôi chưa từng nhớ tới cô ấy.” Kiều Y Khả lại giải thích.

Kỷ Thuận Mỹ cũng không chấp nhận lời vỗ về ngọt ngào này, mà ngừng một lát mới hỏi: “Hai người, hai người đã từng lên giường rồi phải không?”

Kiều Y Khả nín thở, Kỷ đại tiểu thư lúc này muốn lột da rút gân mà, có vẻ không muốn buông tha cho cô.

“Ừ, đã từng, từng có một hai lần, hai ba lần gì đó.” Kiều Y Khả ngắc ngứ, ấp úng trả lời.

“Rốt cuộc là mấy lần, là một lần, hay hai lần, hay là rất nhiều lần?”

Kiều Y Khả ghen hòng.

Kiều Y Khả nắm hai vai Kỷ Thuận Mỹ, nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêm túc nói: “Thuận Mỹ, mặc kệ là mấy lần thì cũng đều là chuyện trước kia, từ khi có em, trong mắt tôi đã không thể chứa thêm ai nữa rồi. Cho dù tương lai có một ngày em không thích tôi nữa, rời xa tôi, thì trong lòng tôi cũng sẽ chỉ có mình em, sẽ không bao giờ yêu ai nữa.”

Nói xong cô liền ôm chầm Thuận Mỹ, dùng thanh âm đầy chân thành nỉ non: “Thuận Mỹ, đến lúc này em còn không tin tôi sao?”

Không ngờ Kỷ Thuận Mỹ lại ôm eo cô, nức nở khóc, vừa khóc vừa uỷ khuất nói: “Em tin, tin lời Y Khả, nhưng em không chịu được khi thấy cô ấy như thế, không chịu được khi thấy cô ta thân mật với chị như vậy, không nghe nổi cô ấy hết lần này tới lần khác gọi chị là ‘tiểu Khả’. Y Khả, em chưa bao giờ từng gọi chị như thế.”

Kiều Y Khả biết trận bão này cuối cùng cũng trôi qua.

Kéo Kỷ Thuận Mỹ ngồi xuống dưới tàng cây, Kiều Y Khả kể chuyện xưa của tiểu Ngũ.

“Thuận Mỹ, tiểu Ngũ cũng là một người mệnh khổ, lớn lên cùng tôi ở cô nhi viện, cô ấy đứng thứ năm, cho nên chúng tôi đều gọi cô ấy là tiểu Ngũ. Lúc nhỏ cô ấy rất xấu, gầy tong teo, mọi người cũng không thích cô ấy, chỉ có tôi thường dẫn cô ấy đi chơi cùng, cho nên cô ấy mới thân với tôi. Ai ngờ đến lúc lớn cô ấy lại theo đuổi tôi, nói không lấy chồng, đời này chỉ muốn cưới tôi. Tuy tôi thân thiết với cô ấy như chị em ruột, nhưng lại không thể yêu được. Sau đó cô ấy theo đuổi tôi rất gắt gao, còn tôi cũng không gặp được ai vừa ý, cho nên nghĩ hai người thử xem sao, cố gắng không làm chị em mà làm người yêu, tìm chút cảm giác. Nhưng cho dù tôi và cô ấy lên giường nhưng vẫn miễn cưỡng như trước, sau đó không lâu thì chia tay, nói tiếp tục làm chị em. Nhưng tối qua cô ấy tìm tới, nói chủ nhà của cô ấy thấy cô ấy xinh đẹp nên có ý đồ bất chính, cô ấy không thể ở đó được nữa, cho nên mới dọn về đây, muốn tôi cho ở nhờ vài hôm, chờ đến khi cô ấy tìm được nơi ở sẽ dọn đi. Chuyện chỉ đơn giản vậy thôi, ai biết hôm nay vì sao cô ấy nhìn thấy em lại nổi điên, nói lung tung chọc em giận.”

Kỷ Thuận Mỹ nghe xong liền cau mày nói: “Nhưng mà Y Khả, em thấy cô ấy chưa từ bỏ ý đồ với chị đâu.”

Kiều Y Khả ngẩng đầu lên: “Mặc kệ cô ấy từ bỏ hay chưa, nhưng lòng tôi tự tôi làm chủ được.”

Lại nghiêng răng cắn hận bồi thêm một câu: “Chờ đó, đêm nay tôi sẽ nói cái đồ yêu tinh ấy cú ra ngoài đường ngủ.”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả, biết tuy cô nói cay nghiệt thế nhưng thực ra lại mềm lòng hơn sắc mặt cả ngàn lần, ngay cả người lạ cô ấy cũng sẽ cho ở lại huống chi người hơi có chút tình nghĩa với mình là tiểu Ngũ kia.

“Quên đi, cứ để cô ấy ở lại mấy hôm.” Kỷ Thuận Mỹ thản nhiên nói, cho Kiều Y Khả bậc thang để leo xuống.

“Em không giận à?” Kiều Y Khả cười cười ghé sát lại.

Kỷ Thuận Mỹ quay đầu đi, chưa sót nói: “Giận, giận mình không nhanh không chậm chạy tới, tưởng khiến chị ngạc nhiên, ai ngờ gặp phải chị kim ốc tàng kiều, em là người ngoài không hiểu chuyện mà.”

Kiều Y Khả hai mắt lấp lánh nhìn nàng, một lúc sau mới động tình nói: “Thuận Mỹ, làm sao bây giờ, ngay cả đáng về em lúc ghen mà tôi cũng thích đến mất hồn.”

Kỷ Thuận Mỹ chu miệng: “Thế thì cũng có ích gì đâu, tối không phải chị ngủ cùng cô ấy à.”

Kiều Y Khả tức đến lệch mũi, vỗ ngực cắn hận nói: “Tiểu Ngũ, yêu tinh chết tiệt này, thật đúng là hại chết tôi mà. Thuận Mỹ, tôi thề với trời, tối hôm qua tôi ngủ trên giường trong phòng mình, còn cô ấy ở trong phòng khách, cũng không biết ngủ trên sofa hay dưới sàn nữa.”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn bộ dáng kêu trời trời không thấu của Kiều Y Khả, nhin không được liền mềm lòng, lại nghĩ tới mấy ngày sắp tới tiểu Ngũ đều ở cạnh Kiều Y Khả, với ánh mắt nóng cháy như sắp bốc hoả của tiểu Ngũ khi nhìn Kiều Y Khả, có lẽ không khó có đêm nào đó leo lên giường Kiều Y Khả, hai người nửa mơ nửa tỉnh, nửa đẩy nửa dựa sát, nửa kéo nửa ôm, nửa trên nửa dưới, tầm một chén trà nhỏ nói không chừng liền làm luôn việc đó.

Là tình nhân cũ của nhau, không cần phải diễn một màn dạo đầu vô ích, nước đẩy thuyền trôi, ngựa quen đường cũ, xuân tiêu một khắc cũng không cần lãng phí.

Vừa nghĩ đến đây, nét mặt mới có ý cười lại trở về bầu trời u ám trước khi trời trong.

Kiều Y Khả thấy thế, thu hồi vẻ cợt nhả, đứng dậy, phũ phũ quần, nghiêm túc nói: “Thuận Mỹ, tôi biết em lo lắng cái gì, em cũng nên biết tôi không phải loại người đứng núi này trông núi nọ, nhưng tôi cũng hiểu cảm giác rất khó chịu khi rõ ràng rất tin tưởng nhưng không nhận được vẫn ghen tị, cho nên tôi sẽ đi thuê chỗ khác cho tiểu Ngũ. Tôi thật sự không thể chịu được khi thấy em khổ sở, em khổ sở, tôi liền cảm thấy như bầu trời sụp đổ vậy.”

Nói xong liền nhắc chân muốn đi.

Kỷ Thuận Mỹ biết Kiều Y Khả nói được làm được, thế này mới nhận ra vừa rồi mình hơi quá.

Cũng coi như là thực nữ hơn ba mươi năm mà sao một chút tu dưỡng cũng không có như thế, chỉ vài câu rõ ràng là châm ngòi nói mát đã cảm thấy bối rối hoảng loạn đến vậy rồi, mặt Kỷ Thuận Mỹ hơi đỏ lên. Cho dù thực nữ có đoạn trang đến đâu cũng không tránh khỏi một chữ “tình”.

Kỷ Thuận Mỹ vội vàng giữ chặt Kiều Y Khả: “Y Khả, vừa rồi, vừa rồi là em sai, em tin chị, chị đừng thuê nơi khác, tiểu Ngũ kia cũng rất đáng thương mà.”

Kiều Y Khả không ngừng lại, còn muốn cứng rắn đi tiếp.

Lần này đến lượt Kỷ Thuận Mỹ sốt ruột.

“Y Khả, chị mau dừng lại đi, đừng để chị em của chị nghĩ người yêu chị là một người lòng dạ hẹp hòi!” Kỷ Thuận Mỹ dậm chân hét lên.

Kiều Y Khả ngừng chân, quay lại nhìn nàng: “Thuận Mỹ, thật sự không giận? Sẽ không qua lần giận này, sau này nhớ lại lại sẽ nổi giận một lần nữa đấy chứ?”

Kiều Y Khả hoài nghi nhìn Kỷ Thuận Mỹ.

“Sẽ không đâu.” Kỷ Thuận Mỹ thẹn thùng kéo tay Kiều Y Khả.

Ánh mắt vừa như vui mừng vừa như xấu hổ kia khiến Kiều Y Khả liếc một cái liền ngẩn người, quên mọi thứ. Rõ ràng mùa đông tới một mảnh hoang vu, nhưng trước mắt lại chỉ có cảnh xuân. Kéo Kỷ Thuận Mỹ vào lòng, hai người triền miên quần quýt.

Trong lúc thở dốc, Kỷ Thuận Mỹ không quên dặn Kiều Y Khả: “Nửa đêm lúc ngủ nhớ đóng cửa cẩn thận.”

Nữ nhân đều háo sắc như nhau, nhìn Kiều Y Khả, Kỷ Thuận Mỹ coi như hoàn toàn hiểu rõ.

Hết chương 42

42. Chương 43

Những ngày đông giá rét căm căm.

Mùa này vốn là mùa Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy khó vượt qua nhất. Trước kia khi đến mùa đông nàng rất ít khi ra khỏi nhà, ngay cả những buổi ra ngoài uống trà chiều hiếm hoi cũng giảm đi, bởi vì không thể chịu nổi không khí rét lạnh buốt giá cùng vô vọng triền miên kia.

Nhưng nếu trong lòng nhớ nhung, có vương bận, có tình yêu không lúc nào không được nâng niu trong lòng bàn tay thì như thế đối với nàng mà nói, làm sao cũng cảm thấy ấm áp.

Mùa đông năm nay ở trong mắt Kỷ Thuận Mỹ, cho dù rét lạnh cũng khác với ngày xưa, khiến người ta vất vả khổ sở.

Cũng bởi trong lòng có nhớ nhung, có vương bận, trái tim Kỷ Thuận Mỹ bị nhồi đầy, nàng cũng không để ý tới chuyện Cảnh Tiêu Niên càng ngày càng khác. Thời gian Cảnh Tiêu Niên ở nhà càng ngày càng ít, Kỷ Thuận Mỹ chỉ nghĩ là cô tình nhân mới kia rất vừa ý hắn mà thôi.

Sáng sớm một ngày, Kỷ Thuận Mỹ tỉnh lại thì không thấy Cảnh Tiêu Niên trên giường, đứng dậy ra phòng cách liền thấy hắn ngồi thẳng tắp ở sô pha.

Kỷ Thuận Mỹ nghi hoặc hô một tiếng “Tiêu Niên”, hắn ngẩng đầu, không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ thấy hắn không đáp liền xoay người muốn đi, lại đột nhiên cảm thấy có chỗ không bình thường, quay đầu nhìn kỹ Cảnh Tiêu Niên lần nữa liền thấy rõ nguyên nhân. Cảnh Tiêu Niên vẫn mặc quần áo ngày hôm qua lúc ra khỏi nhà, không hề thay đồ mặc ở nhà. Ánh mắt hắn tơ máu đầy mỗi măt,

không có chút độ ẩm nào.

“Tiêu Niên, anh, anh ngồi ở phòng khách cả đêm sao?” Kỷ Thuận Mỹ nhìn không được hỏi.

Cảnh Tiêu Niên vẫn nhìn nàng, không nói gì. Hai người nhìn nhau vài giây, Cảnh Tiêu Niên hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi toilet.

Kỷ Thuận Mỹ đoán, cô lẽ nào hôm qua cãi nhau với tình nhân? Nhưng Cảnh Tiêu Niên chưa bao giờ phiền lòng vì mấy tình nhân của hắn. Hoặc không thì có lẽ do tối qua uống xã giao quá chén, trong lúc say mơ mơ hồ hồ mới ngủ quên ở phòng khách.

Kỷ Thuận Mỹ không hỏi nữa, đi vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Bữa sáng đều là những món Cảnh Tiêu Niên thích, dọn xong bát đĩa, Kỷ Thuận Mỹ đi vào phòng khách, nói với Cảnh Tiêu Niên vẫn ngồi tại chỗ: “Tiêu Niên, thay quần áo rồi đi ăn cơm đi.”

Cảnh Tiêu Niên không ngẩng đầu, Kỷ Thuận Mỹ nổi giận, lại mới sáng sớm đã tỏ thái độ với nàng rồi, đến bao giờ người đàn ông này mới có thể tôn trọng cô vợ là nàng này một chút đây.

“Tiêu Niên, em nói với anh đó.” Ngữ khí Kỷ Thuận Mỹ lạnh đi vài phần.

Cảnh Tiêu Niên nghe thấy sự khác thường trong giọng của Kỷ Thuận Mỹ liền đột nhiên ngẩng đầu, hét lên: “Cô đang nói với tôi? Thối lắm!”

Nói xong liền sai bước vào bếp, hất đổ toàn bộ thức ăn trên bàn xuống đất, đá văng cửa bỏ đi.

Kỷ Thuận Mỹ đứng giữa căn bếp hỗn loạn, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Thẳng đến khi dì giúp việc vào, thấy cảnh tượng như thế liền hoảng sợ, vội vàng tới đỡ Kỷ Thuận Mỹ vào phòng ngủ nằm.

Lòng Kỷ Thuận Mỹ liền dâng lên dự cảm không tốt. Nàng nhìn không được gọi điện thoại cho Kiều Y Khả, cũng không kể chuyện xảy ra lúc sáng, chỉ hỏi Kiều Y Khả hôm nay định là gì.

Kiều Y Khả vẫn như thường lệ, không có chuyện gì bất thường xảy ra, nói với Kỷ Thuận Mỹ hôm nay tiếp tục đi xin giấy phép, có lẽ chiều sẽ có thời gian gặp mặt.

Kỷ Thuận Mỹ thấy bên phía Kiều Y Khả không có động tĩnh gì, lòng vốn căng thẳng cũng thả lỏng, nhưng cứ nghĩ tới bộ dáng đáng sợ của Cảnh Tiêu Niên lúc sáng, nàng lại nhìn không được trái tim như vọt lên tới cổ họng.

Nàng không sợ Cảnh Tiêu Niên biết mọi chuyện, ngay từ lúc ban đầu nàng đã tính toán đến trường hợp xấu nhất rồi. Nàng chỉ sợ nếu có ngày Cảnh Tiêu Niên thật sự biết chuyện sẽ gây bất lợi với Kiều Y Khả.

Dù sao sống chung với Cảnh Tiêu Niên năm năm, nàng biết Cảnh Tiêu Niên có thể không yêu thương trân trọng gì cô vợ này, nhưng hắn sẽ tuyệt đối không cho phép kẻ nào nhúng chàm thứ đồ của hắn. Hắn không phải loại người có thể nuốt trôi cục tức này. Nàng liền tự nhủ đến chiều gặp mặt phải nhắc nhở Kiều Y Khả cẩn thận hơn một chút.

Buổi chiều hai người hẹn nhau đi xem phim.

Trời rất lạnh, quán cà phê chỉ thích hợp nói chuyện phiếm, nếu muốn thân mật chút thì còn phải bận tâm tới ánh mắt của người khác. Trong nhà có một tiểu Ngũ như hổ rình mồi, Kỷ Thuận Mỹ vừa nhớ tới ánh mắt cô gái đó liền thấy mất tự nhiên, cho nên không có cách nào, đành phải chọn một rạp phim vắng vẻ, hai người cùng đi xem phim.

Rúc vào lòng Kiều Y Khả, Kỷ Thuận Mỹ liền cảm thấy chút thiệt thòi lúc sáng không đáng là bao. Nàng biết hạnh phúc lên trộm tới lúc này khó khăn tới mức nào, nàng biết khoảnh khắc hạnh phúc hiếm hoi này đối với bản thân mình quý giá biết bao. Đây đã trở thành sinh mệnh của nàng, là chỗ dựa không thể mất đi.

Là một bộ phim đen trắng xưa, rạp phim thì thoáng sẽ trình chiếu một vài bộ phim cũ, người xem không nhiều lắm, nhưng đều là những người mê điện ảnh.

Trên màn ảnh xuất hiện sườn mặt tao nhã của Greta Garbo cùng ánh mắt lạnh lùng quyến rũ khiến hai người mê muội, Kỷ Thuận Mỹ nhìn không được cúi đầu cảm thán: “Đẹp quá!”

Kiều Y Khả liền ghé sát tai nàng nhẹ giọng nói: “Bà ấy đẹp hơn hay tôi đẹp hơn.”

Kỷ Thuận Mỹ nhỏ giọng trả lời: “Đương nhiên chị đẹp hơn.”

Bàn tay đang ôm eo nàng của Kiều Y Khả liền bắt đầu hoạt động, từng chút một dịch lên cao, không chút thương hương tiếc ngọc chiếm lấy phần căng tròn mềm mại. Thẳng đến khi thân mình Kỷ Thuận Mỹ mềm nhũn mới bằng lòng buông tha nàng.

Cách bóng đêm, Kỷ Thuận Mỹ vuốt ve gương mặt mịn màng của Kiều Y Khả, nhẹ giọng nói: “Y Khả, nếu có một ngày vì em mà chị bị tổn thương thì phải làm sao bây giờ?”

“Chịu đựng.” Kiều Y Khả trả lời.

“Nhưng em không chịu được.” Kỷ Thuận Mỹ sâu kín thở dài: “Đến lúc đó chị có trách em không? Y Khả.”

“Tôi sẽ chỉ trách em muốn đẩy tôi ra xa chứ chuyện kia tôi không bận tâm.” Kiều Y Khả lại đáp.

Kỷ Thuận Mỹ nói không nên lời.

Ôm cổ Kiều Y Khả, hai người bắt chập bộ phim chiếu gì, kìm lòng không được hôn nhau.

Lúc chia tay, Kỷ Thuận Mỹ suy nghĩ, vẫn nói: “Y Khả, em cảm thấy gần đây Cảnh Tiêu Niên có chỗ không bình thường, em sợ anh ta đã biết gì đó, sẽ gây bất lợi với chị. Chị phải cẩn thận một chút.”

Kiều Y Khả ngẩn người, hỏi Kỷ Thuận Mỹ: “Hắn bất thường thế nào, nói gì hay làm em bị thương?”

Kỷ Thuận Mỹ lắc đầu: “Không có, chỉ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.”

Kiều Y Khả cười cười, đỡ hai vai Kỷ Thuận Mỹ, nói: “Bảo bối của tôi, em ngoan ngoãn đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì có tôi ở đây rồi, hơn nữa, tôi cũng không phải người dễ dàng bị kẻ khác tổn thương như vậy.”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả tươi cười, gật gật đầu, lòng như được an ủi một chút.

Mà từ đó tới mấy ngày sau, Cảnh Tiêu Niên cũng không làm ra hành động gì thái quá, lòng Kỷ Thuận Mỹ đang căng thẳng cũng được thả lỏng.

Cảnh Tiêu Niên không phải người có thể nhẫn nhịn, với tính tình nóng như lửa của hắn, nếu thật sự đã biết gì đó thì giờ phút này đã sớm trời long đất lở.

Mà sự tình bên phía Kiều Y Khả cũng không thuận lợi. Người phụ trách thủ tục giấy phép lúc thì nói thủ tục thuê địa điểm của cô không khớp, chốc lại nói tư cách giảng dạy của Kiều Y Khả cần phải kiểm tra thêm. Tóm lại như thế cứ ý gây khó dễ, năm lần bảy lượt tra cái này tra cái kia, khiến Kiều Y Khả mệt mỏi ứng phó.

Mọi việc không thuận lợi, tâm tình liền lo lắng, hơn nữa tiểu Ngũ đã ở một thời gian dài giờ phải rời đi, Kiều Y Khả giúp nàng thu dọn hành lý, cũng coi như thân mật một thời gian, không uống công người ta thâm tình. Chỉ khổ cho Kỷ Thuận Mỹ, gặp Kiều Y Khả một lần cũng khó.

Thật vất vả mới rút ra được một chút thời gian, hai người hẹn gặp ở quán cà phê thường ngày.

Tiểu Ngũ phải đi, nghe nói tới một thành phố rất xa, về sau muốn gặp cũng khó. Tuy Kỷ Thuận Mỹ không thích tiểu Ngũ, nhưng nhìn ra tuy Kiều Y Khả ngoài mặt tỏ vẻ không thêm quan tâm, nhưng đáy lòng lại có vài phần thương cảm. Dù sao cũng là chị em cùng nhau lớn lên, huống chi còn có một quãng thời gian qua lại không bình thường.

Hai người vừa ăn uống vừa trò chuyện.

Kỷ Thuận Mỹ hỏi Kiều Y Khả: “Y Khả, tiểu Ngũ xinh đẹp như vậy, không có ai theo đuổi sao?”

Kiều Y Khả cười: “Có, sao lại không có được, nhưng em đừng nhìn cô nhóc kia bộ dáng lả lơi, thật ra lại cực kỳ bảo thủ, hơn nữa trước mắt cũng mới chỉ từng quen tôi thôi.”

Kỷ Thuận Mỹ nghe thế liền sửng sốt, lòng chua xót, nhin không được nói: “Thật đúng là một người si tình.”

Kiều Y Khả lại cười: “Nói là muốn thủ thân như ngọc cho tôi, quý mới tin, có mà nàng không gặp ai vừa ý thì có.”

Lòng Kỷ Thuận Mỹ càng chua xót vô cùng, trầm giọng hỏi: “Y Khả, lời này của chị là đang ám chỉ em không thể thủ thân như ngọc vì chị sao?”

Kiều Y Khả ngạc nhiên, vội vàng giải thích: “Đương nhiên tôi không có ý đó. Em cũng không biết, tôi đâu thêm để ý việc này.”

Ai ngờ càng giải thích càng sai.

Sắc mặt Kỷ Thuận Mỹ đã trở nên rất khó coi: “Y Khả, chị đang nói căn bản chị không thêm để ý việc tôi tới em ngủ trên giường Cảnh Tiêu Niên, phải không? Hay là nói, thật ra chị vốn không thêm bận tâm tới em?”

Sắc mặt Kiều Y Khả cũng dần dần cứng lại, nhin một lúc lâu mới nói: “Thuận Mỹ, em nói gì thế, tình cảm của tôi dành cho em, em còn không hiểu sao? Cần gì phải nói những lời như dao sắc vậy?”

Kỷ Thuận Mỹ lạnh lùng lắc đầu: “Hiểu? Em chỉ biết nếu một người yêu một người chắc chắn sẽ tồn tại sự ghen tị, giống như em nổi điên ghen với tiểu Ngũ. Nhưng mà, hình như chị chưa bao giờ ghen cả.”

Giọng Kiều Y Khả cũng lạnh xuống: “Thuận Mỹ, sao em biết tôi chưa từng ghen?”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả: “Em ghen tị, em sẽ khóc sẽ làm loạn, nhưng chị, cứ làm như thể trên đời này không tồn tại Cảnh Tiêu Niên vậy.”

Ánh mắt Kiều Y Khả trở nên sắc bén, cũng không nhìn Kỷ Thuận Mỹ, mà nhìn về phương xa: “Ghen tị là khóc rồi làm loạn sao? Em làm thế là vì em biết tôi sẽ mềm lòng dễ dàng em, sẽ dùng những lời ngọt ngào động lòng người nhất để dỗ em, nếu không dỗ được, tôi sẽ đuổi người khiến em ghen tị đi, trả lại cho em sự yên tĩnh, còn em thì sao? Với Cảnh Tiêu Niên, tôi khóc rồi gây loạn thì có ích à? Em có dỗ tôi đi nữa thì em sẽ rời hân, đến với tôi chắc? So với việc hết khóc lại làm loạn phiền em buồn phiền, không bằng tôi dồn nén lại, không bằng để bản thân mình tối tối nằm trên giường, khổ sở đâm vào tường hết lần này đến

lần khác, bằng không thì phải làm sao bây giờ? Em nói cho tôi biết, sự ghen tị của tôi, em sẽ giải quyết ra sao?”

Kỷ Thuận Mỹ lặng người. Bị nổi chua xót của Kiều Y Khả đè ép khiến nàng khó thở.

Là như thế sao? Thì ra là như thế sao? Thì ra mỗi tối lúc nàng yên tâm thoải mái ngủ bên người Cảnh Tiêu Niên thì Kiều Y Khả tuy ban ngày tỏ ra vân đạm phong khinh tiêu sái như gió như thể không có gì trở ngại, giữa đêm khuya say ngủ lại thống khổ đến thế?

Mắt rưng rưng lệ, sợ hãi gọi một tiếng “Y Khả”, vươn tay muốn giữ chặt cô.

Kiều Y Khả hất tay ra, ánh mắt sắc bén vẫn nhìn phương xa như cũ.

Nơi xa ấy khiến cô mơ hồ, không biết con đường ở nơi nào.

“Thuận Mỹ, vì sao, vì sao chưa bao giờ nói tới việc rời khỏi Cảnh Tiêu Niên? Tôi có thể vẫn ở bên em thế này, nhưng mà, nói thật, tôi không cam lòng, thật sự không cam lòng. Đối với em và tôi mà nói, những ngày lên lút thế này không thể nào hạnh phúc đủ, xa xa không đủ em biết không? Chúng ta có quyền và cũng có cơ hội để có thể càng hạnh phúc hơn nữa!”

Kiều Y Khả rốt cục cũng hỏi ra những lời vẫn muốn hỏi từ lâu.

Kỷ Thuận Mỹ nghẹn họng. Thật lâu sau nàng mới nhẹ giọng trả lời: “Em đã đồng ý với ba mình sẽ không rời khỏi Cảnh Tiêu Niên, đây là cái giá trả cho việc chấp nhận chuyện của Thuận Duyệt và Lâm Vĩnh Giang. Y Khả, là em phụ chị.”

Kiều Y Khả run lên, nhìn chằm chằm Kỷ Thuận Mỹ, trong ánh mắt sắc bén pha một mặt thê lương.

“Nói vậy căn bản chúng ta không có cơ hội phải không? Nhưng mà Thuận Mỹ, tôi không hiểu, vì sao hạnh phúc của Thuận Duyệt lại phải đánh đổi bằng hạnh phúc của em? Lại vì cái gì phải đánh đổi cả hạnh phúc cả tôi nữa?”

Trong nháy mắt Kỷ Thuận Mỹ liền héo rũ như tán lá vàng úa, không còn nửa phần sức lực để hồi sinh.

“Y Khả, yêu em là chị sai lầm rồi.”

Thanh âm đầy thống khổ của Kiều Y Khả vang lên: “Cho dù sai thì tôi cũng không hối hận, chỉ là tôi, chỉ là tôi thật sự không cam tâm.”

Hiếm hoi nhìn thấy Kiều Y Khả yếu ớt như vậy, khiến Kỷ Thuận Mỹ càng khổ sở.

Trong nháy mắt, nàng nói một câu khiến nàng hối hận nhất trong đời: “Y Khả, nếu còn kịp thì chị, chị hãy quên em đi.”

Kiều Y Khả run lên, bi thương nhìn Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, nếu yêu mà có thể chặt đứt thì trên đời này không có gì gọi là ‘vạn tiền xuyên tâm.’” Nói xong liền xoay người đi.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn bóng dáng quen thuộc của Kiều Y Khả. Dáng hình ấy từng kiên cường, lạc quan đến vậy, như thể trên đời này không có việc khó khăn nào khiến cô ưu sầu. Nhưng nay bóng dáng cô đơn nhỏ bé kia chỉ còn sót lại một loại tên là “bất lực”.

Kỷ Thuận Mỹ biết mình nói sai rồi, nhưng vẫn đứng ngây tại chỗ, không biết phải làm thế nào để xóa bỏ khoảnh khắc ấy, cứu vãn lại câu nói khốn khiếp ghim đầy dao kia.

Nàng biết Kiều Y Khả nói đúng. Bởi vì nàng đã trải nghiệm qua mùi vị của “vạn tiền xuyên tâm”.

Nếu yêu mà có thể chặt đứt thì trên đời này không có gì gọi là ‘vạn tiền xuyên tâm’.

Hết chương 43

43. Chương 44

Nếu một người không có tình yêu thì có phải cảm giác lúc này sẽ đỡ hơn không? Cho dù một mình lẻ bóng cô đơn, tâm như tro tàn thì ít nhất lòng như chết lặng cũng đủ cứng rắn, sẽ không phải nếm trải nỗi đau đến tận thấu tim gan khi cõi lòng tan nát thành vô vàn mảnh vụn thế này. Nhưng mà nếu một người không có tình yêu, có phải cũng sẽ vĩnh viễn không thể nhấm nháp hương vị của tình yêu? Cái loại lòng rung động, nỗi sung sướng, sự vui mừng sau những lần tương tư, sự thỏa mãn khi hôn say đắm, còn có hương cà phê khác biệt mỗi lần, ánh trăng triền miên quán quýt, nụ cười xinh đẹp chỉ nở rộ vì người, khoảnh khắc lúc nở rộ ấy, rạng ngời ánh sáng.

Tất cả đều như pháo hoa, ánh sáng rực rỡ đến tận cùng chỉ một cái chớp mắt, rồi theo sau đó là sự tan biến đến vô tình. Không ai có thể giữ lại pháo hoa, thật giống như không ai có thể giữ lại một thứ tình cảm không có tương lai.

Kỷ Thuận Mỹ cuộn mình trên sofa, dì giúp việc rời đi khi nào cũng không để ý. Nàng chỉ ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, nhìn ánh chiều tà ảm đạm bắt đầu hạ xuống, nhìn đêm tối như bóng ma khổng lồ dần dâng lên.

Nàng không muốn ăn, cũng không muốn nói, nàng cảm thấy đối với nàng thì đêm tối hay ban ngày cũng vô nghĩa.

Kiều Y Khả cũng không liên lạc với nàng. Là chính miệng nàng đã nói với Kiều Y Khả: “Hãy quên em đi.”

“Y Khả, Y Khả, chị có nghe thấy em đang nói không? Chị có biết em sắp chết, cũng đã chết rồi không...”
Kỷ Thuận Mỹ lặp đi lặp lại những lời này trong lòng, không biết qua bao lâu thì mệt mỏi mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp trên sô pha.

Mấy ngày nay Kiều Y Khả cũng không thuận lợi. Việc xin giấy phép không ổn, luôn có vấn đề gì đó xảy ra, việc này khiến nàng phiền lòng. Còn có nỗi khổ sở chôn giấu dưới đáy lòng, cứ nhớ tới liền không thở nổi.

Thuận Mỹ nói: “Hãy quên em đi.”

Khoảnh khắc ấy cô cảm thấy mình như bị bốn chữ này lăng trì giày xéo. Cô vẫn biết Thuận Mỹ yếu đuối, cũng đã sớm chuẩn bị tốt để Thuận Mỹ dựa vào, chuẩn bị một mình đối mặt với sóng to gió lớn. Cô yêu Thuận Mỹ, cô không muốn phải nhìn Thuận Mỹ bị trói chặt trong sự mâu thuẫn mỗi một đau buồn giữa nàng và Cảnh Tiêu Niên. Cô không muốn đêm đêm quanh quệ Thuận Mỹ đều nằm trên giường kẻ khác. Cô nghĩ chỉ cần Thuận Mỹ nói một câu “Y Khả, em đi theo chị.” Như thế, cho dù phải liều mạng thì cô cũng muốn mang Thuận Mỹ đi, trao cho nàng một cuộc sống mới. Cô tin tưởng mình có thể làm được.

Nhưng Thuận Mỹ lại không tin cô, lại càng không tin tưởng tình cảm giữa hai người.

Từ năm ấy sau khi cha mẹ qua đời, cô còn nhỏ tuổi đã hạ quyết tâm sẽ không bao giờ bị việc gì đánh bại nữa. Cô tin tưởng thành sự tại người, cô tin vận mệnh có thể thay đổi cuộc sống của mình, chỉ cần cố gắng, chỉ cần kiên trì trụ vững thì cô cũng có thể thay đổi vận mệnh vô tình. Nhưng lúc này lúc rời khỏi Thuận Mỹ, lần đầu tiên cô cảm thấy tuyệt vọng.

Cô đã khiến bản thân rất ít khi động chân tình, mà cho dù có cũng nhất định giữ lại phần nào, cô biết một phần giữ lại đó là đường lui của mình. Trong cuộc sống cô đã từng bị tổn thương một lần, cô không muốn có lần thứ hai.

Thẳng đến khi cô gặp Thuận Mỹ, cô không giữ lại được một tia lý trí cuối cùng. Cô yêu Thuận Mỹ như mạng sống, buông thả mình nhảy vào xoáy nước tình yêu này. Cô nghĩ có thể kéo Thuận Mỹ nhảy ra, nhưng không ngờ có lẽ chính mình sẽ chết chìm trong ấy.

Hoặc có lẽ, có lẽ vốn Thuận Mỹ không yêu cô đến vậy, dù sao lúc trước theo đuổi Thuận Mỹ cô toàn dùng quỷ kế.

Kiều Y Khả ngồi trong bóng đêm, suy nghĩ rất lâu, nghĩ đến những mưu kế nho nhỏ lúc ban đầu, những ngày ngọt ngào kia, cô không khỏi cười khổ.

Tự làm tự chịu, lúc trước cô lừa Thuận Mỹ, lúc này nhận quả báo hơn gấp bội lần.

Đột nhiên cõi lòng nhói đau quặn thắt, cô nhịn không được ôm ngực, ánh mắt lại nhìn về phương xa.

Thuận Mỹ, là em sao? Là em đang gọi tôi sao?

Hay có lẽ, có lẽ em vẫn yêu tôi, phải không?

Kiều Y Khả ôm ngực ngửa mặt nằm xuống, đêm tối thấm đẫm bi thương nồng đậm.

Lúc Kỷ Thuận Mỹ tỉnh lại thì trời đã sáng, cả người nàng đau đớn, trên người khó chịu như bị lửa đốt. Nàng nghĩ có thể mình bị sốt, lại nghe thấy Cảnh Tiêu Niên nói với dì giúp việc: “Tôi muốn đưa thái thái đi bệnh viện, dì gọi điện thoại kêu lái xe tới đây.”

Kỷ Thuận Mỹ giãy dụa đứng dậy, chống tường đến tới phòng khách, khoát tay, gian nan thấp giọng nói với Cảnh Tiêu Niên: “Em không đi bệnh viện.”

Nói xong, thật vất vả đi trở về phòng ngủ, trùm chăn nằm xuống.

Nàng không muốn tới bệnh viện, nàng biết bệnh của mình bệnh viện không chữa trị được. Nàng chỉ muốn đợi ở nhà, an tĩnh nghĩ về Y Khả.

Có lẽ một lúc nào đó đột nhiên mở cửa sẽ nhìn thấy một bó hoa đại màu vàng không biết tên, hoặc là một cậu bé còn trẻ, trong tay mang theo một ấm hồng trà mới pha cùng bánh cheese cake mới ra lò.

Hoặc là, hoặc là Y Khả sẽ đến, sẽ ôm nàng vào lòng, sẽ nói: “Thuận Mỹ, tôi tha thứ cho em, tôi biết em không cố tình nói thế, chúng ta lại như trước đây, được không?”

Cho nên, cho nên nàng không thể đi bệnh viện, nàng không thể để cho bác sĩ cẩn thận chữa bệnh cho thái thái của Cảnh Tiêu Niên. Nàng chỉ thầm nghĩ làm một Thuận Mỹ nhớ thương Y Khả, nàng chỉ muốn có một góc nhỏ, không bị ai quấy rầy.

Cảnh Tiêu Niên nổi giận đùng đùng đi vào phòng. Hắn giật phắt chăn Thuận Mỹ đang đắp trên người ra, gằn giọng rít lên: “Cô không đi bệnh viện, có phải muốn chết không hả?”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn nhìn hắn, lắc đầu nói: “Em không đi.”

Cảnh Tiêu Niên cảm thấy lòng kiên nhẫn của mình đã tới cực hạn, đã bao giờ hắn phải nhẫn nhịn một nữ nhân như vậy, thế nhưng nữ nhân này lại không biết tốt xấu thế.

Hắn kéo Kỷ Thuận Mỹ dậy, Kỷ Thuận Mỹ đứng không vững, suýt nữa ngã, nàng nhìn khuôn mặt giận dữ đến dữ tợn của Cảnh Tiêu Niên, nàng không biết hắn muốn làm gì.

“Cô muốn chết phải không? Làm vợ tôi cô muốn chết phải không? Tôi nói cho cô biết, Kỷ Thuận Mỹ, nếu cô đã gả cho tôi thì dù muốn chết cũng phải được tôi đồng ý. Giờ tôi còn chưa cho cô chết, tôi muốn cô sống cho tốt, nhìn xem Cảnh Tiêu Niên tôi xử lý kẻ thiếu nợ tôi thế nào!”

Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy đầu nặng trĩu, thanh âm Cảnh Tiêu Niên lúc gần lúc xa, nàng cũng không nghe rõ, chỉ càng không ngừng lắc đầu nói: “Em không đi bệnh viện, thật sự không đi.”

Cảnh Tiêu Niên ôm Kỷ Thuận Mỹ, ra sân, ném vào băng ghế sau, sau đó dặn tài xế: “Tới bệnh viện.”

Kỷ Thuận Mỹ chờ đến khi xe đi xa, khổ sở nghĩ, Y Khả, nếu chị tới thì cũng không gặp được em. Nghĩ rồi nghĩ, lại mơ màng ngủ.

Suốt cả đêm đó Kiều Y Khả cũng không ngủ ngon, sáng sớm liền dậy hơi trễ, việc luyện công vẫn kiên trì nay cũng phá lệ ngừng một ngày. Cô mặc quần áo, ra cửa, mơ hồ đi một đoạn mới đột nhiên nhận ra đây là hướng đi tới nhà Kỷ Thuận Mỹ.

Đứng ở ngã tư đường, cô ngẫm nghĩ, thở dài, quyết định đi làm việc trước rồi sẽ đi gặp Thuận Mỹ sau. Nhưng vừa nghĩ đến Thuận Mỹ, lồng ngực cô lại âm ỷ nhức nhối. Thuận Mỹ có thể không cần cô, nhưng cô không thể không có Thuận Mỹ.

Thôi cứ làm tình nhân cũng được, để chính mình đêm đêm gặm nhấm nỗi đau đớn, bằng không thì phải làm sao bây giờ? Cô đã sớm không xa rời Thuận Mỹ được rồi, cô không làm được.

Kiều Y Khả ngồi ở văn phòng của lão Khương. Lão Khương này là tên béo chết tiệt gần đây luôn làm khó dễ Kiều Y Khả. Ban đầu cô còn tưởng sở dĩ hắn gây khó dễ cho mình chẳng qua vì háo sắc, bởi vì cứ luôn cảm thấy ánh mắt hắn nhìn mình không bình thường. Sau rồi lại cảm thấy có thể hắn muốn nhận phong bao, liền nén đau nhét một bao lì xì đỏ thắm cho hắn, kẻ háo sắc nhất định ham tiền, nhưng cũng không ngờ hắn lại sống chết không muốn nhận. Dần dần Kiều Y Khả cảm thấy lần làm khó dễ này không đơn giản như thế, nhưng không biết ở điểm nào.

“Tôi nói này Kiều tiểu thư, bây giờ lấy giấy phép đầu đơn giản như vậy, thủ tục của cô thật ra lại đầy đủ hết, cô cứ về chờ tin đi, có tin gì tôi sẽ báo cho cô.” Lão Khương lại một bộ giọng quan.

Kiều Y Khả hít sâu một hơi, hôm nay cô lâm vào tình thế bất buộc, cô biết tên khốn này lại đánh đòn Thái Cực kéo dài thời gian, lần này cô mà đi thì không biết phải đợi tới năm nào tháng nào nữa.

“Khương tiên sinh, ngài cho tôi một lý do đi, rốt cuộc vì sao lại trì hoãn không cấp giấy phép cho tôi?” Kiều Y Khả lạnh lùng nhìn tiên đàn ông nhỏ nhen trước mặt, đơn giản hỏi thẳng.

Lão Khương hắc hắc cười lạnh hai tiếng, đột nhiên nhìn Kiều Y Khả nói: “Kiều tiểu thư, nói đến thế rồi thì cũng hiểu, tôi không ngại hỏi cô một chút, lý do không lấy được giấy phép này, cô thật sự không biết hay giả vờ không biết?”

Kiều Y Khả ngẩn ra, không biết lời này có ý gì.

Lão Khương lại cười lạnh: “Kiều tiểu thư, để tôi làm người tốt, không ngại nhắc nhở cô, nếu cô thật sự muốn biết nguyên nhân thì có thể đi hỏi Cảnh tiên sinh một chút.”

Toàn thân Kiều Y Khả lạnh như băng, hoàn toàn ngây người.

Kiều Y Khả không biết mình đi ra thế nào, đứng dưới ánh dương chói lọi, cô hoàn toàn mất phương hướng. Mất một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, phản ứng đầu tiên chính là Thuận Mỹ, Thuận Mỹ sẽ thế nào?

Lấy di động ra, cô vội vàng gọi số điện thoại của Thuận Mỹ.

Di động vang lên thật lâu cũng không có ai nghe, cô gấp đến sắp phát điên rồi.

Cô không biết Cảnh Tiêu Niên đối xử với Thuận Mỹ thế nào, cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ngoắc một chiếc taxi, cô vội vàng chạy về phía nhà của Thuận Mỹ.

Nổi nghi ngờ suốt mấy ngày liền rốt cục đã biết đáp án, thì ra Cảnh Tiêu Niên đã biết tất cả! Giờ phút này đầu óc cô trống rỗng, cô thậm chí không thể để Cảnh Tiêu Niên làm tổn thương Thuận Mỹ, chỉ cần không gây thương tổn cho Thuận Mỹ thì muốn cô làm gì cũng được.

Ứng với thói quen ngày xưa, giờ này hẳn Cảnh Tiêu Niên không ở nhà. Kiều Y Khả gõ cửa, rất nhanh người giúp việc ra mở cửa, đứng đó hỏi cô tìm ai.

“Tôi tìm thái thái nhà các người.” Kiều Y Khả nói.

Người giúp việc nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Thái thái nhà chúng tôi bị bệnh, tiên sinh đã đưa tới bệnh viện rồi.”

Trái tim Kiều Y Khả rơi xuống đáy cốc.

Cô bắt đầu điên cuồng tìm kiếm, đi từng bệnh viện một, hỏi thăm khắp nơi xem có bệnh nhân nào tên Kỷ Thuận Mỹ không.

Tìm suốt một ngày cũng không tìm được, mắt thấy trời đã tối.

Cô không biết nhà họ Cảnh có bác sĩ riêng, đi khám cũng là phòng tư nhân đặc biệt có thu phí, nơi đó người bình thường không vào được, đương nhiên cô cũng không tìm thấy.

“Thuận Mỹ, em ở nơi nào?” Kiều Y Khả rút cuộc không trụ được, dựa vào tường thất thanh oà khóc.

Cô sợ hãi tới cực điểm. Sợ Thuận Mỹ giống cha mẹ cô, không nói một tiếng liền rời đi, khiến cô không tìm thấy.

“Thuận Mỹ, rốt cuộc em ở đâu?” Kiều Y Khả đối diện với màn đêm âm u không một vì sao, tê tâm liệt phế kêu.

Hết chương 44

Bách Linh: Bảo sao đọc truyện này cứ thấy lỗi viết quen quen, hoá ra giống mấy truyện Quỳnh Dao mình đọc:))) Các bạn nên đọc mấy quyển như Dòng sông ly biệt (ko phải “TÂN dòng sông ly biệt” nhé), Mùa thu lá bay, Em là cánh hoa rơi, Trôi theo dòng đời,...Các bạn sẽ thấy cuộc đời nó tầm tối thế nào:))

44. Chương 45

Thuận Mỹ cảm thấy mình ngủ lâu lắm rồi. Có đôi khi mơ mơ màng màng tỉnh lại, liếm đôi môi khô khốc muốn uống nước liền sẽ có người dứt cho nàng uống mấy ngụm, uống rồi lại mơ màng tiếp tục ngủ.

Nàng cũng không biết mình ngủ bao lâu.

Trong lúc ngủ nàng như vẩn giấy dựa trong mây thuẩn. Nàng vừa hy vọng mình sớm tỉnh lại, có lẽ rất nhanh Kiều Y Khả sẽ đến tìm nàng, nhưng nàng cũng lại hy vọng mình đừng tỉnh lại, hoặc là vĩnh viễn Y Khả cũng sẽ không để ý đến nàng nữa.

Y Khả, Y Khả, cái tên khiến nàng cho dù trong mơ cũng cảm thấy lòng đau như thắt.

Kiều Y Khả thất hồn lạc phách về đến nhà, tiểu Ngũ và Giáo Nhi giật mình kinh ngạc, hỏi cô đã xảy ra chuyện gì cô cũng không nói, chỉ một mình ôm gối trong bóng tối ngồi suốt một đêm, đến khi trời sáng lại

chạy vội ra ngoài, đến trước cửa nhà Thuận Mỹ tiếp tục chờ.

Tám giờ, nhìn Cảnh Tiêu Niên lái xe đi, cô xông tới trước, dùng sức đập cửa nhà họ Cảnh, thẳng đến khi người giúp việc trông coi vườn ra mở cửa mới thôi.

Người giúp việc kỳ quái nhìn cô gái đã tới hôm qua này.

“Tôi muốn tìm thái thái nhà các người, nàng có nhà không?” Kiều Y Khả vội vàng hỏi.

Người giúp việc lắc đầu: “Hôm qua thái thái đi bệnh viện, tôi cũng không về.”

Kiều Y Khả thất vọng nhắm mắt lại.

Người giúp việc vừa muốn đóng cửa, Kiều Y Khả đột nhiên vịn cánh cổng, nói: “Phiền cô một chuyện, nếu thái thái nhà cô về, xin chuyển lời với nàng là Kiều tiểu thư đã tới. Không cần nói với tiên sinh nhà cô, quan hệ giữa tôi, tôi và tiên sinh không tốt lắm.”

Người giúp việc nghi hoặc nhìn cô vài lần, gật gật đầu rồi đóng cửa lại.

Kiều Y Khả suy sụp rời khỏi Cảnh gia, cứ đi vô mục đích, không biết bản thân phải đi đâu mới có thể tìm được Thuận Mỹ. Cô xuyên qua dòng người tấp nập ồn ã, nỗi cô độc cùng bất lực trước nay chưa từng có ập đến. Cô cứ đi tới đi tới, thế nhưng nhện không được ngồi xổm xuống nước mắt tuôn như mưa, dè nén nức nở khóc. Cô hận mình, vì sao ngày đó lại vô tình rời xa Thuận Mỹ như thế? Thuận Mỹ vẫn luôn là người cực kỳ không có cảm giác an toàn, cô đã sớm hạ quyết tâm sẽ bảo vệ Thuận Mỹ thật tốt rồi kia mà. Nhưng giờ đây, cô lại đánh mất Thuận Mỹ, có tìm khắp nơi cũng không thấy.

Khóc thật lâu thật lâu, thẳng đến khi có người đưa một tờ khăn giấy sạch sẽ qua, nhẹ giọng khuyên cô: “Cô bé, có điều gì khúc mắc trong lòng thì cứ khóc cho vui bớt đi, khóc xong rồi chẳng phải tháng ngày vẫn cứ thế trôi qua sao?”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy một bà cụ già hiền lành đứng trước mặt.

Kiều Y Khả gật gật đầu, nhận lấy tờ khăn giấy, lau khô nước mắt, cúi mình với bà lão: “Cảm ơn bà.” Rồi xoay người gọi taxi rời đi.

Cô muốn đi tìm Cảnh Tiêu Niên.

Cần đổi diện thì trước sau gì cũng phải đổi diện.

Cảnh Tiêu Niên đưa Thuận Mỹ đến chỗ bác sĩ Tổng có quen biết, kiểm tra một lượt thì được chẩn đoán là phát sốt bình thường, có thể do bị cảm lạnh, chỉ cần uống thuốc rồi nghỉ ngơi một thời gian thì hẳn sẽ không có việc gì.

Cảnh Tiêu Niên nói với bác sĩ Tổng để Thuận Mỹ ở lại bệnh viện mấy ngày, cử một y tá chuyên môn chăm sóc nàng, tiền nong cũng thanh toán hết. Bác sĩ Tổng kỳ quái nhìn Cảnh Tiêu Niên, với bệnh tình của Thuận Mỹ thì căn bản không cần phải nằm viện quan sát, nhưng ông vẫn gật đầu, không hỏi gì. Ông hiểu vị Cảnh tiên sinh nói một không hai này, lời Cảnh Tiêu Niên nói không bằng cứ nghe theo thì tốt hơn.

Thu xếp ổn thoả xong xuôi cho Thuận Mỹ, Cảnh Tiêu Niên liền về nhà nghỉ ngơi. Lúc tới phòng khách thì phát hiện di động của Thuận Mỹ rơi trong nhà. Hắn vừa nhặt lên liền thấy trên màn hình hiện lên vài cuộc gọi nhỡ, đều là tên một người, “Khả.”

Cảnh Tiêu Niên cười lạnh, vung tay ném chiếc điện thoại đi.

Công ty nhà họ Cảnh có một toà nhà riêng biệt, bảo vệ nghiêm ngặt. Kiều Y Khả vừa bước vào đã có bảo vệ tiến lại khách khí mời Kiều Y Khả báo danh.

Kiều Y Khả lắc đầu, nói với bảo vệ: “Tôi đến tìm Cảnh Tiêu Niên.”

“Xin hỏi, cô có hẹn trước không?” Bảo vệ lịch sự hỏi.

Kiều Y Khả lại lắc đầu, lạnh lùng nói: “Nói với hắn, tôi là Kiều Y Khả, hắn tự nhiên sẽ gặp tôi.”

Bảo vệ nghi ngờ nhìn Kiều Y Khả. Cô gái này dụng mạo tuyệt sắc, thần thái mỗi một, ánh mắt quyết tuyệt, lại có gan gọi thẳng tên chủ tịch, không phải có dây dưa tình cảm gì với chủ tịch đấy chứ?

Hắn cũng không dám hỏi nhiều nữa, mời Kiều Y Khả ngồi trước, sau đó vội vàng gọi tới phòng thư ký.

Kiều Y Khả ngồi đợi ở sô pha. Cô không biết rốt cuộc Cảnh Tiêu Niên muốn thế nào, cô đã dự kiến trước trường hợp xấu nhất. Cô chỉ cần Thuận Mỹ, chỉ cần có thể mang đến tự do cho Thuận Mỹ, cô nguyện ý trả giá tất cả.

Một lát sau, bảo vệ trở lại, nói với Kiều Y Khả: “Kiều tiểu thư, chủ tịch của chúng tôi nói cô chờ ở đây một lát, ông ấy giải quyết xong công việc sẽ gặp cô.”

Kiều Y Khả gật gật đầu, ngồi chờ tiếp. Đơn giản chính là muốn mài bớt khí thế của cô, biểu hiện khí phách của hắn một chút mà thôi. Kiều Y Khả cười lạnh, nam nhân này chẳng qua cũng chỉ như thế.

Ngồi chờ là cả một ngày. Kiều Y Khả ngồi y nguyên không nhúc nhích, ngay cả cơm trưa cũng không ăn.

Cô biết, không gặp được Cảnh Tiêu Niên thì không thể gặp Thuận Mỹ. Vì Thuận Mỹ, hôm nay cô phải đợi Cảnh Tiêu Niên.

Hơn năm giờ, nhân viên công ty bắt đầu lần lượt tan tầm, Kiều Y Khả nhìn đám người rời đi, không có Cảnh Tiêu Niên.

Thẳng đến khi trời tối, bảo vệ mới tiến lại thông báo: “Kiều tiểu thư, chủ tịch của chúng tôi đợi cô trên tầng sáu.”

Kiều Y Khả đứng dậy vào thang máy đi lên tầng sáu.

Đẩy cánh cửa phòng làm việc của Cảnh Tiêu Niên, Kiều Y Khả nhìn thấy Cảnh Tiêu Niên không ngồi trước bàn làm việc mà ngồi ở sofa tiếp khách.

Cô đi ra, ngồi xuống đối diện hắn.

“Tôi có mời cô ngồi sao?” Ánh mắt Cảnh Tiêu Niên tối tăm nhưng lạnh lùng nhìn Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả cười lạnh: “Cảnh Tiêu Niên, tôi đã đợi anh suốt một ngày, thoả mãn hư vinh thể diện của anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Tôi còn muốn thế nào?” Cảnh Tiêu Niên cười lạnh: “Kiều Y Khả, tôi muốn khiến cô sống không bằng chết.”

Kiều Y Khả mỉm cười, nhìn Cảnh Tiêu Niên nói: “Tôi lại muốn nhìn xem đến tột cùng anh có bản lĩnh gì.”

Cảnh Tiêu Niên đứng dậy, đi đến trước cửa sổ thủy tinh, nhìn ánh đèn rực rỡ mới lên ngoài xa, đèn neon nhấp nháy.

“Cảnh Tiêu Niên tôi cũng không có bản lĩnh gì lớn, chỉ là trong thành phố này muốn khiến một người không thể sống yên thì loại việc nhỏ ấy vẫn có thể.”

Kiều Y Khả nghĩ tới tấm giấy phép không bao giờ có thể được cấp kia, liền lạnh lùng cười, phun ra một chữ: “Tiểu nhân.”

Cảnh Tiêu Niên thoát cái xoay người, đi đến trước mặt Kiều Y Khả, ánh mắt bắn ra ánh sáng lạnh lùng sắc bén, nhìn thẳng vào cô nói: “Tôi là tiểu nhân? Vậy còn cô? Cô căn bản không phải người. Cô là đàn bà, cô lại muốn đi quyến rũ vợ người khác. Cô chẳng những hạ lưu không biết xấu hổ, lại còn vô sỉ biến thái.”

Kiều Y Khả đứng lên, đột nhiên cho Cảnh Tiêu Niên một cái tát.

Cảnh Tiêu Niên lặng người, hắn không ngờ nữ nhân yếu đuối trước mặt, nữ nhân hắn phải đuổi lý đến run rẩy, vào lúc này, ở đây, trong tình cảnh này, vậy mà còn có dũng khí tát hắn một cái vang dội.

Hắn là Cảnh Tiêu Niên, hắn lại bị một con đàn bà cho ăn tát.

“Cảnh Tiêu Niên, cái tát này hôm nay tôi đánh thay Thuận Mỹ. Anh còn biết Thuận Mỹ là vợ anh sao, anh có tư cách làm chồng của nàng? Anh đối phụ nữ còn nhanh hơn thay áo, anh khiến Thuận Mỹ phải chịu đủ hết mọi sự lạnh nhạt và khuất nhục, anh khiến nàng ngày ngày phải sống trong sự phản bội và khinh thường, anh có tư cách gì có được nàng? Anh lại có tư cách gì như thể đúng lý hợp tình chỉ trích người khác thế?”

“Đây là chuyện vợ chồng nhà tôi, không liên quan tới người ngoài như cô!” Cảnh Tiêu Niên rống lên giận dữ, hoàn toàn mất lý trí.

“Cảnh Tiêu Niên, nếu, nếu anh còn có chút nhân tính, có một chút lương tri, thì xin anh hãy thả Thuận Mỹ đi, cho nàng tự do, cứ để nàng đi theo anh sẽ mau héo rũ đến chết mất, anh nở nhìn vậy sao?” Kiều Y Khả tiếp tục nói.

“Cô nói vậy!” Cảnh Tiêu Niên dùng sức lắc hai vai Kiều Y Khả, lớn tiếng gào thét.

“Muốn thế nào anh mới bằng lòng buông tha Thuận Mỹ?” Kiều Y Khả hỏi.

“Cô rút đi, rời xa nơi này, tới nơi khác, rút càng xa càng tốt, tôi sẽ coi như không xảy ra chuyện này, Kỷ Thuận Mỹ, nàng vẫn là vợ tôi.” Cảnh Tiêu Niên đỏ hồng mắt hung tợn nhìn Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả âm thầm, làm sao cô có thể rời Thuận Mỹ tới nơi khác được, hơn nữa Cảnh Tiêu Niên đã biết chuyện, đối với Thuận Mỹ mà nói, cái gia đình kia ngày trước là nấm mồ, về sau có lẽ sẽ là địa ngục.

“Tôi không đi, cũng sẽ không rời khỏi Thuận Mỹ.” Kiều Y Khả nói.

Cảnh Tiêu Niên ngẩn ra vài giây, ha ha cười, tiếp đó lạnh lùng nói: “Cô không đi, vậy chờ đợi chết ở đây đi. Tôi cam đoan ngay cả xin cơm cô cũng không làm được, hơn nữa vĩnh viễn cô cũng đừng mơ gặp lại Kỷ Thuận Mỹ.”

“Anh định đối xử với Thuận Mỹ thế nào?” Kiều Y Khả hỏi.

“Tôi đối xử với nàng thế nào cũng không liên quan tới cô.” Cảnh Tiêu Niên gằn từng chữ.

“Anh muốn tra tấn nàng phải không?” Kiều Y Khả túm lấy Cảnh Tiêu Niên vội vàng hỏi: “Tất cả đều do tôi gây ra, là tôi tìm tới nàng trước, anh đừng trách Thuận Mỹ, anh muốn gì thì cứ trút lên tôi là được!”

Cảnh Tiêu Niên nhìn Kiều Y Khả, ánh mắt kỳ dị, đột nhiên đến gần, cúi người nhìn sát cô: “Cô thực ra cũng có chút dũng khí, được, vậy tôi cho cô một con đường, nếu cô đồng ý với tôi, tôi có thể suy nghĩ việc thả Thuận Mỹ đi.”

Kiều Y Khả ần ần cảm thấy tim mình đập vội, liền hỏi Cảnh Tiêu Niên: “Điều kiện gì?”

Cảnh Tiêu Niên cười cười: “Cô cũng biết Cảnh Tiêu Niên tôi thích gì nhất mà.”

Nhất thời Kiều Y Khả sắc mặt trắng bệch. Cảnh Tiêu Niên thích nhất, chỉ có nữ nhân.

Cảnh Tiêu Niên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Kiều Y Khả: “Sao hả? Không làm được phải không? Cô quyến rũ vợ tôi thì phải đem bản thân mình đền cho tôi, cũng không tính thiệt thòi, không phải sao?”

Nói xong liền đột nhiên ghé sát lại mặt Kiều Y Khả, giận dữ nói: “Nếu không làm được thì mau cút đi!”

Nói xong liền giận dữ thùng thùng bỏ đi.

Kiều Y Khả ngồi thật lâu, thẳng đến khi bảo vệ đi lên khoá cửa mới một mình rời đi.

Linh hồn đau đớn khổ sở vật vờ trong một thế giới không biết tên, thân thể mất đi sức nặng, nhẹ như lông chim rơi xuống, đứng ở trên cầu vượt cao cao, có một khắc cô như muốn nhảy xuống, để bản thân vỡ thành trăm mảnh trong dòng xe cộ cuộn cuộn. Có lẽ chết đi rồi sẽ không phải đối mặt với sự lựa chọn khó khăn như vậy nữa.

Nhưng mà cô còn có Thuận Mỹ, cho dù cô chết cũng không thể giải cứu sự tự do và linh hồn bị trói buộc của Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ, Thuận Mỹ, nỗi đau đớn bén nhọn như đâm sâu trong lồng ngực, thống khổ đến chết đi sống lại.

“Tiểu Khả, chúng ta về nhà đi.” Có người khoác lên người cô một tấm áo choàng.

Cô ngạc nhiên xoay người, nhìn thấy tiểu Ngũ đứng đó. Tiểu Ngũ sắc mặt bình tĩnh, cái gì cũng không hỏi, chỉ nhìn cô.

Cô liền đứng dậy rời đi theo tiểu Ngũ.

Không hỏi tiểu Ngũ tới từ đâu, vì sao xuất hiện ở đây. Trừ những chuyện có liên quan tới Thuận Mỹ ra, cô không muốn biết gì cả.

“Tiểu Khả, đáng giá sao?” Đêm khuya, tiểu Ngũ đột nhiên đi đến trước giường cô, hỏi. Thanh âm bi thương khổ sở.

“Đáng giá.” Kiều Y Khả chỉ nói hai chữ, rồi bịt kín chặn lại.

Tiểu Ngũ đứng trước giường cô một lúc lâu mới đi.

“Tiểu Ngũ, thực xin lỗi.” Kiều Y Khả thầm nhủ dưới đáy lòng.

Hết chương 45

45. Chương 46

Mở mắt, ánh sáng chói lòe khiến người ta loá mắt, trong lúc mơ hồ, không phân biệt rõ giờ là ngày hay vẫn là đêm tối.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, không biết sao đột nhiên lại có nhiều người xuất hiện như vậy, hình như còn có vô số toà cao ốc rậm rạp, ô tô phóng như bay, nhưng tất cả những điều này đều biến mất trong đám đông, đủ loại thanh âm ồn ào náo động, tiếng vui cười, tiếng gọi ầm ỹ, tất cả giao tạp cùng một chỗ, hỗn loạn không chịu nổi, điên cuồng thi nhau ập vào màng nhĩ, va đập vào thần kinh yếu ớt.

Đau đớn, cảm giác đau đớn đến như sắp nổ tung, muốn vươn tay ra bịt hai tai lại, giấu thế giới xa lạ kia ở bên ngoài, chôn vùi đến mức không còn chút quan hệ gì với mình. Lại đột nhiên phát hiện khuôn mặt của Y Khả, rõ ràng thoáng hiện lẩn trong đám người, vẫn nổi bật như thế, vẫn mê người đến vậy, mang theo sự quen thuộc, thân nhiên, lại khiến người ta không kháng cự được mà mỉm cười.

Thế giới xa lạ này nhất thời có đôi phần cảm thấy thân thiết, thanh âm ồn ào kia lại trở nên giống như một khúc nhạc khiến người ta tâm thần kích động.

Lo lắng vừa gạt dòng người gian nan bước tới, vừa lớn tiếng gọi tên Y Khả: “Y Khả, Y Khả, chờ em, em ở đây, em tới rồi...”

Nhưng mà đi được một nửa mới thấy Y Khả quay đầu đi, nhìn người bên cạnh, cười càng sáng lạn, sau đó quay đầu, cách đám đông, nhìn nàng, như thể không có việc gì nói: “Thuận Mỹ, em dừng lại đây, không phải em đã bảo tôi hãy quên em đi sao? Em xem, tôi làm được rồi.”

Cánh tay đã vươn ra, bát nước hắt đi làm sao có thể lấy lại, thân mình thẳng tắp lặng đứng ngây ngốc giữa đám đông, người chung quanh cười nói vui đùa, không ai để ý tới nỗi tuyệt vọng của nàng.

Bỗng dưng một tiếng hét như xé, xuyên qua đám người chết lặng.

“Không —!”

Cũng xuyên qua khung cảnh trong mơ thật dài cũng thật lạnh như băng.

Kỷ Thuận Mỹ sợ hãi tỉnh dậy từ trong mộng, nhất thời không biết mình đang ở đâu, thẳng đến khi y tá vội vàng chạy vào, hỏi nàng làm sao thì nàng mới tỉnh táo lại, biết mình chỉ nằm mơ. Cho dù là mơ, vẫn đau lòng đến muốn chết.

Khoát tay, nói với y tá mình không sao cả. Chờ y tá rút cục thả lỏng tinh thần rồi đi, Kỷ Thuận Mỹ khoác quần áo lên, đi đến bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ bầu trời tối đen như mực, không một tia sáng, nhìn một lúc lâu cũng không nhìn thấy điểm cuối của bóng tối. Trong bệnh viện tràn ngập mùi thuốc sát trùng, mùi vị này không có gì không tốt, lại giống như đêm tối, khiến người ta tuyệt vọng.

Kỷ Thuận Mỹ vẫn đứng đó đến hừng đông, rốt cuộc không hề ngủ.

Cảm giác thân thể đã tốt hơn nhiều, ít nhất cũng không đau đớn toàn thân khi phát sốt nữa. Mặc quần áo, Thuận Mỹ liền chuẩn bị về nhà.

Đi tới cửa, bác sĩ ngăn cản nàng: “Cảnh thái thái, Cảnh tiên sinh đã dặn dò, cô cần ở lại bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày. Cô xem, bây giờ cô còn yếu lắm.”

Kỷ Thuận Mỹ liếc bác sĩ một cái, thản nhiên nói: “Bác sĩ Tổng, tôi không sao nữa rồi, cảm ơn ông đã chăm sóc.”

Nói xong liền đẩy cửa rời đi.

Bác sĩ Tổng nhìn bóng dáng Kỷ Thuận Mỹ, lắc đầu, lấy điện thoại ra.

Kỷ Thuận Mỹ gọi taxi, lên xe, lại không biết nên đi nơi nào. Thẳng đến khi tài xế mất kiên nhẫn giục mới nói ra một địa chỉ. Nói ra rồi như thể trút được gánh nặng thở phào một hơi.

Đó là nơi sâu thẳm đáy lòng nàng muốn đến.

Đó là nhà của Kiều Y Khả.

Kỷ Thuận Mỹ không biết phía trước điều gì đang chờ đợi nàng. Kiều Y Khả yêu nàng nhiều đến đâu, nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, chính bởi hiểu rõ nên nàng mới có thể hiểu được cái gọi là “quên” mà mình dễ dàng nói ra lời kia sẽ làm Y Khả tổn thương sâu sắc đến nhường nào.

Mặc kệ Kiều Y Khả có thể tha thứ cho nàng không, mặc kệ các nàng có thể có tương lại không, nàng đều muốn chính miệng mình nói cho Kiều Y Khả. Câu nói khốn kiếp nghĩ một đằng nói một nẻo lúc trước mới vừa ra khỏi miệng đã thấy hối hận.

Xuống xe trước con ngõ nhỏ, hít sâu một hơi, Kỷ Thuận Mỹ đi tới mục tiêu. Nhưng chỉ mới đi được mấy bước thì đột nhiên một người xuất hiện chắn trước mặt nàng. Ngẩng đầu lên nhìn, bất ngờ lại là tiểu Ngũ.

Thuận Mỹ cố gắng giữ tâm tình mình bình tĩnh một chút, mở miệng chào: “Tiểu Ngũ, khoẻ không.”

Tiểu Ngũ lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mặt.

Ngoài việc mặt mày như hoạ ra, đôi mi nhú lại nhuốm chút ưu sầu lại không ảnh hưởng chút nào tới khí chất thoát tục của nàng, như đoá bách hợp bí mật nở rộ trong sơn cốc thâm u, không nhiễm một hạt bụi, băng thanh ngọc khiết.

Đẹp thì sao chứ! Tiểu Ngũ thầm nói, hất đầu lên, nhìn Kỷ Thuận Mỹ nói: “Tên tiểu Ngũ này không phải thứ cô có thể gọi.”

Kỷ Thuận Mỹ xấu hổ, không biết phải nói gì.

Tiểu Ngũ nhìn đánh giá quần áo của Kỷ Thuận Mỹ từ trên xuống dưới, mang vẻ cao quý, tinh tế hoàn mỹ, vừa nhìn đã biết là thứ đồ cao cấp. Nàng không khỏi cười lạnh, hỏi Kỷ Thuận Mỹ: “Chắc nhà cô nhiều tiền lắm nhỉ?”

Không đợi Kỷ Thuận Mỹ trả lời, lại nói tiếp: “Thú vui lớn nhất của những kẻ có tiền như các người chính là đùa giỡn những người nghèo như chúng tôi phải không? Tôi không biết cô dùng cách gì quyến rũ khiến tiểu Khả mê mết đến thần hồn điên đảo, tôi lại càng không biết cô dùng cách gì khiến tiểu Khả tổn thương đầy mình! Nếu cô còn chút lương tâm thì hãy tránh xa cô ấy một chút, cô ấy không bao giờ muốn gặp cô nữa!”

Thân thể Kỷ Thuận Mỹ lung lay, suýt nữa ngã, phải vỗ vỗ trán ép mình bình tĩnh, sau đó nói: “Chuyện giữa tôi và Y Khả cô không hiểu đâu, tôi muốn gặp Y Khả.”

“Cô ấy thật sự không muốn gặp cô.” Tiểu Ngũ lạnh lùng trả lời.

“Tôi không tin.” Kỷ Thuận Mỹ nói.

Tiểu Ngũ thấy bộ dáng cực kỳ kiên quyết của Thuận Mỹ, đột nhiên kích động kêu: “Được, cho dù cậu ấy bằng lòng gặp cô, thế thì sao? Cô có thể cam đoan sẽ không gây tổn thương cho cậu ấy chắc? Cô có thể cam đoan cả đời ở bên cậu ấy không? Tôi có thể cam đoan, tôi vì tiểu Khả cái gì cũng có thể làm, cô có thể sao? Nói cho tôi biết cô có thể sao? Nếu cô không thể thì mau sớm đi đi, cậu ấy không phải con rối gỗ để cho giật dây gọi đến thì đến bảo đi thì đi!”

Cảm giác choáng váng lại nổi lên, nỗi mỗi một cùng tuyệt vọng xâm nhập mỗi góc ngách trong thân thể, hơn nữa càng thêm mãnh liệt. Kỷ Thuận Mỹ mới khỏi bệnh, suy yếu sắp không chống đỡ nổi.

Tiểu Ngũ nói không sai điều gì, không phải sao?

Xoay người, Kỷ Thuận Mỹ yên lặng rời đi.

Cho dù giải thích một lời thì cũng có ích gì đâu? Kỳ thật nàng không có tư cách yêu Y Khả, vẫn luôn là thế.

Về mặt ngõ ngách mất hồn về tới nhà, vừa vào cửa, Kỷ Thuận Mỹ liền nhìn thấy Cảnh Tiêu Niên ngồi trong nhà. Nàng không nói gì, ngõ ngách vào phòng ngủ, cứ mặc quần áo y nguyên nằm xuống.

Hai mắt tròn tròn nhìn trần nhà, dòng suy nghĩ lại bay tới một nơi không biết tên, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không thể nghĩ ra.

Cho nên cũng không chút ý chiếc chén thủy tinh trong suốt bị Cảnh Tiêu Niên siết chặt trong tay. Gắn như bóp nát.

Kỷ Thuận Mỹ lẳng lặng nằm, Cảnh Tiêu Niên đi lúc nào cũng không hay.

Trong đầu đầy ắp hình bóng Kiều Y Khả.

Nhịn không được, hai hàng nước mắt lăn dài.

Kia nhất định là một giấc mộng, mà ở trong đó, các nàng đã từng yêu nhau. Nay tỉnh mộng, nàng vẫn là Thuận Mỹ ngày trước, một mình ôm nỗi cô đơn, tuyệt vọng.

Lúc Thuận Mỹ vào thì nhìn thấy chị mình đang khóc.

“Chị, chị sao thế? Sao lại khóc?” Thuận Duyệt kinh hoàng hỏi.

Lúc này Thuận Mỹ mới thấy Thuận Duyệt tới. Giây dụa đứng dậy, kéo Thuận Duyệt ngồi xuống: “Thuận Duyệt, sao em lại tới đây?”

“Anh rẽ nói chị bệnh nên gọi em tới thăm chị.” Thuận Duyệt trả lời.

“Chị không sao, chỉ cảm lạnh thôi, đỡ nhiều rồi.” Thuận Mỹ che giấu cười cười, không muốn để em gái phải lo lắng.

Em gái còn nhỏ, rất nhiều chuyện chưa hiểu rõ, cho nên Thuận Mỹ cũng không muốn vì mình mà tăng thêm phiền não cho Thuận Duyệt.

“Chị, chị thật sự không sao chứ?” Thuận Duyệt lo lắng vặn hỏi.

“Thật sự không sao cả, cô bé ngốc, vừa rồi, vừa rồi chỉ hơi nhớ mẹ của chị mà thôi.” Thuận Mỹ tìm lý do qua loa để giải thích với Thuận Duyệt.

Thuận Duyệt không tiếp tục hỏi nữa, hai người cùng cha khác mẹ, Thuận Duyệt biết chị mình vẫn rất nhớ nhưng người mẹ ruột đã mất kia.

“Chị, em đến chẳng những để thăm chị, mà còn có một việc muốn nói cho chị biết.” Thuận Duyệt đột nhiên nghiêm túc nói.

“Ồ?” Thuận Mỹ thu hồi tâm tư khổ sở của mình, cẩn thận nghe Thuận Duyệt nói.

“Chị, em muốn đi du học, đi cùng Lâm Vĩnh Giang.” Thuận Duyệt nhìn chị mình nói.

“Cái gì!” Thuận Mỹ kinh ngạc: “Thuận Duyệt, em vừa mới vào đại học năm thứ nhất, việc học trong nước còn chưa xong, sao có thể đi du học được?”

“Chị, đừng sốt ruột, em sẽ từ từ giải thích cho chị nghe. Trường của em có mấy danh ngạch trao đổi sinh viên với trường đại học của Anh, em và Lâm Vĩnh Giang đã xin thành công, chuyện học hành sau này có thể hoàn thành ở Anh, sau đó còn có thể tiếp tục được đào tạo chuyên sâu ở đó, là một chuyện tốt mà. Em vui lắm.” Thuận Duyệt giải thích.

Kỷ Thuận Mỹ ngừng một lát, nhẹ giọng nói: “Thuận Duyệt, em làm thế vì chị phải không? Em không muốn nhìn chị phải sống cuộc sống như bây giờ, đúng không? Em còn nhỏ như vậy đã phải rời xa gia đình đi tới nơi xa xôi như thế, sao mà được?”

Thuận Duyệt lại gần ôm Thuận Mỹ, giống như trước đây Thuận Mỹ vẫn thường ôm nàng vậy, sau đó nhẹ giọng nói: “Chị à, chị xem lúc này chị gầy đi biết bao nhiêu. Em có thể bảo vệ chị đó. Chị, chị biết không? Ngày ấy ở nhà lúc chị đồng ý với ba sẽ không bỏ anh rẽ, ánh mắt của chị khiến em khổ sở lắm, chị tuyệt

vọng đến thế, quyền luyện không nở đến vậy, lại bắt đắ dĩ nhường ấy. Chị, chị cảm thấy chị dùng hạnh phúc của mình để đổi lấy hạnh phúc của em, em sẽ an lòng sao? Em sẽ thực sự thoải mái nhẹ nhàng sống cuộc sống hạnh phúc của em sao? Chị, trái tim em sẽ nhỏ máu đỏ chị biết không? Tuy chúng ta không cùng một mẹ sinh ra, nhưng mà chị có thể vì em mà hy sinh bản thân mình, em vì chị chẳng sẽ không thể làm chút gì sao?”

“Nhưng mà...” Thuận Mỹ còn muốn nói gì đó, Thuận Duyệt đã ngắt lời nàng: “Chị, đi du học chẳng những vì chị, mà em cũng vì chính mình. Ra nước ngoài học tập vẫn là lý tưởng của em, hơn nữa, em và Lâm Vĩnh Giang ở bên nhau, cùng trải qua cuộc sống, như vậy rất tốt đó chứ! Em thực sự khao khát một cuộc sống như vậy, thật sự đó, chị à, chị tin tưởng em đi. Em cũng không giống chị, vì người khác có thể ngốc đến mức mặc kệ chính mình, em vốn khôn từ nhỏ mà, sẽ không chịu thiệt đâu!”

Nói xong liền làm một cái mặt quỷ với Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ nở nụ cười, lòng vừa được an ủi lại phỉếm chua xót, sống mũi cay cay: “Thuận Duyệt, chuyện này quyết định rồi phải không? Trong nhà sẽ giải quyết thế nào?”

“Quyết định rồi mới đến nói cho chị biết, nếu không thì chị sẽ là người đầu tiên phản đối phải không?” Thuận Duyệt nhìn chị mình cười nói: “Phí trao đổi du học sinh không cao lắm, mẹ đã lén cho em tiền riêng của bà rồi, về phần ba, núi cao Hoàng đế xa, chờ em đi rồi thì ông ấy có muốn quản cũng không quản được.”

“Chị sẽ rất nhớ em.” Thuận Mỹ nhìn em gái, khổ sở nói.

“Cũng không phải em sẽ không quay về. Chị, em hy vọng lúc em trở lại, chị đã có một cuộc sống mới. Nếu anh rể thật sự không thể thay đổi tốt hơn, không thể đối xử tốt với chị, như thế chị hãy cứ đi sống cuộc đời mà chị thích đi! Em chỉ hy vọng chị hạnh phúc, cũng như chị hy vọng em hạnh phúc!”

Khuôn mặt non nớt mà đầy cứng cỏi của Thuận Duyệt rạng rỡ đầy sức sống, tràn ngập vô hạn hy vọng cùng khát vọng về cuộc sống. Kỷ Thuận Mỹ nhìn em gái, có chút đắm chiêu, thì thào tự nhủ: “Có thể chứ, mình cũng có thể đi tìm hạnh phúc của chính mình sao?”

Hết chương 46

46. Chương 47

Kiều Y Khả không biết mình đã nằm bao lâu. Hình như không ngủ, nhưng cũng vẫn không tỉnh lại. Đầu óc mê muội mơ hồ, cảnh trong mơ và sự thật cứ lần lượt vụt loé những hình ảnh đen trắng tàn khốc, một lúc là Thuận Mỹ giữ chặt tay Kiều Y Khả khóc lóc nói “Y Khả chị đừng đi”, có lúc lại là Cảnh Tiêu Niên dữ tợn nhe nanh điên cuồng cười ép hỏi cô rốt cuộc có đồng ý không, một lát lại là hình ảnh một cô bé xinh đẹp như búp bê, nhếch cái miệng nhỏ nhắn, siết chặt hai nắm tay, một giọt nước mắt cũng không chịu rơi.

Kiều Y Khả khổ sở nhận ra, cô bé thì không để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương chính là mình ngày bé.

Đã bao nhiêu năm vẫn kiêu ngạo cứng cỏi sống, từ sau khi thoát khỏi bóng ma bi thảm thời thơ ấu, Kiều Y Khả nho nhỏ đã có thể chôn dấu mọi bi thương, yếu đuối, sợ hãi của bản thân. Cô biết người không thể dựa vào trời, chỉ có thể dựa vào chính mình. Cô biết đối với một đứa trẻ mất đi cha mẹ mà nói, không thể cầu có được một cuộc sống tốt đẹp, mà chỉ có thể đi tranh giành lấy. Cô cũng không nhàn hạ, chăm chỉ luyện công, vất vả học nghệ, tuy cô thông minh lanh lợi, nhưng chưa bao giờ ỷ vào nhan sắc và trí thông minh của mình để đi đường tắt. Rốt cục có một ngày, khổ tận cam lai, tay làm hàm nhai, mọi người tôn trọng gọi một tiếng “cô giáo”, thu nhập không tệ, cô hoàn toàn có thể dựa vào chính mình để thoải mái sống một cuộc sống tự do, không cần nhìn sắc mặt bất kỳ kẻ nào.

Cô đã nghĩ, đất trời rộng lớn, sẽ không còn gì có thể khiến cô đau lòng tổn thương được nữa. Nhưng cô đã quên, trên đời này thứ làm tổn thương người sâu sắc nhất, cho dù có như thiêu thân lao đầu vào lửa để bị đốt cháy thành tàn tro cũng sẽ không hối hận, vẫn còn có một thứ, đó chính là tình cảm.

Vẫn ngủ tiếp, không chịu tỉnh lại, hoặc có lẽ là vẫn luôn tỉnh, lại hy vọng mình còn đang mơ.

Thẳng đến khi thanh âm mềm mại đáng yêu của tiểu Ngũ ngọt ngào vang lên bên tai: “Nào, tiểu Khả, dậy ăn sáng.”

Không nhìn ra bóng dáng nàng bi thương thổn thức đứng trước giường tối qua chút nào.

Điểm tốt của tiểu Ngũ chính là điểm này. Có lẽ nàng sẽ đau khổ, sẽ giận, sẽ muốn nổi điên, nhưng chỉ trong chớp mắt. Qua một khắc kia rồi, liền hoàn toàn hoàn toàn quên, coi như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ cần không nhớ lại thì ngày đó sẽ thành chỗ trống, muốn vẽ loạn thế nào cũng đều là màu sắc rực rỡ huyền lệ. Bởi vì đã quên đi sắc xám trắng.

“Tiểu Khả, nếu không thì dậy, mình cần mặc quần áo cho cậu.” Nói xong, một bàn tay thò vào chăn, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả đẩy tay tiểu Ngũ ra, xóc chăn, mệt mỏi mặc quần áo.

Tiểu Ngũ lại đột nhiên xà lại quần lấy cô. Một tay ôm eo Kiều Y Khả, một tay luồn dưới lớp áo quần mỏng manh của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai cô, thanh âm mờ mịt sâu kín ngọt ngào như trầm hương: “Tiểu Khả, mình muốn cậu.”

Dù sao đã từng làm tình nhân, nàng biết động tác gì, thanh âm gì khiến Kiều Y Khả mẫn cảm nhất.

Nhưng nay lại khác xưa, cái gọi là mẫn cảm cũng chỉ với tình nhân, nếu tình cảm phai nhạt thì cũng không ma sát được ra lửa.

Kiều Y Khả đẩy tiểu Ngũ ra, trầm giọng nói: “Tiểu Ngũ, cậu tội gì phải làm vậy, chúng ta vẫn làm chị em

tốt không phải tốt lắm sao?”

Tiểu Ngũ cúi đầu không nói, lúc ngẩng đầu hai mắt đã đong đầy lệ. Khuôn mặt buồn bã đau đớn, si ngốc nhìn Kiều Y Khả: “Tiểu Khả, đến tốt cùng thì cô gái kia có gì tốt?”

Kiều Y Khả nhớ về Thuận Mỹ, ánh mắt không khỏi dịu xuống: “Mình cũng không biết nàng có gì tốt, mình chính là chỉ thích nàng mà thôi.”

Tiểu Ngũ ngược lại phần hận, tức giận hỏi: “Cho dù nàng làm cậu tổn thương, cậu cũng nguyện ý?”

Kiều Y Khả nhìn phương xa, thản nhiên nói: “Mặc kệ thế nào, cả đời này mình chỉ cần nàng là đủ.”

“Được, được, được!” Tiểu Ngũ ghen ngào nói liên tục ba tiếng, rốt cuộc không nói ra lời.

Kiều Y Khả biết giờ phút này mình không thể mềm lòng, với tiểu Ngũ, nhẫn tâm vẫn tốt hơn cứ dây dưa.

Đau dài không bằng đau ngắn.

Xoay người đi, ra ăn sáng.

Lúc ăn được một nửa, tiểu Ngũ đi đến bên cạnh cô, trầm mặc một lát, đột nhiên ngập ngừng nói: “Lúc sáng sớm nàng tới tìm cậu, bộ dáng tiều tụy vội vã, bị mình ngăn cản.”

Kiều Y Khả ném đôi đũa trong tay xuống, sững sờ hai giây, sau đó tóm áo khoác chạy vội ra ngoài.

Ánh mắt tuyệt vọng của tiểu Ngũ vẫn dõi theo sau.

Thuận Duyệt đi rồi, Thuận Mỹ nằm một lát lại càng cảm thất mất tự nhiên. Nàng đứng dậy phủ thêm áo, đi tới đi lui trong phòng khách. Có chuyện gì đó sắp xảy ra, nàng không dám xác định, lại không thể không thừa nhận.

Nàng muốn chạy trốn, muốn trì hoãn một chút mới để mình đổi mặt, nhưng nàng lại cũng vội vàng, muốn sớm chấm dứt tất cả.

Thuận Duyệt nói, nàng có thể sống cuộc sống mình thích.

Thuận Duyệt nói, nàng cũng có thể hạnh phúc.

Nàng thật sự có thể như vậy sao?

Thuận Mỹ cảm thấy lồng ngực mình như bị một khối lớn đè ép, một khối bảo thạch sáng ngời ngọc, toả ra hào quang lóng lánh chói mắt.

Rất đau, nhưng lại rất mỹ lệ.

Nàng không biết bản thân nên làm thế nào.

Thậm chí, tuy nàng đã biết phải làm thế nào, nhưng lại không có dũng khí thực hiện.

Rõ ràng ngay trước mắt có một con đường dẫn đến hạnh phúc, mà nàng lại chỉ có thể bồi hồi chần chừ mà không dám tiến về phía trước, tâm tình vừa mong chờ vừa e ngại, thực mâu thuẫn.

Nàng bắt đầu nhớ Kiều Y Khả, nhớ cô điên cuồng.

Cứ nghĩ mình không còn tư cách nhớ về Kiều Y Khả nữa, nàng liền cảm thấy cuộc sống trở nên vô nghĩa. Lúc ấy mới biết, thì ra cuộc sống còn có thể có một mặt khác như thế, thì ra lúc mặt trời lên mặt trăng chìm xuống vẫn còn có thể có ý nghĩa đặc biệt với nàng, nàng lại có niềm chờ mong.

Có chờ mong, lại nhịn không được suy nghĩ nhớ nhung.

Nhớ người có thể cùng nàng ngắm bình minh hay khi trăng lên, mây cuốn mây bay, mặc cho hồng nhan già đi, tháng ngày trôi qua.

Chẳng sợ, chẳng sợ mình chỉ nghe được một chút thanh âm của nàng cũng tốt. Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy mình không thể tiếp tục đợi nữa.

Nàng bắt đầu nhìn quanh tìm di động, nhưng không tìm thấy. Lại cầm điện thoại bàn, bấm thử số của mình lại phát hiện không biết điện thoại bàn đã hỏng từ bao giờ.

Lòng Kỷ Thuận Mỹ lại ần ần dâng lên linh cảm không lành quen thuộc. Nàng nhịn không được xách túi đi ra ngoài, ngôi nhà đột nhiên im lặng đến đáng sợ như thể nhà giam.

“Thái thái, ngài không thể đi ra ngoài.” Người giúp việc ngăn cản nàng.

“Cái gì?” Kỷ Thuận Mỹ giận dữ, tốt xấu gì nàng vẫn là bà chủ nhà, sao người giúp việc dám nói như vậy.

“Thái thái, ngài đừng nóng giận, tiên sinh đã dặn dò qua, không có sự đồng ý của ông ấy thì ngài không thể ra khỏi nhà.”

“Nói vậy!” Kỷ Thuận Mỹ rất cục nổi giận, nàng vẫn luôn dịu dàng đoan trang, chưa bao giờ làm khó người dưới, nhưng lúc này nàng thật sự không thể nhịn được nữa.

“Tôi muốn đi thì sẽ đi.” Kỷ Thuận Mỹ lạnh lùng nói, đẩy người đó ra.

Bất ngờ “rầm” một tiếng, người giúp việc quỳ xuống.

“Thái thái, ngài thương tôi với, chồng tôi chết sớm, tôi phải dựa vào một mình mình để nuôi con nhỏ, tôi không thể để mất công việc này được.” Thanh âm người kia đáng thương mà đất đặc dĩ.

Kỷ Thuận Mỹ dừng lại.

“Hay là có thể có biện pháp nào khác chẳng?” Kỷ Thuận Mỹ trầm nghĩ trong lòng.

Nàng luôn luôn mềm lòng.

“Mở cửa, mau mở cửa!”

Từ phía cổng lớn truyền đến tiếng đập cửa đinh tai nhức óc, người giúp việc nghe được liền vội đứng lên, chạy ra mở cửa.

Cách đó không xa, Kỷ Thuận Mỹ như thể bị điện giật, ngây ngốc đứng tại chỗ, hai hàng lệ cuộn cuộn tuôn rơi.

Là chính miệng nàng đã nói với Kiều Y Khả: “Chị hãy quên em đi.”

Nay người nàng hy vọng quên mình đi lại tìm tới cửa, mà nàng lại bởi vì người đó chưa quên nàng mà mừng rỡ như điên. Nàng phản bội chính trái tim mình, đâu chỉ cách xa vạn dặm.

Cửa hé ra một khe nhỏ, người giúp việc cách cánh cổng hỏi: “Cô tìm ai?”

“Tôi tìm Kỷ tiểu thư, mau mở cửa!” Thanh âm Kiều Y Khả thanh thúy quyết đoán, không thể chậm trễ.

“Thực xin lỗi, tiên sinh nhà tôi đã dặn dò, mấy ngày này trong nhà không tiếp khách, xin cô đi cho.” Người giúp việc nói xong liền muốn đóng cửa lại.

Không biết Kiều Y Khả lấy sức lực từ đâu, dùng hai tay đè lại cánh cửa, mạnh mẽ kéo ra một khe hở.

Người giúp việc sợ hãi kêu lên, Kiều Y Khả bất chấp, vọt vào sân, trực tiếp phát hiện ra Kỷ Thuận Mỹ đang đứng ngăn người trong sân.

Hai người cách nhau gang tấc, nhìn nhau thẳng tắp, ánh mắt vui buồn lẫn lộn.

Chẳng qua mới không gặp mấy ngày mà lại giống như cách ba đời ba kiếp.

Mọi thứ đều giống như trong mơ.

“Y Khả!” Kỷ Thuận Mỹ bật thốt gọi tên Kiều Y Khả, chất chứa ngập tràn uỷ khuất, tự trách, nhớ nhung, vui mừng, thâm tình, đủ loại cảm xúc.

Kiều Y Khả cũng không lên tiếng trả lời, lại gần giữ chặt tay Kỷ Thuận Mỹ, cùng nhau đi vào phòng. Đi thẳng vào phòng dành cho khách, đóng cửa lại. Gắt gao ôm Kỷ Thuận Mỹ, như thể muốn dung hoà vào lồng ngực.

“Thuận Mỹ, nơi này của tôi trống rỗng biết bao em biết không? Tôi chưa từng sở hữu như thế. Thuận Mỹ, tôi đã nghĩ sẽ không còn được gặp lại em nữa.” Kiều Y Khả nói xong, điên cuồng hôn Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ chỉ rơi lệ, không nói nên lời dù một câu.

Hôn rất lâu sau mới lưu luyến tách ra.

Kiều Y Khả trong lòng có tâm sự, biết hiện tại không phải lúc quán quýt với nhau, cô liền kéo Kỷ Thuận Mỹ ngồi xuống bên giường, vội vàng hỏi: “Thuận Mỹ, mấy ngày nay em đi đâu? Cảnh Tiêu Niên có làm khó em không?”

Kỷ Thuận Mỹ lắc đầu: “Cảnh Tiêu Niên không gây khó dễ cho em, mấy ngày qua em bị bệnh, hơi sốt nên tới bệnh viện, cũng không biết di động rơi ở đâu, cho nên chị không tìm thấy em.”

Kiều Y Khả thờ phào, ôm Thuận Mỹ vào lòng, thấp giọng nhẹ than: “Bệnh của em đã đỡ hơn rồi phải không? Hẳn không gây khó dễ cho em phải không? Tôi sắp bị doạ chết mất, trong lòng tôi đã nghĩ ra rất nhiều hình ảnh hẳn gây khó dễ cho em, cảm thấy bản thân sắp bị ép đến điên lên rồi.”

Kỷ Thuận Mỹ nghi hoặc ngẩng đầu: “Y Khả, vì sao anh ta lại muốn làm khó em?”

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ, một hồi lâu sau mới nói: “Hắn đã biết chuyện của chúng ta.”

Kỷ Thuận Mỹ ngẫm nghĩ, âm thầm mà bình tĩnh, một lần nữa tựa vào lòng Kiều Y Khả, không nói gì.

“Em không sợ sao, em cũng đã lường trước phải không?”

“Ừ, em ần ần nghĩ tới, nhưng cũng không dám tin là thật, hơn nữa với tính tình không biết ẩn nhẫn của Cảnh Tiêu Niên, nếu hắn đã biết sẽ lập tức nổi trận lôi đình, xé nát em thành mảnh nhỏ, nhưng mà anh ta lại không làm gì cả.” Kỷ Thuận Mỹ trả lời.

“Thuận Mỹ, thu dọn đồ đạc, đi theo tôi đi.” Kiều Y Khả đỡ bờ vai Kỷ Thuận Mỹ, nhìn nàng nói.

“Thuận Mỹ, em phải dũng cảm lên, em không phải đáng cứu thế, em ở lại trông coi ngôi nhà như nắm mồ này, giữ lời hứa hoang đường đã đồng ý với ba em, chẳng qua chỉ duy trì một cảnh tượng phụ từ tử hiểu giả tạo mà thôi. Dùng hạnh phúc của em để đánh đổi hạnh phúc của em gái em, em không biết như thế rất nực cười sao? Thuận Mỹ, đi theo tôi đi, tôi không thể cam đoan sẽ cho em một cuộc sống cảm y ngọc thực, tôi chỉ có thể hứa, cho dù cơm rau dưa, áo rách nhà nhỏ, tôi cũng nhất định sẽ khiến em hạnh phúc.”

Kỷ Thuận Mỹ chỉ lắng nghe, không nói lời nào.

Ánh mắt dần dần có thần thái. Có ánh sáng chờ mong.

Hết chương 47

47. Chương 48

Không biết trời đổ mưa từ khi nào.

Không một tiếng sấm hay tia chớp, lạnh lẽo thừa thớt, trong trẻo tang thương, mưa mùa đông không có khí thế băng bạc sắc bén như mùa hạ, không buồn bã ai oán triền miên khốc than như mưa mùa thu, càng không có sự vui mừng chờ đợi sau khi mất đi trong nỗi muộn phiền của mưa mùa xuân.

Giống như vầng trăng lạnh lẽo trong rừng trúc, phát ra tiếng địch hạ lệnh không cho người ta thân cận, trong trẻo nhưng lạnh lùng, tịch mịch, tránh né người ngoài ngàn dặm.

Cho nên, mưa của ba mùa xuân, hạ, thu có thể gây lên khúc huyền cầm ném tán dù muốn thân cận, nhưng cố tình mưa mùa đông lại tạo cảm giác chớ đến gần.

Cái lạnh tuyệt vọng như băng ngấm đến tận xương kia, không ai có thể chịu nổi.

Kỷ Thuận Mỹ nghe được tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, theo bản năng nhích lại gần vòng tay Kiều Y Khả.

Mọi kí ức không vui đều có liên quan đến ngày mưa.

Kỷ Thuận Mỹ không thích những ngày mưa cô độc.

Kiều Y Khả vuốt ve mái tóc dài của Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, em có đồng ý không?”

“Cảnh Tiêu Niên sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu. Y Khả, nếu chị bị tổn thương vì em thì bảo em làm sao chịu nổi đây?” Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng trả lời.

Kiều Y Khả nâng Kỷ Thuận Mỹ dậy, nhìn nàng, ánh mắt kiên định mà thông dong: “Thuận Mỹ, trừ em ra, không ai có thể làm tôi tổn thương được.”

“Nhưng mà, Y Khả, em còn có ba, có anh em, rồi Cảnh Tiêu Niên rồi chẳng khác nào từ bỏ cả bọn họ, em, em thật sự không biết nên làm gì bây giờ.” Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy mình giống một ốc sên con vô dụng, chiếc vỏ trên người con ốc sên khác có thể che chắn gió mưa, mà khi ở trên người nàng lại nặng như đá tảng, nàng đẩy không ra, trốn không thoát.

“Thuận Mỹ, em cảm thấy sự hy sinh của mình vĩ đại lắm sao? Đừng trách tôi, tôi chỉ có thể nói rất nực cười, bọn họ có tay có chân, có gia đình của chính mình, em luôn nghĩ cho họ, nhưng căn bản họ không hề nghĩ cho em, nỗi uỷ khuất cùng sự hy sinh của em là vô nghĩa, căn bản không đáng! Thuận Mỹ, chúng ta đi đi, đi thật xa, đi tới một nơi có hoa thơm chim hót, có núi có sông. Chúng ta ngày ngày ở bên nhau, lúc sáng sớm cùng nhau tản bộ trong rừng, đến khi hoàng hôn lại cùng nhau ngắm mặt trời lặn về phía tây. Ngày ngày chúng ta đều ở bên nhau, có thể trò chuyện hoặc thậm chí không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi, uống một chén trà nhạt, như vậy không tốt sao? Em không hy vọng được sống một cuộc sống như thế à?”

Kỷ Thuận Mỹ nhớ tới người cha lạnh lùng, Cảnh Tiêu Niên khinh thường, tất cả những điều đó đã sớm khiến nàng nản lòng thoái chí, mà những ngày tháng thần tiên quyền rũ như tranh vẽ mà Kiều Y Khả miêu tả khiến nàng đột nhiên cảm thấy, kỳ thật hạnh phúc cách nàng rất gần, chỉ cách gang tấc.

Người nàng lo lắng nhất là Thuận Duyệt nay cũng đã có sự quyết định của chính mình, những người khác nếu không có nàng sẽ không có chỗ dựa, có lẽ nói không chừng sẽ tốt cho họ hơn.

Như thể bị thôi miên, ánh mắt Kỷ Thuận Mỹ mơ màng, ngập tràn khát vọng cùng chờ mong, như băng vỡ nhẹ giọng nói: “Y Khả, em đi theo chị.”

Kiều Y Khả mừng rỡ như điên, kéo Thuận Mỹ: “Chúng ta đi!”

Chỉ cần Thuận Mỹ đồng ý đi cùng cô, thì chuyện có khó khăn đến đâu, cô cũng đều có dũng khí để đối mặt.

Tiếng “đi” này vừa thốt ra lời, tảng đá lớn trong lòng Kỷ Thuận Mỹ như rơi ra, thân thể tràn ngập lực lượng nhẹ nhàng cùng dũng khí không còn gì sợ hãi.

Con người nói sao thì cũng nên vì bản thân mà sống một lần, không phải sao?

Hai người nắm tay nhau vội chạy đi, mới vừa tới cửa lại khựng lại.

Dưới cơn mưa có một người đang đứng, cả người tràn ngập oán độc.

Nhìn thấy các nàng, ánh mắt hắn đột nhiên bùng nổ ngọn lửa đỏ sẫm, như thể muốn thiêu đốt hết thảy.

Hắn nhấc chân, chậm rãi đi vào phòng, tay vươn ra sau, đóng cửa lại. Mái tóc cùng áo ướt đầm, những giọt nước mưa tí tách nhỏ xuống. Nhưng nhìn qua hắn cũng không chột vật chút nào, vẫn cường hãn bá đạo như thế.

Trừ Cảnh Tiêu Niên ra, còn ai có thể có khí chất như thế.

Cảnh Tiêu Niên đi vào phòng, ngăn cách tiếng mưa rơi ồn ào lại bên ngoài. Trong phòng đột nhiên yên tĩnh hẳn. Sự im lặng đè nén người ta.

Cảnh Tiêu Niên liếc nhìn bàn tay Kiều Y Khả và Kỷ Thuận Mỹ nắm chặt một chỗ, lạnh lùng mở miệng trước: “Thuận Mỹ, không phải cô không biết, tôi không thích những người không liên quan đi đến nhà chúng ta.”

Kỷ Thuận Mỹ không nói gì. Về tình về lý, ở phía đối diện là chồng nàng, mà bàn tay nàng đang nắm lại là bàn tay của tình nhân nàng.

Kiều Y Khả biết mình không thể mở miệng trước, nếu mở miệng trước sẽ mất tiên cơ. Cô không muốn nghe Cảnh Tiêu Niên mỉa mai nói: “Cô, chẳng qua chỉ là một người ngoài.”

Cô nhẹ nhàng dùng sức nắm tay Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ biết mình cần phải nói gì. Nếu đã quyết định rồi thì cần có dũng khí để gánh vác kết quả này. Nàng không thể trốn tránh, nàng cần làm chủ cho chính mình. Cho tới bây giờ cũng chỉ có một lần duy nhất này thôi.

“Cảnh Tiêu Niên, em biết anh không thích người không liên quan tới nơi này, cho nên chị ấy sẽ đi, mà em cũng sẽ đi cùng. Rất sớm thôi em cũng sẽ trở thành người không liên quan tới anh, chúng ta, chúng ta ly dị đi.” Kỷ Thuận Mỹ bình tĩnh nhìn Cảnh Tiêu Niên nói.

Kỷ Thuận Mỹ biết cuộc hôn nhân này không để lại cho nàng chút ký ức tốt đẹp nào, nhưng mà dù sao cũng đồng sàng cộng chỗ suốt năm năm trời, nhưng lúc nàng đề nghị ly dị, thế mà lại không có chút lưu luyến không nỡ nào. Nàng thương sót cho mình, cũng thương sót cho cuộc hôn nhân này.

Bọn họ đã sai lâu lắm rồi, thế nhưng lại sai lầm suốt năm năm.

Cảnh Tiêu Niên không thèm nhìn Kiều Y Khả, trực tiếp đi đến trước mặt Kỷ Thuận Mỹ, lấy tay nâng cằm nàng lên: “Thuận Mỹ, cô đang nói mơ đấy à? Cô ly dị tôi? Ha ha, thật sự rất buồn cười. Cô, là người vợ mà Cảnh Tiêu Niên này chính thức cưới về theo đúng luật pháp, thứ gì của tôi, cho dù hỏng rồi vứt đi cũng sẽ không để cho người khác lấy, cho nên tốt nhất cô từ bỏ ý đồ này đi.”

Trái tim Kỷ Thuận Mỹ đau nhói, đây là chồng nàng, cho dù nàng nói muốn đi, hắt lại ngay cả giữ cũng không giữ, ngược lại nói nàng thành một món đồ phế thải có dân nhân họ Cảnh.

Không buông tay được chính là lòng tự tôn của Cảnh Tiêu Niên, còn tình cảm thì chẳng liên quan nửa phần.

Kỷ Thuận Mỹ thật sự cảm thấy mệt mỏi, ngay cả cãi nhau cũng không có cảm xúc, không có sức.

Nàng mệt mỏi nhìn Cảnh Tiêu Niên, nói: “Tiêu Niên, bên ngoài có nhiều cô gái thích anh như thế, anh cứ chọn một người mình thích, chọn một người dịu dàng biết quan tâm, cưới về làm vợ đi. Anh vẫn thường nói em vô vị, anh không thích em chút nào mà, tội gì vì thể diện mà dùng hôn nhân trói buộc em, cũng trói buộc chính mình. Chúng ta, đều giải thoát đi, không tốt sao?”

“Giải thoát?” Cảnh Tiêu Niên nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ lạnh như băng.

“Kỷ Thuận Mỹ, hiện giờ là cô yêu đương vụng trộm, là cô không tuân thủ nữ tắc, là cô không biết xấu hổ, vậy mà cô còn muốn giải thoát? Ha ha, cô có can đảm đòi giải thoát, cô có tư cách nêu điều kiện với tôi sao?”

Kiều Y Khả nghe hần nói khó nghe thế, sợ Kỷ Thuận Mỹ không chịu nổi liền đột nhiên lạnh lùng nói: “Cảnh Tiêu Niên, nói đến yêu đương vụng trộm, anh là cao thủ mà, anh lại còn có tư cách đi nói người khác sao?”

“Cô con mẹ nó câm miệng cho tôi!” Cảnh Tiêu Niên gào lên với Kiều Y Khả: “Họ Kiều kia, món nợ của chúng ta ngày khác tính, cô nợ tôi, tôi nhất định sẽ bắt cô trả lại toàn bộ. Thế nào, lần trước cô cầu xin tôi thả Thuận Mỹ ra, vậy điều kiện của tôi thì sao? Xem ra cô đáp ứng rồi hả?”

Kỷ Thuận Mỹ kinh ngạc nhìn Kiều Y Khả: “Y Khả, chị đã đồng ý với anh ta điều kiện gì? Chị trăm ngàn lần đừng làm chuyện điên rồ, không thể nói lý với anh ta được đâu!”

Kiều Y Khả quay đầu, dịu dàng cười với Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, đừng lo lắng tôi sẽ làm chuyện gì điên rồ,

hạng người này á, không đáng.”

Cảnh Tiêu Niên nhìn Kiều Y Khả và Kỷ Thuận Mỹ tâm ý tương thông, máu nóng liền cuộn cuộn dâng trào, phần nộ vô cùng, nhào tới kéo Kỷ Thuận Mỹ qua hét: “Cô con mẹ nó vào phòng chờ cho tôi!”

Nói xong lại đẩy Thuận Mỹ ra, tóm chặt Kiều Y Khả: “Cô cút đi! Nếu không đáp ứng điều kiện của tôi thì cả đời này cô cũng đừng mơ gặp lại Kỷ Thuận Mỹ!”

Kỷ Thuận Mỹ lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, mắt thấy Cảnh Tiêu Niên đẩy Kiều Y Khả ra bên ngoài, dù sao cô cũng là nữ nhân, sao có thể là đối thủ của Cảnh Tiêu Niên được, chỉ mới vài bước liền té ngã.

Kỷ Thuận Mỹ sợ tới mức tim đập vội đến sắp ngừng, nàng nhào tới chắn trước mặt Kiều Y Khả: “Cảnh Tiêu Niên, anh không phải đàn ông, lại có thể ra tay với phụ nữ như thế!”

“Tôi không ra tay với cô ta, ngay cả một đầu ngón tay tôi cũng không muốn chạm vào. Cô mau bảo cô ta cút đi, nếu không cút tôi sẽ khiến cô ta phải chết!” Cảnh Tiêu Niên giận dữ hét gào, tựa hồ đã hoàn toàn mất lý trí.

Hắn luôn luôn không phải người có thể ẩn nhẫn, mặc dù hắn có đầu óc, nhưng với thân phận và địa vị của hắn, với số tiền hắn có, căn bản hắn không cần phải che giấu cảm xúc của mình vì bất kỳ ai. Mấy ngày qua, đối với Thuận Mỹ, hắn cảm thấy mình đã đến cực hạn, nên nhịn lâu lắm rồi, nhưng nếu Thuận Mỹ không cảm kích hắn, không biết tự kiểm điểm, ngược lại không thèm quay đầu muốn rời khỏi hắn. Cảnh Tiêu Niên tức đến phát điên, muốn giết người.

Kiều Y Khả đứng lên, nhìn Cảnh Tiêu Niên, ánh mắt kiên định sắc bén: “Cảnh Tiêu Niên, tôi không đi, trừ khi Thuận Mỹ đi cùng tôi.”

“Cô không đi?” Cảnh Tiêu Niên hừ một tiếng, lạnh lùng cười: “Được, Cảnh Tiêu Niên này chưa bao giờ đánh phụ nữ, cô không đi phải không? Không đi tôi sẽ báo cảnh sát, tự tiện đột nhập vào nhà dân chắc cảnh sát sẽ tới nhỉ?”

Nói xong liền cầm điện thoại, bắt đầu bấm số.

Lòng Kỷ Thuận Mỹ rất rõ, với tính tình của Cảnh Tiêu Niên, tối nay chắc chắn sẽ không để nàng đi, nếu hắn thật sự báo cảnh sát, hoặc lại làm ra hành vi quá khích gì thì người bất lợi nhất vẫn là Kiều Y Khả.

Nàng thương Kiều Y Khả, nàng không thể để cô bị nguy hại gì. Cuộc đời sau này nàng đều muốn ở bên người kia, không có Kiều Y Khả thì không có Kỷ Thuận Mỹ.

“Y Khả, chị hãy nghe em nói, tối nay chị cứ về trước đi, em sẽ nói chuyện rõ ràng với Cảnh Tiêu Niên, tin tưởng em, đừng dây dưa ở đây nữa, cứ thế cũng không phải biện pháp.”

“Thuận Mỹ, không được, em cũng nói mà, hấn không phải người biết phân biệt phải trái, làm sao tôi dám để em lại chỗ này, hấn đã phát điên rồi.” Kiều Y Khả lắc đầu, kiên quyết không đồng ý.

Bên kia, Cảnh Tiêu Niên đã kết nối được điện thoại.

“Là Cảnh sát trưởng Phương phải không? Là tôi, Cảnh Tiêu Niên đây....Phải, nhà tôi xảy ra chút việc, có mộ đàn bà điên tự tiện xông vào nhà dân, phiền anh phái hai người đến....”

Cảnh Tiêu Niên nói được làm được. Hấn có năng lực cùng thực lực, hấn không nói giỡn.

Kỷ Thuận Mỹ hoảng sợ, đẩy Kiều Y Khả ra ngoài: “Y Khả, chị đi đi, tin em, ngày mai, mai nhất định em sẽ đi tìm chị, cho dù trời có sập em cũng sẽ đi tìm chị!”

Kiều Y Khả vội vàng ngăn Kỷ Thuận Mỹ lại, nói: “Thuận Mỹ, tôi không thể đi được, tôi có linh cảm không lành, nếu tôi đi, tôi sẽ mất em, sẽ không bao giờ có em được nữa!”

“Là do chị lo lắng thái quá thôi. Y Khả, chị ở đây sẽ càng khiến em lo lắng thêm, đừng khiến em phải lo nữa, tuy Cảnh Tiêu Niên khốn kiếp, nhưng thực sự sẽ không đánh nữ nhân, anh ta sẽ không làm gì em đâu. Ngày mai, ngày mai nhất định em sẽ đi tìm chị!”

Kiều Y Khả bất đắc dĩ nhìn Kỷ Thuận Mỹ nóng ruột, và Cảnh Tiêu Niên đang cười lạnh, liền thở dài nói: “Được rồi, Thuận Mỹ, tôi chỉ cho em thời gian một đêm thôi, ngày mai, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa. Em phải đáp ứng tôi, nhất định phải tới tìm tôi, nhất định theo tôi đi, được không?”

“Y Khả, em đồng ý với chị.” Kỷ Thuận Mỹ nhìn thẳng vào mắt Kiều Y Khả, nhấn mạnh từng tiếng một.

Kiều Y Khả lưu luyến xoay người rời đi.

Hết chương 48

48. Chương 49

Kỷ Thuận Mỹ mở cửa ra, lẳng lặng đứng đó, nhìn Kiều Y Khả đi xa dần. Vẫn dõi theo đến khi bóng dáng kia chỉ còn như sợi chỉ mỏng mơ hồ biến mất nơi cuối đường nàng mới thở dài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trái tim đau đớn không chịu nổi như bị xé rách. Xoay người trở lại phòng khách, nhìn Cảnh Tiêu Niên ngồi trên sofa, nói: “Tiêu Niên, chúng ta nói chuyện đi.”

Kết hôn năm năm, làm vợ chồng một thời gian, thế nhưng bọn họ chưa bao giờ ngồi một chỗ nói chuyện tử tế với nhau.

Hắn đối với nàng, mà nàng đối với hắn là hai người hoàn toàn xa lạ đồng sàng cộng ẩm. Thậm chí, thân thể còn quen thuộc hơn tâm linh một chút.

Kỷ Thuận Mỹ nghĩ, ít nhất trước khi đi bọn họ nên trò chuyện nghiêm túc một lần. Với hắn, nàng sớm đã không còn hận, càng chưa nói tới oán, mà nếu nói đến thì hắn phá hủy cuộc hôn nhân của bọn họ, còn nàng cũng vẫn luôn là kẻ đồng lõa không tích cực.

Kỷ Thuận Mỹ không muốn để tình hình tới mức không thể cứu vãn được, vì có thể rời đi mà tạo thành một mối hận không giải nổi.

Nàng muốn giải quyết sạch sẽ gọn gàng, không gánh nặng mà bắt đầu cuộc sống mới.

Cảnh Tiêu Niên nhìn ánh mắt Kỷ Thuận Mỹ dõi theo Kiều Y Khả đi xa, hai hàm răng nghiến chặt, như sắp nát bấy. Mắt thấy lúc Kỷ Thuận Mỹ xoay người lại thu lại vẻ mặt nhu tình như nước, thay bằng bộ dáng xa cách lạnh như băng, trong cơn giận dữ lại càng hận, hoàn toàn mất lý trí. Cũng hoàn toàn không nghe được Kỷ Thuận Mỹ nói gì.

“Chát!” Bàn tay đánh thẳng lên mặt Kỷ Thuận Mỹ, đầu ngón tay nhìn mà ghê người, rõ ràng đến tuyệt vọng.

Kỷ Thuận Mỹ không thể tin nhìn Cảnh Tiêu Niên.

Cảnh Tiêu Niên cũng không tin nổi nhìn tay mình.

Dù hắn không tốt đến đâu, hắn cũng chưa từng đánh nàng.

Kỷ Thuận Mỹ hít sâu một hơi, chậm rãi lau tía máu chảy ra bên khoá miệng.

Cái gọi là mối hận cũ, là vận mệnh. Hắn vốn sẽ không nghe nàng nói. Vậy thì thôi đi.

“Thế cũng tốt, Cảnh Tiêu Niên, chúng ta thanh toán xong.” Kỷ Thuận Mỹ khẽ cười khổ, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Cảnh Tiêu Niên nói, như thể cái tát vừa rồi kia cũng không phải rơi lên mặt nàng.

“Sáng mai tôi sẽ đi, anh hãy tìm thời gian tới văn phòng luật sư mà ký tên.” Nói rồi liền quay đi vào phòng dành cho khách, không đi ra nữa.

Bàn tay Cảnh Tiêu Niên cứng ngắc giữa lưng chừng, thật lâu thật lâu, hắn suy sụp ngã ngồi xuống sô pha.

Lần đầu tiên có cảm giác bất lực.

Kiều Y Khả chết lặng đi ra khỏi nhà họ Cảnh, đi thật lâu thật lâu mới dần dần có tri giác.

Không biết trời đã tạnh mưa từ khi nào.

Bắt một chiếc taxi về nhà. Giảo Nhi đã đi làm, tiểu Ngũ cũng không biết chạy đi đâu chơi rồi.

Trong nhà trống rỗng, như vậy cũng tốt, cô không muốn nói dù một câu,

Nằm lên giường, mở to mắt, trước mắt cô đều là Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ nói: “Em đi theo chị!”

Thuận Mỹ nói: “Y Khả, ngày mai nhất định em sẽ đi tìm chị!”

Thuận Mỹ, Thuận Mỹ, ngày mai, ngày mai cho dù em không tới tìm tôi, tôi cũng phải đi cướp em về.

Cô không biết Thuận Mỹ sẽ nói gì với Cảnh Tiêu Niên. Với tính tình của hắn, hơn phân nửa sẽ không chịu yên mà ngồi xuống nói chuyện với Thuận Mỹ. Hắn chỉ biết nổi trận lôi đình, rít gào như hổ, giống kẻ điên. Nhưng mà Thuận Mỹ hắn có một số điều muốn nói, là muốn nói với Cảnh Tiêu Niên. Dù sao kết hôn năm năm, làm vợ chồng một thời gian, chẳng tiếc gì một lời từ biệt.

Kiều Y Khả biết, tuy Kỷ Thuận Mỹ đã sớm nản lòng thoái chí với ngôi nhà kia, nhưng sự thiện lương đa sầu đa cảm trong sâu thẳm xương cốt sẽ không cho phép nàng đột nhiên rời đi không nói một lời.

Nàng sẽ không bỏ trốn cùng Kiêu Y Khả. Nhất định nàng muốn hoàn toàn triệt để rời khỏi Cảnh Tiêu Niên. Nhưng Cảnh Tiêu Niên sẽ đồng ý sao? Kiêu Y Khả không nắm chắc chút nào.

Nhớ tới vụ xung đột vừa rồi ở Cảnh gia, Kiêu Y Khả hiểu, hắn là tên thiếu gia lớn lên trong cảnh chúng tình phũng nguyệt nhà cao cửa rộng, đối với những thứ hắn sở hữu đều có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, sẽ không dễ dàng buông tha như thế. Huống chi đó là vợ của hắn, đó là lòng hư vinh quấy phá, hắn cũng không có khả năng nhượng bộ lúc này.

Lòng Kiêu Y Khả mâu thuẫn rối rắm, không biết ngày mai chờ đợi cô sẽ là gì. Cho dù là gì đi nữa, nhất định phải quan tâm đến cảm nhận của Thuận Mỹ. Trong lòng Thuận Mỹ không có gánh nặng thì nàng mới có thể chân chính nhẹ nhàng đứng lên. Như thế các nàng cũng mới có thể hạnh phúc.

Miên man suy nghĩ, Kiều Y Khả dần dần ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại thì trời đã tối, từ phòng khách truyền đến hương thơm của đồ ăn. Khoác quần áo đi ra, liền nhìn thấy tiểu Ngũ đang nấu cơm.

Tiểu Ngũ cầm chảo xào nấu, nghe thấy thanh âm liền ngoái đầu nhìn, cười quyến rũ: “Tiểu Khả, đang định gọi cậu đây, mau rửa tay rồi ăn cơm.”

Kiều Y Khả nhớ đến lúc sáng mình làm nàng tổn thương, lòng ảm ảm cảm thấy có lỗi. Nếu người cô chọn là tiểu Ngũ, như thế cuộc sống của hai người có thể sẽ thế này, bình đạm, tình cảm, hàm súc, cô sẽ không có được một tình cảm mãnh liệt, nhưng sẽ có một cuộc sống an bình.

Yên bình, đôi khi chính là một thứ hạnh phúc khiếm khuyết.

Cho dù khiếm khuyết đi nữa thì cũng tốt hơn giấy dựa trong đau khổ, không được hạnh phúc.

Nhưng mà cho dù để cô chọn lựa một lần nữa, cô vẫn sẽ chọn Thuận Mỹ. Chỉ cần có thể ở bên Thuận Mỹ, dù đau khổ mấy cô cũng vui vẻ chịu đựng.

Giảo Nhi đã đi ra ngoài cùng Quán Đầu, bữa cơm tối chỉ có Kiều Y Khả và tiểu Ngũ.

Kiều Y Khả chỉ ăn nửa chén cơm liền buông đũa nói ăn no. Tiểu Ngũ không đáp lại, nhưng thật ra khẩu vị tốt, ăn một chén cơm đầy.

Kiều Y Khả không để ý tiểu Ngũ, cầm áo khoác lên, vừa đi ra cửa vừa nói: “Mình đi ra ngoài một chút, chiều ngủ hơi nhiều rồi.”

“Ở nhà đi, mình sẽ không quán quýt lấy cậu nữa, trời lạnh như thế, cậu muốn đi đâu?” Tiểu Ngũ rất cục bụng đũa, bình tĩnh nói.

“Không phải vì cậu.” Kiều Y Khả nói, đẩy cửa ra.

“Vì cô gái kia, lại càng không đáng!” Từ phía sau, thanh âm phẫn uất của tiểu Ngũ truyền đến.

Kiều Y Khả khẽ run, không để ý, vẫn đi.

Bên ngoài quả nhiên rất lạnh, gọi một chiếc taxi, đi đến quán bar quen thuộc.

Giữa đêm đông rét lạnh này, uống một ly rượu ấm, lại mơ mơ màng màng ngủ một giấc, như thế có lẽ ngày mai sẽ đến rất nhanh phải không?

Ngày mai, ngày mai, ngày mai sẽ là một khởi đầu mới, không phải sao?

Kiều Y Khả không ngờ ở đằng sau có hai người đàn ông đi theo cô ra khỏi con ngõ nhỏ, cũng gọi taxi giống cô, đi theo cô tới quán bar đó.

Đêm này, cô hoàn toàn không hay biết gì, cô chỉ biết một khi tỉnh rượu sẽ có Thuận Mỹ chờ mình.

Cô thậm chí ngay cả có dự cảm điềm xấu ở sau lưng cũng sẽ cười mình nghĩ nhiều quá.

Có lẽ vì sắp sửa có được mà phá lệ cảm thấy không chân thật chẳng?

Đem mọi cảm xúc rối rắm, mâu thuẫn, lo lắng, sợ hãi, đem tất cả những thứ rác rưởi ấy mai táng đêm nay đi!

Chỉ cần trời sáng, tất cả đều sẽ chấm dứt.

Tâm tình Kiều Y Khả đột nhiên có chút vui sướng.

Cảm giác lo được lo mất, trong lúc bất tri bất giác cứ uống hết ly này đến ly khác.

Tửu lượng của Kiều Y Khả vốn rất tốt, nhưng thứ như rượu lại sợ nhất chính là gặp chuyện buồn khổ.

Rượu mà gặp sầu, hiển nhiên sẽ bành trướng, lên men, gạt người ta mê mẩn lâng lâng như thể thần tiên, kỳ thực, thực ra lại là thanh kiếm sắc đâm xuyên tim.

Cho dù tửu lượng Kiều Y Khả có tốt đến đâu, dù sao lòng cũng đang đầy tâm sự, nên khó tránh được say mềm.

Lúc rời khỏi quán bar liền cảm thấy chóng mặt. Chóng mặt hoa mắt đến mức va phải người khác.

Nói câu “xin lỗi”, Kiều Y Khả lắc lắc đầu, mượn cơn gió lạnh, tỉnh táo hơn nhiều. Muốn lách người đi, nhưng người trước mặt lại chặn đường cô. Cô đột nhiên cảnh giác, căn bản không phải chẳng may va phải. Nhìn kỹ lại thì thấy hai gã đàn ông đứng trước mặt cô.

“Cô là Kiều Y Khả?” Trong đó có một người hỏi.

Kiều Y Khả không định trả lời, quay đầu muốn né.

Hai gã kia liếc mắt ra hiệu với nhau, đột nhiên túm Kiều Y Khả kéo qua một bên. Nương theo ánh đèn đường, một gã nhìn kỹ khuôn mặt Kiều Y Khả, nói: “Là cô ta, xinh đẹp giống trong ảnh.”

Đầu óc Kiều Y Khả hoàn toàn thanh tỉnh, biết bản thân rơi vào nguy hiểm. Hai người kia chính xác đến vì cô. Kỳ thật Kiều Y Khả không sợ kẻ xấu. Lúc học múa cô cũng thuận tiện học chút Không Thủ Đạo phòng thân, những kẻ bình thường cô cũng có thể đối phó một trận, nhưng cố tình đêm nay cô uống nhiều lắm, tuy đầu óc tỉnh táo nhưng tay chân không có chút sức lực nào.

Giấy dựa kêu cứu, hai gã kia kinh hoảng, bịt miệng cô kéo đến chỗ âm u.

Mọi biện pháp đều đã dùng hết, nhưng trốn không thoát.

Đêm đông lạnh lẽo, mọi người đều đã sớm về nhà. Chỗ vắng vẻ, căn bản không có ai đến.

Kiều Y Khả tuyệt vọng.

Đêm ấy, như thể tận thế, kiếp này Kiều Y Khả không bao giờ nguyện nhớ lại.

Đêm ấy, thật sự là một cái kết thúc, nhưng chờ đến ngày mai lại hoàn toàn xa rời cuộc sống ước nguyện ban đầu, rồi bỏ mọi hạnh phúc có được.

Kỷ Thuận Mỹ cũng ngủ một giấc buổi chiều, sau đó giữa đêm tối dài đằng đẵng, nàng ngồi chờ đến bình minh. Có một khắc, lồng ngực đột nhiên đau đớn vô cùng.

Không hiểu sao, nàng nhớ Kiều Y Khả. Không biết Kiều Y Khả trải qua đêm nay thế nào.

Từ khi quen biết Kiều Y Khả, nàng chỉ dựa vào cô, chưa bao giờ chân chính dũng cảm một lần.

“Y Khả, chờ em, lần này em sẽ không để chị thất vọng.” Kỷ Thuận Mỹ nhớ kỹ những lời này, trong lòng nghĩ, có lẽ nhầm thật lâu Y Khả sẽ nghe được.

Trời vừa sáng, nàng liền đi tìm Kiều Y Khả, sau đó các nàng sẽ không bao giờ xa nhau nữa.

Rốt cục, sương mù tan hết, ngày đông lạnh lẽo, ánh nắng yếu ớt bàng bạc rơi xuống, trả lại ngày mới đáng vẻ xám trắng thê lương.

Kỷ Thuận Mỹ mặc áo khoác, dứt khoát kiên quyết mở cửa phòng, đi ra phía ngoài.

Ngoài ý muốn, Cảnh Tiêu Niên vẫn ngồi trên sô pha, ánh mắt dày đặc tơ máu.

Nàng khẽ giặt mình, sau đó không nói gì, tiếp tục đi về phía cổng.

Cần nói gì thì cũng đều đã nói hết tới qua rồi. Hôm nay, bọn họ chính là hai người xa lạ không còn gì để nói.

Cảnh Tiêu Niên đột nhiên đứng dậy, bắt lấy nàng, đau khổ nói: “Thuận Mỹ, đừng đi.”

Chưa bao giờ hấn lại yếu đuối đau thương như thế.

Kỷ Thuận Mỹ ngạc nhiên ngậy người, đây là Cảnh Tiêu Niên mà nàng quen thuộc sao? Là Cảnh Tiêu Niên luôn bá đạo ngang ngược luôn không coi ai ra gì sao?

Trong lòng Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên trào dâng cảm giác phức tạp không rõ.

“Thuận Mỹ, anh đã suy nghĩ suốt một đêm rồi, anh nghĩ, anh nghĩ anh thích em, anh vẫn luôn thích em, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy em, bắt đầu từ khoảnh khắc em len lén nhìn anh dưới hàng mi cong ấy, anh đã thích em rồi, nếu không thì em nghĩ vì sao anh lại muốn kết hôn với em? Nhưng mà, em chưa bao giờ khiến anh vui, cho dù anh đối xử tốt với em, em cũng vẫn luôn lạnh như băng kính nhi viễn chi. Thuận Mỹ, đôi khi anh không có cách nào với em cả, anh không biết phải đối xử với em thế nào, anh không biết nên thích một người ra sao, nhưng mà, Thuận Mỹ, anh không muốn rời xa em, nếu em đi rồi, cái nhà này nên làm gì bây giờ? Còn anh nên làm gì đây? Thuận Mỹ, đừng bỏ anh mà đi.”

Hết chương 49

49. Chương 50

Chỉ qua một đêm, Cảnh Tiêu Niên như đột nhiên già đi rất nhiều, ngay cả giọng nói cũng run rẩy mỗi một chưa bao giờ thấy.

Nước mắt dâng lên bờ mi, Kỷ Thuận Mỹ nói: “Cảnh Tiêu Niên, anh nói anh thích tôi sao? Anh thích tôi, thế nên ngay đêm tân hôn liền bỏ lại người vợ mới động phòng để đi tìm cô gái khác? Anh thích tôi, nên ở trung tâm thương mại dẫn theo tình nhân của anh, mắt không chớp một cái ngênh ngang rời đi? Anh thích tôi, cho nên để người tình của anh tới tận cửa làm nhục tôi, nhìn tôi cười chê sao? Cách anh thích tôi, chính là chưa bao giờ biết thương tôi, tôn trọng tôi, quan tâm tôi sao? Cảnh Tiêu Niên, nếu anh thật sự từng thích tôi, vậy tôi chỉ có thể nói, cách yêu của Cảnh đại thiếu gia anh thật sự quá đặc biệt, Kỷ Thuận Mỹ tôi vô phúc nhận nổi.”

Lời thổ lộ của Cảnh Tiêu Niên lúc này rơi vào tai Kỷ Thuận Mỹ nghe hoang đường nực cười biết bao, rất

cục nhẹn không được, nói ra hết những lời suốt năm năm chưa từng nói cũng không muốn nói.

“Thuận Mỹ, anh thừa nhận anh sai rồi, sau này anh sẽ thương em, tôn trọng em, quan tâm em, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không? Nhất định anh sẽ đối xử thật tốt với em, không có cô gái nào khác nữa. Thuận Mỹ, em hãy tin anh!”

Kỷ Thuận Mỹ bi thương nhìn hắn: “Tiêu Niên, quá muộn rồi. Năm năm trước, tuy nghe theo lời cha mình mà gả cho anh, nhưng em vẫn toàn tâm toàn ý muốn chung sống yên vui với anh. Chẳng qua, anh chưa từng cho em một cơ hội, anh cũng không cho chính mình cơ hội. Em vẫn không yêu anh là vì anh quá yêu bản thân mình, anh chưa từng chân chính coi em là một người vợ để yêu thương. Tiêu Niên, nếu anh thật sự từng yêu em, vậy thì xin anh hãy buông tha em đi. Em, không trở về được nữa.”

Nói xong, Kỷ Thuận Mỹ không chờ nước mắt rơi xuống liền dứt khoát kiên quyết mà đi, cũng không quay đầu lại.

Cảnh Tiêu Niên ngậy người đứng đó thật lâu, mỗi câu mỗi chữ Kỷ Thuận Mỹ nói ra đều hung hăng đập thật mạnh vào trái tim hắn. Lần đầu tiên trong đời hắn biết thế nào gọi là đau. Đau đến kịch liệt bùng tỉnh, gọi tên Thuận Mỹ, đuổi theo.

Trong lòng Kỷ Thuận Mỹ cũng không khác hơn gì. Tuy nàng không yêu Cảnh Tiêu Niên, không lưu luyến cuộc hôn nhân này, không thích thú gì tất cả những thứ trước kia có liên quan đến cuộc hôn nhân này, nhưng dù sao đó cũng là nơi nàng đã ở năm năm, tuy đi dứt khoát, nhưng cách xa rồi lại không tìm được, dưới đáy lòng rốt cuộc vẫn trào dâng cảm xúc phiền muộn khi biệt ly.

Cũng may có Y Khả chờ nàng ở phía trước, chỉ cần nghĩ đến Y Khả, lòng liền dịu xuống, đầy quyến luyến, cẩn thận lắng nghe, có tiếng nụ hoa lặng lẽ nở rộ trong tim.

Các nàng sẽ hạnh phúc, nàng tin tưởng thế.

Xuống xe rồi, chạy một đường, chạy mãi đến tận trước cửa nhà Y Khả.

Thở hổn hển gõ cửa, lại phát hiện cửa không khoá.

Nhớ tới lần đó, Y Khả cũng không khoá cửa như thế, nàng lặng lẽ vào, lại bị ai đó đón được. Sau đó triển miên một phen.

Nhịn không được mỉm cười, Kỷ Thuận Mỹ đẩy cửa vào.

Lại sững sờ ở cửa.

Cũng không thấy Kiều Y Khả vui sướng vạn phần như trong tưởng tượng. Căn phòng chỉ tràn ngập một

loại cảm giác lạnh lùng vắng lặng bi thương.

Trong nhà có người.

Giảo Nhi và tiểu Ngũ đều ngồi trên sô pha, đôi mắt cả hai sưng đỏ, hiển nhiên đều đã khóc.

Trái tim Kỷ Thuận Mỹ lập tức như bị siết chặt, kinh ngạc nhìn hai người, mà ngay cả hỏi cũng không dám hỏi một câu.

Hai người ngẩng đầu, thấy là Kỷ Thuận Mỹ, ánh mắt tiểu Ngũ liền loé lên căm hận. Giảo Nhi mở miệng nói trước: “Chị Thuận Mỹ, em đang muốn đi tìm chị thì chị lại tới đây. Y Khả đi rồi, để lại một lá thư cho chị.” Nói xong liền đưa qua một phong thư.

Đầu Kỷ Thuận Mỹ ơ ơ, cố nén bất an, nhận lấy bức thư. Mở ra xem, là chữ của Y Khả.

Chỉ nói mấy câu: “Lần đầu tiên gặp em, liền tồn tại mong muốn có được em. Rất cực chiếm được lại, lại muốn chiến thắng người chồng của em, đoạt vào tay vị trí đệ nhất. Giờ đã đoạt được vị trí duy nhất rồi, đột nhiên lại sợ hãi dẫn em theo cùng. Chung quy tôi rong ruổi một mình quen rồi.”

Không có mở đầu, không có chữ ký. Chỉ có vài câu, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Kỷ Thuận Mỹ khép lại bức thư, run giọng hỏi Giảo Nhi: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Sáng lúc tụi em dậy, Y Khả liền đi, nói là tới nơi khác.” Giảo Nhi kể ngắn gọn cho Kỷ Thuận Mỹ, có vẻ cũng không muốn nói nhiều.

Ngược lại tiểu Ngũ cứ nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt như sắp sửa phun ra lửa.

Kỷ Thuận Mỹ đối diện với ánh mắt căm hận của tiểu Ngũ: “Cô hận tôi như thế, có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì được không? Rốt cuộc Y Khả làm sao vậy?”

Nàng không tin, nàng không tin tình cảm giữa các nàng ở trong cảm nhận của Kiều Y Khả lại chỉ có mấy chữ vân đạm phong khinh thế.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, đã xảy ra chuyện mà Kiều Y Khả vĩnh viễn cũng không muốn để nàng biết. Chuyện đó, nhất định rất nghiêm trọng, nếu không tiểu Ngũ sẽ không hận nàng như vậy.

Tiểu Ngũ “vụt” một cái đứng lên, vừa muốn nói gì đó, Giảo Nhi ở bên cạnh đã kéo góc áo nàng, kìm nén kêu: “Tiểu Ngũ!”

Lồng ngực tiểu Ngũ phập phồng không ngừng, nhưng cuối cùng ôm hận ngồi trở lại sô pha. Xem ra nàng cũng không muốn nói nhiều thêm một chữ.

Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên muốn hồng mắt.

“Các người làm sao vậy, vì cái gì đều không nói? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Y Khả làm sao thế? Van xin các người, van xin các người nói cho tôi biết, van các người nói cho tôi biết! Hôm qua chúng ta đã nói rõ kia mà, hôm nay tôi đến tìm chị ấy, chị ấy và tôi sẽ vĩnh viễn bên nhau, không thể nào chị ấy bỏ rơi tôi được, tôi đã chẳng còn gì nữa, tôi chỉ còn chị ấy thôi. Van xin các người, nói cho tôi biết sự thực đi, tôi van các người...” Nước mắt tuôn trào, Kỷ Thuận Mỹ bật khóc, thân mình ngã về phía sau, mắt thấy sắp té ngã trên sàn, lại đột nhiên có người từ phía sau đỡ lấy. Là Cảnh Tiêu Niên vẫn luôn đuổi theo sau.

“Thuận Mỹ, nếu cô ta đi rồi, vậy em vẫn cứ theo anh về đi?”

Cảnh Tiêu Niên đi theo tới cửa, nghe đại khái câu được câu chẳng, không khỏi lại có một tia ảo tưởng. Có lẽ trước kia Kỷ Thuận Mỹ quá cô đơn mà thôi, nếu quả thật Kiều Y Khả đi rồi, có lẽ còn có cơ hội để bọn họ trở lại cuộc sống trước kia. Nếu có thể, nhất định hắn sẽ đối xử với nàng thật tốt, không bao giờ tổn thương lòng nàng nữa.

Kỷ Thuận Mỹ xoay lại nhìn thấy Cảnh Tiêu Niên, lắc đầu nói: “Cảnh Tiêu Niên, anh đi đi, cho dù Y Khả đi rồi thì tôi với anh cũng không thể nữa.”

“Cô nói, hắn là Cảnh Tiêu Niên?” Đột nhiên tiểu Ngũ lại nói.

Giảo Nhi cũng chậm chạp đứng lên, ánh mắt không thể tin được nhìn hắn.

Kỷ Thuận Mỹ vô lực gạt đầu: “Anh ta là Cảnh Tiêu Niên, là chồng của tôi.”

Cảnh Tiêu Niên không biết hai cô gái trong phòng vì sao lại dùng ánh mắt phức tạp cùng căm hận để nhìn hắn như thế, hắn không nói gì, đứng đằng sau Kỷ Thuận Mỹ.

Tiểu Ngũ bỗng nhiên bật dậy, vọt vào bếp, lúc trở ra trong tay cầm một con dao thật dài, nhắm thẳng đến Cảnh Tiêu Niên.

“Họ Cảnh kia, tao giết mày!”

Kỷ Thuận Mỹ bị dọa, theo bản năng đẩy Cảnh Tiêu Niên ra, Cảnh Tiêu Niên tránh thoát được con dao của tiểu Ngũ, Giảo Nhi cũng xông lên, ôm chặt eo tiểu Ngũ, khóc lớn: “Tiểu Ngũ, cô điên rồi, cô muốn làm gì thế?!”

“Tôi muốn báo thù cho tiểu Khả, tôi muốn giết tên con hoang chó đẻ này!” Tiểu Ngũ đã phát điên, giãy

dựa muốn thoát khỏi sự cản trở của Giảo Nhi.

Kỷ Thuận Mỹ bình tĩnh kỳ lạ, đứng trước mặt tiểu Ngũ: “Vừa rồi cô nói gì, muốn báo thù cho Y Khả, báo thù gì? Y Khả làm sao?”

Lời nói thốt ra như thể không liên quan tới mình, giống lời kịch nhằm chán được học thuộc, không chút dao động cảm tình.

“Kỷ Thuận Mỹ, cô cũng là đồ chó đẻ! Cô không có khả năng yêu tiểu Khả thì đừng có trêu chọc cậu ấy, lại càng đừng làm hại cậu ấy. Chính chồng cô, tên khốn kiếp ấy, hấn phái người, phái người...” Nói đến đây, tiểu Ngũ khóc không thành tiếng, dao cũng ném đi, ngồi bệt xuống đất khóc oà.

Kỷ Thuận Mỹ không rơi một giọt nước mắt, ngồi xổm xuống, nhìn tiểu Ngũ: “Phái người làm gì? Y Khả làm sao?”

Tiểu Ngũ khóc đến khản giọng: “Tối qua, đã khuya rồi mà tiểu Khả còn chưa về, tôi phải đi tìm cậu ấy. Tìm rất lâu rất lâu, rốt cục ở một chỗ bên ngoài quán bar, từ xa xa thấy một người giống cậu ấy, nhưng bên cạnh còn có hai người đàn ông, khi đó tôi cũng rất sợ, sợ xảy ra chuyện gì, thế nên tôi lặng lẽ đến gần họ, nghe được một gã nói ‘Chọc tới Cảnh tiên sinh chính là sẽ có kết cục như vậy’, sau đó tôi thấy tiểu Khả, quần áo đều bị xé nát, trời lạnh như thế, cậu ấy ngơ ngác ngồi dưới đất, cũng không khóc, không làm loạn, như thể một cái tượng đất. Tôi biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, tôi gạt lá cây xông rới, tôi muốn giết hai tên khốn kia, nhưng bọn họ thấy có người đến liền vội vàng bỏ chạy...” Nói tới đây, tiểu Ngũ đã khóc đến nói không được nữa.

Giảo Nhi vẫn ở bên cạnh lặng lẽ khóc, nói: “Tối qua lúc Y Khả về, không nói một câu, đóng cửa lại một mình, không cho ai vào phòng, chúng tôi sợ chị ấy gặp chuyện không may nên trông chừng suốt đêm. Đến hừng đông chị ấy đi vào phòng tắm, dáng vẻ rất bình tĩnh, chúng tôi liền thả lỏng cảnh giác, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, đến lúc tỉnh lại thì chị ấy đã đi rồi, để lại hai bức thư, một cho chị, còn một ở đây.”

Nói xong liền đưa cho Kỷ Thuận Mỹ một phong thư khác.

Mở ra, trong đó viết: “Tôi đi rồi, có lẽ sẽ không trở về nữa, đừng nói cho Thuận Mỹ mọi chuyện. Tôi sẽ sống tốt, đừng nhớ, đừng tìm.”

Kỷ Thuận Mỹ xem xong, nhẹ buông tay, lá thư phấp phới rơi xuống nền đất.

“Kỷ Thuận Mỹ, nếu cô thực lòng yêu tiểu Khả, cô hãy giết hấn, giết chết chồng cô đi!” Tiểu Ngũ thê lương gào thét.

Kỷ Thuận Mỹ chậm rãi đi đến trước mặt Cảnh Tiêu Niên: “Là anh làm sao?”

Cảnh Tiêu Niên lộ vẻ xấu hổ: “Kiều Y Khả quá kiêu ngạo trước mặt anh, cho nên anh giận quá, tìm người

doạ cô ta một trận, nhưng Thuận Mỹ, em hãy tin anh, anh chỉ gọi người tới dọa cô ta mà thôi, không hề bảo bọn họ làm gì khác, có lẽ, có thể bọn họ thấy Kiều Y Khả quá xinh đẹp...”

“Chát”, Kỷ Thuận Mỹ dồn toàn bộ sức lực của bản thân, hung hăng tát Cảnh Tiêu Niên một cái.

Miệng phun máu tươi tung toé, sắc đỏ sẫm, nhìn mà ghê người.

Trong sắc màu dày đặc, mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt Kiều Y Khả, cùng bóng dáng dần dần đi xa...

“Y khả...” Kỷ Thuận Mỹ vươn tay muốn bắt lấy Kiều Y Khả, lại với vào khoảng không.

Trong nỗi đau đớn, thân mình mềm nhũn ngã xuống.....

Hết chương 50

50. Chương 51

[Mười năm sau]

Ở mỗi một thành phố, nhà ga đều là nơi phồn hoa nhất. Nó huyền ảo, chật chội, ồn ào, tang thương, trong sự huyền ảo lại pha trộn với xa la, trong sự chen chúc ẩn dấu ngăn cách, bên trong sự ồn ào cất giấu trăm mặc, bên trong tang thương lại nghĩ tới ngày mai.

Cảnh tượng những hành khách vội vàng, những kẻ lang thang không nhà, những người khách tha hương nay về chốn cũ, ngàn khuôn mặt, muôn vằn tâm sự, bọn họ tựa thủy triều ào tới nhà ga, lại rút đi cũng giống vậy. Đến lúc triều lên triều xuống mỗi một không chịu nổi, bọn họ nguyện ý tìm một quán nước nhỏ, hoặc uống chút canh nóng, ăn vài món đơn giản gì đó, hoặc chỉ nghỉ chân một chút, ngồi đó, uống một ly nước ấm.

Nước ấm đương nhiên miễn phí, mỗi người khách vào tiệm, bà chủ đều ấm áp cười chào đón, đưa qua một ly nước ấm. Cũng không vì khách mà tỏ thái độ gì, không vì có người quần áo sang trọng mà nịnh nọt, cũng như quần áo nghèo hèn mà tiếp đón chậm trễ.

Vì thế quán nước nhỏ này cũng có chút tên tuổi với những người khách hay lui tới. Những hành khách thường phải ngồi xe lửa đi tới đi lui, mỗi lần đều nguyện ý trước khi rời đi, sau khi trở về sẽ đến quán nhỏ ấy ngồi. Bọn họ cũng sẽ giới thiệu với bạn bè, nếu bạn đi qua nhà ga ấy, nhất định phải ghé thăm quán nước nhỏ nhỏ tên “Về”, nơi đó có nước ấm ngọt ngào hơn những nơi khác, có món canh ngon hơn bất kỳ đâu, bà chủ quán cũng xinh đẹp hơn mọi chỗ.

Chờ mong người quay về, nhớ thương người quay về, người tôi chờ mong, khi nào trở lại?

Kỷ Thuận Mỹ lắng nghe tiếng còi xe lửa, đã nghe suốt mười năm.

Mười năm trước, nàng rời khỏi Cảnh Tiêu Niên, một đồng tiền cũng không lấy, thậm chí, chỉ mang theo vài bộ đồ đơn giản để thay mà thôi.

Không phải Cảnh Tiêu Niên không tốt, hắn từng ba bốn lượt đưa tiền cho Kỷ Thuận Mỹ, đều bị Kỷ Thuận Mỹ từ chối. Lúc bọn họ sống cùng nhau, nàng cũng chưa từng lấy tiền của hắn. Nàng không muốn đi rồi cũng phải dùng tiền của hắn, là ký sinh trùng của hắn.

Trở về nhà mẹ ruột không được. Vừa biết tin, ông Kỷ tức giận đến mức bệnh nặng, anh trai và em trai mất một toà núi để tựa vào, như thể trở mặt thành thù với nàng. Chỉ có Thuận Duyệt vui vẻ chúc phúc nàng, nhưng nàng lại không thể chỉ dựa vào cuộc sống của một đứa trẻ.

Vì thế, cố nén đau đớn, đi cầm ngọc bội tổ truyền mà mẹ nàng để lại. Nàng tin tưởng mẹ mình sẽ không trách. Nàng thà lại một lần nhận ơn của mẹ chứ cũng không muốn đi cầu xin cha hay anh.

Ngọc bội chất lượng rất tốt, cầm được một khoản kha khá. Vì thế, nàng bắt đầu cuộc tìm kiếm của mình.

Sau khi lật tung cả thành phố, rốt cục xác nhận, Kiều Y Khả đã đi rồi.

Sau đó, làm bạn với tiếng còi tàu, nàng đi qua hết thành phố này tới thành phố khác, những nơi có thể tìm kiếm, tìm khắp mấy lần, nhưng vẫn không tìm thấy người nàng muốn tìm. Mãi đến về sau, nàng đơn giản ở ngay nhà ga này mở một quán nước nhỏ tên “Về”, chuyên môn nấu canh ngon, những hành khách uống đều thấy cả cõi lòng ấm áp.

Trên khuôn mặt luôn giữ nụ cười thản nhiên, không nói nhiều, đàn ông thì khỏi phải nói. Cho dù ngẫu nhiên hành khách nữ nào đang có tâm sự phiền lòng, uống chén canh của nàng xong, nhìn nụ cười dịu dàng điểm tỉnh trên mặt nàng, cũng sẽ không kim lòng được mà mỉm cười đáp lại, tạm thời bỏ xuống u sầu của mình.

Cho dù ngẫu nhiên có người đàn ông thô lỗ nào buông lời đùa giỡn với nữ nhân, ở một nơi ngư long hỗn tạp như nhà ga, nhìn thấy bà chủ quán lịch sự tao nhã cao quý đặc biệt như Kỷ Thuận Mỹ, cũng rất tự nhiên thu liễm tính tình, giả vờ giả vịt tỏ vẻ thân sĩ một phen.

Tuy nàng chưa buôn bán bao giờ, lần đầu tiên xuất đầu lộ diện, nhưng trời sinh nàng có khí chất tường hoà, có thể khiến người an tĩnh lại. Cho nên quán nước cũng cứ thế khai trương.

Quán nước không lớn, bày sáu cái bàn, Kỷ Thuận Mỹ mệt mỏi rồi cũng sẽ dọn dẹp sạch sẽ, cho đến khi hài lòng. Lúc đầu, chỉ có mình nàng tay chân luống cuống, hoàn toàn không biết phải làm sao, một người lo liệu dù cố cũng không được, gấp đến độ sắp rơi nước mắt, sau đó A Hoè tới, nhìn tấm ảnh chụp treo trong

quán, nhìn một lát liền hỏi nàng: “Chủ quán, cô có cần người không? Phụ việc trong bếp hay chạy bàn tôi đều làm được.”

Lúc ấy Kỷ Thuận Mỹ đánh giá A Hoè, nhìn qua không giống người xấu, lại toát lên cảm giác cầu thả.

Nhưng nàng rất hy vọng trong quán có một người đàn ông, ít nhất có thể phụ mang vác bàn ghế.

Đang lúc do dự, A Hoè nhìn tấm ảnh chụp treo trên tường, cố ý lơ đãng nói: “Bà chủ cứ yên tâm, tôi không thích phụ nữ, tôi có bạn trai rồi.”

Kỷ Thuận Mỹ mỉm cười, bình thường trở lại.

Giữ lại A Hoè, lâu ngày, quả thật khiến Kỷ Thuận Mỹ kinh ngạc vui mừng, tuy A Hoè này nhìn qua nhếch nhác, nhưng thật ra chính trực lương thiện, hơn nữa rất thông minh lanh lợi, làm đồ ăn cũng rất ngon. Một thời gian sau, công việc trong bếp đã lo liệu xong, Kỷ Thuận Mỹ lại mượn một cô gái tên tiểu Diễm bưng trà đưa nước, bản thân cũng có thể nhẹ nhàng chút.

Sau đó, có hôm Kỷ Thuận Mỹ hỏi A Hoè: “Với bản lĩnh của cậu, thừa sức tới làm việc ở một nhà hàng lớn, vì sao lại chịu thiệt ở cái quán nhỏ này của tôi, cũng không kiếm được nhiều tiền gì.”

A Hoè nhún nhún vai, mỉm cười, ánh mắt hướng lên bức ảnh treo trên tường, nói: “Ngày đó vừa bước vào cửa, nhìn thấy tấm ảnh ấy, tôi lập tức biết trong lòng cô rất đau khổ.”

Kỷ Thuận Mỹ nương theo tầm mắt A Hoè, nhìn tấm ảnh chụp trên tường.

Mười năm, Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy mình già đi rất nhiều, cần cỗi bao nhiêu, một đao cắt đứt quan hệ với những ngày tháng cũ, bao khốn khổ một ngọc, ưu thương cùng chờ đợi, dưới sự mài dũa của tháng năm, nơi nếp nhăn trên khoé mắt ngập tràn tang thương kèm bất đắc dĩ.

Mười năm qua đi, tấm ảnh trên tường đã hơi ố vàng, Kiều Y Khả tươi cười trong bức ảnh vẫn trẻ trung rạng ngời, tinh thần phơi phới như trước. Thời gian dừng lại ở hình ảnh mười năm trước, khoảnh khắc lúc cô mới gặp Kỷ Thuận Mỹ, xinh đẹp động lòng người.

Suốt mười năm, mỗi một vị khách từ nam ra bắc, mỗi khi vào trong quán, Kỷ Thuận Mỹ luôn chỉ vào tấm ảnh trên tường, nhẹ giọng hỏi thăm một câu: “Xin hỏi, ngài đã gặp qua cô gái trong tấm ảnh này chưa? Cô ấy tên Kiều Y Khả, tôi vẫn luôn tìm kiếm cô ấy.”

Kỷ Thuận Mỹ cũng không hề kể với ai chuyện của nàng và Kiều Y Khả, nếu có người gặng hỏi, nàng sẽ hời hợt đáp một câu: “Cô ấy là người tôi thích”, rồi không nói thêm nữa.

Ngược lại, người kia vì tò mò mà bị đáp lại như người xa lạ cũng sẽ hiểu mà khoan dung “ồ” một tiếng,

không hỏi tiếp nữa.

Một câu nói ở trước mặt người khác chỉ giản đơn bình thản là “thích”, sau lưng người ta, lúc không ai nhìn thấy, lại là nỗi đau sâu vô cùng, sớm đã bị nỗi nhớ nhung tra tấn đến không cách nào chống đỡ.

Cũng may, mười năm trước, một câu “sẽ sống tốt” của Kiều Y Khả khiến Kỷ Thuận Mỹ thoáng an tâm.

Kỷ Thuận Mỹ biết, Kiều Y Khả nói được thì sẽ làm được. Dù có khó khăn thế nào thì cô cũng sẽ vẫn còn sống. Chỉ cần cô còn sống, sẽ luôn có một ngày nào đó tìm được. Đây cũng là lý do duy nhất để Kỷ Thuận Mỹ kiên trì sống sót.

Đêm từng đêm, sau khi đóng cửa, a Hoè và tiểu Diễm đều đã đi rồi, Kỷ Thuận Mỹ sẽ tắm rửa sạch sẽ, trở về căn buồng ngủ được ngăn ra bên cạnh quán nhỏ, lẳng lặng nằm xuống.

Trong đêm tối, dòng thời gian quay ngược trở về lúc ban đầu, những tháng ngày ngọt ngào các nàng ở bên nhau, không có tổn thương, không có tra tấn, không có chia ly, không có tất cả mọi đau khổ, các nàng chỉ chăm chú yêu nhau, gần trong gang tấc, có được nhau.

Vì thế, đêm tối ngưng đọng đột nhiên linh động hẳn lên, trong không khí có hơi thở của Kiều Y Khả mà Kỷ Thuận Mỹ quen thuộc. Nàng được hơi thở ấy gắt gao ôm vào ngực, có cảm giác đau đớn đến hít thở không thông, cảm giác đau đớn này rất sống động, nhưng cũng lại sung sướng vui vẻ đến thế. Nàng lập tức đánh rơi lớp mặt nạ kiên cường ban ngày, giờ khắc này, nàng vẫn là Kỷ Thuận Mỹ yếu đuối cần Kiều Y Khả, nàng uỷ khuất muốn khóc. Nàng đem mọi nỗi tủi hờn, mọi nhớ nhung đều nói hết cho Kiều Y Khả nghe. Nói xong rồi, nàng lại nhớ lại từ đầu tới cuối một lần, từ lần đầu tiên nhìn thấy Kiều Y Khả, từng khoảnh khắc, mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác, mỗi câu mỗi chữ, chi tiết gì cũng không bỏ qua.

Nàng luôn ngủ thiếp đi trong dòng ký ức mơ hồ mà rõ ràng, vừa ấm áp lại đông đầy phiền muộn ấy.

Nhiều năm qua, nàng vẫn sống qua từng ngày như thế.

Mỗi sáng sớm, Kỷ Thuận Mỹ tỉnh dậy trong nỗi nhớ thương, ánh nắng chói chang không chút thương tiếc xuyên qua bức màn, chiếu vô giường oai chiếu sáng căn phòng, Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên bị sự thật phóng đại rõ ràng trước mắt đâm sâu vào tim, đau đến muốn cắn nát trái tim nàng, đầu đau muốn nứt ra, máu dồn lên choáng váng.

Y Khả, Y Khả vẫn đang phiêu bạt ở phương xa không có nơi quay về, những năm gần đây, chị trải qua thế nào?

Kỷ Thuận Mỹ không dám nghĩ, lại không thể không nghĩ về. Suy nghĩ tượng trưng cho tuyệt vọng. Chờ đợi dang dăng trong nỗi tuyệt vọng ấy.

Trong lúc chờ đợi, vết thương vẫn cứ tiếp tục chảy máu, không thể khép lại.

Hết chương 51

51. Chương 52

Cách xa nhau mấy ngàn dặm, ở một thành phố khác, một đô thành phồn hoa.

Đêm về, đứng trên cao nhìn thành phố, bạn sẽ nhận ra, ấn tượng tốt đẹp lúc ban đầu sẽ dần dần mờ hồ như sương mù, thăng cho đến khi thành phố trong trí nhớ hoàn toàn thay đổi.

Đây là một thành phố rất nổi tiếng ở phương bắc. Thành phố có rất nhiều toà cao ốc, ngã tư đường sạch sẽ, mọi người bận rộn đi về, nho nhã lễ độ, cười bên lên thân thiện. Nhưng mà ánh sáng ban ngày ấy sẽ hoàn toàn chìm ngấm trong bóng đêm hoang tàn, lúc tấm màn đen từng chút hé ra màn đêm, những ánh đèn neon sa đoạ liền chột loé, những kẻ đeo bộ mặt giả dối ban ngày liền vứt bỏ ngàn chiếc mặt nạ, dưới ánh đèn đối trá ngập tràn màu sắc, càn rỡ cười, hoặc là càn rỡ khóc.

Bọn họ có tiền, đây là một thành phố giàu có và đông đúc. Nhưng bọn họ cô đơn buồn chán, đây lại là một thành phố hư không. Cho nên bọn họ có thể phóng túng, bọn họ nghĩ cho mình một lý do để phóng túng bản thân.

Tiếng cười dâm my, những lời đưa tình ngả ngớn, cố làm ra vẻ những lời yêu thương, tỏ ra mờ ám mà đạo mạo, mọi người bịt tai trộm chuông làm một cái tôi khác.

Coi như mơ một giấc mộng hoang đường, sáng mai tỉnh lại, thất càn vạt, mặc tây trang, xách cặp tài liệu, bọn họ vẫn là những quý ông có thể diện, có chức quyền trước mặt người khác.

Một người phải đóng hai vai, nếu diễn tốt thì có thể diễn cả đời, diễn không được, nói không chừng không biết khi nào thì thác loạn, không thể phân biệt khi nào tỉnh, khi nào nằm mộng.

Kiều Y Khả đứng ở ban công, mắt lạnh nhìn thành phố này, không một chút lưu luyến.

Lúc thuê phòng, cô thích chọn tầng cao nhất, hơn nữa là tầng cao nhất mà có ban công. Cô thích cứ đêm xuống, sau khi biến mất phía sau ánh đèn, sẽ một mình im lặng đứng trong gió, ngẩng đầu có thể thấy được đầy sao, cúi đầu là nhân gian.

Rất nhiều lúc, cô không tự hỏi, chỉ trầm mặc một thời gian dài, hoặc chỉ là tham luyện cảm giác gió thổi rất buốt trên gò má, cảm giác này thực bí ẩn thực thuần túy, cảm giác này khiến cô tỉnh táo cực kỳ. Cảm giác này, có thể khiến cô giữa đêm tối sâu thẳm, có thể thoát được ký ức, thoát được nỗi nhớ thương dâng trào.

Cô cũng không thích thành phố này, nhưng dù thế, cô đã ở đây năm năm rồi.

Suốt năm năm, bộ mặt thật của đêm tối, cô đã nhìn thấu không sót chút gì.

Cô mặc chiếc áo cánh ve mỏng manh lên sân khấu, biểu diễn vũ điệu bốc lửa, cô nhìn những kẻ tuý sinh mộng tử dưới khán đài, trong tâm lại trong sáng bình thản.

Vì sống tạm, cô phải kiếm tiền của bọn họ.

Năm năm qua, cô đã nghe quá nhiều lời thì thầm tình tứ trong đêm tối, những lời hứa mục ruỗng được thốt ra. Có những tên nam nhân ấn tượng trước kỹ thuật nhảy, trước dung mạo của cô, họ dùng đủ thủ đoạn, thậm chí muốn có được cô. Bọn họ vì cô vùng tiền như rác, bọn họ vì cô khóc gào rơi nước mắt.

Cô chỉ chán ghét cười.

Cô có thể kiếm tiền của bọn họ, nhưng cô tuyệt đối không cho phép họ chạm vào người mình.

Năm năm này, ngoài đàn ông ra, cũng có những cô gái chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra bọn họ là đồng loại. Vì thế các nàng cũng theo đuổi cô, lao vào yêu cô, cứng chiều cô, bọn họ cũng muốn có được cô. Cô là báu vật trong lòng nam nhân, cũng là thiên sứ trong lòng nữ nhân.

Cô cũng chỉ lễ phép kính nhi viễn chí.

Có thể cô cô đơn, nhưng bọn họ không phải là liều thuốc để chữa.

Năm năm trước đó, cô một đường thẳng hướng bắc mà đi, đi qua rất nhiều nơi, như một cánh chim không có chân, cô không thể dừng lại, thành kiến của thế tục và miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, cô kiêu ngạo không cúi đầu trước thế tục hay khuất phục trước miệng lưỡi người đời, khiến cô chỉ có thể thống khổ tiếp tục bước tới.

Mãi đến tận cùng phía bắc, đến một thành phố ngập trong vàng son, mọi người vội vã kiếm tiền, lại vội vàng tiêu tiền, không ai nhàn rỗi đi nhìn trộm cô, bàn tán về cô.

Cô rốt cục đặt chân xuống, một lần dừng chân là năm năm trời.

Bấm tay nhắm tính, rời khỏi thành phố nơi phương xa ấy đã là mười năm.

Mười năm qua đi, cô đã sớm không có tình yêu, cũng không có dục vọng.

Mọi yêu thương cùng dục vọng của cô đều đã sớm trao cho một người con gái tên Kỷ Thuận Mỹ từ mười năm trước.

Cô từng nghĩ, lần đầu tiên cô nhìn thấy nàng chính là dự vọng. Giờ cô mới hiểu được, thật ra, đó là yêu.

Hoàn toàn hoàn toàn yêu.

“Mẹ, đã thu dọn hành lý xong hết rồi, mẹ mau vào trong đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Giọng nói trong trẻo truyền vào tai Kiều Y Khả, cô mỉm cười, cô biết kế tiếp sẽ có một cánh tay nhỏ bé mềm mại kéo góc áo cô, kéo cô vào trong phòng.

Quả nhiên, cánh tay nhỏ bé vừa nhắc tới kia đã thò ra, tóm lấy góc áo Kiều Y Khả, không khỏi vừa giải thích vừa kéo Kiều Y Khả vào trong. Kiều Y Khả đi theo cánh tay nhỏ bé kia vào phòng, đóng cửa ban công, sau đó đáp lại bằng một nụ cười: “Tiểu Thuận, con ngày càng dài dòng đó.”

Cậu bé tên tiểu Thuận tuy chỉ có chín tuổi, nhưng vóc dáng cao gầy, làn da trắng nõn, chân tay thon dài, đôi mắt to sáng ngời rất có thần, đôi hàng mi cong vút vút loé, chớp chớp mắt nhìn Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả nhìn cậu bé xinh đẹp giống mình ngày bé đứng dưới ánh đèn kia, lòng trào dâng một cảm giác thoả mãn phức tạp.

Năm đó, lúc cô tuyệt vọng nhất thì biết có đứa bé này.

Cô hận nó, từ lúc bắt đầu biết có nó, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là giết nó.

Cô tới bệnh viện, bác sĩ nói cô không thể sinh non, vì cô vẫn sốt cao. Cô tới phòng khám tư nhân xin thuốc, bác sĩ thấy bộ dáng yếu ớt gió thổi qua là gục của cô, sợ gây tai nạn chết người, nên cũng không kê đơn cho cô. Vì thế cô tra tấn đứa bé, cũng tra tấn bản thân mình. Cô không ăn uống, cô tự đánh vào bụng mình, ngày ngày cô nhảy lên nhảy xuống vô số lần, cô thậm chí muốn giết đứa bé ấy.

Nhưng đứa bé ấy vẫn ương ngạnh sống sót, thẳng đến tháng thứ tư, sự cứng đầu của nó khiến cô muốn hổng mắt. Cô lại tới bệnh viện một lần nữa, cô nghĩ nếu lần này bác sĩ không đồng ý với yêu cầu của cô, cô sẽ chết ở bệnh viện. Khi đó cô chỉ chú tâm vào việc nhỏ, vì muốn giết đứa bé, cô thậm chí muốn giết chết chính mình.

Nhưng mà, trên đường đi tới bệnh viện, đứa bé động.

Cô cảm giác có một cánh tay nhỏ bé, run run đập vào bụng cô, cầu xin cô, “Giữ lại con đi, con cũng là một sinh mệnh.”

Cô đột nhiên nhớ tới bản thân mình lúc bé, lôi kéo tay viện trưởng cô nhi viện, nói: “Dì à, giữ lại con đi, con sẽ ngoan ngoãn lớn lên.”

Cô hoảng, hoảng hốt trở về nhà, thất thanh khóc rống.

Lập đi lập lại, cô cứ thế, tránh né suốt mười tháng.

Mỗi lần cô muốn giết đứa bé, nó lại động đậy, động đậy khiến cô đau khổ không chịu nổi. Sau mỗi lần mềm lòng, cô lại hận bản thân, lại bắt đầu nảy sinh ý niệm muốn giết chết nó trong đầu,

Lập đi lập lại, suốt mười tháng trời.

Đứa bé ra đời.

Một đứa bé xinh đẹp biết nghe lời, chỉ im lặng cười, im lặng ngủ, rất ít khi khóc, cũng không quấy rầy cô.

Cô vẫn giãy dụa trong mâu thuẫn, cô muốn ném nó đi, nhưng mỗi lần cô muốn ném, nó đều mở đôi mắt xinh đẹp, hơi nheo nheo cười với cô.

Cô lại thăm thiết khóc ôm con về, ngã nhào lên giường.

Cô vì con, rơi rất nhiều nước mắt, về sau, những giọt nước mắt này gắn kết cô và đứa bé lại một chỗ, rồi cuộc không chia cách được.

Rất cục, năm đứa trẻ một tuổi, từ trên người con, cô nhìn thấy được chính mình.

Cô cũng không trông nom con cẩn thận, ngay cả cho con bú cũng không chút để ý, lúc có lúc không.

Nhưng đứa bé giống như lúc còn trong bụng cô, biết cô không thích nó.

Cho nên, ngay từ khi đứa bé còn rất nhỏ đã biết chịu đói, chịu sự lạnh nhạt của cô.

Khi một tuổi, chính nó tự học đi. Té ngã rồi bám lấy tường bò dậy, bò dậy rồi lại té ngã.

Lập đi lập lại, nó không khóc, cũng không đòi cô bế.

Cô ở một bên rơi nước mắt.

Đứa trẻ này giống cô biết bao, cứng cỏi như cỏ dại, nhưng cô, lại vẫn không muốn nhận nó.

Nó là đứa con của cô, không có quan hệ với kẻ đó.

Bắt đầu từ lúc một tuổi, nó mới có tên của chính mình, cô gọi con là “tiểu Thuận”.

Cô cảm thấy cái tên này rất thân thiết, cô càng hy vọng con mình có thể thuận thuận lợi lợi lớn lên.

Đương nhiên, đối với đứa bé này, cô cũng có tư tâm của chính mình.

Tiểu Thuận, tiểu Thuận, cô trắng trợn gọi tên nó, lại sâu trong lòng, len lén nhớ tới một người. Cái người tuy cách xa ngàn dặm, lại khắc sâu trong tim cô.

Vì tiểu Thuận, cô chịu đựng rất nhiều đau khổ.

Đứa bé ngày một lớn lên, mọi nỗi oán giận trong lòng cô cũng dần tiêu tan.

Cô ra ngoài dạy người ta khiêu vũ. Người ta hỏi cô, ba của tiểu Thuận đâu? Cô lạnh như băng đáp lại: “Tiểu Thuận không có ba.”

Cho dù vì sống tạm, cô cũng không nguyện bịa đặt những lời dối trá đại loại như ba của đứa bé đã bệnh chết hay linh tính gì đó.

Trong lòng cô, đứa bé này là của chính cô, quả thực không có ba.

Nhưng người khác sao có thể tin được.

Cô diện mạo xuất sắc, quá khứ bí ẩn, một đứa con xinh đẹp giống thế, khiến các nữ nhân hưng phấn, đám nam nhân mừng thầm.

Rốt cục cô biết được, một người phụ nữ xinh đẹp độc thân mang theo con ở dưới tầng chót của xã hội muốn sống sót thì gian nan cỡ nào.

Đám phụ nữ lăm mồm bàn tán đủ kiểu về cô, không biết bao nhiêu phiên bản, trong đó cô đều là một kẻ hoạ thuỷ yêu diễm không biết kiềm chế.

Đám đàn ông đáng khinh suông dã muốn có được sự chú ý của cô, bắt nạt một người phụ nữ yếu đuối mang theo con nhỏ. Vì thế ngày nào cô cũng phải cầm theo một con dao để phòng thân, cô sẽ không cho phép bản thân lại bị thương một lần nữa.

Không ai chịu nhận cô làm giáo viên dạy vũ đạo, cũng không ai có lòng theo cô học khiêu vũ.

Cô đi đến đâu, cũng sẽ gặp những lời đồn đại như thể những thứ tù đọng trong vũng nước lợ.

Nhưng cô chưa từng hối hận.

Bắt đầu từ khi tiểu Thuận được một tuổi, cô đã không còn hận nó.

Cô thương con, đó là con trai của cô.

Lưu lạc tha hương, rốt cục năm năm trước, họ đến nơi này.

Cô vào quán bar đêm nhảy múa, biểu tình đậm nhạt, bước nhảy sắc bén. Rất nhanh, cô thành vũ hậu của những quán bar trong thành phố này. Cô nhảy xong sẽ cầm tiền rời đi bằng cửa sau, vũ hậu thần bí, không ai có thể có được.

Cô và ông chủ đã bàn bạc trước, tiền nhận mỗi ngày, cô chỉ bán nghệ, không bán thân.

Cô cũng không cảm thấy mình cao thượng gì, nếu thật sự cao thượng thì ngay cả bước vào cũng sẽ không vào nơi này.

Cô có con cần nuôi, cô không có cách nào.

Cô chỉ có thể cam đoan, tiền cô kiếm được là sạch sẽ.

Cô nghĩ, một ngày nào đó, người kia ở phương xa biết được cũng nhất định sẽ thấu hiểu cho cô.

Lúc cô nghĩ thế, lại cảm thấy mình nực cười. Sao cô lại không biết cuộc đời này của hai người sẽ không giao nhau nữa.

Mặc kệ có thể giao nhau hay không, người kia ở phương xa vẫn mãi ở trong lòng cô.

Tiểu Thuận ngày một lớn, giúp cô nấu cơm, giúp cô giặt quần áo, đêm đến lúc cô ra ngoài đi làm, nó sẽ dặn dò một tiếng: “Khi về chú ý an toàn.”

Cô nhìn con lớn lên trong nỗi buồn vui, đứa bé rất thông minh, từ lúc nhỏ đã hiểu ý người khác, biết nhìn sắc mặt cô, biết nên nói gì mới có thể khiến cô vui vẻ.

Đứa trẻ này giống cô biết bao.

“Mẹ ơi, mẹ lại nghĩ gì thế?” Tiểu Thuận nhìn Kiều Y Khả rơi vào trầm tư trong thoáng chốc, nhin không được gọi cô.

Cô giật mình, phục hồi tinh thần, áp tay lên trán con: “Ngủ sớm đi, sáng mai chúng ta còn phải đón xe hoả nữa.”

Thằng bé ngoan ngoãn cười, hôn nhẹ lên hai má cô: “Mẹ, ngủ ngon.”

Nằm xuống, nó lại nhin không được hỏi: “Mẹ, dì Giảo Nhi sẽ thích con chứ?”

“Đương nhiên.” Kiều Y Khả nhìn khuôn mặt ngây thơ non nớt kia, trả lời khẳng định.

Tiểu Thuận thoả mãn ngủ.

Cởi áo khoác, Kiều Y Khả nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Ngày mai rời khỏi thành phố này rồi, cô sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

Chẳng hề lưu luyến không nỡ gì, cô vẫn luôn chán ghét nơi này, cũng không muốn sống mãi ở đây.

Năm năm qua cũng để dành được một chút tiền.

Giảo Nhi nói, trở về đi, có một trường học đang tuyển giáo viên dạy múa, cô rất thích hợp.

Cô đã đồng ý rồi.

Mười năm qua, cô cũng nên trở về.

Cô nhớ người vẫn ở sâu trong lòng kia.

Cô sẽ không gặp lại. Cô chỉ thăm nghĩ ở xa ít đi, ở gần thêm một chút.

Cô già rồi, cũng mệt mỏi.

Cô không còn kiên cường như trước, cô mệt chết được, cô cũng muốn tìm một người để dựa vào. Chỉ cần cách người ấy gần một chút là đã đủ để cô thoả mãn.

Hết chương 52

52. Chương 53

Không biết trời đổ mưa khi nào.

Lừa thừa lác đác, không yên lòng gõ trên mái nhà, rồi lại theo mái hiên tí tách rơi xuống bậc thang. Thanh âm không nhanh không chậm kia tựa như trong một ngày mưa buồn chán, ai đó vừa ngắm cảnh vật vừa lơ đãng ngân nga một điệu hát dân gian.

Kỷ Thuận Mỹ không hiểu sao có chút tâm phiền ý loạn. Dù cho những năm gần đây nàng một mình chống đỡ quán nước kia, mỗi đêm mưa bão cũng không hoảng sợ đến mức không chịu nổi, nhưng rốt cuộc thì nàng vẫn không thích ngày mưa.

Một người đang đi trên đường, nếu không phải đường cùng thì gặp trời mưa sẽ luôn muốn tìm mái nhà nào đó để trú, hay tìm bóng cây để tránh. Nhưng nếu con đường này đã gian nan hiểm trở, không một bóng người, lại không có mái hiên nào có thể trú, không gốc cây nào đáng tin cậy, vậy thì ngoài tiếp tục cố gắng bước đi trong mưa gió ra, còn có thể có cách nào khác đây?

Mưa mùa đông lạnh lẽo, buổi chiều quán nhỏ thừa thớt bóng người, Kỷ Thuận Mỹ dạn dò vài câu với a Hoè và tiểu Diễm, sau đó quay trở vào phòng nằm.

Ngày trời mưa, là ngày nhưng nhớ, nhớ người từng đứng trong mưa ướt đẫm, nhưng đôi mắt sáng ngời nhìn nàng, giờ người ấy ở nơi nào?

Xe hoà từ bắc vào nam, một đường xóc nảy, mất một buổi chiều cuối cùng cũng trở lại thành phố đó.

Hai ngày một đêm, chuyến hành trình dài đằng đẵng, tuy tiểu Thuận chưa từng than mệt, nhưng một đứa trẻ vốn hoạt bát hiếu động lại chưa từng đi đường xa như thế, khó tránh khỏi mệt mỏi.

Sắc mặt Kiều Y Khả lại vẫn đăm đăm, nhìn không ra cảm xúc biến hoá nhiều gì. Nhưng chỉ mình cô biết, sau mười năm, về lại quê nhà, nỗi nhớ trong nội tâm như thể sóng triều cuộn cuộn, phức tạp vô cùng.

Thành phố này cô đã từng có gia đình, lại đánh mất, cô từng có tình yêu, lại cũng mất đi. Cô ra đi, mang theo vết thương chồng chất, nay trở về, trái tim như thép lạnh.

Ra khỏi nhà ga mới phát hiện trời đang đổ mưa.

Vài năm qua ở phương bắc, cô đã sớm thích nghi với mùa đông lạnh lẽo khô ráo đổ mưa tuyết, cảm giác lạnh mà ẩm ướt thấm vào tận xương tuỷ thể này, thực xa xôi, nhưng cũng không xa lạ.

Có một người, cứ mỗi ngày mưa đến sẽ rúc vào lòng cô, miệng lẩm bẩm: “Y Khả, em sợ.” Cô sẽ yêu thương hôn lên mái tóc dài của nàng, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Dòng kí ức của Kiều Y Khả ướt nhoà nước mưa, một trận hoảng hốt, nhớ lại chuyện xưa, lòng không khỏi đau xót.

Những ngày mưa thế này, ai sẽ ôm em vào lòng đây?

Tiểu Thuận hiểu chuyện đặt hành lý xuống, định bung dù ra che, Kiều Y Khả lại phục hồi tinh thần, vỗ vỗ con, nói: “Đừng mở, đi nhanh một chút, chúng ta tìm chỗ nào đó ăn chút gì trước đã, con cũng đói rồi.”

Đồ ăn trên tàu hoả khó ăn biết bao, nhưng tiểu Thuận vẫn chịu đựng nuốt xuống, có điều vẻ mặt khổ sở ấy, cô đã sớm thu hết vào mắt.

Đứa con này chưa bao giờ làm nũng với cô, mà ngược lại, cô càng ngày càng thương con, muốn cưng chiều con.

Đôi mắt trong suốt của tiểu Thuận loé sáng, vui vẻ cười rộ: “Tốt quá, mẹ ơi, con cũng đang đói.”

Kiều Y Khả gật gật đầu, xách hành lý, nắm tay tiểu Thuận, đi ra khỏi nhà ga.

Theo tiểu Thuận, hai người đi về phía những tiệm ăn nhỏ nhỏ được xây song song bên ngoài nhà ga. Tiểu Thuận vừa muốn rẽ vào một quán, lòng Kiều Y Khả đột nhiên khẽ giật, ngăn con lại: “Tiểu Thuận, chúng ta đi tới quán đằng kia đi, mẹ cảm thấy ở đây ăn khá ngon.”

Tiểu Thuận luôn luôn nghe lời, cười hì hì gật gật đầu.

Hai người cười với nhau, đi vào quán nhỏ tên “Về”.

Nhớ nhưng người về, ngóng trông người về, người tôi chờ mong, khi nào mới trở lại?

Tiệm ăn tuy nhỏ, nhưng bày biện cũng rất ấm áp, hơn nữa sắp xếp sạch sẽ gọn gàng. Kiều Y Khả vừa tiến vào trong liền thấy lòng ấm áp, thuận tay đóng cửa lại, cũng ngăn cơn mưa lạnh lùng bạc tình bên ngoài.

Đã qua giờ cơm trưa, trong quán không có người. Kiều Y Khả dẫn theo tiểu Thuận, tìm một cái bàn trống để ngồi. Vừa ngồi xuống, người bán hàng đã bưng hai chén nước nóng tới: “Thời tiết chắc lạnh lắm, lại ẩm ướt nữa, uống miếng nước đi.”

Kiều Y Khả chợt thấy ấm lòng, ngẩng đầu nhìn tiểu Diễm, nói: “Cảm ơn.”

Gọi một chén canh gà, hai món ăn chay, tiểu Thuận dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, thấy có đồ ăn ngon, lập tức tinh thần phấn chấn, vội vàng uống một ngụm canh, khen: “Mẹ ơi, canh ở chỗ này uống ngon giống như canh mẹ nấu!”

Kiều Y Khả thương yêu dặn dò: “Uống chậm một chút, cẩn thận nóng.”

Kỷ Thuận Mỹ nằm trên giường, muốn ngủ một lát, nhưng tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài lại khiến nàng không ngủ được.

Ngày mưa đến, không hiểu sao nàng luôn cảm thấy tĩnh lặng quá. Lòng không an tâm.

Phòng trong và bên ngoài chỉ cách một bức màn che, mọi việc xảy ra bên trong cửa tiệm nàng đều nghe được không sót chút gì.

Trong quán rất yên tĩnh, không có khách. Sau đó, cửa mở, gió lùa vào, có người tới.

Tiếp đó, nàng nghe được một tiếng “cảm ơn”.

Thanh âm không thanh thúy tuyệt vời như năm đó, mà lại mang theo vài phần khách khí nhàn nhạt, nhưng cũng đủ khiến nàng lập tức nhận ra, đó là thứ thanh âm đã khắc sâu vào trong thân thể nàng, trăm chuyển ngàn hồi vang vọng mấy vạn lần, là giọng của Kiều Y Khả.

Như thể bị sét đánh, nàng vội vàng bật dậy, đứng ngây như tượng gỗ ở đầu giường.

Nghiêng tai lắng nghe, cứ ngỡ mình đang trong mơ.

Đầu tiên là một cậu bé nói chuyện, sau đó lại là thanh âm quen thuộc kia: “Uống chậm một chút, cẩn thận nóng.”

Kỷ Thuận Mỹ cứng ngắc đứng tại chỗ, máu toàn thân đều đọng lại.

Giống như trở lại năm đó, Y Khả gọi nàng, một tiếng lại một tiếng “Thuận Mỹ.”

Giọng nói này, cho dù đến chết nàng cũng sẽ không quên.

Kỷ Thuận Mỹ lao ra, vọt vào tiệm. Lao ra quá mạnh khiến những người đang ăn cơm giật mình.

Kiều Y Khả ngẩng đầu, thấy rõ người trước mặt rồi liền ngậy ra như phồng.

Vận mệnh xoay vần, chung quy các nàng không trốn được nhau.

Đây là Y Khả của nàng sao? Nhợt nhạt, cô đơn, quần áo một màu đen, cô độc mà lạnh lùng, lại vẫn cao quý, bất cứ lúc nào, ở bất kỳ nơi đâu đều một mình một cõi không phải người tầm thường.

Kỷ Thuận Mỹ siết chặt góc bàn, như thể dùng hết sức lực toàn thân mới gọi ra được một tiếng: “Y Khả!”

Một tiếng này, nàng đã nén suốt mười năm, nhịn mười năm, đã muộn mười năm.

Lần đầu tiên gặp lại Thuận Mỹ, Kiều Y Khả cố nén sự kinh ngạc bàng hoàng.

Đây là Thuận Mỹ của cô sao? Gầy yếu, tang thương, khó mà nhận ra viên ngọc lung linh rực rỡ năm đó, nhưng lại vẫn động lòng người, cho dù vải thô áo cũ cũng không dấu được nhan sắc thanh lệ tuyệt mỹ.

Cô cứ nghĩ, xa cách mười năm trời, nếu trái tim đã chết thì cô sẽ không quá nhớ nhung nữa.

Nhưng khoảnh khắc này, cô không kiềm chế được, muốn nhào lên ôm lấy người cô yêu.

Thuận Mỹ, tôi nhớ em mười năm, suốt mười năm trời đằng đẳng.

Tiểu Thuận kỳ quái nhìn người phụ nữ lao tới kia, thế nhưng người đó lại nhận ra mẹ của mình. Lại càng kỳ lạ nhìn Kiều Y Khả, sao người ta gọi mẹ mà mẹ cũng không đáp lại một tiếng.

Tiểu Thuận nhịn không được kéo kéo mẹ: “Mẹ ơi, có người gọi mẹ.”

Kiều Y Khả đang đắm chìm trong nỗi vui buồn lẫn lộn, một tiếng “mẹ ơi” của tiểu Thuận lại khiến cô nhanh chóng tỉnh táo.

Không thể gặp, cô không thể gặp Thuận Mỹ.

Năm đó, cô đã không thể đối mặt với Thuận Mỹ, đó là kiếp nạn của cô, đối với Thuận Mỹ cũng đã kích y hết như thế, cho nên, vì yêu nàng, chỉ có thể rời khỏi nàng. Mà nay, cô không thể trở về đảo lộn cuộc sống của Thuận Mỹ. Cô không có nơi ẩn chốn ở, phiêu bạt khắp nơi, còn có một đứa con không rõ lai lịch. Cô là lời đồn đại, là trò cười, trên người vĩnh viễn khắc quá khứ đầy tải nhục. Cô vẫn yêu nàng như trước kia, cho nên, càng không thể liên lụy đến nàng.

Kiều Y Khả vội vàng che dấu cảm xúc, cố nén nỗi đau đớn kịch liệt trong đáy lòng, cúi đầu đáp: “Thái

thái, cô nhận lầm người rồi.”

Kỷ Thuận Mỹ ngạc nhiên nhìn Kiều Y Khả, cảm giác như trời đất quay cuồng, nhin không được lại nắm chặt góc bàn.

“Y Khả, chị nói gì thế! Em là Thuận Mỹ đây!”

Kiều Y Khả cúi đầu không nói, uống từng ngụm từng ngụm canh. Hương vị trong miệng lại đắng chát cực kỳ.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả lặng im như pho tượng, nhin không được ghen ngào, run giọng nói: “Y Khả, em đã không còn là vợ người nào nữa rồi. Từ sau khi chị đi, em lập tức ly hôn với Cảnh Tiêu Niên, em không nhận của anh ta một đồng nào, giờ em cũng tự thân nuôi sống mình. Chị nhìn xem, em không phải một ký sinh trùng nữa. Sao chị có thể giả vờ như không biết em được? Em tìm chị suốt mười năm, đợi chị cả mười năm, nhớ chị mãi mười năm trời. Chị nhìn tấm ảnh trên tường đi, đó là ảnh của chị, chị có biết vì sao em mở quán ăn ở đây không? Chính là vì em muốn tìm chị. Chị có biết vì sao quán này tên là [Về] không? Chính là vì em luôn luôn chờ chị trở về. Y Khả, chị không thể đối xử với em như thế. Em biết chị cũng chịu đựng rất nhiều đau khổ, Y Khả, chị không để ý tới em, là vì vẫn còn trách em sao? Trách em hại chị bị tổn thương, phải không? Phải không?”

Kỷ Thuận Mỹ ôm ngực, rốt cuộc không nói được nữa.

Kiều Y Khả đứng lên, kéo tiểu Thuận: “Ăn no rồi, chúng ta đi thôi.”

“Y Khả!” Phía sau, Kỷ Thuận Mỹ thê lương gọi, đuổi theo.

Tiểu Thuận dừng lại, tò mò nhìn người phụ nữ không biết tên kia.

Kiều Y Khả quay đầu, khề quát: “Tiểu Thuận, đi mau!”

Thế này tiểu Thuận mới chạy đuổi theo, miệng hô: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ chờ con với!”

Lúc này Kỷ Thuận Mỹ mới chú ý tới bé trai kia.

Nó là ai? Vì sao nó lại gọi Kiều Y Khả là “mẹ”? Sao Kiều Y Khả lại đột nhiên có con? Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô đã kết hôn rồi? Không, không thể nào, tuyệt đối không thể!

Kỷ Thuận Mỹ vực dậy tinh thần, mạo hiểm trời mưa đuổi theo. Kiều Y Khả đi rất nhanh, đã cách rất xa. Nàng gọi với lại đứa bé kia, hỏi: “Cậu bé, con mấy tuổi rồi?”

Tiểu Thuận nghe thấy Thuận Mỹ hỏi, vừa chạy vừa đáp lại: “Dì à, con chín tuổi.”

Xa xa, Kiều Y Khả gào lên một tiếng: “Tiểu Thuận!”

Kỷ Thuận Mỹ dừng lại, nàng đã không còn sức để đuổi theo nữa.

Chín tuổi, đứa bé đó nói nó chín tuổi.

Mười năm trước đã xảy ra chuyện gì, lòng nàng rõ như gương sáng.

Nàng cũng không muốn nghĩ xem đêm ấy Kiều Y Khả đã gặp phải chuyện gì. Nhưng cho dù nàng cố không nghĩ, nhưng đêm ấy vẫn thường thường xuất hiện trong những cơn ác mộng của nàng, rõ ràng như thể tự mình chứng kiến.

Năm đó, nếu không phải vì nàng, Cảnh Tiêu Niên sẽ không nổi điên, cũng sẽ không xảy ra chuyện tàn nhẫn như thế.

Là nàng huỷ hoại Kiều Y Khả. Nhất định Kiều Y Khả vẫn trách nàng, cho nên mới không chấp nhận nàng.

Kỷ Thuận Mỹ hiểu rõ tất cả rồi, thân thể lập tức như mất đi tất cả sức lực, chậm rãi tê liệt ngã xuống trong mưa. Bất lực nhìn bóng dáng Kiều Y Khả dần dần đi xa.

Lúc chưa tìm được, nàng đau khổ, nhưng tìm được rồi, lại tuyệt vọng.

Kỷ Thuận Mỹ nằm trong mưa, oà khóc.

Mười năm trời từ ngày rời khỏi Cảnh Tiêu Niên tới nay, đây là lần đầu tiên nàng khóc.

Gào khóc thét lớn, trái tim đau đớn muốn chết.

Hết chương 53

Bách Linh: Nguyên nhân chính edit bộ này, chắc cũng chỉ vì mấy chương ngược ở gần cuối này ~

53. Chương 54

Rất nhiều năm rồi chưa từng nếm trải cảm giác đau đớn bén nhọn đến thế.

Mười năm nay, cho dù nhớ đến đâu cũng đã thành thói quen, như một căn bệnh mãn tính trầm trọng, trì độn, cứng đầu, thời thời khắc khắc tra tấn da thịt đã chết lạng, không đến mức đau muốn chết, lại nhất định là một sự dày vò.

Nhưng giờ phút này, tiếng khóc tuyệt vọng của Thuận Mỹ vang lên đằng sau khiến thân thể đã sớm chết lạng của Kiều Y Khả trong phút chốc trở nên nhạy cảm, nỗi đau đớn cũng theo đó mà đến, trong nháy mắt như sóng trào chiếm cứ từng góc ngách trong thân thể, cuồng nộ rít gào nơi sâu thẳm linh hồn, xé toạc, lục phủ ngũ tạng như bị găm đầy kim châm loé sáng. Trong cơn đau đớn cực độ, thân thể như bể nát thành từng mảnh, dần dần trôi nổi, mắt lạnh nhìn linh hồn mình bị thương.

Đau! Nỗi đau giống như đúc! Mười năm trước, cô như một con thú nhỏ bị thương, chỉ thầm nghĩ muốn tìm một chỗ để liếm máu tươi đang chảy, lúc đó không thể không rời khỏi Thuận Mỹ. Nỗi đau đó là như thế, đau đến khiến cô nghĩ mình sẽ chết nơi đất khách quê người, nghĩ mình sẽ không bao giờ nếm trải nỗi đau như thế nữa.

Nhưng mười năm sau, vận mệnh trêu ngươi, lại gặp nhau, lại đi, lại ôn lại nỗi đau đớn thấu tim đến tận xương tủy ấy. Cô đau đến nỗi muốn hét to, cũng muốn khóc oà như Thuận Mỹ, nhưng cô không thể, cô chỉ có thể kìm nén đau đớn, từng bước một rời xa nàng.

Mỗi một bước đều như đâm lên mũi dao, máu tươi đầu đầu.

Kiều Y Khả đi đến đường lớn, gọi xe taxi, kéo tiểu Thuận ngồi vào trong.

Sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy, tài xế thấy lạ, hỏi: “Xin hỏi, cô muốn đi đâu?”

Vì thế Kiều Y Khả cúi đầu, muốn tìm trong ba lô địa chỉ của Giáo Nhi, nhưng tay cô run rẩy, thử mấy lần cũng không cởi được dây buộc. Tiểu Thuận rất ngoan, thấy thế liền mở túi ra giúp mẹ.

Lại đưa tay vào lật tìm, nhưng bàn tay run rẩy quá, lật tới lật lui vẫn không tìm được mảnh giấy nhỏ kia. Tài xế nhìn ra được sự bất bình thường của vị nữ khách này, rất hiểu ý, không thúc giục cô.

Vất vả mãi mới tìm được mảnh giấy có viết địa chỉ, đưa cho lái xe, Kiều Y Khả mệt mỏi dựa vào băng ghế sau, không muốn nói thêm một câu nào nữa.

“Mẹ, mẹ quen dì lúc nãy phải không?” Tiểu Thuận dù sao cũng là một đứa trẻ, mở to hai mắt nhìn Kiều Y Khả mà hỏi.

Kiều Y Khả nhìn khuôn mặt ngây thơ đáng yêu của con, nỗi đau khổ trào dâng, không nói gì ôm chầm con,

im lặng.

Hai mẹ con trầm mặc suốt một đường.

Rất nhanh đến nhà của Giáo Nhi, Kiều Y Khả miễn cưỡng thu lại tâm trạng đau đớn, tận lực khiến mình bình tĩnh. Cô không muốn lần đầu tiên gặp lại sau mười năm, về thất hồn lạc phách của mình dọa người khác, huống chi còn dẫn theo tiểu Thuận. Vừa rồi mình mất bình tĩnh khiến tiểu Thuận bị dọa như chú nai con sợ hãi. Cô phải kiên cường một chút mới có thể khiến lòng đứa bé này kiên định.

Lúc Giáo Nhi mở cửa, vừa thấy Kiều Y Khả liền bắt đầu khóc, kéo Kiều Y Khả và tiểu Thuận vào phòng. Còn có Quán Đầu cũng đang chờ trong phòng, chuyện trò một lúc, Kỳ Bình bảy tuổi và tiểu Thuận chín tuổi rất nhanh liền quen thân, hai đứa trẻ chạy qua phòng khác chơi. Quán Đầu bây giờ đã là một người đàn ông trung niên trưởng thành chín chắn, không còn là chàng trai trẻ năm đó sợ Kiều Y Khả cướp mất Giáo Nhi nữa. Anh ta biết có thể Giáo Nhi và Kiều Y Khả có rất nhiều điều muốn nói với nhau, nên chủ động vào bếp chuẩn bị bữa tối, để hai chị em các nàng trò chuyện.

Kiều Y Khả nhìn theo bóng dáng Quán Đầu, kéo tay Giáo Nhi, nói: “Giáo Nhi, có thể nhìn ra Quán Đầu vẫn yêu em như ngày đó, đứa con lại đáng yêu đến thế, nhìn em sống tốt như vậy, tôi vui lắm.”

Khoé mắt Giáo Nhi lại đỏ lên: “Y Khả, những năm gần đây nỗi vương bận duy nhất của em chính là chị. Lần đó, nếu không phải vì đi công tác vô tình gặp chị thì còn không biết phải đến bao giờ mới có thể gặp lại nữa.”

Kiều Y Khả cũng thấy khổ sở, nhưng cô luôn luôn không thể hiện sự yếu đuối không vui của mình cho người khác thấy, vì thế chỉ bình tĩnh nói: “Lúc nên gặp thì sẽ gặp, em xem, không phải giờ chúng ta đã gặp lại rồi sao?”

Giáo Nhi gật gật đầu, lại nở nụ cười vương nước mắt: “Đúng thế, ai có thể ngờ, lúc chúng ta gặp lại, con cái cũng đều lớn đến vậy rồi.”

Nói đến con, Giáo Nhi nghi hoặc nhìn Kiều Y Khả: “Y Khả, tiểu Thuận là...?”

Kiều Y Khả lạnh nhạt cười nói: “Tiểu Thuận là con của tôi.”

Giáo Nhi không kìm được nhớ tới năm đó, khổ sở nói: “Y Khả, vất vả cho chị rồi.”

Kiều Y Khả lắc đầu: “Cũng may mà cuối cùng cũng nuôi lớn tiểu Thuận.”

Giáo Nhi cũng vui mừng cười cười: “Cuối cùng mọi việc đều đã trôi qua.” Nàng muốn nói lại thôi hỏi: “Y Khả, lần này chị trở về, có muốn gặp...”

Còn chưa nói dứt đã bị Kiều Y Khả ngắt lời: “Phải rồi, Giảo Nhi, tôi muốn gặp Hiệu trưởng của ngôi trường đó, mấy ngày tới tôi sẽ đi thuê nhà, không thể phiền hai người lâu quá.”

Giảo Nhi nhìn bóng dáng Quán Đầu, không nói nốt những lời kia, cũng tiếp lời Kiều Y Khả, nói: “Em đã hẹn với Hiệu trưởng rồi, ngày mai có thể gặp. Về chuyện nơi ở, em biết dù em có giữ chị lại thì chị cũng sẽ không ở lại chỗ em lâu, cho nên em đã sớm chú ý mấy khu nhà cho thuê xung quanh đây, vừa đúng lúc có một phòng muốn cho thuê, chờ ngày mai có thời gian thì chúng ta cùng đi xem sao, trường của tiểu Thuận em cũng tìm rồi, cùng trường với Kỳ Bình, như vậy học cũng tiện, không xa nhà lắm. Thật ra, Y Khả, em lại nguyện ở với chị, năm đó tiền mua căn hộ này em vẫn còn chưa trả lại cho chị. Nếu không nhờ chị thì hai đứa em cũng không thể mua nhà sớm đến thế.”

Kiều Y Khả cảm động nhìn Giảo Nhi: “Giảo Nhi, em suy nghĩ chu đáo quá. Về phần tiền, em cũng biết đó, tôi lớn lên ở cô nhi viện, không có người thân gì, hiếm hoi mới gặp được người tâm đầu ý hợp như em, em giống như đứa em gái ruột của tôi vậy, chuyện tiền nong không cần nhắc lại nữa, coi như tiền tôi mừng hai người kết hôn hồi đó. Năm ấy không thể dự hôn lễ của em, tôi cũng rất tiếc nuối.”

Giảo Nhi từ chối: “Y Khả, chuyện này không được, số tiền kia cũng không ít.”

Kiều Y Khả xua tay: “Giảo Nhi, nếu coi tôi là chị thì đừng nói nữa.”

Giảo Nhi không nói gì, gật gật đầu xem như đồng ý.

Bữa tối rất phong phú, tay nghề của Quán Đầu không tệ, hai đứa bé ăn ngon miệng lắm. Tuy Y Khả vẫn mỉm cười đơn giản trò chuyện việc nhà với họ, nhưng Giảo Nhi nhìn ra được, Y Khả có phần thất thần không yên, dáng vẻ ăn cái gì cũng thấp thỏm.

Ăn cơm xong, Giảo Nhi kéo tay Kiều Y Khả: “Y Khả, đi, đi xem căn phòng em chuẩn bị cho chị.” Nói xong liền nháy mắt với Quán Đầu, anh ta ngầm hiểu, đưa hai đứa nhóc qua chỗ khác chơi, không quấy rầy hai nàng.

Đi vào phòng dành cho khách, Kiều Y Khả nhìn quanh bốn phía, cười nói: “Tốt lắm, thật ấm áp, tôi rất thích.”

Giảo Nhi nhìn Kiều Y Khả, không nói gì.

Dưới cái nhìn chăm chú của Giảo Nhi, Kiều Y Khả cũng dần dần trầm mặc.

Một lát sau, Giảo Nhi mới nói: “Y Khả, giờ chỉ có hai chúng ta, có phải chị có chuyện gì muốn hỏi em không?”

Kiều Y Khả hít sâu một hơi, lắc đầu: “Không.”

“Lần này chị trở về, chẳng lẽ không muốn gặp chị Thuận Mỹ sao?” Giảo Nhi đột nhiên nhắc tới tên Kỳ Thuận Mỹ.

Nét mặt Kiều Y Khả lộ vẻ đau xót, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, lại lắc đầu nói: “Không.”

Giảo Nhi thở dài: “Y Khả, mười năm trước sau khi chị đi thì chị Thuận Mỹ liền ly hôn. Việc năm đó không giấu được chị ấy, tờ giấy chị để lại, căn bản chị ấy không tin, vẫn gắng hỏi em và tiểu Ngũ, bọn em vốn nhịn xuống không nói, nhưng sau đó chồng của chị ấy đuổi theo sau, tiểu Ngũ đoán ra là Cảnh Tiêu Niên hại chị, không nhịn được liền nói ra hết.”

Kiều Y Khả cố nén không cho nước mắt chảy xuống, cô không dám mở miệng nói chuyện, cô sợ mình vừa mở miệng, nước mắt sẽ không nhịn được mà giàn giụa tuôn rơi.

Giảo Nhi thấy Kiều Y Khả vẫn không nói gì, nghĩ cô vẫn còn khúc mắc chuyện năm đó, đột nhiên hỏi: “Y Khả, chị còn hận Cảnh Tiêu Niên không?”

“Giảo Nhi, em có tin vào nhân quả không?”

Kiều Y Khả cup mi mắt, thấp giọng nói: “Lúc ban đầu tôi cũng từng hận. Nhưng sau đó, tôi đã hiểu ra, dù sao cũng là tôi đi quyến rũ vợ người ta trước, hấn hại tôi, đó cũng là báo ứng của tôi.”

“Thế, chị không đi tìm chị Thuận Mỹ à? Chị không biết đâu, mấy năm qua chị ấy tìm chị vất vả lắm. Ban đầu tụi em và chị ấy chia nhau đi tìm, sau hơn một năm trôi qua, em kết hôn, tiểu Ngũ cũng từ bỏ mà rời đi, chỉ có chị Thuận Mỹ, chị ấy luôn đi tìm chị. Nghe nói chị ấy đi rất nhiều nơi, chỗ nào cũng hỏi thăm, về sau này, chúng em cũng dần mất liên lạc. Thật sự không biết mấy năm qua chị ấy sống thế nào.”

Kiều Y Khả đột nhiên đứng lên, đi đến trước cửa sổ, quay lưng về phía Giảo Nhi: “Giảo Nhi, tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

Giảo Nhi thở dài một hơi, đứng lên nói: “Được, đêm nay cứ để tiểu Thuận và Kỳ Bình ở một phòng đi.”

Kiều Y Khả nói: “Cảm ơn em.”

Lúc Giảo Nhi đi, cô ý đóng cửa lại.

Tiếng khóa cửa “cách” một cái vang lên thanh thúy, bóc trần mọi lớp nguy trang của Kiều Y Khả. Cô chống lên tường, thân thể chậm rãi trượt xuống. Cô ngồi xổm, ôm lấy hai đầu gối, co thành một vòng, nước mắt điên cuồng tuôn rơi, không có tiếng động, chỉ có nước mắt như sương cùng hai bờ vai run rẩy.

Năm đó, lúc cô bỏ đi, cô chỉ để lại vài lời cho Thuận Mỹ, cô nghĩ Thuận Mỹ sẽ vì những lời qua loa cho có lẽ ấy mà trách cô, oán cô, rồi sẽ quên cô. Trước đêm cô đi, cô đã suy nghĩ lâu lắm, cô hận Cảnh Tiêu

Niên, cô nghĩ không biết vì sao hấn lại hận cô đến thế, hận đến mức muốn cướp đoạt sự trong sạch của cô. Cô từng nghĩ Cảnh Tiêu Niên muốn dùng sự trong sạch của mình để hiến tế cho lòng tự tôn của hấn. Mãi đến khi trời sắp bình minh, cô đột nhiên nhớ ra Thuận Mỹ đã từng nói một câu: “Với tính tình không biết nhẫn nhịn của Cảnh Tiêu Niên, nếu hấn biết rồi sẽ lập tức nổi trận lôi đình, xé em thành mảnh nhỏ, nhưng vì sao hấn lại không làm thế.”

Đúng vậy, vì sao hấn không làm thế? Chỉ trong chớp mắt, Kiều Y Khả rốt cục hiểu ra, người đàn ông đó, thật ra hấn luôn luôn để ý Thuận Mỹ.

Tấm thân cô đã bị tàn phá, trái tim như tro tàn, cô không biết lúc đó mình còn có thể trao cho Thuận Mỹ cái gì? Mọi thứ tốt đẹp vốn hướng tới đều biến thành hoa trong gương, trăng trong nước, mọi lời hứa ngày trước, từ cái đêm đen tối đó, đã trở nên nhẹ bằng mà xa xôi.

Trong khoảnh khắc xúc động, cô quyết định khiến Thuận Mỹ hận cô, nếu cô phụ Thuận Mỹ trước, lúc cô đi rồi, Thuận Mỹ sẽ đau lòng vô cùng, có lẽ còn có thể cho Cảnh Tiêu Niên một cơ hội,

Cô luôn nghĩ, cô yêu Thuận Mỹ nhiều hơn một chút, Thuận Mỹ đối với cô có lẽ chỉ là giữa nỗi cô độc nở rộ một đoá hoa vô vọng mà thôi.

Cho nên, cho dù Cảnh Tiêu Niên không trao được cho Thuận Mỹ tình yêu thì ít nhất hấn cũng có thể cho nàng một cuộc sống an bình sung sướng.

Nhưng mà, cô vụn vụn lần không ngờ, dự định tính toán hơn mười năm trước đã sớm biến thành công dã tràng. Thuận Mỹ biết được sự thật rồi sao có thể không hận Cảnh Tiêu Niên được. Đâu thể có khả năng hai người bọn họ còn ở bên nhau.

Thì ra vẫn là cô, chặt đứt con đường cuối cùng của Kỷ Thuận Mỹ.

Tóm lại, vẫn là cô hại Thuận Mỹ. Năm đó, là cô quyến rũ Thuận Mỹ trước, lấp đầy nỗi cô đơn trống trải của nàng, chiếm được tình yêu không có chỗ nào để trao của Thuận Mỹ. Rồi cuối cùng, Thuận Mỹ vẫn bị huỷ hoại trong tay cô.

Kiều Y Khả hồi hận, đập đầu mình, khóc đau lòng muốn chết.

Hết chương 54

54. Chương 55

Cuộc sống của Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên mất phương hướng.

Mấy ngày liền nàng tinh thần hoảng hốt, làm vỡ chén, đổ ghế, lúc tiểu Diễm quá bận rộn, nàng tới giúp một tay, không ngờ lại bưng nhầm đồ ăn.

A Hoè và tiểu Diễm đều cảm giác được, từ sau khi vị nữ khách kia đến đây rồi đi, bà chủ liền trở nên bất thường so với mọi ngày.

Trước giờ dù chuyện có khó khăn tới đâu, nàng vẫn luôn thản nhiên, có khi cười nhạt, tuy không vui lòng, nhưng ít nhất cũng bình an. Nhưng mà giờ, nàng ngày ngày trà không uống, cơm không ăn, ngay cả nói cũng đều lười nói.

Ngày hôm đó, sau buổi trưa, thời tiết lâu không tốt lên rốt cục hé lộ một chút ý cười, ánh mặt trời ảm áp tà tà chiếu vào, hắt lên những chiếc bàn bằng gỗ vô số điểm sáng lấp lánh. Khách tới ăn cơm trưa đều đã đi, tiểu Diễm không khoẻ cho lắm nên vào phòng trong nằm nghỉ. Kỷ Thuận Mỹ ngồi gần người trước bàn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bức ảnh treo trên tường.

Nàng thật hi vọng có thể trở lại trước đó, khi ấy dù khổ sở mức nào cũng không giống bây giờ, trong lòng, ngay cả trái tim cũng chưa sót, xa xôi, không nhìn thấy hy vọng nơi nào.

A Hoè lười biếng nằm phơi nắng, miệng ngậm nửa cọng rơm. Mắt thấy dáng vẻ sầu khổ của Kỷ Thuận Mỹ, hần ngẫm nghĩ, đột nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Bà chủ, cũng nhàn rồi, tôi kể cho cô nghe chuyện ngày xưa của tôi nhé?”

Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu liếc a Hoè một cái, không yên lòng đáp: “Ừ.”

Thật ra chuyện xưa của chính nàng nàng còn không muốn hiểu, làm sao còn có tâm tư đi nghe chuyện của người khác. Chỉ là, hiếm khi a Hoè muốn nói, nàng cũng không muốn khiến hần mất hứng.

Nhưng a Hoè không để ý việc nàng không hề có hứng nghe, ném cọng rơm trên miệng đi, uống một ngụm nước, hắng hắng giọng, hứng trí bừng bừng bắt đầu kể: “Cô chủ, cô đừng thấy bình thường bộ dáng tôi lười thôi nhếch nhác, thật ra, có nói thì có lẽ cô cũng không tin, nhưng tôi xuất thân từ dòng dõi thư hương đó. Chỉ là, ha ha, với tính tình bây giờ của tôi, cha mẹ anh em nhìn thấy cũng mất mặt, cho nên bình thường cũng không muốn kể với ai chuyện này.

Nhà tôi nhiều thế hệ thư hương, nghe nói tổ tiên còn thi đậu thám hoa. Chuyện của lão tổ tông tôi không rõ lắm, chỉ biết trước kia ông nội của tôi là thầy đồ mặc áo dài, dạy trường tư thực. Đến ba mẹ tôi đồng lứa cũng đều là giáo sư đại học, ba tôi là dạy Trung văn, mẹ dạy âm nhạc. Cho nên nhà tôi từ nhỏ đã gia giáo nghiêm khắc, lúc ăn không nói, lúc ngủ không được nói, lại càng không cho phép có bạn gái trước khi lên đại học.

Ba anh em tôi có lẽ bị cha mẹ quản chặt quá, cũng thật sự không có chuyện tình lãng mạn gì trước khi lên đại học cả. Lúc lên đại học rồi tôi mới nhận ra, những thằng con trai xung quanh đã sớm lão luyện tình trường, còn tôi lại như kẻ ngốc. Nhưng cố tình tôi lại phát hiện một tên ngốc khác. Tôi và cậu ta cùng trường nhưng không cùng khoa, tôi khoa Vật lý, hần khoa Quản lý. Hần là anh em của cậu bạn cùng phòng ký túc với tôi, rất thường tới chơi.

Tôi dòng dõi thư hương, cậu ta lại dòng dõi nhà tướng, cũng giống tôi, từ nhỏ gia giáo rất nghiêm, cho nên cũng vẫn cách nữ sinh xa xa. Ba hắn vốn muốn hắn giống anh trai, tòng quân nhập ngũ, nhưng lý tưởng của hắn là có một hãng kinh doanh của riêng mình, cho nên mới học Quản lý. Khai giảng được một nửa học kỳ, đám đạo tặc hái hoa trong phòng đều đã có một đoá hoa tươi của riêng mình, khi hắn lại đến thì không có ai chơi với hắn, vì thế, tôi vốn cô đơn chiếu bóng, vừa lúc thành một đôi với hắn.

Hắn bộ dáng cao lớn uy mãnh, mà tôi có chút dáng vẻ thư sinh, tuy vóc dáng hắn hùng tráng nhưng lại rất tinh tế tỉ mỉ, còn tôi, không có vóc dáng nhưng ngày nào đầu óc cũng rất linh hoạt. Hai chúng tôi ở bên nhau, phát hiện ra rất nhiều ưu điểm mà mình thích nhưng không có ở đối phương. Chuyện sau đó, không nói thì chắc cô cũng đoán được. Bốn năm đại học, thậm chí khi đi làm sau này, hai chúng tôi đều không quen bạn gái, bởi vì thật sự chúng tôi là một đôi.

Những ngày mới tốt nghiệp, khi con đường làm quan của hai chúng tôi rộng mở nhất, tôi làm giáo viên nổi tiếng của một trường trung học, còn hắn làm quản lý chi nhánh ở một hãng doanh nghiệp khá lớn. Tôi ở trường học nhận được vô số lời khen, hắn ở công ty cũng tiền đồ vô lượng. Chúng tôi thuê nhà ở cùng nhau, tôi có anh em, hắn có anh trai, trong nhà có người nối dõi tông đường, chuyện hôn nhân con cái chúng tôi cũng không có áp lực quá lớn.

Cả hai vốn nghĩ những ngày hạnh phúc như thế vẫn cứ tiếp tục mãi. Nhưng mà, có một ngày, không hề có dấu hiệu nào trước thì chuyện xui xẻo ập tới. Một người đồng nghiệp của tôi, vào trường cùng lúc với tôi, vẫn luôn ghen tị với tài năng của tôi, đúng lúc bị hắn phát hiện chuyện hai chúng tôi ở với nhau, thế là những lời gièm pha liền truyền đi khắp mọi ngõ ngách. Những tháng ngày ấy thực sự không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt cả thế giới nhìn chúng tôi đều chưa đựng chán ghét, né tránh. Chúng tôi mất tất cả, công việc, gia đình, người thân. Gia đình của tôi và hắn cũng sẽ không cho phép những lời đồn đại như thế phát sinh, cho nên hoặc là chúng tôi chia tay, hoặc là chúng tôi cắt đứt quan hệ với gia đình. Cũng may, hai chúng tôi vẫn kiên trì vượt qua. Dù khó khăn đến đâu, hai chúng tôi cũng đều ở bên nhau, không hề lùi bước. Nay, chúng tôi cũng chỉ còn có nhau.”

Nói đến đây, a Hoè ngừng lại, cầm chén nước lên uống một ngụm, rồi lại lén nhìn nét mặt Kỷ Thuận Mỹ, bà chủ đang nghe rất nhập tâm.

A Hoè đặt chén xuống, tiếp tục nói: “Lúc chúng tôi kiên trì bên nhau, cũng từng chùn bước, cũng từng có mâu thuẫn, nhưng lúc hắn do dự, tôi sẽ nói với hắn, tôi không thể không có hắn. Lúc tôi chao đảo trông chừng, hắn sẽ lại nói cho tôi biết, hắn cần tôi. Chúng tôi đều khiến cho đối phương tin tưởng, chúng tôi là duy nhất của nhau, rồi đi thứ duy nhất, cho dù còn sống thì chúng tôi cũng không hoàn chỉnh.”

“Cho nên, bà chủ à.” A Hoè đột nhiên tiến đến trước mặt Kỷ Thuận Mỹ, nhìn nàng nói: “Nếu cô yêu một người, cô sẽ kiên trì chờ đợi, hơn nữa, lúc cô đợi, nhất định cô phải khiến đối phương biết, cô yêu người đó, người đó là duy nhất, không có người đó, cô không hoàn chỉnh.”

Kỷ Thuận Mỹ giật mình ngẩng đầu, hai hàng nước mắt lăn dài.

A Hoè đứng dậy, huyết sáo, không nhìn nước mắt của Kỷ Thuận Mỹ, mà nhẹ nhàng nói: “Bà chủ, bây giờ, một giáo viên vật lý xuất sắc ở trong quán của cô tay chân đầy dầu mỡ làm đầu bếp, còn cô có biết anh chàng quản lý doanh nghiệp xuất sắc kia đang làm gì không?”

Nói xong hắn liền xoay một vòng, cầm một quả táo, ném lên miệng, vừa vừa ăn táo vừa nói: “Hắn à, mở một tiệm nhỏ ở ngay con phố phía trước, bán đủ loại tạp hoá, đồ kỳ lạ, làm ăn cũng thật không tệ đâu.”

Nói xong, hắn cười hỏi Kỷ Thuận Mỹ: “Như vậy, lúc này tôi xin phép nghỉ một ngày, đi thăm anh chàng quản lý xuất sắc kia, được không?”

Kỷ Thuận Mỹ nở nụ cười mang theo nước mắt, chờ a Hoè đi tới cửa, đột nhiên gọi hắn: “A Hoè, cảm ơn.”

A Hoè lại nháy nháy mắt với nàng, vẫn bộ dáng mệt mỏi lười biếng lúc trước, nhưng Kỷ Thuận Mỹ cảm thấy lòng ấm áp. Nàng biết, chỉ có người từng giãy dụa đấu tranh như a Hoè mới có thể hiểu được tâm tình của nàng lúc này.

Nàng lau khô nước mắt, đi đến trước tấm ảnh của Kiều Y Khả, chăm chú nhìn thật lâu, nhẹ giọng nói: “Y Khả, em cần chị.”

Vòng một vòng, xem như một lần nữa Kiều Y Khả yên ổn.

Nhà đã thuê xong, đã dọn ra khỏi nhà Giáo Nhi, tiểu Thuận cũng đi học, Quán Đầu đi đón hai đứa nhỏ sớm tối. Có người giúp đỡ, Kiều Y Khả nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Dạy võ đạo trong trường, Kiều Y Khả dạy một lớp mấy bà vợ hơi nhiều tuổi nhảy cha cha, cũng coi như thuận buồm xuôi gió.

Mười năm phiêu bạt, chua xót không kể, hiện giờ, mọi thứ đều càng ngày càng phát triển theo triều hướng tốt lên, những ngày ổn định an bình, đó vốn là niềm hy vọng xa vời của Kiều Y Khả suốt mười năm qua. Nhưng mà, có Thuận Mỹ trong lòng, niềm hy vọng xa vời mười năm qua, chẳng qua chỉ là lớp nguy trang lừa mình dối người mà thôi. Mọi thứ cô có thể đối mặt, đều là thứ cô đã từng buông. Chỉ có thứ cô không thể buông, cô mới không dám đối mặt.

Thuận Mỹ, là nỗi đau duy nhất vẫn âm ỷ trong trái tim cô.

Cô rất muốn đi tìm Thuận Mỹ, cô muốn làm trâu làm ngựa vì Thuận Mỹ. Cô muốn một lần nữa nâng niu Thuận Mỹ trong lòng bàn tay, chiều chuộng, thương yêu nàng. Nhưng mà, cô lại sợ, nỗi sợ lớn đến thế. Cô cảm thấy mình là kẻ mang điềm xấu, hễ là người cô yêu, số mệnh sẽ không vẹn tròn.

Mất cha mẹ từ nhỏ, mười năm trước yêu Thuận Mỹ, lại hại nàng, nếu không thì Thuận Mỹ vẫn còn sống cuộc sống châu ngọc, làm đứa con dâu trong một gia đình giàu có. Cho dù hiện tại, Thuận Mỹ làm một bà chủ bình dân nơi phố phường, cũng tốt hơn ở cùng cô.

Ít nhất, cuộc sống của Thuận Mỹ bình thường, sạch sẽ, bình an.

Kiều Y Khả cũng không muốn hại Thuận Mỹ nữa. Cô vẫn luôn cảm thấy, sự ỷ lại của Kỷ Thuận Mỹ với cô năm đó là do cô dùng quỷ kế chiếm được.

Mười năm sau, cô không dám cam đoan sẽ lại gây ra cho Thuận Mỹ cái gì, là hạnh phúc, hay lại là bất hạnh? Cô không nắm chắc một phen nào.

Ngày tháng trôi qua trong sự chờ đợi cùng giã gạo, rất nhanh đã qua một mùa.

Đông đi xuân đến, lại một ngày sau buổi trưa.

Vừa qua giờ cơm, bên ngoài đột nhiên đổ mưa, tuy nói mưa mùa xuân khiến người ta vui, nhưng dù sao vẫn khiến ai nấy có cảm giác chán nản. Vài người tiến vào quán nhỏ tránh mưa, có người chỉ gọi một ấm trà, có người chỉ đơn giản ngồi đó, tiểu Diễm bận rộn đi qua đi lại, mang tới một ly nước sôi nóng hổi.

Cảnh Tiêu Niên ngồi trong quán nhỏ chật chội chen chúc này, không hiểu sao tâm tình lại phiền não, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của vợ và con gái, hắn cũng chỉ đành chịu đựng đè nén sự bất mãn này.

Hắn chưa từng tới một cái quán bé xíu nào như vậy!

Nhưng người vợ hiện tại của hắn xuất thân bình dân, sau khi gả cho hắn rồi cũng vẫn thích đến những quán nhỏ ăn cơm, nói hương vị ở những nhà hàng lớn dù ngon, nhưng không đủ thân thiết. Hơn nữa vừa rồi đi xa trở về, vừa xuống tàu hỏa thì trời đổ mưa, đứa con gái năm tuổi la hét kêu đói bụng, không có cách nào, hắn chỉ có thể đi theo hai mẹ con vào quán nước nho nhỏ này.

Hắn thầm than trong lòng, những năm gần đây tính tình của hắn thật sự đã sửa rất nhiều.

Canh mang lên, vợ hắn dịu dàng múc một chén nhỏ cho ba người, tự mình uống một ngụm, khen: “Em đã nói mà, quán này có hương vị rất thân thiết, canh cũng ngon lắm!”

Đứa con gái nghe thế, cũng vội vàng uống một ngụm, líu lo nói: “Mẹ, ngon quá.”

Cảnh Tiêu Niên khẽ nhếch khoé miệng mỉa mai, nghĩ thầm canh của cái quán này sao có thể ngon được kia chứ. Nhưng hắn cũng không nỡ làm phật lòng vợ, cũng thử nếm một muỗng nhỏ canh.

Uống vào miệng, hương vị quen thuộc suýt chút nữa khiến hắn té xỉu, như thể bị sét đánh.

Ngẩng đầu, liền nhìn thấy người vợ trước của hắn, cả nửa đời hoang đường trước kia, người con gái duy nhất hắn từng yêu, lại tự tay huỷ diệt.

Hết chương 55

55. Chương 56

Vạn lần Kỷ Thuận Mỹ cũng không ngờ sẽ gặp Cảnh Tiêu Niên ở nơi này.

Năm ấy sau khi tách ra, cứ gặp lại đứt quãng, Cảnh Tiêu Niên đi tìm nàng vài lần, nhưng sau đó nàng phiêu bạt không ngừng, cũng dần dần cắt đứt liên lạc.

Cuộc hôn nhân năm năm, ly biệt mười năm, hơn ba ngàn ngày đêm ở giữa thế nhưng nàng chưa bao giờ từng nhớ hắn. Chỉ ngẫu nhiên vào một khoảnh khắc nào đó hình như đã từng trải qua, sẽ đột nhiên thoáng qua trong đầu hình bóng hắn, sẽ giật mình nhớ tới một cuộc hôn nhân như thế bồng tĩnh lại đã cách một đời người. Đó cũng tựa như một khoảng trống rất lớn trong sinh mệnh, lâu dần, trong ký ức cũng khiến người ta có cảm giác không chân thật.

Năm đó, hắn đã nói hắn không hề muốn hại Kiều Y Khả, sau đó nàng cũng tin hắn. Cho nên khi hai người ly hôn rồi, hàng cũng không hận hắn. Rất nhiều lúc, nàng hận chính mình.

Cảnh Tiêu Niên chậm rãi đứng dậy, dừng trước mặt Kỷ Thuận Mỹ.

Vóc dáng hắn cao lớn, thân mình nàng nhỏ nhắn. Hắn hơi cúi đầu nhìn nàng, tình cảnh này, thật giống năm đó khi mới gặp.

Dù rong ruổi nhiều năm trên thương trường, tâm vững như bàn thạch, nhưng lúc này, lòng Cảnh Tiêu Niên ngập tràn chua xót, nhanh chóng biến hắn mềm mỏng lại thành một người đàn ông trung niên bình thường, trong lòng có chuyện xưa đau khổ.

Hai người nhìn nhau, nhất thời đều tự chìm đắm trong trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ai cũng không mở miệng nói trước.

Vợ của Cảnh Tiêu Niên thấy tình cảnh đó, rất kỳ lạ, nhin không được hỏi một câu: “Tiêu Niên, đây là...”

Cảnh Tiêu Niên phục hồi tinh thần, cúi đầu nói: “Đây là...”

Hắn không muốn giấu diếm gì, cho dù đã ly hôn, nhưng Kỷ Thuận Mỹ cũng là người vợ duy nhất mà Cảnh Tiêu Niên hắn cưới hỏi đàng hoàng.

Là hắn không xứng với nàng. Cảnh Tiêu Niên dùng thời gian mười năm mới có thể hiểu rõ đạo lý này.

Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên ngắt lời hắn, thản nhiên nở nụ cười, nói: “Tôi và Cảnh tiên sinh trước đây từng có duyên gặp mặt vài lần.”

Cảnh thái thái hiện tại nhìn Kỷ Thuận Mỹ, ngẩn ngơ. Sao lại có một người phụ nữ như thế, cho dù mặc bộ đồ bình thường nhất, đứng ở một nơi đơn sơ thế này, mà còn có thể cười thoát tục cao quý, thanh nhã động lòng người đến vậy.

Nàng tin lời Kỷ Thuận Mỹ, cũng không nghĩ gì nhiều. Bà chủ quán ở trước mặt này, dù thân phận địa vị hay ăn mặc đều tuyệt đối không thể so sánh được với Kỷ gia đại tiểu thư thần bí xinh đẹp trong truyền thuyết kia. Cho nên, Cảnh thái thái đương nhiệm cũng căn bản không nghĩ theo chiều hướng đó.

Trong thành phố này, người Cảnh Tiêu Niên quen biết không nhiều lắm, mà người biết Cảnh Tiêu Niên lại không ít.

Cảnh Tiêu Niên không biết vì sao Kỷ Thuận Mỹ lại ngăn cản hắn nói ra thân phận của nàng, lại không hiểu sao lòng sinh ra vài phần cô đơn xa lạ. Kỷ Thuận Mỹ liếc Cảnh Tiêu Niên một cái, quay đầu nói với Cảnh thái thái và đứa con nhỏ: “Ăn nhiều một chút, hy vọng mọi người dùng cơm ngon miệng.”

Nói xong liền khẽ gật đầu, xoay người đi.

Cảnh Tiêu Niên buồn bã nhìn bóng dáng Kỷ Thuận Mỹ, ngồi xuống, ăn canh cùng vợ và con gái.

Đó là kết cục của số phận.

Tất cả đã thành kết cục cuối cùng.

Kỷ Thuận Mỹ trở lại phòng trong, ngồi lên giường, lúc này mới cảm thấy cảm xúc dao động.

Nàng cũng không biết vì sao vừa rồi lại không muốn để Cảnh Tiêu Niên nói ra thân phận của mình.

Cụm từ “vợ cũ”, đối với nàng, nghe rất xa lạ.

Bao gồm người đàn ông đó. Tuy nàng không hận hắn, nhưng nàng cũng không muốn có liên quan gì với hắn. Nàng cũng không muốn có liên quan với bất kỳ ai.

Cuộc đời này, rời xa Y Khả, nàng chỉ có thể là một người cô độc.

Ôm ấp thứ tình yêu cô độc.

Vài năm trước, cha nàng bệnh nặng mất đi, chị dâu xấu tính càng được đà nói là nàng khiến cha mình tức chết. Nàng thức cả đêm túc trực bên quan tài cha, khóc ngất vài lần.

Nàng chỉ đau khổ, nhưng với quyết định của mình năm đó, lại chưa từng hối hận.

Sau đó Thuận Duyệt và Lâm Vĩnh Giang ra nước ngoài học, cũng đưa cả mẹ Thuận Duyệt theo.

Anh cả Thuận Nhân không biết cách làm ăn, không có cha chỉ dẫn và Cảnh Tiêu Niên giúp đỡ, càng không làm được trò trống gì.

Tập đoàn nhà họ Kỷ sát nhập với tập đoàn nhà họ Triệu, vui vẻ nhất là hai chị em Triệu gia.

Em trai Thuận Lễ ở rể bên Trương Gia. Thuận Nhân vẫn còn chút quan tâm đứa em trai duy nhất, dùng một chút tài sản cuối cùng của nhà họ Kỷ cho em trai mình mua được một ít cổ phần của công ty.

Gia tộc lâu đời cũ nát cứ thế sụp đổ.

Đối với gia sản, Thuận Mỹ chưa từng để ý, cho nên dù không được một đồng thì nàng cũng không để trong lòng. Chỉ là về sau không còn có thể trở về nhà mẹ ruột nữa.

Đang nhập tâm suy nghĩ những chuyện trước kia, đột nhiên nàng nghe thấy tiểu Diễm kêu bên ngoài: “Bà chủ, có người khách muốn tìm ngài.”

Chỉnh lại đầu tóc, Kỷ Thuận Mỹ đi ra, lại thấy Cảnh Tiêu Niên. Thế nhưng hần lại vòng trở về.

Thấy Kỷ Thuận Mỹ đi ra, Cảnh Tiêu Niên tiến lên đón, chỉ gọi một tiếng: “Thuận Mỹ.”

Vội vàng thu xếp ổn thoả cho vợ và con gái, rồi lại vội vã quay trở lại.

Thật ra hần cũng không biết mình quay lại là muốn nói gì, làm gì.

Kỷ Thuận Mỹ nhẹ nhàng gật gật đầu: “Vợ và con anh đều về nhà rồi?”

Cảnh Tiêu Niên “ừ” một tiếng, xem như trả lời.

Kỷ Thuận Mỹ gọi tiểu Diễm: “Pha một bình trà, nhớ pha đậm một chút.”

Nàng vẫn nhớ rõ thói quen của hần.

“Ngồi đi.” Kỷ Thuận Mỹ đi đến trước bàn, tiếp Cảnh Tiêu Niên.

Cảnh Tiêu Niên thấy có vài người khách ngồi rải rác trong quán, lại thấy phòng trong liền kê, liền chỉ chỉ bên trong, nói: “Không bằng chúng ta vào trong đó trò chuyện?”

Kỷ Thuận Mỹ hơi lắc đầu: “Xin lỗi, không tiện lắm.”

Cảnh Tiêu Niên im lặng.

Nàng chỉ nhớ rõ thói quen của hắn, còn với người này, thật ra nàng sớm đã quên.

Trà được bưng lên, Kỷ Thuận Mỹ tự rót đầy chén cho hắn: “Quán nhỏ này không có loại trà cao quý nào, mong anh lượng thứ.”

Lời nói thân thiết ấm áp. Kỳ thật, khách sáo xa cách quá mức.

Lòng Cảnh Tiêu Niên chưa sót, thuận miệng hỏi: “Thuận Mỹ, mấy năm qua em sống tốt không?”

Lời vừa dứt, tự hắn đã thấy hối hận.

Nhìn quán nhỏ này, nhìn cách bài trí, nhìn quần áo Thuận Mỹ, nhìn những nếp nhăn nho nhỏ trên khoé mắt nàng. Hắn thật sự hỏi một câu khôn kiếp mà.

Kỷ Thuận Mỹ không để ý, nhẹ nhàng cười: “Cũng tốt.”

Chỉ hai chữ, lại khiến hắn dù có trăm ngàn lời muốn nói đều không thể mở miệng.

Kỷ Thuận Mỹ cũng không biết nên nói gì thì tốt.

Người cũ gặp lại, chỉ có thể nói chuyện cũ trước kia. Nhưng với bọn họ mà nói, ôn lại chuyện cũ thực xa xỉ quá mức. Chuyện cũ nói ra, thế nào không phải đầy rẫy vết thương.

“Tiêu Niên, đứa nhỏ mấy tuổi rồi?” Kỷ Thuận Mỹ hỏi.

“Năm tuổi.” Cảnh Tiêu Niên đáp.

“Đáng yêu quá.” Kỷ Thuận Mỹ khen.

“Anh và Uẩn Đồng, chính là mẹ của đứa bé đã quen nhau từ mười năm trước. Lúc ban đầu, anh cũng không thích cô ấy, nhưng cô ấy có vài phần giống em, khi đó em lại rất lạnh nhạt với anh, cho nên, anh liền

quen cô ấy. Sau đó, em và anh ly hôn, anh vẫn luôn tinh thần không phấn chấn, cả ngày say rượu, công ty cũng bỏ qua một bên một thời gian. Khi đó cô ấy vẫn ở bên anh. Sau đó, cô ấy mang thai, anh và cô ấy liền kết hôn.”

Kỷ Thuận Mỹ biết, người vợ hiện nay của Cảnh Tiêu Niên là tình nhân cuối cùng của hắn năm đó.

Cảnh Tiêu Niên chần chừ vươn tay qua, muốn nắm tay Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ né tránh bàn tay đang vươn tới kia.

Cảnh Tiêu Niên đột nhiên ghen ngào: “Thuận Mỹ, trước kia đều là sai lầm của anh, là anh hại em, nếu không phải anh khốn kiếp thì Kiều Y Khả cũng sẽ không phải ra đi.”

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Cảnh Tiêu Niên, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không hoàn toàn là lỗi của anh, em cũng có lỗi. Khi đó em còn trẻ, rất kiêu ngạo, vẫn luôn sống một cuộc sống quá đầy đủ, cũng chưa từng cố gắng vì cuộc hôn nhân của chúng ta. Hoặc là có lẽ đây là số mệnh, em ở với anh năm năm nhưng chúng ta không hề có con. Có lẽ là ý trời, em gặp Kiều Y Khả, em không có duyên ở bên anh đến bạc đầu. Tiêu Niên, hãy sống cho tốt, vợ anh nhìn rất dịu dàng hiền lành, đối xử tốt với họ nhé, em hy vọng anh vẫn sống yên vui như thế.”

Trong lòng vẫn áp lực trăm mối cảm xúc ngổn ngang, theo những lời chân thành tha thiết của Kỷ Thuận Mỹ, như thể gió nổi mây tuôn thổi bùng lên nỗi khổ tâm riêng suốt nhiều năm của Cảnh Tiêu Niên. Một cảm giác yếu ớt cay xè chua xót đặc trưng của người đàn ông trung niên xông lên hốc mắt, Cảnh Tiêu Niên bật dậy, bỏ lại một câu: “Thuận Mỹ, anh sẽ lại đến thăm em.” Sau đó liền chanh chóng đi, không quay đầu lại.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn bóng dáng Cảnh Tiêu Niên, vẫn cao ngất kiên cố như năm ấy, chỉ là thiếu vài phần khí phách, thêm vài phần tang thương.

Sự đời khó ngờ. Mà bọn họ, đều già đi, không còn hào hoa phong nhã như trước. Lúc tuổi trẻ, rốt cuộc chúng ta đã phạm biết bao nhiêu sai lầm đây?

Nghĩ lại năm đó, Cảnh Tiêu Niên đối xử với nàng cũng không hẳn quá tệ. Hắn xấu tính, lại kiêu ngạo thành quen. Tính nàng thì cứng đầu, cố tình không chịu chiều tính xấu của hắn.

Hai người ai cũng không chịu cúi mình suy nghĩ vì đối phương, chuyện thấu hiểu nhau, chừng từng xuất hiện.

Cũng khó trách cuộc hôn nhân đi tới điểm cuối. Không liên quan tới Y Khả. Nhưng Y Khả lại thành vật hy sinh lớn nhất cho cuộc hôn nhân của bọn họ.

Nghĩ đến đây, Kỷ Thuận Mỹ liền không kìm được khổ sở.

Y Khả, Y Khả của em, chị vẫn hận em sao?

Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách biệt. Kỷ Thuận Mỹ nhớ lại bóng dáng cứng rắn của Kiều Y Khả lúc rời khỏi quán “Về”.

Nhớ nhưng người quay về, mong chờ người trở lại, người em chờ mong, vì sao nếu đã trở về lại vẫn muốn đi?

Hết chương 56

56. Chương 57

Mùa xuân đến, đêm dài hơn, mơ một giấc thật sâu không biết đến tận nơi nào.

Đa số người khi tới mùa xuân luôn cảm thấy ngủ không đủ giấc. Đã mấy lần Quán Đầu đưa tụi nhỏ đến trường muộn, khiến ngay cả tiểu Thuận cũng cười chọc hấn: “Chú à, chú ngủ nhiều thật đấy.”

Nhưng Kiều Y Khả lại luôn tỉnh giấc trước bình minh. Mỗi lần cô tỉnh lại, cô cảm thấy nỗi nhớ đã phình to đau đớn đến mức không thể chịu nổi, chỉ có thể trợn tròn hai mắt chờ đợi, chờ đợi qua bóng đêm tăm tối dài đằng đẵng, cô muốn đi tìm Thuận Mỹ của mình.

Nhất định cô phải đi tìm Thuận Mỹ, cho dù trăm luân, cho dù huỷ diệt cô cũng không tiếc.

Nhưng mọi nỗi xúc động của cô đều theo tia sáng đầu tiên khi bình minh lên mà nản lòng thoái chí.

Cô không hạ quyết tâm được.

Cô có thể lại trăm luân, lại huỷ diệt, nhưng mà, cô không thể huỷ hoại Thuận Mỹ của cô lần nữa.

Cô yêu Thuận Mỹ, mười năm chưa từng thay đổi. Thậm chí, trải qua mười năm ập ủ, nay lên men lại càng đặc biệt tinh thuần, hơn xa năm xưa.

Có lẽ trải qua sự chất lọc của thương hải tang điền, giờ thứ lắng đọng lại cũng càng đơn giản mà thuần túy.

Cô chỉ hy vọng Thuận Mỹ được hạnh phúc, chẳng sợ thứ hạnh phúc này rất bình thường, cũng tốt hơn nhiều so với nỗi đau khổ oanh oanh liệt liệt.

Cho nên, khi đầu xuân vạn vật sinh sôi nảy nở dạt dào sức sống, thế nhưng Kiều Y Khả lại dần dần gầy yếu.

Lúc bữa tối, Giảo Nhi sẽ luôn không ngừng gấp đồ ăn cho cô, Quán Đầu cũng sẽ ở bên cạnh nói: “Y Khả, cô ăn nhiều một chút, sao càng ngày càng gầy thế, có phải còn chưa quen với công việc mới không?”

Kiều Y Khả luôn luôn không trả lời, chỉ mỉm cười đáp lại, ngoan ngoãn ăn sạch thức ăn trong bát.

Lúc Quán Đầu không ở đó, Giảo Nhi có khi sẽ đau lòng nói: “Nhớ nàng thì cứ đi thăm nàng đi.”

Kiều Y Khả cũng không trả lời, chỉ cười như có như không.

Nỗi đau khổ của cô, không phải thức ăn có thể lấp đầy.

Hôm nay, dạy học cho nhóm thái thái. Theo tiết tấu của tiếng nhạc, lúc dạy đến nhóm bước nhảy thứ ba, Kiều Y Khả đột nhiên thất thần, lệch nhịp, đến lúc phục hồi tinh thần, vội vàng muốn sửa lại thì bước hụt, té ngã.

Bị trật mắt cá chân, cần nghỉ ngơi vài ngày, phải giải thích rõ ràng với nhóm thái thái, cũng may bình thường Y Khả được người ta thích, nhóm thái thái kia cũng thấy cô dần dần gầy yếu, cũng không vặn hỏi gì.

Kiều Y Khả lại uể oải vô cùng. Cô vốn định dạy xong học kỳ này sẽ xin Hiệu Trưởng dạy thể dục thẩm mỹ, như thế tuy vất vả nhưng có thể kiếm được nhiều hơn. Nhưng mà giờ, ngay cả một bước nhảy đơn giản cũng làm không tốt, cô phải dựa vào cái gì để có thể khiến Hiệu Trưởng tin tưởng năng lực của mình đây.

Giảo Nhi mang canh gà nóng đến thăm cô, thuận tiện nói cho Y Khả biết, tiểu Thuận và Kí Bình yên ổn ở chung với nhau mấy bữa nay, nói Y Khả cứ yên tâm.

Y Khả thập phần cảm kích, cô và Giảo Nhi chỉ bình thủy tương phùng, lúc hoạn nạn mới thấy chân tình, nay Giảo Nhi giúp đỡ như thế, với cô mà nói không thể nghi ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Giảo Nhi vừa múc canh ra, vừa thăm oán: “Y Khả, chị cứ tiếp tục như thế thì lần này bị trật chân, nói không chừng lần sau vỡ đầu đấy.”

Kiều Y Khả cười: “Sao có thể thế được.”

“Sao lại không!” Giảo Nhi đưa bát canh qua, bực bội nói.

“Y Khả, thế này mà cũng là chị sao? Muốn gặp không dám gặp, nén nhịn trong lòng tra tấn bản thân mình.

Rõ ràng chị biết chị Thuận Mỹ đã đợi chị suốt mười năm, ngóng trông chị mười năm trời kia mà, giờ chị lại tránh né không gặp, thế cũng đồng thời tra tấn chị ấy đó, chị hiểu không?”

“Giảo Nhi, tôi lấy gì để gặp nàng đây? Lúc này tôi ngay cả một bước nhảy đơn giản cũng làm không tốt. Mười năm trước, tôi có khả năng chăm sóc nàng, cung phụng nàng như công chúa, mà hiện tại, có khi lại thành ngược lại để nàng nuôi tôi, lại còn cả con tôi nữa? Được, cho dù tôi có thể nhịn, mặt dày dẫn theo con đi tìm Thuận Mỹ nương tựa, nhưng chúng ta hai người phụ nữ gắn bó keo sơn, lại mang theo một đứa nhỏ không rõ lai lịch, em không biết là rất quái lạ sao?”

“Chị trước kia sẽ không để ý những điều này.”

Kiều Y Khả khẽ thở dài, nói nhỏ: “Giảo Nhi, trước khi quen biết Thuận Mỹ, tôi không tin tình yêu giữa hai người con gái có thể kéo dài được lâu, khi đó, tôi đối với chuyện tình cảm giống như một trò chơi vậy, chiếm được thì rất vui vẻ, mất đi rồi cũng không thấy buồn. Là Thuận Mỹ khiến cho tôi hiểu được, thì ra giữa hai người con gái cũng có thể thiên trường địa cửu, mà trong trái tim tôi, có nàng rồi thì sẽ không có ai khác nữa. Trước kia tôi chỉ nghĩ cho bản thân, người khác nói gì đương nhiên tôi không bận tâm, nhưng hiện tại, sao tôi có thể không lo cho Thuận Mỹ được. Mười năm qua, tôi vẫn sống trong vô số lời đồn đãi, em không hiểu đâu, đôi khi những lời đồn còn khiến người ta đau khổ hơn cả chết.”

Giảo Nhi lặng người thật lâu mới khẽ thở dài một hơi.

Đều nói, người ngoài cuộc thì tỉnh táo, trong cuộc lại u mê, nhưng mà lúc này, ngay cả Giảo Nhi cũng thấy rối.

Kiều Y Khả chỉ im lặng ăn canh.

Một lát sau Giảo Nhi mới nói: “Vậy thì trước tiên chị phần chấn lên đã, lòng dao động thì sẽ bị rối loạn, nếu không phải chị nghĩ cho Thuận Mỹ thì sao ngay cả một bước nhảy đơn giản cũng làm không tốt?”

“Vậy cứ làm tốt trước đã rồi nói sau.” Kiều Y Khả uống một hơi cạn sạch chén canh, rồi đặt chén xuống.

Giảo Nhi nói đúng, ít nhất phải vực dậy tinh thần đã. Mặc kệ cô và Thuận Mỹ có thể có ngày mai hay không, ít nhất thì nếu thật sự có một ngày như thế đến, cô sẽ có khả năng chăm sóc Thuận Mỹ, sẽ không để cho Thuận Mỹ thất vọng.

Hôm nay là ngày giỗ cha, từ sáng sớm Kỷ Thuận Mỹ đã cùng anh trai và em trai đi lên núi thắp hương, thuận tiện mang một bó hoa cúc cho mẹ mình.

Từng có một việc vẫn luôn vướng mắc trong lòng nàng, nàng rất muốn biết, là một đứa con gái, cha nàng rốt cuộc có thật lòng yêu thương nàng, suy nghĩ vì nàng không, hay chỉ là đến lúc liên quan tới lợi ích của

gia tộc mới nghĩ đến một quân cờ như nàng. Nàng rất muốn biết rõ điều đó. Lúc cha nàng còn sống, có vài lần câu hỏi đã tới miệng rồi lại bị nuốt trở lại. Mãi cho đến những ngày cuối cùng của ông, nàng nhìn cha thân thể gầy mòn không còn sức lực nằm trên giường bệnh, đột nhiên không còn rối rắm về vấn đề này nữa.

Dù ông ấy có thật sự yêu nàng hay không thì đó vẫn là cha nàng, là người cha đã sinh thành và nuôi dưỡng nàng. Nàng dù thế nào cũng vẫn là con gái của ông, là đứa con gái từ nhỏ đã lớn lên dưới sự che chở của cha. Có yêu thương hay không thì điều đó cũng là sự thật, không có khả năng thay đổi. Cho nên, đáp án về tình yêu kia, thật ra không có ý nghĩa gì.

Nàng liền buông xuống.

Lúc buông bỏ được, lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Từ trên núi xuống, trở lại quán nhỏ, a Hoè nhìn thấy nàng, huyết sáo một cái, cười hì hì nói: “Bà chủ, ông chồng cũ nổi tiếng của cô hôm nay lại tới lần nữa, lại tặng một túi đồ lớn, chúng tôi nhờ cô cũng được thơm lây không ít.”

Kỷ Thuận Mỹ bất đắc dĩ cười, không nói gì nhiều. Từ lần trước sau khi gặp lại, Cảnh Tiêu Niên đã đến thăm Thuận Mỹ hai lần. Hắn không ngồi lại lâu lắm, hai người cũng không có gì để nói. Chỉ là trước khi đi, chắc chắn sẽ tranh chấp một phen.

Cảnh Tiêu Niên sẽ mang theo một túi lớn gì đó, đủ loại thuốc bổ quý hiếm, đồ trang điểm sa hoa, vật dụng hàng ngày sang trọng, đồ điểm tâm đắt tiền, cái gì cần có đều có.

Kỷ Thuận Mỹ kiên quyết từ chối, mãi đến khi Cảnh Tiêu Niên nói: “Thuận Mỹ, anh biết cho em tiền thì nhất định em sẽ không nhận, mấy thứ này đều là anh tự mình chọn, coi như em thương anh, nhận lấy đi, để lòng anh dễ chịu một chút, thậm chí kể cả khi anh vừa xoay người bước đi em liền ném bỏ, anh cũng sẽ không trách em. Coi như bạn cũ đến thăm, em giúp anh một việc, được chứ?”

Kỷ Thuận Mỹ ngần ra. Cảnh Tiêu Niên nào đã từng hạ thấp mình cầu xin người khác như thế?

Cảnh Tiêu Niên đã bao giờ hạ thấp thân phận tự mình đi mua những thứ vụn vặt này sao?

Trong lúc do dự, Cảnh Tiêu Niên đã đặt đồ ở đó rồi đi mất.

Kỷ Thuận Mỹ bất đắc dĩ, đây là sao? Năm đó nàng ra đi dứt khoát như thế, mười năm sau lại phải nhận những thứ ơn huệ nhỏ nhặt này sao?

Chỉ có thể dùng những nguyên liệu quý để nấu canh, thường xuyên đưa tới nhà họ Cảnh, xem như còn chút nhân tình.

Nàng vốn định bao giờ Cảnh Tiêu Niên đến sẽ nhất định gặp mặt nói rõ ràng với hắn. Nàng không có lý do gì để nhận đồ của hắn cả, hắn cũng không nên có ý gì khác với nàng.

Mười năm bôn ba, nàng đã gặp rất nhiều những hành khách từ nam tới bắc. Cho dù kiến thức có nông cạn tới đâu cũng sẽ nhìn ra chút manh mối. Ánh mắt Cảnh Tiêu Niên nhìn nàng có tình ý, nàng nhìn thấy rõ. Nàng muốn nói cho hắn biết, cho dù cả đời này nàng không đợi được Y Khả thì trái tim nàng cũng không thể chứa được ai khác. Huống chi, nàng vẫn hận nhất chính là làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác. Nàng từng bị hại nặng nề vì thế, cho nên nàng sẽ không mang vết thương mà mình đã từng chịu đi hại người khác.

Túi đồ trước mặt giống hai lần trước, chia cho a Hoè và tiểu Diễm, thuận tiện bảo a Hoè nấu canh, để tiểu Diễm mang tới nhà họ Cảnh.

A Hoè không biết suy nghĩ trong lòng nàng, chỉ là có đồ gì đó ăn thì ăn rất ngon miệng, vừa ăn bánh nướng tổ ong ở Duyệt Phong Lâu, vừa chỉ chỉ ngón trên tủ, nói: “Bà chủ, Cảnh tiên sinh để lại bên trong tấm danh thiếp, nói lúc nào cô gặp chuyện thì có thể tìm hắn.”

Kỷ Thuận Mỹ gật gật đầu, coi như đã nghe.

Mười năm qua, cho dù có gian khổ tới đâu, nàng cũng chưa từng đi tìm hắn. Hiện tại, nàng cũng sẽ không cần hắn.

Kiều Y Khả yên tĩnh nằm ở nhà vài bữa, lòng cũng dần dần an tĩnh lại.

Trước tiên lo cho tốt cuộc sống của mình, sau đó, sẽ lại có tư cách nghĩ về Thuận Mỹ.

Một mặt đắm chìm trong nỗi nhớ nhung nồng cháy, biết nếu ý chí và tinh thần sa sút thì không làm nổi việc gì cả. Lòng bình tĩnh lại, vết thương ở chân cũng khỏi nhanh.

Vài ngày sau cô lại về trường dạy học một lần nữa.

Lúc lên lớp dạy học, cô xốc lại tinh thần mười hai phần.

Với tiêu chuẩn của cô, dạy cho mấy bà trung niên này dư sức.

Cổ ý tỏ ra vô tình, cô tiết lộ cho các bà biết, cô trước kia từng là giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ xuất sắc. Lập tức có bà đặc biệt muốn thuê cô làm huấn luyện viên cá nhân.

Kiều Y Khả thấy thời cơ chín muồi, liền chủ động tìm Hiệu Trưởng nói chuyện, nói ý tưởng cô muốn đổi thành giáo viên dạy thể dục thẩm mỹ.

Lòng cô vốn thấp thỏm không yên, vừa tới không lâu, thời gian trước lại xảy ra tình trạng đó, cô không chắc Hiệu Trưởng sẽ đồng ý với ý tưởng đó của mình, cô chỉ muốn khiến hiệu trưởng chú ý, để ngày sau có thể biểu hiện vì mục đích rõ ràng.

Ai ngờ Hiệu Trưởng lại không bất ngờ, nói đã sớm phát hiện thực lực của cô không tầm thường, để cô dạy nhóm mấy bà cô trung niên đó nhảy cha cha thì đúng là đại tài tiểu dụng, sau này có cơ hội nhất định sẽ giao một vị trí thích hợp hơn cho Kiều Y Khả.

Tuy cơ hội còn chưa đến, nhưng Kiều Y Khả đã mừng rỡ cực kỳ, ngày đó cô về sớm, vội vàng gọi điện cho Giáo Nhi, hơn nửa buổi tối còn mời cả nhà Giáo Nhi ra ngoài ăn, rất vui vẻ.

Đêm đó Kiều Y Khả uống một chút rượu, hơi say, nhưng trong lòng lại rất tỉnh táo.

Tuy rằng có cố thể nào cũng không thể tìm lại được mười năm thời gian đã mất, nhưng mà ít nhất cô có thể một lần nữa trở lại điểm xuất phát, bắt đầu lại một lần nữa. Chỉ cần cô có đủ dũng khí.

Hết chương 57

57. Chương 58

Kỷ Thuận Mỹ bệnh. Không biết không thoải mái ra sao, lại luôn thấy mệt mỏi, không vực dậy nổi tinh thần. Đau đầu cực kỳ, dạ dày cũng khó chịu, ăn một chút là thấy đau ngực.

Trước kia thi thoảng cũng mắc mấy bệnh nhẹ như cảm mạo hay đau đầu linh tinh gì đó, nhưng hầu hết chỉ cần uống thuốc kháng sinh là hết.

Khi ấy, Kiều Y Khả là thuốc của nàng.

Có khó khăn đến đâu, chỉ cần nghĩ đến Kiều Y Khả, lòng sẽ lại đầy tràn hy vọng, cũng sẽ không cảm thấy đau. Cứ luôn nghĩ dù đường xá gập ghềnh mà dài đằng đẵng, nhưng cuối con đường nhất định sẽ có người chờ đợi. Cho dù chờ đợi rất đau khổ, nhưng hơi ấm khi chờ đợi cũng rất ấm. Ấm đủ để hoà tan mọi nỗi bi thương.

Nhưng giờ phút này, nàng nhìn tấm ảnh của Kiều Y Khả, hai mắt đăm lẹ. Hai tròng mắt chan chứa lệ, mà cõi lòng lại một mảnh hoang vu.

Thứ nàng đợi được, lại chính là bóng dáng Y Khả bỏ đi.

Tình cảm mười năm, nuốt trọn hận thù, cũng mang đi luôn tình yêu.

Nàng dùng mười năm để chờ đợi, nhưng nàng không hề nghĩ tới việc Y Khả sẽ dùng mười năm để quên đi. Quên mất nàng, khiến nàng trở thành người qua đường xa lạ.

Y Khả, em cần chị, em thật sự sắp không chống đỡ được nữa rồi. Kỷ Thuận Mỹ lặng yên nhủ thầm trong lòng, rồi ngắt xiu.

Quán nhỏ nhất thời rối loạn. Tiểu Diễm vừa khóc vừa vỗ hai mái Kỷ Thuận Mỹ: “Chị, chị làm sao thế?!”

A Hoè đỡ Kỷ Thuận Mỹ vào phòng trong nằm xuống, muốn tìm một chiếc xe đưa nàng vào bệnh viện, nhưng đang giờ cơm chiều, trong quán đầy người ngồi, chẳng lẽ phải đóng cửa đuổi khách đi sao? Đây là điều kiêng kị nhất khi mở cửa tiệm, tuy hấn là người làm công, nhưng cũng không muốn để bà chủ quán gặp phải chuyện rủi ro gì.

Đang lúc lo lắng, một ý tưởng đột nhiên loé lên trong đầu, không phải bà chủ có một ông chồng cũ rất lợi hại sao?!

Vội vàng lấy danh thiếp của Cảnh Tiêu Niên ra gọi, rất nhanh đầu dây bên kia bắt máy, Cảnh Tiêu Niên vừa nghe không đến hai câu đã đồng ý lập tức chạy tới.

Lúc Cảnh Tiêu Niên nhìn thấy Kỷ Thuận Mỹ, lòng khổ sở vô cùng.

Kỷ Thuận Mỹ nhắm chặt hai mắt, mặt trắng như giấy, nhìn qua rất yếu đuối mỗi mọt.

Bé Kỷ Thuận Mỹ lên xe, Cảnh Tiêu Niên vội vàng chạy tới bệnh viện.

Trên đường, ánh đèn neon của sự ồn ào náo nhiệt ngoài cửa sổ giữa đêm tối tạo thành những ảnh ngược khi xe lao vút qua, chỉ có người bên trong xe, sau khi trút bỏ lớp hoá trang, chỉ còn lại sắc đen trắng làm nền.

Nếu Thuận Mỹ không gặp hấn, có phải nàng sẽ hạnh phúc hơn hiện tại nhiều không?

Mười năm qua, Cảnh Tiêu Niên vẫn thường hỏi bản thân câu hỏi đó.

Không có đáp án.

Vĩnh viễn cũng sẽ không có đáp án.

Mấy ngày trước sau khi gặp lại, hấn từng hoang đường nghĩ, nếu Thuận Mỹ nguyện ý, hấn có thể bỏ tất cả mọi thứ mình có hiện tại, dẫn nàng đi. Nhưng rất nhanh, sự khách khí xa cách của Thuận Mỹ khiến hấn hiểu được, ý nghĩ đó của mình nực cười đến mức nào.

Số mệnh từng cho hấn có được cơ hội, nhưng hấn lại kiêu ngạo không biết quý trọng. Thời gian không thể quay ngược, mọi lỗi lầm đều không thể cứu vãn. Đã mất đi rồi thì không thể quay đầu lại. Hấn chỉ hy vọng những năm còn sống trên đời này có thể làm chút gì đó cho Thuận Mỹ. Là hấn nợ nàng.

Đi tới phòng khám tư nhân của nhà họ Cảnh.

Bác sĩ Tống theo ánh mắt sắc bén của Cảnh Tiêu Niên nhìn qua, thấy rõ người Cảnh Tiêu Niên ôm trong lòng kia liền nhin không được ngạc nhiên.

Dáng vẻ của người vợ cũ của Cảnh Tiêu Niên, đương nhiên ông nhớ rõ.

Cảnh Tiêu Niên không nói nhiều, ông ta cũng không hỏi, theo thường lệ khám bệnh.

Cảnh Tiêu Niên vẫn chờ ở bên ngoài.

Nếu mười năm trước hấn có lòng như thế, thì cuộc hôn nhân của bọn họ đâu đến nỗi rơi vào đường cùng thế này?

Khi đó, ngay cả ngẫu nhiên hấn quan tâm đến nàng, cũng đều dùng cách phần nộ để biểu hiện ra ngoài. Nếu không biết yêu thương thì nhất định sẽ mất đi tình yêu. Cho dù hiện tại đã có vợ con, ở trong lòng Cảnh Tiêu Niên, đây cũng chính là vết thương mà cỡ đời không thể lành được.

Lúc bác sĩ Tống đi ra, cười cười nói: “Cảnh tiên sinh, ngài yên tâm đi, Cảnh thái...Tôi đã cho Kỹ tiểu thư thuốc an thần rồi, nàng đang ngủ, lúc này nàng rất cần được nghỉ ngơi.”

“Rốt cuộc nàng làm sao vậy?” Cảnh Tiêu Niên trầm giọng hỏi.

Bác sĩ Tống khựng lại một chút, Cảnh Tiêu Niên ngẩng đầu, nhìn ông.

Ông biết chỉ có thể nói thật.

“Tôi không biết mấy năm qua Kỹ tiểu thư sống thế nào, nhưng thân thể của nàng cạn kiệt nhiều lắm, dùng tục ngữ để nói chính là lao lực quá độ, hơn nữa tâm thần không yên, phiền muộn tích tụ trong lòng, sức đề kháng giảm xuống lợi hại, có phần chỉ cần gió thổi cỏ lay là dễ dàng sinh bệnh. Giờ thì nhìn không có việc gì, ngất xỉu là do yếu quá, thân thể không đủ sức chống đỡ, nhưng nếu không nghỉ ngơi thật tốt thì chỉ sợ sẽ tổn thương đến bộ phận nào đó, như vậy có thể sẽ nghiêm trọng.” Bác sĩ Tống gằn từng tiếng, len lén quan sát sắc mặt của Cảnh Tiêu Niên.

Năm đó Cảnh Tiêu Niên ly hôn đã gây xôn xao dư luận. Sau đó Cảnh Tiêu Niên tái hôn, lại cực kỳ im hơi lặng tiếng, mãi đến khi hắn đưa người vợ hiện thời đến kiểm tra thai thì ông mới biết được.

Ông nhận lại phòng khám này từ tay cha mình, tính ra quen biết Cảnh Tiêu Niên cũng hai mươi mấy năm rồi. Lần đầu tiên ông thấy Cảnh Tiêu Niên lại vì một người phụ nữ mà ánh mắt lộ vẻ đau lòng. Mà người phụ nữ này, lại là vợ cũ của hắn.

“Bác sĩ Tổng, chăm sóc Thuận Mỹ cho tốt, toàn bộ chi phí ở đây cứ tính cho tôi, ngày mai nếu nàng tỉnh lại thì hãy gọi báo cho tôi biết trước.”

Cảnh Tiêu Niên dần xếp ổn thoả mọi chuyện rồi mới lưu luyến rời đi. Rốt cục hắn cũng hiểu được cách yêu một người con gái. Nhưng mà đã trễ rồi.

Lúc Kỷ Thuận Mỹ tỉnh lại, đập vào mắt là sắc trắng thuần một màu của phòng bệnh.

Trắng đến nỗi khiến người ta hít thở không thông.

Rất sạch sẽ tinh khiết cũng là một loại áp lực.

Kỷ Thuận Mỹ thở dài không tiếng động.

Không bằng cứ tiếp tục ngủ, không cần tỉnh lại.

Trong trí nhớ mơ hồ, hình như có người đưa nàng đến bệnh viện, sau đó nàng tỉnh lại, rồi lại ngủ thiếp đi. Hoàn toàn không nhớ rõ.

Gọi điện thoại kêu y tá mới biết bản thân đã ở bệnh viện ngủ một đêm. Lại gọi điện cho a Hoè, hỏi rõ ràng mọi việc.

Vừa định gọi điện nói cảm ơn với Cảnh Tiêu Niên thì hắn đã đẩy cửa tiến vào.

“Thuận Mỹ, em tỉnh lại rồi? Thoạt nhìn tinh thần không tệ lắm.” Cảnh Tiêu Niên mang tới rất nhiều hoa quả, nhìn thấy Thuận Mỹ thì có vẻ rất cao hứng.

Kỷ Thuận Mỹ mặt hơi mỉm cười: “Tiêu Niên, hôm qua phiền anh quá, em không biết a Hoè sẽ gọi cho anh, anh bận rộn thế mà.”

Cảnh Tiêu Niên kéo ghế ngồi sát bên giường Thuận Mỹ.

“Thuận Mỹ, đừng khách khí như thế được không? Đừng phân rõ giới hạn với anh như thế nhé? Em không cần khách sáo vậy, tất cả những thứ này đều là anh nợ em, anh biết, anh còn chưa trả hết.”

“Em không hề nghĩ thế.” Kỷ thuận Mỹ nhẹ giọng nói.

“Anh thà em nghĩ vậy còn hơn.” Cảnh Tiêu Niên ngẩng đầu, ánh mắt cực nóng nhìn Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ quay mặt qua chỗ khác.

Cảnh Tiêu Niên thấy Thuận Mỹ không đáp lại, liền xấu hổ, đứng dậy đi lấy hoa quả.

“Thuận Mỹ, em cứ ở đây mấy ngày, bác sĩ Tống nói em cần nghỉ ngơi.”

“Tiêu Niên, em đang muốn nói với anh, em truyền dịch xong rồi sẽ đi, nơi này em ở không nổi.” Kỷ Thuận Mỹ bình tĩnh nói.

Lòng Cảnh Tiêu Niên đau xót.

Vợ cũ của Cảnh Tiêu Niên hẳn lại không ở nổi phòng khám tư nhân của nhà họ Cảnh.

“Thuận Mỹ, em nghe lời anh đi, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, chi phí anh lo.” Cảnh Tiêu Niên nói.

“Sao có thể để anh trả được? Vì cái gì? Em với anh đã không còn quan hệ gì rồi.” Đối với cái gọi là bồi thường của Cảnh Tiêu Niên, nàng có phần thấy phiền.

“Kỷ tiểu thư, cô có quan hệ gì với Cảnh gia hay không thì tôi không biết, nhưng cũng không thể nói không có quan hệ gì với Tống gia của tôi được.” Bác sĩ Tống cười đẩy cửa tiến vào, vừa lúc ông đứng lúc nghe được lời Thuận Mỹ nói.

“Bác sĩ Tống, đã lâu không gặp, tối qua phiền ông rồi.” Kỷ Thuận Mỹ gật gật đầu chào bác sĩ Tống.

Mười năm trời, trải qua cuộc sống bình dân ở tầng dưới cùng, mỗi khi thân thể không thoải mái sẽ đi đến hiệu thuốc mua một ít thuốc kháng sinh, nếu thật sự không được, sẽ đến bệnh viện bình dân xếp hàng lấy thẻ khám bệnh. Những việc này Kỷ Thuận Mỹ đã sớm quen. Ngược lại hiện tại ở đây, cứ như gợi nhớ lại những ngày nàng làm kỹ sinh trùng, khiến nàng không quen.

Kỷ gia và Tống gia những năm gần đây tuy ít qua lại, nhưng nghe nói lúc ông tổ hai nhà đồng lứa, đã từng

cùng ra nước ngoài học.

“Thuận Mỹ, hai nhà chúng ta là bạn cũ, cô cứ an tâm ở lại đây, tiền thuốc men tôi giảm giá cho, cô thấy như vậy được không?” Bác sĩ Tống không nhiều lời, cũng không tỏ vẻ săn sóc gì nhiều.

Thuận Mỹ gật gật đầu, xem như đồng ý.

Bác sĩ Tống gọi nàng một tiếng “Thuận Mỹ”, có ý tỏ ra thân cận, nếu nàng lại từ chối thì có vẻ rất không nể tình.

Thuận Mỹ nằm xuống nghỉ ngơi một lần nữa. Cảnh Tiêu Niên và bác sĩ Tống cùng nhau đi ra, ông gọi Cảnh Tiêu Niên lại.

“Cảnh tiên sinh, chúng ta đã quen biết nhiều năm thế, có vài lời tôi cũng không muốn giấu anh.”

Cảnh Tiêu Niên dừng lại, nhìn bác sĩ Tống: “Mời nói.”

“Bệnh của Kỷ tiểu thư, ở bên ngoài nhìn thì có vẻ là thân thể xảy ra vấn đề, nhưng thực ra là ở trong lòng. Dù là trung y hay tây y đều biết cùng một đạo lý, người tức giận sẽ nóng trong lòng, cái gọi là quá nhiều điều chất chứa trong lòng sẽ hại tim, sẽ gây bệnh. Tôi không biết những năm gần đây Kỷ tiểu thư gặp tình huống gì, nếu anh thật sự muốn giúp nàng, vậy hãy giúp nàng giải quyết tâm bệnh đi, như thế mới có thể trị tận gốc, chứ đối với tâm bệnh thì chúng tôi là bác sĩ cũng không có cách chữa.”

Bác sĩ Tống nói xong, nhìn Cảnh Tiêu Niên.

Cảnh Tiêu Niên như đang tự hỏi, trầm mặc không nói.

Hai người cứ đứng đó.

Một lúc lâu sau, có vẻ Cảnh Tiêu Niên đã quyết tâm quyết định gì đó, ánh mắt phức tạp liếc nhìn phòng bệnh của Kỷ Thuận Mỹ, gật gật đầu nói: “Để tôi thử xem.”

Mấy ngày trước lúc đưa con gái đến trường học múa, mơ hồ hắn nhìn thấy một dáng người rất giống Kiều Y Khả.

Hắn không dám khẳng định, cũng không muốn xác nhận. Hắn lại càng không muốn cho Kỷ Thuận Mỹ biết.

Hắn nghĩ, chờ đợi mười năm cũng đã đủ dài lâu đến cực hạn. Thuận Mỹ không đợi được, có lẽ sẽ nản lòng bỏ cuộc. Giống mười năm trước, trong lòng hắn còn ảo tưởng. Năm đó, hắn đã nghĩ, Kiều Y Khả đi rồi, Thuận Mỹ sẽ không đi nữa, sẽ không ly hôn với hắn.

Hiện tại, hẳn lại nghĩ, nếu Kiều Y Khả không xuất hiện, Thuận Mỹ sẽ tuyệt vọng, có lẽ hẳn sẽ có được cơ hội một lần nữa.

Nhưng rốt cục hẳn đã hiểu, thật ra hẳn vẫn luôn sai.

Dù Kiều Y Khả ở nơi nào đi nữa, thì cô vẫn luôn ở trong tim Kỷ Thuận Mỹ, vĩnh viễn chưa từng thay đổi. Mà vị trí kia, dù hẳn có mơ ước thế nào cũng sẽ vĩnh viễn không dành cho hẳn.

Hết chương 58

58. Chương 59

Kiều Y Khả luôn có một ảo giác, chính là mỗi đêm trước năm bốn mươi tuổi luôn trằn trọc khó ngủ. Đến lúc vừa tỉnh lại, một đêm bạc đầu.

Trong nỗi nhung nhớ, vào khoảnh khắc trái tim như chìm đắm kia, cô đã tưởng kết cục của mình hẳn là như thế. Khi ấy cô cũng đã đủ già. Cô ảo tưởng vào một buổi sáng sớm khi mình sắp sửa bốn mươi tuổi, hồng nhan tóc bạc, quý dị mà tàn khốc. Cô ảo tưởng dùng một thước tóc đen của mình để đổi lại sự tha thứ của năm tháng. Trao cho người cô yêu sự an tĩnh.

Cô không cầu người yêu của mình sẽ hạnh phúc bao nhiêu, cô chỉ hy vọng người mình yêu có thể sống như đoá hoa trôi theo dòng nước lặng, an bình không gợn sóng.

Lúc còn trẻ, có rất nhiều rối rắm, oanh oanh liệt liệt không chỉ có tình yêu, mà cũng có đau khổ.

Cô không hy vọng Thuận Mỹ lại đau buồn thêm nữa.

Mà đối với bản thân, nỗi nhớ là bệnh trong thân thể, mỗi giây mỗi phút đều hành hạ cô, không có thuốc nào có thể chữa được.

Cô chịu đựng, cho đến tận ngày nào đó mình chết đi.

Cô cam tâm cứ như thế, giống một vị sư khổ hạnh không có thuốc chữa.

Tựa như nếu thân thể đau nhiều hơn một chút, thì có thể đè nén xuống niềm thương nhớ trào dâng.

Nhưng Kiều Y Khả lại không ngờ, ngày mình bốn mươi tuổi còn chưa đến, cô đã gặp lại Cảnh Tiêu Niên.

Lúc cô tan lớp, hắn đã chờ ở ngoài cửa.

Hai người đối diện, biểu tình cứng nhắc.

Không vui mừng, cũng không hận.

Năm tháng đã dần dần mài mòn mọi nỗi xúc động thành những động tác thật chậm. Khiến người ta mỗi một đến nỗi yêu cũng không có sức, hận cũng vô lực.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Cảnh Tiêu Niên mở miệng trước, lập tức liếc Kiều Y Khả một cái, rồi xoay người đi trước.

Kiều Y Khả nhìn theo bóng Cảnh Tiêu Niên, đột nhiên thất thần.

Cô từng nghĩ nếu gặp lại, cô sẽ giết hắn. Nhưng xa cách mười năm trời, nay nhìn bóng dáng cô đơn tiêu điều của hắn, cô chỉ còn thấy thương hại.

Ngẫm nghĩ, Kiều Y Khả đuổi theo Cảnh Tiêu Niên.

Tìm một quán trà yên tĩnh ngồi, Cảnh Tiêu Niên định gọi một ấm trà, lại bị Kiều Y Khả từ chối.

“Thưởng thức trà phải là bạn tốt tri giao, tôi với anh thì vẫn nên miễn đi.”

Cảnh Tiêu Niên ngẩn ra, phát tay, đuổi người phục vụ đi.

“Thuận Mỹ làm sao thế?” Kiều Y Khả đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

Hắn tìm nàng sẽ không phải vì thù hận cướp vợ mười năm trước, càng không kể đến việc sám hối với nàng về màn trả thù ngày trước kia.

Hắn tìm nàng, chỉ có thể là vị Thuận Mỹ. Người phụ nữ mà cả hai người bọn họ đều yêu.

Cảnh Tiêu Niên thấy Kiều Y Khả hỏi thẳng thắn, lại nhất thời im lặng, ngừng một lát mới nói: “Thuận Mỹ đổ bệnh.”

Trái tim Kiều Y Khả khẽ thất lại, nhưng trên mặt lại không để lộ cảm xúc gì.

Cảnh Tiêu Niên nhìn Kiều Y Khả im lặng không nói, cũng không có nói tiếp lời vừa rồi, mà đột nhiên hỏi:

“Cô rất hận tôi phải không?”

Kiều Y Khả cúi đầu, uống một ngụm nước đá. Lạnh lẽo biết bao, lan dọc theo thân thể cũng lạnh lẽo như thế.

Hận? Kiều Y Khả bật cười dưới đáy lòng.

Năm đó, là cô đoạt người con gái của Cảnh Tiêu Niên, khiến hắn phát điên tìm người cướp đi sự trong sạch của cô, giữa bọn họ rốt cuộc nên tính nợ thế nào đây?

Cô đã nghĩ rất nhiều năm, cũng không nghĩ được rõ ràng.

Vì hắn mà cô mất đi sự trong sạch.

Nhưng hắn lại vì cô mà mất đi một người phụ nữ.

Ân oán dây dưa không rõ.

Tính toán đến mức mỗi một, nên cứ đơn giản là quên đi.

Tâm tình của Cảnh Tiêu Niên cũng thực phức tạp.

Nữ nhân trước mắt này, năm đó hắn từng hận không thể xé nát cô ta.

Nhưng qua mười năm hắn mới hiểu được, vấn đề giữa hắn và Thuận Mỹ thật ra không liên quan đến cô.

Mười năm trước, hắn vô tình làm cô bị thương, thậm chí vết thương rất sâu.

Hơn nữa, sau khi hắn ly hôn với Thuận Mỹ, lại hại Thuận Mỹ đau khổ chờ đợi mười năm.

Đáy lòng tràn ngập áy náy, giọng nói cũng dịu xuống nhiều: “Cô yên tâm, Thuận Mỹ chỉ bị bệnh vụn vặt thôi, giờ không có gì đáng ngại cả, nhưng bác sĩ nói nhiều năm qua nàng có tâm sự chất chứa trong lòng, nếu cứ tiếp tục như vậy, ý chí tinh thần sa sút thì sớm muộn gì thân thể cũng sẽ suy sụp, mà khúc mắc trong lòng nàng, Kiều Y Khả, tôi chắc cô biết đó là gì.

Mười năm trước, Thuận Mỹ ly hôn với tôi, một mình một người rời khỏi nhà, chỉ đem theo vài bộ đồ để thay. Tôi không ngừng đưa tiền cho nàng, muốn dùng đủ mọi biện pháp đưa cho nàng, nàng lại từ chối từng đồng của tôi. Nàng nói, muốn tự lực cánh sinh giống cô, không muốn sống những ngày như ký sinh trùng nữa. Tôi không biết những ngày nàng sống vất vả đến đâu, ngay cả tương tượng tôi cũng không

tưởng tượng nổi. Nàng chưa từng nếm trải cơ cực, nhưng vì cô, nỗi vất vả mười năm qua nàng gặp phải còn nhiều hơn cả đời một người.

Kiều Y Khả, tôi thừa nhận, mười năm trước tôi có lỗi với nàng, cũng rất có lỗi với cô. Cô muốn hận tôi thế nào cũng được, nhưng mà, cô không thể đối xử với Thuận Mỹ như thế được. Mười năm trước cô trêu đùa Thuận Mỹ, rồi lại bỏ nàng đi. Mười năm sau, cô phải nghĩ mọi biện pháp để tháo gỡ khúc mắc của nàng, bằng không, không phải cô sẽ làm nàng thất vọng khi gian nan cô đơn chờ đợi cô suốt mười năm sao?”

Nói xong một hơi, Cảnh Tiêu Niên đưa qua một tờ giấy: “Trên này là địa chỉ của bệnh viện, cô tới thăm nàng đi.”

Kiều Y Khả chỉ liếc tờ giấy kia một cái liền đứng lên: “Anh nói xong rồi chứ, tôi có thể đi chưa?”

Nói xong liền xoay người muốn đi.

“Chờ đã.” Cảnh Tiêu Niên đột nhiên gọi cô.

Kiều Y Khả dừng lại, đưa lưng về phía hắn.

“Có lời này tôi vẫn luôn muốn nói với cô.” Cảnh Tiêu Niên chần chờ, chậm rãi nói: “Mười năm trước, là tôi sai tay chân đi tìm vài tên lưu manh tới dọa cô, khi đó tôi rất tức giận, nhưng mà tôi thật sự không hề bảo bọn chúng làm việc đó. Mặc kệ cô có tin hay không, tôi vẫn muốn nói với cô một tiếng xin lỗi. Cô có thể tiếp tục hận tôi, là tôi hại cô.”

Khẽ thở dài, Cảnh Tiêu Niên nhẹ giọng nói tiếp: “Hai kẻ đó, sau này đều phạm tội, một bị bắn chết, một thì ở trong tù chờ tử hình, hy vọng tin tức này có thể khiến cho cô an tâm hơn một chút.”

“Là anh làm vậy với bọn họ?” Kiêu Y Khả lạnh giọng hỏi.

“Là do bọn chúng làm quá nhiều chuyện ác, tôi chỉ giúp những kẻ đó nhanh chóng gặp báo ứng mà thôi.” Cảnh Tiêu Niên đáp.

Kiều Y Khả trầm ngâm một lúc, nói: “Cảnh Tiêu Niên, hiện tại trong lòng tôi không có hận, tôi không hận anh, cũng không hận bất kỳ kẻ nào, là tôi gây ra, cho nên tự tôi phải gánh chịu kết quả này. Mười năm trước, tôi cũng xin lỗi anh chuyện mình từng làm, chúng ta xem như thanh toán xong, ai cũng không nợ ai.” Nói xong liền cất bước rời đi, không quay đầu.

Cảnh Tiêu Niên một mình ngồi ở quán trà, buồn bã mất mát. Chuyện của Kiêu Y Khả, mười năm qua hắn vẫn canh cánh trong lòng, hôm nay có thể nói ra, đáy lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Mà đối với Thuận Mỹ, tìm Kiêu Y Khả về giúp nàng là việc duy nhất mà hắn có thể làm vì nàng. Chỉ là chính hắn, hắn để lại cái gì cho bản thân hắn đây?

Hắn không biết.

Mấy năm nay, hắn cố gắng làm một người chồng tốt, một người cha tốt. Nhưng mà, hắn luôn cảm thấy cô độc. Khi hắn ở bên Thuận Mỹ, hắn thấy nàng phiền, hắn ghét nàng, hắn rất ít khi ở nhà, nhưng mà, gia đình như cũ vẫn là một gia đình, sẽ không khiến hắn cô độc. Mà hiện tại, cái gì hắn cũng không thiếu, nhưng hắn lại bắt đầu cô độc.

Hắn biết, hắn sẽ cô độc cả đời, cô độc đến hết quãng đời còn lại. Đây có lẽ chính là sự trừng phạt lớn nhất mà số phận trao cho hắn. Hắn tự giễu nhĩ.

Kiều Y Khả vừa ra khỏi cửa quán trà liền gọi xe, đi thẳng đến bệnh viện.

Địa chỉ kia chỉ cần liếc mắt một cái liền khắc vào óc nàng rõ ràng.

Thuận Mỹ bệnh, Thuận Mỹ của nàng bệnh rồi. Tin tức này giống như thanh kiếm sắc, đâm vào trái tim nàng khiến máu tươi đầm đìa.

Cô cố không nghĩ nhiều nữa, yêu cũng được mà buồn cũng thế, lúc này cô chỉ muốn nhìn thấy Thuận Mỹ. Chẳng sợ chỉ liếc mắt một cái. Cô muốn biết Thuận Mỹ vẫn ổn. Cô đau đớn thế này, là vì hy vọng Thuận Mỹ sống yên vui. Thuận Mỹ của cô không thể bị tổn thương lần nữa.

Rất nhanh tới bệnh viện, tìm được phòng bệnh của Thuận Mỹ.

Kiều Y Khả hít sâu một hơi, bàn tay run run đẩy cửa ra, cố lấy dũng khí ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy một chiếc giường trống trơn. Thuận Mỹ không có ở đây. Trái tim lại rơi xuống đáy cốc.

Đi hỏi thăm y tá, y tá nói: “Kỷ tiểu thư ấy à, hôm nay cô ấy xuất viện, vừa rồi đã xuống lầu làm thủ tục rồi, có lẽ lúc này đã đi.”

“Nàng, khỏi bệnh rồi sao?” Kiều Y Khả cẩn thận hỏi.

“Phải, sẽ không ngắt xỉu nữa.” Y tá trả lời.

Kiều Y Khả ngây người. Trái tim vốn thắc thỏm bất an, lại bởi vì không trông thấy người mà run rẩy mất mát.

Ngắn ra một lúc, Kiều Y Khả hít một hơi. Lòng đau đớn, âm ỉ nhức nhối. Thuận Mỹ của cô thế nhưng lại từng ngắt xỉu!

Rời khỏi phòng y tá, Kiều Y Khả chậm rãi đi đến cửa thang bộ, chuẩn bị xuống lầu rồi đi.

Thật vất vả chịu đựng qua mấy ngày, Kỷ Thuận Mỹ ở bệnh viện mãi thật sự không nhịn nổi nữa. Nàng vốn không có bệnh nặng gì, chỉ cần nghỉ ngơi mà thôi, cứ ở bệnh viện mãi, nàng cảm thấy làm sao cũng không thoải mái.

Cuối cùng cũng thương lượng xong với bác sĩ Tống, được xuất viện về nhà. Nàng đã đồng ý với bác sĩ Tống là khi về nhà sẽ nghỉ ngơi cho tốt.

Lúc gần đi, bác sĩ Tống đưa cho nàng danh thiếp: “Thuận Mỹ, sau này nếu cảm thấy không thoải mái mà không tiện tìm Cảnh Tiên sinh, có thể trực tiếp tìm tôi. Với quan hệ thân thiết giữa hai nhà, tôi cũng mặt dày coi như anh của cô.”

Kỷ Thuận Mỹ cảm kích gật đầu, đáp “Được.”

Bác sĩ Tống lại cười lắc đầu: “Thuận Mỹ, dáng vẻ của cô đã nói cho tôi biết, cô chỉ đáp cho có lệ thôi.”

Kỷ Thuận Mỹ khẽ cười, làm bác sĩ quả nhiên đều rất nhạy cảm.

“Tống thế huynh, lần này cảm ơn anh.” Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng cảm ơn.

Nàng gọi hắn là “Tống thế huynh”, cũng tương đương xem như đã chấp nhận mối quan hệ này.

Bác sĩ Tống hiểu rõ, cười, nhìn nàng rồi đi.

Lúc nàng mới vừa đến cổng bệnh viện, lại đột nhiên nhớ ra, sáng sớm nay y tá đã nhắc nàng, lúc đi phải tới chỗ y tá lấy thuốc uống.

Kỷ Thuận Mỹ liền vội vàng quay lại, lên lầu lấy thuốc.

Kiều Y Khả lòng không yên chậm rãi đi xuống. Kỷ Thuận Mỹ vội vàng vàng đi lên.

Ở chỗ rẽ, hai người đột nhiên tâm thần không yên, trong khoảnh khắc một cúi đầu một ngẩng đầu, đồng thời thấy được khuôn mặt đối phương.

Dung nhan ngày nhớ đêm mong, chưa từng già đi.

Thời gian dừng lại.

Không có quá khứ, không có tương lai, không có thị phi dây dưa không rõ, đúng đúng rồi lại sai sai.

Nàng yêu cô, chờ đợi cô, nhớ thương cô, mong chờ cô.

Cô cũng yêu nàng, trốn nàng, né tránh nàng, cũng không thể không nhớ nàng.

Các nàng là những nàng tiên nữ đã mất hết phép thuật, đều chờ đợi một tình yêu không hoàn chỉnh, chỉ còn lại một nửa.

Chắc chắn sẽ có một ngày như vậy, các nàng vẫn sẽ gặp lại nhau. Lúc ánh mắt va chạm, ánh sáng như ngọc loá mắt loé lên như pháo hoa, tựa một thứ phép màu thần kỳ, lại bao phủ các nàng.

Yêu, chỉ có lúc hoàn chỉnh mới có thể đẹp đến mức tận cùng.

Đau thương lẫn vui mừng cùng giao hoà, nhìn nhau chăm chú thật sâu.

Không nói gì lại như ngàn lời nói.

Thế gian lặng im, giống một hòn đảo cô độc.

Đã không có thanh âm, lại cũng không có nhan sắc.

Chỉ còn lại hai người, hai nữ nhân yêu nhau.

Hết chương 59

59. Chương 60

Cả đời này, hầu hết thời gian chúng ta đều không ngừng bước, càng không ngừng tìm kiếm. Chúng ta không biết rốt cục bản thân muốn tìm cái gì, chúng ta chỉ biết là, giữa sương mù mênh mông, có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng mỏng manh phía trước, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gọi mờ ảo như có như không vang lên bên tai, chúng ta không dừng được bước chân đầy khát vọng, chúng ta không ngăn cản được nỗi mong chờ dịu êm ấy. Chúng ta chỉ có thể không ngừng đi tới, gian nan đi tới, khi đến trước kết cục cuối cùng, chúng ta không thể dừng lại.

Nhưng mà, có lẽ chính ở một chỗ rẽ, đột nhiên sương mù bay hết, bầu trời quang đãng hiện ra, trong trẻo sáng lạn, chúng ta rốt cuộc thấy được kết cục của chính mình, chúng ta rốt cuộc biết được, thứ cả đời mình đau khổ kiếm tìm, chỉ là vì khoảnh khắc ở ngã rẽ này.

Ở ngay lối rẽ, vận mệnh an bài, chúng ta có thể gặp lại nhau.

Kiều Y Khả nhìn Kỷ Thuận Mỹ, lại cảm giác được từng cơn sóng trào trong lòng.

Nữ nhân trước mắt này vẫn cao quý mê người, thanh nhã thoát tục như thế, đối với cô điều đó tràn ngập lực hấp dẫn trí mạng như thể ma lực, chẳng khác gì mười năm trước.

Mọi lý trí đều bị tình yêu như sóng thần mãnh liệt ào tới bao phủ. Thuận Mỹ của cô ở ngay trước mặt, cô yêu nàng, yêu đến mức muốn hoà tan, cô còn có can đảm để rời đi một lần nữa sao?

Kiều Y Khả cố nén nỗi xúc động muốn lao tới ôm Thuận Mỹ, chỉ đứng thẳng tắp ở đó, mắt không chớp nhìn nàng.

Cho dù xa cách mười năm trời, Kỷ Thuận Mỹ vẫn cảm thấy trái tim mình đập vội, hô hấp phập phồng không ngừng.

Nàng mong muốn biết bao được xông lên, bổ nhào vào vòng tay của Kiều Y Khả. Nàng tha thiết nhường nào được rúc vào lòng Kiều Y Khả, nghe cô gọi tên mình, nghe cô nói: “Thuận Mỹ, đừng sợ, có tôi ở đây.”

Giống như ngày trước.

Nàng vui sướng đến thế, lại sợ hãi đến vậy.

Nàng vui sướng được gặp lại cô, nhưng lại sợ hãi cô bỏ đi thêm lần nữa.

Y Khả, Y Khả của em, chị thật sự lãng quên em rồi sao?

“Chị đến thăm em, phải không?” Kỷ Thuận Mỹ mở lời trước, nhẹ giọng hỏi.

“Bệnh tình của em cũng khá hơn rồi, tôi cũng yên tâm.” Kiều Y Khả quay mặt đi.

“Khá hơn chỉ là thân xác bên ngoài mà thôi.” Thanh âm Kỷ Thuận Mỹ trầm thấp mà rõ ràng.

Kiều Y Khả không nói gì, thân thể hơi lung lay.

Kỷ Thuận Mỹ nhìn Kiều Y Khả, chậm rãi tiến lên, đi đến bên người Kiều Y Khả. Vươn tay, nắm tay Kiều Y Khả.

Bàn tay của Kỷ Thuận Mỹ không còn trơn chu nhẵn nhụi nữa, lúc nắm hơi dùng sức, có thể cảm nhận được những vết chai trên đó, khiến trái tim Kiều Y Khả đau thắt lại.

Đột nhiên, Kiều Y Khả lật tay nắm chặt, cầm bàn tay Kỷ Thuận Mỹ trong lòng bàn tay mình. Dùng sức nắm, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Kỷ Thuận Mỹ lẳng lặng để nước mắt chảy xuống.

Kiều Y Khả cúi đầu nhìn Kỷ Thuận Mỹ, đôi lông mày thật dày và dài đọng đầy những giọt nước mắt trong suốt, mí mắt khẽ chớp, từng hạt lệ châu rơi xuống, như những ngôi sao băng xinh đẹp lướt ngang bầu trời.

Năm ấy, bầu trời xanh thăm thẳm, muôn vàn vì sao trên cao, cô đã nói với Thuận Mỹ, nhất định phải ước nguyện với sao băng.

Sao băng đêm đó, cũng đẹp như nước mắt của nàng.

Muốn hôn lên những giọt nước mắt của nàng, đầu vừa hơi cúi thấp, lại vẫn cảm thấy có phần đường đột. Chỉ đành nhẹ nhàng lấy ngón tay thay nàng lau nước mắt. Cảm giác vô cùng thân thiết mà đã quen thuộc từ rất lâu rồi, thân thể hai người khẽ run.

Nếu không có cảm giác vướng mắc trong lòng, các nàng gần như có ảo giác thời gian đảo ngược, đưa họ trở về những ngày đầu mười năm trước.

“Em đưa chị tới một nơi.” Kỷ Thuận Mỹ lau nước mắt, nhẹ giọng nói.

Kiều Y Khả gật gật đầu.

Hai người song song đi ra khỏi bệnh viện. Hai bàn tay không hề buông ra.

Lên xe, Kỷ Thuận Mỹ nói một địa chỉ, trái tim Kiều Y Khả run rẩy mãnh liệt. Cô không ngờ Kỷ Thuận Mỹ muốn đi tới đó.

Cô không biết, đối với các nàng mà nói, nơi đó còn lại cái gì.

Ngõ nhỏ quen thuộc, sân vườn thân quen, toà nhà năm tầng, lên đến tầng ba, rẽ trái, phòng thứ ba, Kỷ Thuận Mỹ dừng lại.

Kiều Y Khả cũng dừng lại. Nơi này có lẽ cô còn quen thuộc hơn Kỷ Thuận Mỹ một chút.

Ở nơi này, lần đầu tiên cô chăm chú dồn biết bao tâm huyết nấu cơm cho một người con gái.

Ở nơi này, các nàng từng vô số lần hẹn hò, gắn bó mặn nồng, như keo sơn.

Cũng là ở nơi này, cô tâm như tro tàn, ngồi lặng đến bình minh, rời khỏi Thuận Mỹ.

Nay, cô không biết vì sao Thuận Mỹ lại dẫn mình trở về nơi này.

Kỷ Thuận Mỹ lấy chìa khoá ra, đẩy cửa đi vào.

Kiều Y Khả đứng ngoài cửa, nhìn mọi thứ bày biện giống mười năm trước như đúc, cắn chặt môi, không muốn để nước mắt chảy xuống.

“Y Khả, vào đi. Nơi này trước kia là nhà của chị, mà nay là nhà của em.”

Kiều Y Khả bước vào phòng theo. Phảng phất như đi vào hồi ức.

Kỷ Thuận Mỹ thấy cô không nói gì, cũng không nhiều lời, kéo cô đi.

Đẩy một cánh cửa ra, Kỷ Thuận Mỹ nói: “Y Khả, phòng ngủ của chị bây giờ vẫn là của chị, em không hề động vào bất cứ thứ gì.”

Kiều Y Khả hơi khép hờ đôi mắt. Cho dù nhắm mắt lại, cô cũng quen thuộc mọi thứ ở nơi này.

Đó trước tấm gương kia, lần đầu tiên cô ôm Thuận Mỹ.

Khi đó, cô đã ngã lòng.

Đi ra, lúc xuyên qua phòng khách, Kỷ Thuận Mỹ chỉ vào cái bàn ở chỗ phòng ăn, nói: “Chị có nhìn thấy chiếc khăn trải bàn kia không? Chị nói là vì mời em ăn cơm nên đã cố ý lấy từ chỗ ông chủ về, em vẫn rất thích nó.”

Lòng Kiều Y Khả chua xót vô hạn.

Khi ấy Kỷ Thuận Mỹ hỏi: “Chị vĩnh viễn cũng sẽ không gạt em, phải không?”

Cô nghiêm túc trả lời: “Thuận Mỹ, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không lừa em.”

Hồi ức như những mũi gai sắc nhọn, cắt da cắt thịt, đau đớn không ngừng lan rộng.

Năm đó, cô từng nói sẽ không lừa Thuận Mỹ, lại vẫn dùng thủ đoạn, dỗ dành nàng, lừa nàng, có được nàng. Nay, chính là báo ứng của cô.

Kỷ Thuận Mỹ giả bộ không nhìn thấy nét mặt đau đớn của Kiều Y Khả, đi qua một căn phòng khác.

“Phòng này trước kia là phòng của Giáo Nhi, giờ là phòng ngủ của em. Em rất ít khi đến đây ở, bình thường đều ở trong quán, nhưng lúc tâm tình không tốt, hoặc khi trời mưa, em sẽ thỉnh thoảng trở về.”

Kiều Y Khả nhìn quanh đánh giá. Rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một cái tủ. Trên tường có treo một bức tranh.

Cô tiến lại gần bức tranh, cẩn thận nhìn. Là một bức tranh khảm nghệ thuật, hình ảnh rất đơn giản, ở chính giữa khảm một bó hoa khô màu vàng, cho dù đã héo rũ, nhưng vẫn còn nho nhỏ, sống động, không hề nhìn ra vẻ tàn tạ.

Phía dưới bên phải của bông hoa lộ ra một mảnh giấy. Phía trên mảnh giấy viết: “Vì thích em, cho nên muốn ở bên em.”

Kiều Y Khả như con búp bê đất, lặng im đứng đó.

Phía sau, Kỷ Thuận Mỹ đau đớn muốn chết uyển chuyển thấp giọng hỏi: “Nếu chị vẫn còn thích em, vì sao lại không muốn ở bên em?”

“Thuận Mỹ, tôi có tài đức gì mà lại khiến em thâm tình với tôi như thế.” Kiều Y Khả khàn khàn nói.

“Bởi vì, em yêu chị.” Kỷ Thuận Mỹ nhẹ giọng đáp.

“Nhưng mà, em cũng không biết cái gì gọi là yêu. Lúc trước, tôi chỉ muốn lên giường với em, cho nên mới đến gần em, quyến rũ em, dụ dỗ em, bây giờ em như thế này, tất cả đều là do tôi làm hại.” Kiều Y Khả rốt cục tự trách nói ra.

“Chị lên giường với em rồi, là vì lên giường rồi nên xong liền vứt bỏ em sao?” Kỷ Thuận Mỹ bình tĩnh hỏi lại.

“Không phải, sau đó tôi thật sự yêu em.” Kiều Y Khả lắc đầu.

“Cho dù chị thật sự bỏ rơi em, em cũng vẫn yêu chị. Có thể chị không biết, khi chị tiếp cận em, dụ dỗ em, quyến rũ em, những ngày đó là những ngày em hạnh phúc nhất trong đời.” Kỷ Thuận Mỹ nhớ tới ngày cũ, thanh âm mơ màng mà ngọt ngào.

Kiều Y Khả kinh ngạc xoay người, nhìn nàng: “Em không trách tôi?”

Kỷ Thuận Mỹ cúi đầu: “Em không trách chị, em không trách chị năm đó bỏ em mà đi, em không trách chị hiện tại cũng rời xa em. Em biết là em liên lụy đến chị, nếu không phải tại em, chị cũng sẽ không phải chịu tổn thương đến thế.”

Kiều Y Khả thật lâu không thể nói gì.

Kỷ Thuận Mỹ nghĩ là do những lời mình nói, lòng càng thêm khổ sở, ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên cũng không có.

“Sau khi Giảo Nhi kết hôn, em liền thuê căn hộ này, ở chỗ này chờ chị. Chúng ta ở bên nhau không đến mười tháng, em lại chờ đợi chị suốt mười năm, nhưng cho tới bây giờ em cũng chưa từng hối hận. Hôm nay, em chỉ muốn nói hết ra những lời giấu kín trong đáy lòng cho chị biết, hạn thuê phòng sắp đến, chủ nhà không cho thuê nữa, muốn bán đi, em không mua nổi, cho nên nếu không nói ra, em chỉ sợ sẽ không có cơ hội. Chị yên tâm, em sẽ không quán quýt lấy chị nữa, em biết, chị đến thăm em sẽ nhớ lại những điều không vui ngày trước. Em biết, năm đó đều là lỗi của em, nếu em có nhiều dũng khí hơn một chút, nếu em đi theo chị thì sẽ không có việc xảy ra sau đó. Y Khả, chị không biết đâu, những năm gần đây em khổ sở biết bao, hối hận nhường nào,”

Đột nhiên trước mắt tối sầm, ngay sau đó, một vòng tay ấm áp đã hoàn toàn bao lấy nàng ở bên trong, còn chưa kịp nói hết, môi đã bị người ta chặn.

Thăm dò thật sâu, triền miên hết sức. Nụ hôn khát khao đã chờ đợi suốt mười năm. Hôn cho hết tương tư, hôn hết nước mắt, hôn hết mọi hiểu lầm, mọi lo lắng. Kiều Y Khả cũng không biết mình còn muốn kiên trì cái gì nữa, Thuận Mỹ đợi cô mười năm, suốt mười năm trời, cho dù mười năm tiếp theo các nàng sẽ lại bị tổn thương, các nàng sẽ bị huỷ diệt, vậy thì sao chứ? Cô muốn hiện tại, cô muốn Thuận Mỹ của cô, cô muốn nàng công chúa ngốc cứ liên miên nói mãi không ngừng này. Mọi giam cầm đều được giải thoát nhờ những lời nói ngọt ngào kia.

Mười năm một giấc mộng, sống như một cái xác không hồn, giờ khắc này, linh hồn rốt cục trở về, cô vẫn là Kiều Y Khả, là Kiều Y Khả yêu Kỷ Thuận Mỹ.

Hôn đến rạo rực, Kiều Y Khả không tìm được nhẹ nhàng vuốt ve Kỷ Thuận Mỹ.

Không ngờ, Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên đẩy cô ra, rời khỏi vòng tay cô.

Kiều Y Khả không hiểu, nhìn Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ cúi đầu, mặt đỏ ửng, hơi thở không đều, nhưng biểu tình lại rất bình tĩnh.

Kiều Y Khả muốn lại gần ôm nàng, Kỷ Thuận Mỹ lại vẫn né tránh.

“Y Khả, em biết mười năm trước chị có yêu em, em không hề hoài nghi. Nhưng mà, mười năm sau, nếu chị cảm động vì em chờ đợi chị, hoặc áy náy vì mười năm trước có được em rồi lại bỏ em mà đi, như vậy em không cần chị trở về, tình yêu của em cũng có tôn nghiêm. Em không cần sự thương hại của chị.”

Kiều Y Khả vòng ra sau lưng Kỷ Thuận Mỹ, nhẹ nhàng ôm nàng.

Lòng Kỷ Thuận Mỹ đầy đau xót. Mười năm trước, chính vì cái ôm dịu dàng như vậy, Kiều Y Khả hoàn toàn bắt nàng làm tù binh.

Gục đầu lên vai Kỷ Thuận Mỹ, Kiều Y Khả khe khẽ nói: “Ngốc, nếu không phải vì nhớ em thì sao tôi lại phải chịu đựng suốt mười năm chứ.”

“Vậy vì cái gì lại trốn tránh em?” Nước mắt Kỷ Thuận Mỹ chảy xuống.

“Thuận Mỹ, tôi có thể không bận tâm bất kỳ ai, nhưng tôi không thể không để ý em. Hiện tại tôi chẳng có gì, nếu em đi theo tôi sẽ phải chịu khổ.”

“Em không sợ vất vả, em chỉ sợ không có chị.”

“Tôi còn có một đứa con không rõ lai lịch.”

“Đứa bé là con của chị, cũng là con của em, sao có thể nói lai lịch không rõ được.”

“Tôi là người mang đến xui xẻo, từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, lớn lên lại mất em. Tôi sợ lắm. Thuận Mỹ, ở trước mặt em, tôi hoàn toàn không có tự tin. Tôi sợ sẽ mang đến bất hạnh cho em.”

Kỷ Thuận Mỹ quay lại, nhìn Kiều Y Khả: “Thật sự không phải vì thương hại em?”

Kiều Y Khả nâng khuôn mặt Kỷ Thuận Mỹ lên, nghiêm túc trả lời: “So với mười năm trước, tôi lại càng yêu em hơn.”

Kỷ Thuận Mỹ ôm cổ Kiều Y Khả, nhắm mắt lại: “Cho dù bất hạnh, em cũng nguyện ý. Y Khả, hôn em đi.”

Kiều Y Khả nhìn gương mặt động lòng người của Kỷ Thuận Mỹ, hôn thật sâu.

Các nàng yêu nhau đến thế, cô nghĩ, có lẽ ông trời cũng có thể cảm động một lần mà buông tha cho các nàng.

Hết chương 60

60. Chương 61

Hôn, nụ hôn tình ý triền miên lưu luyến không muốn rời.

Như điệp luyện hoa, như chú ong say mê nhụy, như ánh trăng êm dịu rải rác bên bờ Tây Hồ, như ở sâu bên trong ánh trăng, có thể mơ hồ thấy được mặt hồ rực sáng.

Môi mềm như nước, lưỡi dẻo như chú cá nhỏ, hai cánh môi quăn quýt, nổi oán hờn ngày xưa đơn côi tiêu tan trong nháy mắt, trong lúc thờ dốt, lòng dần dần lan toả cảm giác vui mừng như điên khi từ hai hoà làm một. Cảm giác này tuyệt vời đến nỗi đáng giá để tan xương nát thịt, nhẹ nhàng như chim bằng giương cánh, không bao giờ lo lắng bất kỳ ai hay việc gì nữa. Trong lòng tôi có em, trong lòng em cũng có chị. Hai trái tim trọn vẹn hoà cùng một chỗ, gắn bó gấu gao, không còn gánh nặng.

Xa cách mười năm, bị thương một mình, lại ôm ấp như những ngày xưa cũ, giữa các nàng không còn chút gì xa lạ. Sinh ra vì nhau, chỉ vì nhau mà tồn tại. Thật ra mười năm qua, có một giây một khắc nào họ không nghĩ đến đối phương, không nghĩ đến việc ở bên nhau đâu?

Làm thế nào cũng không nở tách ra, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên.

Kỷ Thuận Mỹ nhận ra tiếng di động của mình, nghiêng người với lấy, Kiều Y Khả không chịu thôi ôm nàng, môi gắn chặt, khóa miệng anh đào nhỏ của Kỷ Thuận Mỹ.

Không dễ gì Kỷ Thuận Mỹ mới có thể cầm được điện thoại, nhìn thoáng qua, giã khỏi những nụ hôn vẫn rơi xuống của Kiều Y Khả, gơ một ngón tay làm thủ thế “suyt” một tiếng, nghe máy.

Là bác sĩ Tống gọi tới. Y tá nhận ra Kỷ Thuận Mỹ quên lấy thuốc nên đã nói với bác sĩ Tống.

“Tống thế huynh, ngày mai tôi sẽ đến lấy thuốc.”

...

“Được mà, Tống thế huynh, anh yên tâm đi, tôi sẽ tự chăm sóc bản thân mình.”

...

“Tôi không cần ai khác chăm sóc cả đâu, không cần phiền Tống thể huynh, lòng tốt của anh tôi xin nhận.”

Kiều Y Khả vẫn vùi đầu vào hõm vai của Kỷ Thuận Mỹ, nghe thấy lời này, đột nhiên ngẩng đầu, đoạt lấy điện thoại.

“Vị Tống thể huynh này, tôi sẽ chăm sóc Thuận Mỹ thật tốt, anh không cần lo làm gì, hẹn gặp lại.”

Nói xong liền ném di động đi, nháy nháy mắt với Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ ngẩn ra, một lúc lâu sau mới phản ứng, nhin không được cười khê: “Y Khả, chị cần gì làm thế, anh ta chẳng qua là bác sĩ đã khám cho em, gọi tới nhắc em đi lấy thuốc, nghỉ ngơi đầy đủ mà thôi.”

“Thế huynh thế huynh, gọi thân thiết vậy, lại còn muốn tới chăm sóc cho em, không có ý tốt.”

Kỷ Thuận Mỹ bật cười: “Chị đó, chị tưởng em còn là thiếu nữ người gặp người thích à? Tống thể huynh người ta, à không, bác sĩ Tống có một gia đình mỹ mãn, cuộc sống hạnh phúc, vừa rồi chỉ hỏi em có muốn anh ta cử một y tá chuyên nghiệp tới chăm sóc em không thôi.”

“Dù sao thì về sau tất cả những ai chú ý đến em, tôi đều khiến bọn họ từ bỏ ý đồ.” Kiều Y Khả vừa rồi ghen hơi quá, tự biết mình đuối lý.

Kỷ Thuận Mỹ hé miệng cười, nhẹ nhàng tựa vào vai Kiều Y Khả: “Y Khả, em già rồi, ngoài chị ra, còn ai muốn em nữa.”

Kiều Y Khả vuốt ve mái tóc dài của Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, em bây giờ so với mười năm trước chẳng hề thay đổi, tôi không cho phép ai có ý đồ gì với em, em chỉ có thể là của một mình tôi.”

Từng chuyện cũ thoáng vụt qua trong tâm trí, lòng Kỷ Thuận Mỹ vừa chua xót lại ngọt ngào, nghĩ đến quá khứ các nàng thương tích đầy mình, lại nghĩ về hiện tại khi khổ tận cam lai. Nàng càng thêm quý trọng giờ phút này, cùng một tương lai chẳng khác gì hiện tại.

Kỷ Thuận Mỹ nhin không được càng siết chặt Kiều Y Khả.

Hai người tâm ý tương thông, lòng Kiều Y Khả sao lại không phải đủ mọi hương vị cay đắng ngọt bùi. Cô cũng ôm lấy Kỷ Thuận Mỹ, thật chặt.

“Thuận Mỹ, sau này chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa.”

Vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau thật lâu, mãi đến khi sắc trời dần tối, Kỷ Thuận Mỹ mới lưu luyến rời khỏi vòng tay của Kiều Y Khả.

“Y Khả, chị phải về nhà đúng không? Tiểu Thuận còn ở nhà chờ chị mà.”

Kiều Y Khả không nhấc tâm nhìn vẻ mặt của Kỷ Thuận Mỹ, không nói gì.

Kỷ Thuận Mỹ đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: “Vì sao lại gọi đứa bé là tiểu Thuận?”

Kiều Y Khả sâu kín thở dài: “Vì, tôi nhớ em.”

Vành mắt Kỷ Thuận Mỹ lập tức đỏ lên, cúi đầu.

“Thuận Mỹ, em sẽ ghét bỏ đứa bé này sao?”

“Sao có thể. Con của chị, cũng là của em.”

“Vậy, em sẽ ghét bỏ tôi sao?”

Kỷ Thuận Mỹ không nói gì.

Kiều Y Khả nhẹ giọng nói: “Em không chê tôi, tôi mới có can đảm không rời xa em nữa.”

Kỷ Thuận Mỹ thấp giọng nói: “Chị không bỏ em mà đi thì em mới không ghét bỏ chị.”

Kiều Y Khả ngẩn ra, cô cứ nghĩ Kỷ Thuận Mỹ sẽ cho mình một đáp án rất khẳng định.

Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh nước mắt, trong suốt pha lẫn chút nghịch ngợm. Kiều Y Khả hiểu ra, kéo nàng vào lòng: “Em dám ghét bỏ tôi sao, tôi sẽ không xa em nữa.”

Kỷ Thuận Mỹ rớt cục lệ ra nụ cười: “Trước kia chị luôn chọc em, giờ cũng nên để chị trúng kế một lần.”

Kiều Y Khả hôn lên dòng nước mắt của nàng: “Thuận Mỹ ngoan, về sau ngày nào tôi cũng mắc lừa em, em cứ bắt nạt tôi, khiến tôi khổ sở đi. Em không để ý tới tôi, cố ý chọc giận tôi, được không? Những gì tôi nợ em đều trả lại cho em, mặc kệ em đối xử với tôi thế nào, tôi cũng sẽ không xa em.”

Kỷ Thuận Mỹ thỏa mãn dưới vô vàn nụ hôn trêu mến.

“Y Khả, chúng ta đã bỏ lỡ mười năm rồi, chúng ta sẽ không bao giờ bỏ qua mỗi một ngày trong cuộc đời này nữa.”

Lòng Kiều Y Khả cũng tràn đầy vui mừng, len lén thầm nói xin lỗi tiểu Thuận.

“Thuận Mỹ, đêm nay tôi không về nữa.”

Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu, ánh mắt vụt loé tia sáng, nhưng chỉ nháy mắt lại ảm đạm. Nàng biết mình không thể ích kỷ như thế, hiện giờ Kiều Y Khả không chỉ là người yêu của nàng, mà còn là một người mẹ có đứa con nhỏ.

“Y Khả, về đi, thằng bé còn nhỏ, sau này ngày ngày chúng ta đều sẽ ở bên nhau, không cần thiết là đêm nay.” Cố chịu đựng cảm giác không nỡ, nàng khuyên Kiều Y Khả.

Kiều Y Khả cảm động lòng tốt bụng và sự chu đáo của Kỷ Thuận Mỹ, càng luyến tiếc phải rời đi giây phút này.

“Không sao cả, Giảo Nhi có thể giúp tôi một đêm.”

Nói xong cô liền gọi cho Giảo Nhi.

Giảo Nhi thì thật ra trông tiểu Thuận cũng không có vấn đề gì, nhưng nàng vẫn lo lắng cho tình trạng của Kiều Y Khả, gắng hỏi Kiều Y Khả đang ở đâu, sợ cô lại ra ngoài uống rượu giải sầu, mãi đến khi nghe cô nói mình ở cùng một chỗ với Kỷ Thuận Mỹ mới vui mừng hô “Thật tốt quá”, lập tức hứa: “Y Khả, chị cứ yên tâm nói chuyện yêu đương đi, còn tiểu Thuận để em lo, hai người có thể đến bên nhau một lần nữa rất không dễ dàng gì.”

Kiều Y Khả lặp lại cho Thuận Mỹ nghe, Kỷ Thuận Mỹ cũng có cảm giác vui sướng không chân thật như thế bình tĩnh một cái là cách một đời người.

Trời đã tối lắm rồi, hai người đều đói bụng, nhưng trong phòng rất ít khi có người ở nên cũng không có gì để có thể ăn, lại không nỡ đi xuống lầu ăn gì đó, trước mặt người khác dù sao cũng phải kiêng dè một chút, nên đơn giản mua thức ăn ở ngoài mang về. Kiều Y Khả đề nghị, ăn sủi cảo đi, ngụ ý đoàn viên, trăm năm hoà hợp. Kỷ Thuận Mỹ chỉ nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, mọi thứ khác đều không cần nói.

Há cảo được mang tới, bàn ăn dọn xong rồi, Kiều Y Khả đột nhiên kéo tay Kỷ Thuận Mỹ: “Thuận Mỹ, đồng ý với một lời thỉnh cầu của tôi nhé.”

“Cái gì cơ?”

“Nhắm mắt lại đi.”

“Ồ?” Kỷ Thuận Mỹ khó hiểu.

“Nhắm mắt lại thôi, nghe lời nào.” Kiều Y Khả mềm giọng năn nỉ.

Mặt Kỷ Thuận Mỹ hơi nóng lên, nghe lời nhắm mắt lại, miệng nói: “Chúng ta không còn nhỏ nữa, đừng giỡn những trò con nít.” Nhưng không nghe tiếng trả lời.

Lúc còn đang nghi hoặc không biết có nên mở mắt không, hình như Kiều Y Khả vừa chạy đi đâu giờ đã trở lại, vui sướng nói: “Thuận Mỹ, có thể mở mắt rồi.”

Kỷ Thuận Mỹ chậm rãi mở to mắt.

Căn phòng thực tối, ngọn đèn đã tắt đi, một đôi nến đỏ vui sướng nhảy múa trên bàn, nhìn màu sắc xung quanh căn phòng, bóng nến hồng lay động.

Nguyện ước người một lòng, bạc đầu không chia lìa.

“Năm ấy lúc còn bên em, có hôm đi qua một cửa hàng, nhìn thấy một đôi nến đỏ, đẹp đến mức khiến lòng người cảm động, nên tôi mua về vẫn cất dưới đáy tủ, vừa rồi đi tìm, thế nhưng vẫn còn đó.”

Kiều Y Khả kéo ghế ra, để Thuận Mỹ ngồi xuống.

“Thuận Mỹ, tôi không có tin vật gì để đính ước cả, mười năm trước, tôi không nghĩ được thì gì có thể xứng với em, mà mười năm sau, tôi lại không dám có hy vọng xa vời gì. Cho dù sau này, tôi nghĩ tôi cũng sẽ không thể tìm thấy bất cứ thứ nào có thể thay tôi biểu đạt tình yêu, lại xứng với tình cảm của em, cho nên, Thuận Mỹ, tối nay tôi trao bản thân mình cho em. Tôi, Kiều Y Khả, từ nay về sau là của Kỷ Thuận Mỹ. Sinh là người của em, chết cũng là của em. Đời đời kiếp kiếp, chỉ yêu một mình em, cũng sẽ không bao giờ rời xa em nữa.”

Nến đỏ hữu tình, như thực như ảo, như si như mộng, thanh âm trong trẻo uyển chuyển của Kiều Y Khả xuyên qua ánh nến hồng nóng bỏng, chữ chữ lại rõ ràng có lực, khắc sâu vào trái tim Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ chậm rãi đứng lên, một bàn tay nắm lấy tay Kiều Y Khả, hai lòng bàn tay áp vào nhau, những ngón tay quấn quýt.

“Em, Kỷ Thuận Mỹ, từ nay về sau thuộc về Kiều Y Khả, sinh là người của chị, chết cũng là của chị, đời đời kiếp kiếp, chỉ yêu một mình chị, đời đời kiếp kiếp, cũng sẽ không rời xa chị.”

Lúc ban đầu, mỗi người đều tự mang theo vận mệnh của bản thân bước vào đường đời, sau đó, gặp nhau rồi lại tách ra, sau lại gặp nhau lần nữa.

Kỳ thật, bắt đầu từ khoảnh khắc hai người gặp nhau lần đầu tiên, số mệnh cả hai đã hoà làm một, trọn đời trọn kiếp, ba đời ba kiếp.

Hết chương 61

61. Chương 62

Nền đỏ mê say cháy, ngọn lửa vui mừng nhảy múa, thướt tha yêu kiều, nương cùng ánh trăng sáng tỏ từ ngoài cửa sổ lặng lẽ theo vào giúp vui, trong khoảng thời gian ngắn, trong sự minh diễm toát lên vẻ cao quý thanh lịch, trong ánh sáng nhuốm nét ái muội đa tình, tựa như hai người đan vào cùng một chỗ, tình người nồng đậm tình ta sắc son, tình sâu đến tận cùng sẽ kim lòng chẳng dặng.

Dung nhan xinh đẹp của Kỷ Thuận Mỹ trắng trẻo, sắc da thịt hơn màu tuyết, dưới bóng nền lay động, vẻ trong suốt tinh khiết ẩn ẩn sắc phấn mùa xuân, như đoá hoa đào e lệ, xinh đẹp động lòng người, tựa đoá bách hợp trong thung lũng sâu kín tỏa hương, khiến người ta nhìn không được tâm trí mơ màng mong mỏi.

Nàng cùng nhìn Kiều Y Khả thật sâu, nhìn ngũ quan xinh đẹp rõ ràng của cô. Đôi mi cong mềm mại, đôi con ngươi thăm thẳm sáng ngời như hồ sâu, cánh môi kiều diễm ướt át đỏ mọng. Dây tơ lòng khẽ run, hơi rung động, lại đột nhiên kinh ngạc nhận ra, nghĩ đến vừa rồi lòng hươu dạ vượn, những tư tưởng kiều diễm xa xôi, không khỏi thẫn thờ có chút thẹn thùng, nhìn không được ngoan ngoãn khép hờ mắt, lén nhoẽn miệng cười.

Một cái nháy mày mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, Kiều Y Khả nhìn đầu óc choáng váng, hoàn toàn chìm đắm.

“Thuận Mỹ, chúng ta...” Giọng Kiều Y Khả đầy lưỡng lự, như tiếng violon trầm trầm gọi cảm, hoàn toàn không giống vẻ trong trẻo trầm tĩnh thường ngày.

Cô không biết nên yêu Thuận Mỹ thế nào mới tốt. Khi tình yêu đến đỉnh điểm, đương nhiên sẽ nhắm tới thân thể da thịt phải không? Sự thống khổ của việc cấm kỵ không phải bản chất của tình yêu, nếu đã yêu thì hãy tự do chiếm hữu, hưởng thụ ái tình đi!

Kiều Y Khả chỉ cảm thấy cây cỏ thụ tên “tình ái” trong lòng, nhờ có ánh mặt trời, có mưa móc, nay nhanh chóng nở rộ ra vô vàn đoá hoa rực rỡ. Mà đoá hoa ấy, tên là “dục vọng”.

Ấu yếm thân thể, kỳ thật rất sạch sẽ mà thuần túy, đó không phải một điều sai trái, nếu trước dục vọng mà bỏ thêm những tư tưởng tham lam ti tiện, lòng háo sắc đáng khinh thì mới có thể khiến nó vấy bẩn, người người mắng mỏ.

Giờ phút này, trong thân thể Kiều Y Khả bốc lên ngọn lửa tình hừng hực thiêu đốt, trước khi lý trí biến mất, cô vui buồn không rõ lí do, khoé mắt lặng lẽ chảy ra một giọt nước mắt.

Mười năm qua, thân ở khắp nơi, không phải chưa từng gặp những thú vui nhục dục, những trường hợp dâm loạn cực kỳ, mà cô lại có ngoại hình lạnh lùng nổi trội suốt sắc vô cùng, đàn ông hay đàn bà thích cô nhiều đến nỗi căn bản không nhớ rõ nổi mặt, nhưng mà trong mắt cô lại chưa từng chứa nổi bất kỳ ai, cho dù nữ nhân có xinh đẹp đến đâu, dùng hết mọi thủ đoạn quyến rũ cũng không thể đoạt được thậm chí ngay cả thứ dục vọng nguyên thủy không tình yêu hay tình bạn của cô.

Cô là một nữ nhân không có trái tim, lạnh lùng như băng, không có hơi ấm, không có tình yêu, không có dục vọng. Mãi cho đến khi gặp lại Thuận Mỹ, mãi đến giờ phút này, cho đến khi sống lại từ trong lửa, cô mới lại thấy ấm áp một lần nữa, biết giận hờn, lúc này cô mới thực sự là một người đang sống.

Kỷ Thuận Mỹ tâm tư tinh tế, không nhìn giọt nước mắt bên khoé mi của Kiều Y Khả, cũng không để tâm tới ái tình bị đè nén nay bành trướng đến sắp sửa nổ tung giữa hai người.

Hơi thở quen thuộc kia, là hơi thở của Kiều Y Khả, lại chậm rãi bao bọc nàng vào trong đó, từng chút từng chút một gỡ bỏ mọi rứt rề của nàng, hoá thành những dòng nước ấm mảnh mai, rót vào chỗ sâu trong thân thể, chậm rãi chảy xuôi. Nàng tận tình mà vui sướng hít thở, nhắm nháp, hơi thở kia chân thật mà sinh động, không phải thứ trong vô số đêm dài đằng đẵng, nàng nhớ lại từ trong hư vô. Giống như trên đỉnh núi, mây trắng cùng sương mù vờn quanh, giờ phút này nàng chỉ thắm nghĩ tận tình nhảy xuống, say mê bay bổng giữa cảm giác mê ly như mộng ảo.

Vươn tay ra, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên khoé mắt Kiều Y Khả.

Một giọt lệ, dâng cho quá khứ đã qua.

Từ nay về sau, các nàng có một cuộc sống hoàn toàn mới, chỉ có vui vẻ, không có nỗi buồn.

Kiều Y Khả nắm tay nàng, dựa thể lồi kéo, Kỷ Thuận Mỹ liền nhào vào lòng cô.

Hai người mặt dán lại với nhau, làn da nóng bỏng. Nhưng không ai vội vàng hành động trước.

Hạnh phúc, cũng giống như hiện tại, ngay cả cảm giác nóng cháy dày vò, cũng đều biến thành nỗi sung sướng khiến người ta luyến tiếc.

“Còn nhớ không? Năm ấy lần đầu tiên chị nhảy cho em xem.”

“Tôi học múa từ nhỏ, ấn ý sâu xa, có lẽ chỉ vì để múa cho em xem.”

“Khúc nhạc ngày ấy em rất thích.”

“Mai hoa nhất lộ, hàm bao dục trác. Mai hoa nhị lộ, mãn thụ phiêu bạch. Mai hoa tam lộ, đông khứ xuân lai.”

Nói xong, Kiều Y Khả khẽ ngân nga khúc ca xưa kia. Lúc này Kỷ Thuận Mỹ mới biết, thì ra đó là khúc [Mai hoa tam lộ] nổi tiếng.

Nàng không khỏi nhẹ giọng hoà cùng.

” Hồng ngẫu hương tàn ngọc diễm thu, kinh giải la thường, độc thượng lan châu.

Vân trung thủy kí cảm thư lai, nhạn tự quy thì, nguyệt mãn tây lâu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu, nhất chủng tương tư, lưỡng xử nhàn sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu.”

Lời hết, nhạc dừng, Kiều Y Khả nâng khuôn mặt Kỷ Thuận Mỹ lên, si ngốc hỏi: “Thuận Mỹ, tôi có còn trong trái tim em không?”

Kỷ Thuận Mỹ thê lương cười: “Vẫn, đêm đêm trái tim em đều đau, đau đến không ngủ được.”

Trái tim Kiều Y Khả cũng nhói đau, không khỏi ôm chặt Kỷ Thuận Mỹ, nồng nhiệt hôn, triển miên mút lấy, như muốn lau đi vết thương âm ỷ nhức nhối kia, từ nay về sau chỉ nhớ rõ ngọt ngào, không còn đau đớn hay ưu thương nữa.

Vừa hôn rồi, liền rút cuộc dừng không được.

Liền cứ thế ôm nhau, từ phòng ăn đến phòng ngủ, hai thân thể dính liền một chỗ, quần áo đều bị “thiêu đốt” thành mảnh nhỏ. Thẳng đến khi ngã nhào lên giường, Kiều Y Khả mới tách ra khỏi Kỷ Thuận Mỹ một lát. Trong khoảng khắc đó, cô dịu dàng cởi quần áo của Kỷ Thuận Mỹ, đắp chăn cẩn thận cho nàng, rồi lại nhanh chóng trút bỏ đồ trên người mình, chui vào chăn, lập tức ôm lấy thân thể Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ vẫn ngoan ngoãn mặc cho Kiều Y Khả đùa nghịch, nhìn dáng vẻ ôn nhu của Kiều Y Khả khi cởi đồ cho mình, cảm giác được che chở từ lâu nay lại xuất hiện, khiến cho nàng mê luyến thật sâu, mà nàng cũng không buông tha cho thân thể hoàn mỹ sau khi trút bỏ lớp vỏ bên ngoài của Kiều Y Khả. Y Khả của nàng xinh đẹp là thế, đời này kiếp này nàng đều chỉ yêu một mình cô.

Đợi cho thân thể mình và Kiều Y Khả áp với nhau, Kỷ Thuận Mỹ mới lặng lẽ nhắm hai mắt lại, ở thế giới không tên sâu thẳm trong trí óc, tận tình hưởng thụ những cái vuốt ve tìm tòi khám phá của người yêu.

Mà vốn Kiều Y Khả cũng là một tình nhân hiểu lòng người nhất.

Cô dùng một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hạt đậu đỏ dựng thẳng trước ngực Kỷ Thuận Mỹ, tay kia lại lần

theo bầu ngực chậm rãi trượt, rơi xuống vùng u cổ, cũng không xâm phạm nhụy hoa nơi sâu trong, mà lại chỉ khẽ vuốt ve qua lại, trêu chọc, nhìn như không phải mưa rền gió dữ, lại âm thầm khiến nơi ấy ướt át, càng khiến cho một người tịch mịch khó nhận. Trực giác của Kỷ Thuận Mỹ cho biết ở nơi sâu trong thân thể đang chậm rãi nhen nhóm một ngọn lửa, rõ ràng thiêu đốt đến khó chịu, lại thoải mái mà không có chỗ phát tiết, chỉ đành nuốt nước miếng, muốn rên rỉ vài tiếng, nhưng cố tình Kiều Y Khả lại nhắm chuẩn lúc đó, áp môi lên miệng nàng, ngăn chặt tiếng rên rỉ kia, ép nó quay trở lại cổ họng. Cái này cũng chưa tính, cô lại duỗi cái lưỡi căng mềm ra, tìm mọi cách khiêu khích, như đổ dầu nóng lên ngọn lửa, khiến nó mãnh liệt bốc cháy. Lần này Kỷ Thuận Mỹ không chịu nổi lửa nóng bên trong cơ thể, nhận không được lại đem tiếng rên rỉ thoát ra giữa đôi môi đang dây dưa, tiếng “ưm ưm” sâu kín kéo dài. Tiếng vọng cuối cùng trêu chọc khiến động tác trên tay Kiều Y Khả lại nhanh hơn, Kỷ Thuận Mỹ rốt cuộc không nhận được phối hợp theo tiết tấu của Kiều Y Khả, thân thể một lên một xuống, nhịp nhàng theo quy luật.

Hai người ai cũng không dập tắt được ngọn lửa của đối phương, cố tình như lửa đổ thêm dầu, không biết chán đã rơi xuống đất từ bao giờ, mồ hôi trên da thịt hoà cùng một chỗ, nhiệt độ trong cơ thể tăng lên nhanh chóng. Kiều Y Khả đột nhiên rút tay ra, Kỷ Thuận Mỹ cực độ mất mát. Ngay lúc nàng đang thất thần, Kiều Y Khả lại đặt một nụ hôn lên ngực nàng, sau đó như con rắn lưu lại dấu vết, uốn lượn trườn xuống, một đường nhu tình như nước, rốt cuộc trườn đến chỗ giữa bụi hoa, ngay lúc Kỷ Thuận Mỹ kinh ngạc không hiểu, chưa kịp ngăn cản thì đôi môi mềm đã tấn công, cánh hoa run rẩy.

“Y Khả.....” Kỷ Thuận Mỹ ướt át gọi tình, sung sướng kêu.

Đêm của một đôi tình nhân mới là một đêm thực sự.

Kỷ Thuận Mỹ không biết mình nặng nề thiếp đi từ khi nào, chỉ nhớ rõ trước lúc đó đã lâm vào tình trạng kiệt sức, yếu ớt vô lực gối lên cánh tay của Kiều Y Khả, ngay cả sức để nói chuyện cũng không có.

Đến lúc tỉnh lại, mở to hai mắt, lại thấy Kiều Y Khả đang chống đầu nhìn mình. Nàng không khỏi thẹn thùng.

“Chị tỉnh dậy từ khi nào thế? Tối qua còn chưa xem đủ à?”

Kiều Y Khả cười khê: “Không đủ, nhìn thế nào cũng không thấy đủ.”

Nói xong lại cúi người, thăm thì bên tai Kỷ Thuận Mỹ: “Tôi đã sớm tỉnh lại, vẫn nhìn ngắm em, vẫn còn muốn em nữa.”

Mặt Kỷ Thuận Mỹ đỏ lên: “Chúng ta đều đã già vậy rồi mà chị còn nói những lời như thế.”

Kiều Y Khả lại cười, cắn vành tai nàng, nhẹ giọng nói: “Đều đã già như vậy mà em vẫn còn thích đỏ mặt đó thôi.”

Kỷ Thuận Mỹ không thuận theo, rúc vào lòng Kiều Y Khả: “Em nói không lại chị, em còn muốn ngủ thêm một lát.”

Hai người ôm nhau, ngủ thêm một giấc nữa.

Đến lúc tỉnh dậy, trời đã sáng trưng.

Kiều Y Khả ôm Kỷ Thuận Mỹ từ phía sau, hai người không nói gì, hưởng thụ sự an bình và ấm áp của một buổi sớm mai.

Nằm một lúc lâu, dường như Kiều Y Khả chợt nhớ ra chuyện gì, lẩm bẩm: “Nhà cũ thế này chắc hẳn không đắt lắm.”

Mắt Kỷ Thuận Mỹ sáng ngời, nói tiếp lời: “Em cũng còn một ít tiền để dành.”

“Hai chúng ta có thể ở phòng của tôi.”

“Tiểu Thuận có thể ở căn phòng của Giảo Nhi trước kia.”

“Nhà tuy hơi cũ...”

“Nhưng lại rất thân thuộc...”

“Ngày ngày tôi sẽ làm đồ ăn sáng cho bà chủ...”

“Điểm tâm nhất định phải hợp ý bà chủ đó...”

“Bà chủ thường ngày đẹp thế, đương nhiên phải ăn món cầu kỳ một chút.”

“Bà chủ có ăn ngon thì buổi tối mới có thể hầu hạ Kiều đại nhân chu đáo được.”

“Kỳ thật Kiều đại nhân cũng không kén chọn lắm.”

“Vậy là chỉ cần mỹ nữ đều thích rồi.”

“Trên đời này người đẹp nhất cũng chỉ có mình bà chủ thôi.”

“Vậy nếu bà chủ vừa già vừa xấu đi thì phải làm sao bây giờ?”

“Mặc kệ qua bao lâu, bà chủ cũng vĩnh viễn đều ở trong trái tim của Kiều đại nhân.”

Kỷ Thuận Mỹ thấy càng nói nghe càng buồn nôn, thật sự không giả vờ nổi nữa, bật cười, lại chui vào lòng Kiều Y Khả. Kiều Y Khả cười vang ôm Kỷ Thuận Mỹ, nhin không được nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Đồng đi xuân đến, người thương quay về, đừng nhắc lại nỗi tương tư.

Hết chương 62

62. Chương 63

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đảo mắt một cái hè đã đến.

Mưa lớn không ngừng, như một đứa trẻ vui đùa âm ỹ, tiếng này nổi tiếng nọ gõ đình đang lên cửa sổ, vỡ ra vô số màn mưa bụi nhàn nhạt mỏng manh như khói nhẹ, khiến đêm tối càng thêm xa cách mơ hồ.

Kỷ Thuận Mỹ bị tiếng mưa rơi dẫn dắt, nhin không được nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đêm tối đen như mực tựa một đôi mắt đang nhìn chăm chú, sâu thẳm như nước hồ thu, ngập tràn hồi ức. Kỷ Thuận Mỹ một phen hoảng hốt, tâm tư cũng dần dần mơ hồ.

Nhớ lại ban ngày, đứa cháu mười một tuổi Ngưu Ngưu đã là một cậu bé biết thẹn thùng lại hiểu chuyện, đứng trước mặt nàng, vô cùng thân thiết gọi “cô”, cũng không giống trước đây, thích rúc vào lòng nàng, để nàng ôm.

Đối với Ngưu Ngưu, Kỷ Thuận Mỹ vẫn cảm thấy được an ủi rất nhiều, đứa bé này tính tình không chanh chua như mẹ nó, cũng không khúm núm giống cha, thực ra lại rất giống hai người cô của nó, trong mềm có cứng, ẩn giấu sự sắc bén, dẻo dai.

Kỷ gia mục nát, đã sớm suy tàn, tuy Triệu gia còn giàu có, nhưng đứa con trai độc nhất Triệu Tử Chiêu lại phẩm hạnh không tốt, vài năm gần đây rốt cuộc vẫn phạm tội, phải gánh chịu vài năm ở tù. Những năm qua Triệu gia và Kỷ gia vẫn do Kỷ Thuận Nhân và Triệu Tử Tuệ chống đỡ, tình hình cũng không lớn mạnh bằng ngày trước.

Nàng không khỏi thở dài, cuộc sống của người thường đối với Ngưu Ngưu mà nói có lẽ lại là chuyện tốt. Nàng nhớ lại chính mình, từ nhỏ cầm y ngọc thực, có người hầu kẻ hạ, có tài xé đưa rước, nhưng ở trong chiếc lồng giam bằng vàng son ấy, nàng vẫn chẳng cảm nhận được niềm vui chân chính, mà ngược lại hiện tại, tuy phòng nhỏ, mặc áo vải thô, tay làm hàm nhai, lại hoà thuận vui vẻ.

Nhà lớn đến đâu, nếu không có tình yêu thì cũng không phải một cuộc sống ấm áp.

“Cô, đang nghĩ gì thế? Chơi cờ với con nhé?” Tiểu Thuận chạy tới, lắc lắc cánh tay Kỷ Thuận Mỹ, cười hề hề hỏi.

Kỷ Thuận Mỹ lấy lại tinh thần, nhìn tiểu Thuận, cũng cười rộ lên: “Được, trước đây cô cũng có học môn đó, bây giờ có thể chơi cùng tiểu Thuận.”

Cầm kỳ thư hoạ, con gái nhà họ Kỷ khi còn bé đều phải học một chút.

Tiểu Thuận nghe thấy Kỷ Thuận Mỹ đồng ý, rất vui vẻ, vội vàng bận rộn bày bàn cờ ra. Kỷ Thuận Mỹ nhìn khuôn mặt hao hao giống Kiều Y Khả của tiểu Thuận, lòng dâng lên vô hạn trìu mến nồng đậm, nhin không được vươn tay xoa xoa mái tóc tiểu Thuận.

“Tiểu Thuận, sao mẹ con chưa về nữa? Nếu không thì để cô đi đón mẹ con nhé?”

Tiểu Thuận nghe thế ngẩng đầu, cười nói: “Cô, nếu không thì để con đi đón mẹ, nếu cô đi, mẹ biết được sẽ trách con mất.”

Tiểu Thuận còn quá nhỏ, chưa hiểu được quan hệ giữa Kỷ Thuận Mỹ và Kiều Y khả, nó chỉ biết mẹ thương cô còn hơn thương mình, nó là con trai trong nhà, cho nên cũng muốn làm nhiều chuyện thêm một chút.

Kỷ Thuận Mỹ nghe thế, lén hơi hơi đỏ mặt trước mặt đứa nhỏ.

“Ai muốn đi đón mẹ thế? Ngoan quá.” Đang nói thì Kiều Y Khả đã đẩy cửa vào, phủi phủi những hạt nước mưa trên người, gấp ô lại gác bên cạnh cửa.

Cô đứng ngoài cửa, nghe được hai người trong phòng trò chuyện, không khỏi nở nụ cười.

Lại nói, tính tình tiểu Thuận rất hợp với tính Thuận Mỹ. Thuận Mỹ có kiên nhẫn chơi với nó, nó có gì cũng bằng lòng nói với Thuận Mỹ, ngược lại bỏ mẹ ruột nó qua một bên.

Nhìn thấy Kiều Y Khả rốt cục trở về, Kỷ Thuận Mỹ không để ý đến tiểu Thuận, vội vàng đứng dậy, cầm quần áo sạch sẽ đưa cho Kiều Y Khả: “Mau thay ra, đừng để bị cảm lạnh, để em đi hâm cơm cho nóng.”

Kiều Y Khả nhận lấy quần áo, nói “Vắt vả cho em rồi”, lại len lén nắm tay Thuận Mỹ.

Thuận Mỹ nhẹ nhàng lườm cô một cái, môi vương nụ cười đi vào bếp.

Tiểu Thuận lại đứng cạnh tỏ vẻ mắt húng, chu môi nói: “Mẹ, mẹ đã về.” Rồi không nói gì nữa.

Kiều Y Khả cười, ôm chầm tiểu Thuận: “Làm sao thế, con, không vui à?”

“Cô vừa đồng ý chơi cờ cùng con.” Tiểu Thuận lầm bầm.

Bình thường Kiều Y Khả đối xử với tiểu Thuận nghiêm khắc nhiều hơn yêu chiều, nhưng hôm nay tâm tình tốt, cũng hiếm hoi lộ ra một chút thân thiết vô cùng với con.

Nghe tiểu Thuận nói xong, Kiều Y Khả liền buông nó ra, đi vào bếp, nói: “Thuận Mỹ, em chơi cờ với tiểu Thuận đi, để tụi tui hâm cơm là được rồi.” Thuận Mỹ vừa muốn từ chối, cô lại cúi đầu bổ xung một câu: “Mau đi nó ngủ nhanh.”

Kỷ Thuận Mỹ mỉm cười, nghe theo Kiều Y Khả sắp xếp.

Cơm vừa ăn xong, nhìn đồng hồ đã qua tám giờ, Kiều Y Khả liền đuổi tiểu Thuận về phòng ngủ. Tiểu Thuận luôn nghe lời, tuy chơi cờ chưa đã, nhưng không cứng đầu, ngoan ngoãn về phòng mình, thật ra Thuận Mỹ lại không đành lòng, vào đắp chăn cẩn thận cho tiểu Thuận, rồi đáp ứng nó tối mai lại cùng chơi cờ.

Trở lại phòng khách, Kỷ Thuận Mỹ oán trách Kiều Y Khả: “Chị đó, con nó còn đang chơi vui vẻ lắm mà.”

Kiều Y Khả kéo tay nàng, cười nói: “Em chiều con thành quen như thế, con nó sẽ quên luôn tui mất.”

Nói xong, hai người đi vào phòng của mình. Vào trong, khoá cửa lại, Kiều Y Khả ôm Kỷ Thuận Mỹ từ phía sau, nói: “Thuận Mỹ, hôm nay tui đặc biệt nhớ em.”

Kỷ Thuận Mỹ khẽ vung tay đánh bàn tay dừng trên ngực mình của Kiều Y Khả: “Càng ngày càng thích quăn lầy người ta.”

Kiều Y Khả buông tay, chuyển qua trước mặt Kỷ Thuận Mỹ, khẽ cười hỏi: “Vậy hôm nay em không nhớ tui à? Không nhớ tui thì sao quán còn chưa đóng đã trở về? Không nhớ tui thì sao vừa rồi còn muốn đi đón tui?”

Kỷ Thuận Mỹ tính tình dịu dàng, luôn không giãi tranh luận, mỗi lần rơi xuống hạ phong, mũi sẽ nhăn lại, khẽ hừ một tiếng, Kiều Y Khả sẽ lập tức ngừng không nói nữa, vội vàng đỡ nàng.

Từ khi cùng Kiều Y Khả đến với nhau một lần nữa, nàng cũng không về quán ở, nghĩ mãi, nàng liền bán một nửa quán nước cho a Hoè, thứ nhất là có tiền mua luôn căn hộ này, thứ Hai là a Hoè là người tốt, có khả năng giúp nàng phát triển quán nhỏ đó. Sự thật chứng minh quyết định này rất chính xác, chỉ mới nửa năm, mặt tiền cửa hàng liền mở rộng không ít, hơn nữa buổi tối có a Hoè trông coi, Kỷ Thuận Mỹ cũng có

thể về sớm.

“Hôm nay sinh nhật cháu của em phải không, linh đình chứ?”

“Rất linh đình, chị cũng biết chị dâu em mà, quen phô trương rồi.”

Hai người im lặng, nhớ lại mười một năm trước lúc mới gặp nhau, từ đó về sau reo mồm tình thâm, thẳng cho đến hôm nay, vĩnh kết đồng tâm, không rời không bỏ.

Lòng Kiều Y Khả mềm lại, hôn lên cổ Kỷ Thuận Mỹ, đứng dậy tắt đèn lớn, bật đèn ngủ trên đầu giường. Ánh sáng vàng nhạt mỏng manh lập tức bao phủ căn phòng trong thứ quang mang mỏng lung ảm áp, phối hợp với tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ, một cảm giác lãng mạn tràn ngập khắp căn phòng.

Kỷ Thuận Mỹ cứ nghĩ Kiều Y Khả muốn thân thiết, liền ngồi bên giường chờ cô lại, ai ngờ Kiều Y Khả lại lục túi lấy thứ gì đó, nắm trong tay, thần thần bí bí đưa đến trước mặt Kỷ Thuận Mỹ.

Kỷ Thuận Mỹ nghi hoặc nhìn cô, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Em đoán xem.” Kiều Y Khả cười hỏi.

“Không đoán ra.” Kỷ Thuận Mỹ lắc đầu.

“Một lát nữa thấy rồi, em sẽ thích, nhưng không cho khóc.” Kiều Y Khả ôn nhu dặn dò.

Kỷ Thuận Mỹ nghĩ cô trêu chọc mình, liền cười khê: “Em sẽ không khóc đâu, cũng đâu phải đứa con nít nữa.”

Kiều Y Khả chậm rãi mở ra.

Là một miếng ngọc, hoa văn long phượng, trạm khắc những đám mây rồng uốn cong, tỷ lệ vô cùng tốt. Miếng ngọc vẫn sáng ngời trong suốt, có buộc một miếng đồng tâm kết bằng tơ hồng.

Kỷ Thuận Mỹ bất ngờ không chịu chuẩn bị tinh thần, phút chốc nghẹn ngào, run run nhận lấy miếng ngọc, nâng niu trong lòng bàn tay, cẩn thận ngắm nghía.

“Là miếng ngọc này, đúng là nó, Y Khả, chị tìm được ở nơi nào thế?!” Kỷ Thuận Mỹ hai mắt rưng rưng hỏi Kiều Y Khả.

Kiều Y khả ngồi trên giường, ôm Kỷ Thuận Mỹ vào lòng: “Tìm nó quả thật khiến tôi mất không ít công

sức. Tôi cầm biên lai của em đi đến hiệu cầm đồ, ông chủ nói năm đó em đã chết rồi, nên vốn chẳng hề bận tâm tới những điều tôi hỏi.”

Kỷ Thuận Mỹ lại rơi lệ: “Năm đó cũng là do cùng đường, khả năng sẽ chết cũng nhiều.”

Nghĩ đến tuyệt cảnh mà Kỷ Thuận Mỹ phải đương đầu năm đó, dù chưa chính mắt nhìn thấy cũng như rõ ràng ngay trước mắt. Kiều Y Khả lòng chua xót, vuốt ve mái tóc dài của nàng, nói tiếp: “Tôi đoán ông chủ chắc chắn thích miếng ngọc này, không nhất định đã bán đi, quả nhiên tôi vất vả thông qua đám thái thái đã từng học khiêu vũ của tôi, nghe biết vợ ông chủ rất thích sưu tầm ngọc bội, tôi liền thông qua bạn bè tìm được bà chủ đó, hẹn bà ấy ra ngoài uống trà, đánh mặt chược. Sau đó quen thân rồi, tôi nói với bà là mình có một người em gái rất tốt, năm đó cùng đường nên mới phải đem cầm miếng ngọc bội mà người mẹ ruột để lại. Bà ấy mềm lòng, bị tôi nói đến rơi nước mắt, nên biên lai vốn chết cũng biến thành sống, thế là tôi liền chuộc đồ về.”

Kỷ Thuận Mỹ nghe thế kích động, lại khó hiểu hỏi: “Nhưng mà chị lấy đâu ra tiền? Chúng ta vừa mua căn hộ này xong, trong tay cũng đâu còn tiền tiết kiệm nữa.”

“Tôi xin hiệu trưởng tạm ứng trước một năm tiền lương, lại nhận thêm mấy nhiệm vụ nữa, còn đồng ý một vài diễn xuất, chấp vạ lung tung cũng đủ chuộc lại miếng ngọc, nhưng chỉ sợ trong thời gian này sẽ không có tiền sinh hoạt để đưa em thôi, phải cần em nuôi đó.”

Kiều Y Khả nói hết, Kỷ Thuận Mỹ nước mắt như mưa, vừa đau lòng vì Kiều Y Khả, lại vui mừng vì chuộc lại được miếng ngọc. Trong một lúc không biết nên nói gì cho tốt, đơn giản rúc vào lòng Kiều Y Khả, khóc oà.

Kiều Y Khả không ngăn nàng, để mặc nàng khóc. Kiều Y Khả cũng biết nếu nói Thuận Mỹ còn có tâm bệnh, thì đó chính là miếng ngọc này. Năm đó nếu không phải nàng rơi vào đường cùng thì cũng sẽ không đem cầm thứ mẹ ruột nàng để lại. Sau khi Kiều Y Khả biết chuyện về miếng ngọc này, liền thâm hạ quyết tâm dù dùng cách nào cũng nhất định phải tìm được nó, chuộc về trả lại cho Thuận Mỹ. Đây là thứ nàng nợ Thuận Mỹ.

Năm đó, Thuận Mỹ dù có khó khăn đến đâu cũng đều không quay đầu cầu xin Cảnh Tiêu Niên bao giờ, chỉ phần tình ý này đã vững bền hơn vàng, đủ để khiến Kiều Y Khả cảm động và nhớ nhung cả đời.

Khóc đủ rồi, Kỷ Thuận Mỹ khụt khịt, Kiều Y Khả lau nước mắt cho nàng, nói: “Vừa rồi ai bảo nhất định sẽ không khóc? Nhìn em kìa, vừa rồi khóc như một đứa con nít ấy.”

Kỷ Thuận Mỹ ngượng ngùng yếu ớt cười: “Là do em mừng quá, cảm ơn chị, Y Khả.”

Kiều Y Khả nhìn vẻ xinh đẹp tựa sắc trời lộ ra sau làn nước mắt của Kỷ Thuận Mỹ, lòng rung động, thấp giọng nói: “Tôi chỉ mượn hoa hiến Phật mà thôi. Miếng đồng tâm kết nhỏ nhỏ gắn cùng mảnh ngọc kia là tôi tự mình tết, em đừng ghét bỏ nó khó coi. Thuận Mỹ, có thể khiến em cười, bảo tôi làm gì tôi cũng đều cam tâm tình nguyện.”

Kỷ Thuận Mỹ ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt thâm tình chân thành của Kiều Y Khả, hai người nhìn nhau không nói gì, đến địa lão thiên hoang.

Tấm ảnh chụp trong cửa tiệm, từ một mình Kiều Y Khả đã được đổi thành ba người bọn họ.

Rất kỳ lạ, mỗi một người khách khi lui tới cũng không hề nảy sinh ý tưởng kiêu diễm quá phận gì với tấm ảnh chụp kia, mà ngược lại, những vị khách quen thường hay ghé thăm lại thầm nói một tiếng từ tận đáy lòng: “Rất cục cũng tìm được rồi, như thế mới tốt!”

Có đôi khi đối mặt với cuộc sống gian khổ, mọi người càng hy vọng lúc chết lặng nhìn thấy được điều tốt đẹp cùng hy vọng, cho nên, đối với một chuyện không hợp với lẽ thường như thế, mọi người tình nguyện khoan dung qua loa đại khái, chỉ cầu giải đại vui mừng.

Cuộc đời của mỗi người, trong lúc hoa nở hoa tàn, khi tụ khi tán vô thường, chỉ nguyện năm tháng yên bình êm đẹp, những ngày xưa ấy trôi qua như dòng nước chảy.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-xua>